

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΠΥΘΑΓΟΡΗΣ ΣΑΜΙΩΝ

P Y T H A G O R A S

Apud Fulvium Ursinum in nominato arce.

I A

HEP

J A

DE V

in Codice MS

scabba

Versione

ALC

DE

LOC

ANC

I A M B Λ I X O Y

Χαλκιδέως, τῆς Κοίτης Συρίας,

ΠΕΡΙ ΒΙΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΟΥ

Λ Ο Γ Ο Σ.

J A M B L I C H I

Chalcidensis, ex Cœle-Syria,

DE VITA PYTHAGORICA

L I B E R,

Græce & Latine:

Ex Codice MS. à quamplurimis mendis, quibus Editio Arceriana
scatebat, purgatus, Notisque perpetuis illustratus à

LUDOLPHO KUSTERO.

Versionem Latinam, Græco Textui adjunctam, confecit

Vir Illustris ULRICUS OBRECHTUS

Accedit

MALCHUS, sive PORPHYRIUS,

DE VITA PYTHAGORÆ:

Cum Notis

LUCE HOLSTENII, & CONRADI RITTERSHÜSII.

Itemque

ANONYMUS apud PHOTIUM

DE VITA PYTHAGORÆ.

D'Apples.

AMSTELODAMI,

Apud Viduam SEBASTIANI PETZOLDI; & Filium ejus

CHRISTIANUM PETZOLDUM.

CIO D CC VII.

PLVRIMVM
REVERENDO IN CHRISTO
PATRI AC DOMINO,
D. JOANNI MORO,
EPISCOPO NORVICENSI,
MUSARUM PATRONO ET
FAUTORI EGREGIO,
EIDEMQUE PRÆSULI
DOCTISSIMO,
OB SINGULARIA EJUS IN SE MERITA,
LIBRUM HUNC,
GRATI ANIMI TESTANDI CAUSA,
L. M. Q. D. D.

LUDOLPHUS KUSTERUS.

A D

LECTOREM.

AMBLICHUM Nostrum *περί Πυθαγορικῶν Βίη* primas publici juris fecit * Arcerius Frisius; sed partim injuria temporis, partim librarium negligentia & imperitia adeo corruptum & deformatum, ut nesciam, an à renatis literis ullus scriptorum veterum pluribus mendis scatens in lucem unquam exierit. Quare mirum forsàn cuiuspiam videbitur, toto illo temporis spatio, quod à prima editione jam effluxit, neminem inter eruditos scriptori huic tam male affecto ante nos medicam manum admovisse. Spem quidem novæ meliorisque editionis Orbi Erudito fecerant viri quondam Eruditissimi Ulricus Obrechtus, & Thomas Galeus: sed illorum conatibus ineluctabile fatum intercessit. Quare cum provinciam hanc, illorum morte vacuum relictam, à nemine occupari viderem, operæ pretium me facturum putavi, si novam Jamblichi editionem aggrederer; instructus ad id collatione MS. quam debeo singulari favori & humanitati Virorum Clariss. Clementii & Boivinii, qui instructissimæ Bibliothecæ Regiæ Parisiensi præsunt, mihi-que, cum ante annos circiter octo Parisiis versarer, tanta comitate & facilitate aditum ad eam concesserunt, ut Musarum fores, quod proverbio dicitur, nusquam alibi magis apertas esse viderim. Hujus codicis ope plurimas, easque foedissimas maculas ex Jamblichō deterfi, & lacunas non paucas in eo supplevi; adeo ut, qui hanc Edit. cum priore
com-

* Anno 1598. in 4. apud Commelinum.

A D L E C T O R E M.

comparare voluerit, immane inter utramque discrimen deprehensus sit. Præterea, ex Illustriss. Ezechielis Spanhemii bibliotheca, quæ Berolini est, nactus sum exemplar Jamblichi, ad cujus marginem Nicol. Rigaltius, celebre quondam inter eruditos nomen, adscripserat varias lectiones ejusdem, de quo dixi, MSti Parisiensis; & præterea conjecturas quasdam & emendationes Viri docti (Josephi Scaligeri, ut puto,) quibus me in locis nonnullis difficilibus non parum adjutum esse profiteor. Adhæc cum de consilio meo edendi Jamblichum certior factus esset Vir Clariss. & de literis Græcis optime meritus, Joannes Hudsonus, Bibliothecæ Bodlejanæ apud Oxonienses Præfectus; misit ad me varias lectiones & emendationes in eundem scriptorem, quæ in duorum Codicum impressorum margine calamo exaratæ erant. Hæ autem licet serius aliquanto & editione pene jam absoluta ad manus meas pervenerint; & præterea non essent diversæ, cum à variis lectionibus MSti Parisiensis, tum à cæteris conjecturis, quas Nic. Rigaltius, ut dixi, margini Codicis Spanhemiani alleverat; (ut ex uno fonte utrasque profluxisse appareret) non tamen ideo eruditissimi hujus viri voluntas & bene de me merendi studium minus gratum mihi fuit. Uti vero hisce subsidiis plerorumque locorum Jamblichi emendationem debeo; sic ad cætera, ubi ea spem meam destituerent, illustranda & integritati suæ restituenda qualescunque ingenii mei vires advocavi; qua quidem in re an successus voto meo responderit, penes doctiores judicium esto. Quod si forte quædam diligentiam meam effugerunt, neminem id miraturum puto, qui sciverit, me tempore brevissimo, aliisque urgentibus negotiis, operis hujus telam detexuisse.

Quoniam vero in eo sum, facere non possum, quin de locis aliquot Jamblichi, de quibus postea cogitare coepi, *δευτέρας Θεωρίδας* cum Lectore communicem.

Num.

A D L E C T O R E M.

Num. 14. pro ἐξ αἱρέσεως ἱερουργούμενα, procul dubio scribendum est, ἐξαίρετως ἱερουργούμενας; (scil. τελετάς.) Id est, (initia) quæ præcipue & singulari quadam religione (in multis Syriae partibus) celebrabantur.

Ibidem pro μνημάτων, scribendum est μνημάτων: quod quamvis jam ante ad marginem codicis mei correxissem, Operarum tamen incuria in textum rursus irrepsit. Mendum autem hoc jam ante etiam deprehenderat Anonymus in annotationibus, quas Arcerius *Castigationibus suis* in Jamblichi *Protrepticon* subjecit.

Num. 17. pro ἡ ναυτιάθῃ, quod prior Edit. habet, auctoritate MSti reponendum monuimus ἡ ναυτιάθῃ; ab ἐναντιῶσθαι, *repugnare, adversari*: quæ est emendatio certissima. Nunc addo, mendum huic contrarium occurrere apud Phrynich. in *Ecloga Diæct. Attic.* pag. 32. ubi sic legitur: Μεσοδάκλυλα: ἡ ναυτιάσα τῷ το ἀκέσας τὸ νομα. Nunnesius, vir sane doctissimus, τὸ ἡ ναυτιάσα illic vertit, *repugnanti*; quasi ab ἐναντιῶν: quam tamen vocem Hellas ignorat. Tu absque cunctatione rescribe, ἐναυτιάσα; ἀ ναυτιῶν, *nauseare, vel nauseam sentire*. Mens enim Phrynichi est, vocem μεσοδάκλυλα à puriore Atticismo adeo abhorrere, ut *nauseam* quasi sibi creet, quoties eam audiat vel legat. Sic idem pag. 38. verbum σικχαίνομαι ait esse ναυτίας ἄξιον, id est, *nausea dignum*: ob eandem scilicet causam. Simili sensu vocem ναυτιῶν accepit elegantissimus & lepidissimus Lucianus, in *Rhetor. præcept.* pag. 322. Edit. Amstelod. ubi inquit, ὡς ναυτιῶν ἀπαντας ἐπὶ τῷ Φορτικῷ τῶν ὀνομάτων, id est, *ut nausea omnes afficiantur à frigidis & ineptis vocibus*.

Num. 60. pro ἀναλυτικόν, Rittershusius ad Porphyrium Num. 25. legit παρακλητικόν: quod non displicet.

Num. 154. pro σχίζων τὰς ὀδόντας, Excerpta Hudsoniana, itemque Anonymus in annotationibus, quas Arcerius *Castigationibus suis* in Jamblichi *Protrepticon* subjecit, corrigere

A D L E C T O R E M.

gere jubent, σχιζειν: à σχῖνος, *lentiscus*. Non ignoro quidem Veteres lentiscum mandere solitos, ad conciliandum dentibus candorem; vel cuspides ex lentisco confecisse, quibus dentes purgarent: sed tamen exemplum desidero, quo probetur verbum σχιζειν non solum significare lentisco, sed etiam quovis alio dentifricio vel dentiscalpio dentes purgare. Nulla enim dicto loco mentio lentisci præcedit, sed aliarum arborum, veluti cedri, lauri, cupressi, quercus & myrti, quarum ligno Pythagoras dentes purgari vetabat. Præterea vox σχιζειν apud neminem veterum Grammaticorum occurrit, præterquam apud Etymologum in v. Σχιζος: qui tamen eam non explicat. En ejus verba Σχιζον, τὴν σκίλλαν, ἣν διαμασσῶνται οἱ καλλωπιζόμενοι ἕνεκα τῶν λευκῶν τῶν ὀδόντων: ἀφ' ὧ καὶ τὸ σχιζέσθαι. Quæ ipsa verba, ut obiter hoc moneam, habet etiam Photius in Lexico inedito. Ex hoc autem loco certo non constat, utrum τὸ σχιζέσθαι, *lentiscum rodere*, an *cuspide ex lentisco facta dentes scalpere*, an vero *dentes lentisco fricare*, vel aliud quid significet. Occurrit quidem etiam τὸ σχιζέσθαι apud Athen. Lib. xiv. pag. 629. sed sensu metaphorico & à priori longe diverso: dummodo non, quod suspicor, vox ea mendo illic laboret. Inspice locum Lector, & considera. Cæterum nec lectio vulgata σχίζειν τὰς ὀδόντας sana mihi videtur: (quis enim dicat *findere dentes*, pro *fodere*, vel *scalpere*, vel *fricare*?) Rectius sane & clarius Jamblichus dixisset σμήχειν τὰς ὀδόντας, quam vocem de frictione dentium usurpavit Dioscorides lib. i. cap. 98. uti idem cap. seq. σμῆγμα ὀδόντων, *Dentifricium* vocat.

Num. 162. Occurrit locus valde corruptus, ἐπιφυλότις, ἰσότης, &c. quem in notis rescribendum dixi, ἡ φιλότις, ἰσότης. His nunc addo; post πάλιν videri quoque excidisse has duas voces, ἐν τῷ, ut ex iis, quæ præcedunt & sequuntur, patet. Sic ergo totus hic locus scribendus erit, ἡ πάλιν

A D L E C T O R E M.

ἀν ἐν τῇ, ἡ Φιλότης, ἰσότης, &c. Cæterum respicit hic Jamblichus ad id, quod Laërtius, & alii de Pythagora tradunt, eum *amicitiam* primum vocasse ἰσότητα, id est, *equalitatem*.

Num. 173. Jamblichus ait : Οὐ γὰρ, καθάπερ Ἡράκλειτος γράψαι Εἰσοίους ἔφη τὴς νόμους ἀπάγξασθαι, τὴς πολίτας ἡδηδὸν κελεύσας, &c. Dictum hoc Heracliti refert etiam Strabo Lib. xiii. p. 642. addita insuper causa, quare Philosophus iste tam durum de Ephesiis sententiam pronuntiaverit; nimirum, quod Hermodorum civitate sua expulissent. Sic enim ille, verbis ipsius Heracliti : Ἀἴτιον Εἰσοίους ἡδηδὸν ἀπάγξασθαι, οἷτινες Εἰσομόδουρον ἄνδρα ἐωυτῶν ὀνηστὸν ἐξέβαλον, πάντες, &c. Cicero *Tusc.* v. cap. 36. *Heraclitus Physicus universos ait Ephesios morte multandos, quod, cum civitate expellerent Hermodorum, ita locuti sunt, &c.* Idem dictum refert etiam Laërtius in *Heraclito*, Sect. 2. Ubi Menagius locum hunc Jamblichi, quem corruptissimum vocat, sic potius legendum esse censet, ὃ γὰρ, καθάπερ Ἡράκλειτος Εἰσοίους ἔφη, ἀπάγξασθαι τὴς πολίτας ἡδηδὸν κελεύσας. Sed uti salebrosi aliquid in hoc loco esse fateor, ita aliter eum constituendum esse puto; verbis nempe aliquot, quæ trajectory videntur, in locum suum repositis, & paucis aliis immutatis, ad hunc modum : Οὐ γὰρ, καθάπερ Ἡράκλειτος Εἰσοίους, ἔγραψαι τὴς νόμους, ἀπάγξασθαι τὴς πολίτας ἡδηδὸν κελεύσαντες, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς ἐννοίας καὶ πολιτικῆς ἐπιστήμης νομοθετεῖν ἐπιχειρήσαι. Id est, *Non enim leges scripserunt*, (scil. Legislatores illi Pythagorici, de quibus Jamblichus in præcedentibus egerat) *quibus cives universos, more Heracliti Ephesii ad laqueum amandarent; sed &c.* Vel sic : Οὐ γὰρ ἔγραψαι τὴς νόμους, καθάπερ Ἡράκλειτος Εἰσοίους; ἀπάγξασθαι τὴς πολίτας ἡδηδὸν κελεύσας, ἀλλὰ &c. *Non enim leges scripserunt, more Heracliti Ephesii, qui universos cives ad laqueum amandavit; sed &c.* Utrovis modo scribas, sensus erit clarus &

A D L E C T O R E M.

planus. Quod autem pro ἐπεχείρησε rescribendum diximus ἐπεχείρησαν; est ea emendatio certa & necessaria: id quod etiam monuisse video Rittershusium ad Porphyrium, de *Vita Pythagoræ*, Num. 21. Non enim de Pythagora, ut Obrechtus putavit, sed de legislatoribus Pythagoricis, quorum mentio præcessit, locus hic intelligendus est; quod etiam vel ex iis, quæ locum hunc proxime sequuntur, patere potest.

Num. 177. Jamblichus refert, Pythagoram homini, qui eadem commiserat, convenire se volenti, respondisse, Οὐ δέμιστεύειν αὐτόχειρι: *Se homicida non dare responsum*: unde quosdam eum inculpasse, quasi se Apollinem esse jactaret. Nimirum Apollo ante pari modo responderat Sybaritis, qui occiso Citharoëdo aliquem Delphos miserant, Oraculi consulendi gratia: Οὐ σὲ δέμιστεύω Μουσῶν Δεράπορτα κατέκλας. Vid. *Ælian. Var. Hist. Lib. viii. cap. 43.* Simile responsum Calondæ, Archilochi percussori, ab Apolline redditum olim fuisse plures testantur Scriptores. Vide Nos ad Suidam v. Ἀσχίλοχος. Hæc obiter Lectorem monere volui. Redeo nunc ad ea, unde digressus sum.

Quod ad versionem Latinam Arcerii, quam prior Edit. habet, attinet; ea adeo vitiosa est, ut tota pene lituram mereatur: cui proinde merito prætuli novam versionem ante laudati Ulrici Obrechtii, quæ ante paucos annos absque textu Græco & Notis seorsim in lucem prodiit. In hac versione concinnanda Obrechtus non solum adjutus fuit ope ejus, de quo dixi, MSti Parisiensis (unde multa ante corrupta melius vertere potuit, quam Arcerius, quippe qui eo adminiculo careret) sed etiam in cæteris, ubi MSti auxilio destituitur, haud vulgare judicium & ingenii acumen ostendit; adeo ut boni & docti interpretis laude minime fraudandus sit. In stilo tantum ejus majorem interdum puritatem desidero; quippe in quo tum alia peccavit, tum præ-

A D L E C T O R E M.

præcipue , quod verbis , quæ secundum meliores Scriptores Latinos Infinitivo jungenda sunt , Conjunctionem *quod* cum Subjunctivo , ut Grammatici loquuntur , subjicere soleat : veluti , si quis dicat , *scio , quod sit doctus* , pro , *scio eum esse doctum* ; vel , *dico , quod hoc sit verum* , pro , *dico hoc esse verum* ; & similia ; quæ non possunt non aures delicatiores offendere. Hæc autem dico , non ut de laudibus viri egregii quicquam detrahā , sed ut juniores moniti , ab hoc genere barbarissimi , quo multos recentiorum scripta sua fœdare video , cavere discant. Porro ubi interpretem à vero sensu Græcorum verborum aberrasse putavi (quidni enim homo humani aliquid interdum passus fuerit ?) de eo in notis Lectorem monui ; ab ipsa autem versione manus abstinui , ut eam , qualis ab auctore profecta esset , non vero interpolatam Lectori exhiberem. Antequam à Jamblichō discedam , id paucis addam ; me sæpius miratum esse , *qui factum sit* , ut in hoc libello toties res eadem & sæpe integræ paginæ diversis in locis ἀντολεῖται repetantur : veluti Num. 68 , 188 , 225. Num. 71 , 94. Num. 86 , 87 , 137. Num. 69 , 229. Num. 133 , 177. Num. 196 , 224. Num. 101 , 102 , 230 , 231. Num. 139 , 140 , 148 , &c. Equidem , persuadere mihi non possum , Jamblichum in tam brevi opere adeo sui oblitum fuisse , ut nesciret , quæ antea scripsisset. Quin potius existimo , Vitæ huic Pythagoricæ non esse à Jamblichō ultimam manum impositam , sed varia tantum collectanea ad hoc argumentum pertinentia , confuse , ut fit , in schedas ab eo conjecta ; unde alii postea vitam hanc consarcinaverint , idque tam exigua diligentia & cura , ut sæpe eadem , superiorum obliti , bis terve iterarent , & quædam in alienum prorsus locum nullo judicio infercirent. Sane vix aliam comminisci possum causam , quare libellus hic non solum tam crebras , ut dixi , earundem rerum habeat repetitiones ,

A D L E C T O R E M.

sed etiam quibusdam in locis confusam potius *materiarum* congeriem, quam *historiam* apte compositam & digestam Lectori exhibeat.

Cum Jamblichio ob argumenti & *materiae* similitudinem conjunximus Porphyrium * de Vita Pythagoræ; cujus *scriinia* Noster (quamvis tacito, quod miror, ejus nomine) identidem compilavit; ut Lectorem in Notis passim moneamus. In Porphyrium notas uberes & amplas scripserunt duo viri longe doctissimi Conradus Rittershusius, & Lucas Holstenius; quas Editio hæc integras complectitur. Notæ Rittershusiæ antea tam raro occurrebant, ut eas in variis *Bataviæ* bibliothecis diu frustra quæsiverimus: donec tandem vir excellentis doctrinæ Joh. Albertus Fabricius, pro singulari sua humanitate & rem literariam juvandi studio, eas ex exemplari Bibliothecæ publicæ Hamburgensis descriptas ad nos miserit. Hæc ipsa autem res Editionem hanc non parum morata est. Postea, opere ad finem jam vergente, Vir Clarissimus Joh. Henr. Lederlinus, Ling. Oriental. in Acad. Argentoratensi Professor, ipsum exemplar Editionis Rittershusianæ Argentorato ad nos misit: quod citius utique misisset, si nos eo opus habere prius scivisset.

In limine Notarum suarum Rittershusius, Vir accuratæ diligentiae & diffusæ eruditionis, confundit quidem Malchum, alias *Porphyrium* dictum, cum Malcho Philadelphensi, rerum Byzantarum scriptore, cujus Photius & Suidas mentionem fecerunt: sed postea errorem illum in iisdem notis ad Num. 27. ipse correxit, recteque Vitam Pythagoræ ad Malchum Tyrium, sive Porphyrium, cele-

* Hunc primus in lucem edidit Conrad. Rittershusius, Altorf. 1610. 8. Eam Edit. secuta est Romana, A. 1630. quam Lucæ Holstenio debemus. Denique Cantabrigienses Editionem Holstenii (quæ præter Vitam Pythagoræ, & alia Porphyrii Opuscula continet) recudi curarunt, A. 1655.

A D L E C T O R E M.

lebrem illum Philosophum Platonicum, referendam esse vidit.

Idem vir Doctissimus ad Porphyrium Num. 30. citans locum Jamblichi ex *Vit. Pyth.* Cap. 15. Num. 65. pro κατακορέσθον μέλος, ut Editio Arcerii habet, legendum potius existimat, ἀκορέσθον, vel, ut Arcerius mavult, ἀκατακορέσθον μέλος; idque interpretatur, *melos quod audiendo satiari non possis*: prout etiam locum illum intelligendum esse censuerunt, modo laudatus Arcerius, & eo longe melior Jamblichi interpres, Ulricus Obrechtus.

Sed nos illic Jamblicho veram lectionem, quæ est κατακορέσσερον, ex MS. restituiamus, eamque vocem de cantu modulatissimo, vel maxime intenso accipiendam esse probavimus. Locis eam in rem à me adductis nunc addo illum Nicomachi in *Enchirid. Harmon.* lib. 1. pag. 7. Edit. Meibom. Δι' αὖς αἰτίας ἐκ ἐπαχέμεν τῆς κοσμικῆς συμφωνίας, κατακορές τι καὶ παναεμίον φθεγγόμενης. *Propter quas causas non audimus mundanum concentum, suave quid & omnino modulatum resonantem.* Sed hæc ἐν παρόδῳ.

Porro Lucas Holstenius notas suas in Porphyrium non absolvit, sed tantum usque ad Num. 27. perduxit: cujus rei causam ipse Lectori ad calcem Notarum suarum his verbis exponit: *Cætera absolvere non licuit, dum longum iter in ultimam usque Sarmatiam proficisci cogor. Si Deus vitam & sanitatem dederit, commodiori tempore reliqua per-textam.*

Hæc habui, Lector, quæ te monerem. Addam tantum paucissimis verbis; me non solum magnopere gavissurum, si voluptatem aliquam ex lucubrationibus hisce meis percepturus es, sed etiam idipsum incitamento mihi fore ad similia in posterum in lucem edenda: præsertim cum tranquillo nunc fruar otio, quod vitæ inquietæ, in quam me fortuna conjectura videbatur, merito præferendum censui.

A D L E C T O R E M.

fui. Malui enim privatus , & ab omni tumultu strepitu-
que aulæ remotus , meis me oblectare Musis , ex quibus
incredibilem semper voluptatem cepi ; quam inter homines
ab his deliciis alienos , splendidæ servituti obnoxius , inglo-
riam vitam traducere.

Ex Museo meo , Anno
Dom. cld d cc vii.

ΙΑΜΒΛΙΧΟΥ

ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ

ΠΕΡΙ Τῆ

ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΟΥ

ΒΙΟΥ ΛΟΓΟΣ.

ΚΕΦ. α'.

JAMBLICHI

CHALCIDENSIS

DE

VITA

PYTHAGORÆ

LIBER UNUS.

CAP. I.

1 **Π**ΕΡΙ τῆ πάσης μὲν Φιλοσοφίας ὁρμῆς Θεὸν δὴ πᾶς ἀνακαλεῖν ἔχοντος ἀπαντοῦς καὶ σώφροσιν ἐπὶ δὲ τῇ τῆς Ζεῦ Πυθαγόρα δικαίως ἐπωνύμως νομιζομένη, πολὺ δὴ πᾶς μᾶλλον ἀρμενίστη τῆς ποιῆν. Ἐκ τῶν γὰρ αὐμινε cenferi jure meritoque obtinuit. Etenim cum origo quoque

UM omnibus, vel certe cordatioribus, qui de qualicunque Philosophia tractaturi sunt, in more positum sit, ut à DEI invocatione initium capiant; tum vel maxime in illa id facere par est, quam divini Pythagoræ cognomine cenferi jure meritoque obtinuit. Etenim cum origo quoque

1 ΠΕΡΙ τῆ Πυθαγορικῆς βίης] Liber hic de Vita Pythagoræ primus est ex quatuor illis, quos Jamblichus de Secta Pythagorica scripserat. Reliqui tres sunt, Πρὸς τὴν πρὸς τοὺς εἰς φιλοσοφίαν, editus ab Arcerio una cum Vita hac Pythagoræ: ΠΕΡΙ τῆ Νικομάχου ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης, editus a Samuele Tennulio: ΠΕΡΙ τῆ μαθηματικῆς ἐπιστήμης, qui nondum lucem aspexit. Clare hoc docet codex MS. Bibliothecæ Reg. Paris. in quo quatuor opuscula, modo laudata, continentur. Is enim talem præfert titulum: Ἰαμβλίχου Χαλκιδεύου περὶ τῆς Πυθαγορικῆς αἰρίσεως λόγος. α. ΠΕΡΙ τῆς Πυθαγορικῆς βίης. β. Πρὸς τὴν πρὸς τοὺς εἰς φιλοσοφίαν. γ. ΠΕΡΙ τῆς Νικομάχου ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης. δ. ΠΕΡΙ τῆς Νικομάχου ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης. ε. ΠΕΡΙ Γνωμικῆς. ε. ΠΕΡΙ Μυσικῆς. ἡ δὲ Πυθαγορείου. Hinc apparet, quare Sopater, vel Marcellinus in Hermogenem, p. 383. Edit. Ald. historiam de adolescente quo-

dam comessabundo referens, quæ in Vita hac Pythagoræ cap. xxv. extat, Jamblichum Nostrum laudet de τῇ περὶ τῆς Πυθαγορικῆς αἰρίσεως. Nimirum, titulus περὶ τῆς Πυθαγορικῆς (vel Πυθαγορικῆς) αἰρίσεως, erat generalis, qui quatuor libellos ante dictos ambitu suo complectebatur. Nos hic primum tantum damus: quem mox, ut spero, sequetur Πρὸς τὴν πρὸς τοὺς εἰς φιλοσοφίαν, ab amicissimo, eodemque eruditissimo Joanne Alberto Fabricio, qui de re literaria tam præclare meretur, in lucem edendus. Notandum autem est, librum hunc inscribi περὶ τῆς Πυθαγορικῆς βίης, quod non simpliciter valet, de Vita Pythagoræ; sed, de ratione vitæ, quam Pythagoras, ejusque Sectatores, ad exemplum magistri sui, instituerunt. Sciendum enim est, Jamblichum in hoc libello non solum vitam Pythagoræ, sed etiam sectatorum ejus mores & instituta describere.

ejus à Diis promanarit, nefas fuerit eam aliter quam ipsorum ope atque auxilio capeßlere. Accedit, quod & pulchritudine sua & majestate humani ingenii captum adeo superat, ut uno statim intuitu eam complecti nequeat; sed cum demum paulatim inde aliquid decerpere quis possit, si quieto animo benevolam Deorum manu-ductionem sequens, pedetentim in ea progrediatur. Quapropter & nos Diis ducibus cæpto advocatis nosmetipsos pariter & stylum permittamus; quacunque jusserint, secuturi. Neque scrupulum nobis injiciet, quod jamdiu neglecta jacuerit hæc secta; peregrinis quippe disciplinis & arcanis quibusdam symbolis involuta; quodque etiamnum supposititiis atque adulterinis scriptis obfuscetur, multisque aliis id genus difficultatibus obsepia- tur. Abunde enim nobis præsidii est in Deorum voluntate; qua propitia multo his etiam magis ardua sustinere pronum fuerit. Secundum Deos autem ipsum etiam divinæ hujus Philosophiæ Principem parentemque nobis ducem adsciscemus. De cujus majoribus atque patria paulo altius quædam repetemus.

τῆς ὠρθοδοξείας τὸ κατ' ἀρχαίαν, οὐκ ἔνεστιν ἄλλως, ἢ ἀπὸ τῶν Θεῶν ἀνπλαμβάνεσθαι. ³ πρὸς γὰρ τὸ πρὸ καὶ ἄλλῃ αὐτῆς ἔστι τὸ μέγιστον ὑπεραίρει τὴν ἀνθρώπινον διάνοιαν, ὥστε ἐξαίφνης αὐτῇ καπνῶν· ἀλλὰ μόνον ἂν τις τῶν θεῶν εὐμενῶς ⁴ ἐξηγητῶν καταδραχὺ παροίων, ἡρέμα ἂν αὐτῆς ὠρθοπαύσασθαι τι διωηθεῖη. * Διὰ ² πάντα δὲ ἂν πᾶσι ὠρθοκαλέσονται οὗτοι θεοὶ ἡγεμόνας, καὶ ὀπισθεῖαντες αὐτοῖς ἑαυτοὺς, καὶ τὸ λόγον, ἐπώμεθα. ἢ ἂν τὰ τῶν ἑδὲν ὑπολογιστέον, τὸ πολὺ ἤδη χρόνον ἡμελησθαι τῷ αἵρεσιν πᾶσι, καὶ τὸ μαθήμασιν ἀπεξενωμένοις ἔσιν διαρρήσις συμβόλοις ὀπισθεκρύφθαι, ψάδεσι πε καὶ νόμοις συγγράμμασιν ὀπισθοκί- ζεσθαι, ἄλλαις πε πολλαῖς πιαύταις δυσκολίαις ὠρθοποδίζεσθαι. ἔξαρκα γὰρ ἡμῖν ἡ τῶν θεῶν βέλ- λησις, μεθ' ἧς ἔστι τὰ τῶν ἐπὶ διαπορώμεθα διωσθὲν ὑπομείναι. μετὰ τῷ θεῷ, ἡγεμόνα ἑαυτῶν παροδησόμεθα τὸ δόχηρον ἔστι πά- ρα τῷ θεῷ Φιλοσοφίας, μικρόν γε ἄνωθεν παλαβόντες πρὸς τὸ γέ- νος αὐτῶν ἔστι περὶ τῶν.

² Θεῶν] Hæc vox ex priorē Edit. exciderat, quam ex MS. revocavimus.

³ Πρὸς γὰρ τὸ πρὸ] Syntaxis & sensus requirunt, ut legatur, πρὸς τὰς, vel πρὸς ταῖς, i. e. πράξεις. Deinde scri-

be ὥς ἐξαίφνης αὐτῇ καπνῶν quem sensum Interpres etiam ob oculos habuit.

⁴ Ἐξηγητῶν] Sic recte MS. Male ante, ἐξηγητῶν. Refertur enim ad Θεῶν,

Κ Ε Φ. Β'.

C A P. II.

3 **Λ**Εγεται δὲ ἐν Ἀγκαῖον τὴν
καπικήσαντα τὴν Σάμον τὴν
ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ, γεγενῆσθαι μὲν
ὑπὸ Διὸς, εἶπε δὲ ἀρετῶν, εἶπε δὲ
ψυχῆς πὶ μέγεθος παύτῃ τὴν Φή-
μιω αὐτὴ ἀπενεγκαμένη. Φρονή-
σι δὲ δόξῃ τῶν ἄλλων Κεφαλληνέων
διαφέρειν. Τέταρτον δὲ γινώσκοντες
ὡς τὸ Πυθίας, συναγαγεῖν δότοι-
κίαν ἐκ τῆς Κεφαλληνίας, καὶ ἐκ τῆς
Ἀρκαδίας, καὶ ἐκ τῆς Θετταλίας,
καὶ προσλαβεῖν ἐπίκτας ὡς τὴν
Ἀθηναίων, καὶ ὡς τὴν Ἐπιδαυρίων,
καὶ ὡς τὴν Χαλκιδέων, καὶ τῶν
ἁπάντων ἡγεμόνων οἰκίσαι νῆσον, τὴν
δὲ ἀρετῶν ἔδιδας ἐκ τῆς γῆς ἡ Με-
λάμφυλλον καλεσμένην, προσαγο-
ρῶσά τε τὴν πόλιν Σάμον, ἀντὶ τῆς
4 Σαμῖος τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ. * Τὸν
μὲν ἐν χρησμῶν σωέβη γινώσκοντες
πιεῖν.

Ἀγκαῖον, ἐναλίαν νῆσον Σάμον
ἀντὶ Σαμῖος τε

οἰκίσαι κέλομαι. φυλλὰς δὲ
ὀνομάζεται αὕτη.

Τὴν δὲ πᾶς δότοις ἐκ τῶν τόπων τῶν
προσκημύων συναγεῖν σημῶν ἐστὶν
ἐμὸν αἶμα τῶν Θεῶν πῃμα ἐκ θυσίας,

¹ Μελάμφυλλον] Prior Edit. minus recte, Μελάφυλλον. quod & jam ante notaverat Luc. Holsten. ad Stephanum Byzant. v. Σάμος.

² Σαμῖος] Scribe, Σάμος. ut recte in

ANcæum igitur Sami, quæ in Cephallenia sita est, incolam, Jove natum esse ferunt; sive virtute, sive animi magnitudine hanc sibi famam pepererit. Prudentia vero nominisque gloria inter cæteros Cephallenios facile principem fuisse constat. Traditur autem, hunc à Pythia oraculo monitum, ut contractis è Cephallenia, Arcadia, & Theffalia colonis, accitisque ex Attica, Epidauro, & Chalcide demigrationis focis, coloniam ad inhabitandam insulam deduceret, quæ à foli terræque bonitate Melamphyllos appellabatur, urbemque à se conditam pro Same Cephallenix, Samum nominaret. Oraculum ipsum hujusmodi fuit:

*Linque Samen, Ancæ, Samum
sed conde: profundo*

Insula cincta mari est antiquo nomine Phyllas.

* Quod autem colonia ex dictis locis adunata fuerit, non tantum Deorum cultus & sacra ex iis re-

Oraculo, quod statim subjungitur. Vide etiam Geographos veteres, apud quos itidem urbem hanc Σάμον appellatam fuisse legas.

gionibus una cum demigrantibus translata; verum etiam cognatæ familiæ, solennesque Samiorum festivitates indicio sunt. Ex hujus igitur Ancæi, qui coloniz conditor fuit, domo & cognatione Mnesarchum & Pythaidā Pythagoræ parentes descendisse ajunt. Hac autem inter populares jactata generis nobilitate, quidam Poeta Samius Apollinis cum filium facit, ita canens:

*Pythais è Samiis longe pulcherri-
ma prolem*

*Phæbo, amicūque Jovi Py-
thagoram peperit.*

Unde vero sermo iste in vulgus dimanarit, relatu non indignum est: Mnesarcho scilicet Samio ad mercaturam Delphos cum uxore, nondum manifeste gravida, profecto prædixit Pythia, cum responsum de navigatione in Syriam peteret, hanc quidem ad votum, lucrosamque fore, uxorem vero jam prægnantem, filium parituram, qui omnium quotquot unquam vixerunt, pulchritudine &

³ Τῶν συγγ. καὶ τ. μ. ἀλλ. συν.] Nihil præcessit, ad quod genitivi hi referri possint. Quare ne dubites scribere casu recto, αἱ συγγίνοιαι, καὶ αἱ μετ' ἀλλήλων σύνοδοι, quam lectionem doctus etiam Interpres in versione sua expressit.

⁴ Μνήμαρχον] Paulo post, hoc ipso ca-

δίῳ μετηγυῖμαι τυγχάνωσιν ἐκ τ' ὅπων, ὅθεν τὰ πλήθη τῶν ἀνδρῶν σωῆλθεν· ἀλλὰ ἐ' τ' συγγενειῶν, καὶ τῶν μετ' ἀλλήλων σπείδωι, ἀς ποιεῖσθαι οἱ Σάμιοι τυγχάνωσι. Φασὶ πῖνωι ὁ Μνήμαρχον ἐ Πυθαῖδα, τὰς Πυθαγόραν γυνήσωτας, ἐκ πάσης εἶναι τ' οἰκίας, καὶ τ' συγγενείας, τ' αὐτ' Ἀγκάειαν γεννημένης, ὅς τ' ἀποικίαν εἴλανετος. * Ταύτης δ' τ' εὐγενείας λεγομένης ὡς καὶ τοῖς πολίταις, ποιητὴς τις τῶν ὡς καὶ τοῖς Σαμίοις γεννημένων, Ἀπίλλωνος αὐτὸν εἶναι φησὶ, λέγων ἔτως·

Πυθαγόραν τ', ὃν τίηε Διὶ Φίλῳ
Ἀπίλλωνι

Πυθαῖς, ἣ καλλὶ πλεῖστον
ἔχεν Σαμίων.

Ὅπῃεν δ' ὁ λόγος ἔτος ἐπικράτησεν, ἄξιον διελεῖν. Μνημάρχῳ τὰ τῷ Σαμίῳ κατ' ἐμπορίαν ἐν Δελφοῖς θυομένῳ, μετὰ τῆς γυναικὸς ἀδήλως ἐπ' ἐκείνης, προσέπειν ἡ Πυθία χειρομῶν παρὰ τῆς εἰς Συρίαν πλῆ, τὸν μὲν θυμηρέσατον ἐσθλαὶ ἐπικερδῇ, τὴν δὲ γυναῖκα κύειν τε ἤδη, καὶ τίξεσθαι παῖδα τῶν πρώτων· καλλὶ δ' σοφία διοίσοντα, καὶ τῷ sapientia præstantissimus, huma-

pitate, pater Pythagoræ rectius dicitur Μνήμαρχος, prout etiam vocatur à Porphyrio in Vit. Pythag. Lærtio, & aliis.

⁵ Τῶν πρώτων] Sic recte ad marginem codicis Spanhemiani vir doctus emendaverat. Ante enim male legebatur, τὸς πρώτων.

ἀνθρώπων γένε μέγιστον ὄφελος ἐς
 6 σόμπαντα ἢ βίον ἐσόμενον. * Οἱ δὲ
 Μνήμαρχοι συλλογισάμενοι, ὅτι
 οὐκ ἂν μὴ πυθόμενον αὐτῷ ἐξεησέτι
 πῶς ἔτι πικρὸς ὁ θεός, εἰ μὴ ἐξαίρετον
 προστήρημα ἐμελλε πρὸς αὐτὸν, καὶ θεο-
 δωρήτην ὡς ἀληθεῶς ἔσεσθαι, τότε
 μὲν εὐχὴς ἀντὶ Παρθενίδος ἢ γυναι-
 7 κα Πυθαγίδα μετωνόμασεν, διὰ τὴν
 γόνεα ἢ τὴν προσφύπιδος. * Ἐν ᾗ Σιδόνι
 τῆς φοινίκης δότο πικρῆς αὐτῆς, τὴν
 γυνόμενον ἢ Πυθαγόραν προσηγό-
 ρωσεν. ὅτι ἄρα ὑπὸ τῆς Πυθίας προση-
 γορεύθη αὐτῷ. ὡς αἰτιητοὶ γὰρ Ἐ-
 πιμενίδης ἢ Εὐδοξος ἢ Ξενοκράτης,
 ὑπονοήτης τῇ Παρθενίδι τότε μιγῆ-
 ναι ἢ Ἀπόλλωνος, καὶ κύσεως αὐτῷ,
 οὐκ μὴ ἔτι εἶχεν καταστῆσθαι,
 καὶ προαγγεῖλαι διὰ τὴν προσφύπι-
 8 * δος. τῷ μὲν ἔνθα δαμῶς προσέειπε.
 * Τὸ μὲν ποτὶ τὴν Πυθαγόρα ψυχὴν
 διὰ τὴν Ἀπόλλωνος ἡγεμονίας εἶπεν,
 εἴτε σωπαδὸν, εἴτε ἢ ἄλλως οἰκειό-
 τερον εἴτε πρὸς τὴν θεὸν τῶν σωτε-
 ταγμένων, καταπεπήμεναι εἰς ἀν-
 θρώπων, εἰδὲς ἂν ἀμφισβητήσιν,
 πικραίμενοι αὐτῇ τε τῇ γυνεσὶ
 ταύτῃ, καὶ τῇ σοφίᾳ τὴν ψυχῆς αὐτῆς
 τῇ παιδευμένῃ. καὶ πρὸς μὲν τὴν γυνε-
 9 σεως τοιαύτη. * Ἐπεὶ ἢ ἀνεκομιδῇ

* Καὶ κύσεως αὐτῷ, οὐκ μὴ ἔτι.] Desid. Heraldis in *Animadvers.* in Jamblichum nostrum, recte legendum monuit, καὶ γυνεσὶ αὐτῷ &c. i. e. Eamque gravidam ex non gravida fecisse, Arcerius, quamvis &c

no generi ad omnem vitæ rationem quam maxime profuturus esset. Hinc Mnesharchus colligebat, se non interrogantem de filio ideo responsum à Deo accepisse, quod singularis illi præcellentia & dona animi plane divina essent affutura. Et uxorem quidem statim mutato Parthenidis nomine, à filio vateque Delphica Pythaidem, ipsumque infantem mox Sidone in Phœnicia natum, Pythagoram appellavit; à Pythio scilicet eum sibi prædictum esse significans. Non enim audiendi sunt Epimenides, Eudoxus & Xenocrates, qui suspicantur, tum temporis Apollinem cum Parthenide congressum, gravidamque ex non gravida factam per Pythiam pronuntiasse: id enim nullatenus admittendum videtur. Caterum nemini, qui quidem ex ipsa viri nativitate & multiplici animi sapientia conjecturam fecerit, dubium erit, quin anima Pythagoræ, Apollinis subdita imperio, vel perpetim ejusdem Dei affecta, vel alio proximiori commercio eidem conjuncta, ad homines delapsa sit. Et hæc hæcenus dicta sint de ejus procreatione. Pater vero è Sy-

in MS. suo ἐν μὴ scriptum reperisset, tamen in textu reposuerat, εἰ μὴ, sensu omnino repugnante.

* Ἀνεκομιδῇ] Sic rectius MS. quam prior Editio, quæ habebat, ἀπικομιδῇ.

ria cum magnis opibus, quas ex lucro navigationis illius cumularat, Samum redux, Apollini templum, cum ΠΥΤΗΙ inscriptione, extruxit, puerumque variis & optimis disciplinis innutriendum Creophilo, Pherecydi Syrio, omnibusque fere sacrorum præfectis dedit commendavitque, ut in rebus divinis etiam pro virili sua proficeret. Ille vero ita educatus est, ut nulli cujuscunque ætatis aut memoriæ forma secundus, Deoque quam dignissimus feliciter evaderet. Patre dein mortuo nihil sibi ad summam gravitatem temperantiamque fecit reliquum: ut adolescentem natu admodum grandes honorifice reverenterque colerent: imo visus modo auditusque, in se cunctos convertibat, & quoscunque adspexerat, sui statim admiratione implebat. Hinc evenit, ut multi eum Dei filium esse merito asseverarent. Tanta igitur gloria conjuncta cum studiis à puerili ætate cultis, divina formæ naturalis dignitate fretus,

εἰς τὸ Σάμον διὰ τὴν Συρίαν ὁ Μνή-
σαρχος[Ⓞ] μετὰ πολλὰ κέρδη ἐ-
βαθείας πειρασίας, ἱερὸν ἰδῆμα τοῦ
τῷ Ἀπὺλωνι, Πυθίᾳ ὁππύργου.
τὸν τε παῖδα ποικίλοις παιδείαισι
καὶ ἀξιολογώτατοις ἐνέτρεφε, νυῦ
μὲν Κρεοφίλῳ, νυῦ δὲ Φερεκύδῃ τῷ
Συρίῳ, νυῦ δὲ ἁπλοῦς ἀπασιν τοῖς[Ⓢ] τῶν
ἱερῶν περὶ σαμίων τοῦ παλαιῶν
αὐτὸν ἐγγχερίζων, ὥς ἂν ἐπὶ τῇ
θεῖᾳ αὐτάρκειᾳ ἐκδιδαχθείη. ὁ δὲ
ἀνέτρεφετο εὐμορφότατός τε τῶν
πώποτε ἱσθηθέντων, καὶ θεοπρεπέ-
στατος εὐτυχής. * διποθάνοντες τε¹⁰
τῷ πατρί, σεμνότατος, σωφρονέτα-
τός τε καὶ ἁνέρος, κομιδῇ τε νε[Ⓞ] ἐπὶ
ὑπαρχῶν, ἐντροπῆς πίσης ἐ-
αῖδός ἤξιετο ἤδη, καὶ ὑπὸ τῶν
πρεσβυτάτων ὀφθείς τε καὶ φθεγ-
ξάμενος[Ⓞ] ¹⁰ ἐπέτρεφε πάντας,
καὶ ὅτι πνι ἐν προσέλειπας θα-
μαστὸς ἐφαίνετο, ὥς ὑπὸ τῶν
πολλῶν εἰκότως βεβαιῶσαι, τὸ
θεῶν παῖδα αὐτὸν εἶναι. ὁ δὲ ὁππύ-
ργον ὠκεῖον καὶ ὑπὸ τῶν τοιγὰ-
των δοξῶν καὶ ὑπὸ τῇ ἐκ βρέφους
παιδείᾳ, καὶ ὑπὸ τῆς φυσικῆς
θεοειδείας, ἐπὶ μᾶλλον ἑαυτὸν

[Ⓢ] Τῶν ἱερῶν περὶ.] Antea male, τὸ
ἱερῶν περὶ.

[Ⓢ] ὥς ἂν καὶ τὰ ἴδια αὐτοῦ.] Insignem
hujus loci lacunam ex MS supplevi. In
priori enim Edit. defunt hæc verba, καὶ
τὰ ἴδια αὐτάρκειᾳ ἐκδιδαχθείη. ὁ δὲ ἀν-
ετίθητο.

¹⁰ Ἐπέτρεφε.] Prior Edit. ἐπίτρεφε.
ἔκ προσέλειπας, ἔκ θυμωσῶς. quorum
loco ἐπέτρεφε, ἔκ προσέλειπας, ἔκ θυ-
μωσῶς vel absque MStorum auctoritate
reponendum esse, quis dubitet?

¹¹ κατίπασεν ἄξιον τῶν παρόντων
 προσημάτων λοποφαίνων, καὶ δι-
 κέσμεθ' ὁρησκείαις τὴν ἐμαθήμασι,
 καὶ διαιτίαις ἐξαίρεταις, εὐσεβείᾳ τὴν
 ψυχῆς ¹² καὶ κατασλῆσάμαλ' ὅ-
 ῶν τὴν ἐλάλῃ, ἣ ἐπρεσβῆεν εὐδία καὶ
 ἀμιμήτῳ τινι γαλλίῃ, μήτε ὀργῇ
 ποτε, μήτε γέλωτι, μήτε ζήλῳ, μή-
 τε φιλονεικίᾳ, μήτε ἄλλῃ παραχῇ
 ἢ προπετείᾳ ἀλισκόδωμ' ὅ- ¹³ ὡς ἢ
 δαίμων τις ἀγαθὸς ἐπιδημῶν τῇ
 Σάμῳ. * Διόπερ' ἐπὶ ἐφ' ὅσον αὐτῷ
 ὄν' ὅσον πολλὴ δόξῃ εἰς τὴν Μίλητον
 propter ejus adhuc ephebi insignis celebritas Miletum ad Tha-

magis magisque præsentibus bonis
 dignum se ostendit. Ornabant
 illum & religio & doctrina &
 peculiaris victus ratio, & ani-
 mi firmitudo, corpusque ad mo-
 destiam compositum. In dictis
 factisque ejus comparebat inter-
 na quies, & immutabilis tran-
 quillitas: non ira, non risui,
 non æmulationi aut contentionis
 studio, aut alii perturbationi &
 proterviæ unquam vel tantillum
 indulgit: adeoque, tanquam bo-
 nus quidam Dæmon in Samio-
 rum urbe peregrinabatur. Qua-

¹¹ Κατίπασεν] Antea, κατίπασεν
 corrupte. Hic representavi quidem le-
 ctionem Codicis Paris. sed nec sic oratio
 recte procedit. Quare, sensu exigente,
 scribendum erit, ἐπὶ καὶ ὅσον αὐτῷ
 παρ. προσημάτων ἐπὶ φανείν' omiſſa voce
 κατίπασεν, quæ quomodo locum hic ha-
 bere possit, non video.

¹² Καὶ κατασλῆσ'] Sic MS. Antea ve-
 ro tantum legebatur κατασλῆσ', vocula
 καὶ male omiſſa.

¹³ ὡς ἢ δαίμων τις ἀγαθὸς ἐπιδημῶν τ.]
 Qui considerabit, Jamblichum non solum
 fuisse gentilem, sed etiam Ethnicæ re-
 ligionis antistitem suo tempore prima-
 rium, non mirabitur, eum de Pythagora
 tam magnifice sensisse & scripsisse. Ni-
 mirum, Pythagoram Christo opponere
 voluit, quod videret religionem nostram
 nulla alia ratione magis subruī posse,
 quam si hominibus persuaderet, extitisse
 etiam aliquos inter gentiles, qui Chri-
 stum Dominum nostrum tam sanctitate
 vitæ & doctrinæ, quam miraculis non
 solum æquassent, sed etiam vicissent.
 Hoc autem Jamblichi fuisse propositum,
 clarius patet ex iis, quæ leguntur infra,

Num. 30. Ἄλλοι δ' ἄλλοι τῶν Ὀλυμπίων
 θεῶν ἐφ' ὅμοιζον, εἰς ἀφίλειαν καὶ ἱκανό-
 θωσιν τῇ θεότητι βίην ἀνθρώπων ἐν ἀνθρωπίνῃ μορ-
 φῇ φανέντας τοῖς νότοις, ἵνα τὸ τῆς εὐδαιμονίας
 σωτήριον ἔκαστος καὶ ἐλπίσται τῇ θεότητι φύ-
 σι. i. e. Alii alium ex Diis Olympiciis (Py-
 thagoram) ferebant, qui mortalem vitam e-
 tendaturus, ejusque commodis consulurus,
 isti seculo humana forma apparuerit, ut mor-
 talibus beatitudinis & philosophiæ salutem lu-
 men donaret. Habes hic Deum humana for-
 ma indutum: quod cum Christiani de Ser-
 vatore suo recte prædicarent, Jamblichus
 id impie ad Pythagoram transfudit. Con-
 fer Nostrium infra Num. 92. ubi idem
 legas. Uti autem Jamblichus Pythago-
 ram; ita Philostratus impostorem Apol-
 lonium Tyaneum, ob divinam, qua cum
 præditum fingeat, virtutem, ultra re-
 liquorum hominum sortem longe evexit:
 de quo etiam Eunapius, religioni nostræ
 infensissimus, tam magnifice sensit, ut
 dixerit, Philostratum non debuisse opus
 suum inscribere, Ἀπὸλλωνίου βίῳ, sed
 Θεῷ ἐς ἀνθρώπους ἐπιδημῶν, i. e. Dei ad ho-
 mines adventus: ne scilicet Christo Deo no-
 stro minor videretur. Locus ipse Eunapii

lem, & Prienen ad Biantem, viros sapientes delata, urbes etiam circumjexas peragrabat: jamque multi de juvene proverbium SAMII COMATI passim divulgaverant, eumque sparsis in vulgus laudibus, Deum fecerant. Postea jam duodevicesimum annum egressus, cum, quo tenderet tyrannis Polycratis tum primum subnascens, animo prospiceret, & inde aliquod impedimentum suo proposito, discendique studio, cui unice deditus erat, metueret, noctu clam omnibus cum Hermodamante, cui cognomen erat Creophili, ejus scilicet nepote, qui olim Home-

πρὸς Θαλλῶν, καὶ εἰς Περὶνῶν πρὸς Βίαντα διεκχυμένην αὐτὸν σφῆς, καὶ τὰς ἀστυγέπωνας πόλεις ἐξεφοίτησε· καὶ ¹⁴ τὸν ἐν Σάμῳ καμῆτῶν ἤδη ἐν περιμίᾳ πολλοὶ πολλαχῆ τὴν νεανίαν ἐπ' αὐτῇ μᾶντες ἐξεθείαζον καὶ διεθρύλλαν. Ἰσχυρομένης δ' ἄρτι τῆς Πολυκράτους τυραννίδος, πρὶ ὁλῶν καὶ δέκα τὴν μάλιστ' ἔτ' ἡγεμονίᾳ, προσωόμενός τε οἱ χωρήσας, καὶ ὡς ἐμπόδιον ἔσται τῇ αὐτῇ προήσας, καὶ τῇ ἀντι πάντων αὐτῷ παρδαζομένη φιλομαθείᾳ, νύκτωρ λαθὼν πάντας μετὰ τῷ Ἑρμοδαμαντὸς μὲν τὸ ὄνομα, ¹⁵ Κρεοφύλῃ δ' ἐπικαλεσάμενος, ὃς ἐλέγετο Κρεοφύλῃς ἀπὸ γόνου εἶναι, ¹⁶ Ὁμήρῳ ξένος

exstat in Proœmio libri, quem scripsit de vitis Sophistarum. Adeo verum est. gentilium philosophos, præcipue qui expirante jam gentilismo vixerunt, ob eam, quam dixi, rationem, impostores quosdam Servatori nostro opponere conatos esse.

¹⁴ Τὸν ἐν Σάμῳ καμ.] Auctor Vaticanæ Appendicis proverbium hoc non ad Pythagoram Philosophum, sed ad Pythagoram pugilem Samium refert. Hesychius quoque, v. Ἐν Σάμῳ καμῆτας, tradit, falli eos, qui proverbium hoc de Pythagora Philosopho intelligendum esse dicant. Eadem de re controversia intercessit inter duos viros longe clarissimos & doctissimos, Richardum nempe Bentleium, & Henr. Dodwellum; quorum ille in egregia sua Dissertat. de Phalaridis Epistolis, pag. 52. 53. proverbium hoc de Pythagora Philosopho, eodemque pugile, intelligendum esse contendit: Dodwellus vero in Exercit. de ætate Pythag. Philo-

sophi, pag. 153. & seqq. Pythagoram pugilem, ad quem proverbium illud spectet, a Pythagora Magno, sive Philosopho, distinguit. Nos nobis non sumimus, ut controversiam illam, inter viros tam doctos agitaram, decidamus.

¹⁵ Κρεοφύλῃ] Hunc alii rectius vocant Κρεοφίλος, per α, & ι. Vide Menag. ad Laert. lib. VIII. num. 2.

¹⁶ Ὁμήρῳ ξένος.] Hæc corrupta sunt, nec ullam proisus habent ἀναλογίαν; quæ proinde rectius sic legeris, ὡς Ὁμήρῳ ποιητῇ ξένος γυνὴ ἀλείτται, καὶ φίλος, καὶ δίδωσιν αὐτῷ, &c. ξένος hic sumitur pro eo, qui aliquem hospitio excipit; cujus significationis exempla apud alios etiam Scriptores occurrunt; quamvis rarius. Suidas quidem clare testatur, ξένος etiam interdum sumi pro ξενόδω, quem vide Homerum autem a Creophylo hospitio quondam accepit fuisse, præter alios aperte tradit Strabo, lib. XIV.

τῇ ποιητῇ γνέσθαι φίλῳ ἔ-
δάσκαλος τῷ ἀπάντων· μετὰ τῆς
πρὸς τὸ Φερεκύδην διεπρόβουσι,
καὶ πρὸς Ἀναξίμανδρον τὸν Φυσι-
κόν, καὶ πρὸς Θαλῆν εἰς Μίλητον.

12 * καὶ ὡς γημόμῳ πρὸς ἑκάστην
αὐτῶν ἀνὰ μέρῳ ἕτως ὠμίλησεν,
ὥστ' πάντας αὐτὸν ἀγαπᾶν, καὶ
πῶ φύσιν αὐτῶν θαυμάζειν, καὶ
ποιέσθαι τὰ λόγων κρινωνόν. καὶ δὴ
καὶ ὁ Θαλῆς 17 ἀσμελῶς αὐτὸν
προσέειπε, καὶ θαυμάσας πῶ πρὸς
ἄλλους οὕτως ὡς ὡς ἀλλήλων, ὅτι
μυθίζων τι καὶ ὑπερβεβηκῆα ἦν πῶ
προφοιτήσας 18 ἤδη δόξαν, με-
τιδὼς ὅσων ἡδυνάτο μαθημάτων,
τὸ γῆρας τι τὸ ἑαυτῷ αἰπασιμῆ-
ναι, καὶ πῶ ἑαυτῷ ἀδένειαν,
προετρέψατο εἰς Λίγυπτον Δι-
πλόδοτον, καὶ τοῖς ἐν Μέμφιδι καὶ Διοσ-
πόλει μάλιστα συμβαλεῖν ἱεράσι.
ὡς γὰρ ἐκείνων ἔαυτὸν ἐφο-
διάσασθαι πῶτα, 19 δι' αὐτὸς
ὡς τοῖς πολλοῖς νομίζε[ι]. καὶ μὲν
ποσάτων γε προσημαμάτων, ἕτερον φυ-
σικῶς, ἕτερον ὑπὸ ἀσκήσεως ὅππῃ τυ-
χέκεται ἑαυτὸν ἔλεγεν, ὅσων τὸν Πυθαγόραν 20 καθορᾶν. ὥστ' ἐκ παντὸς

ri Poetæ hospes, amicus, & in
omnibus præceptor fuisse diceba-
tur, ad Pherecydem, ad Anaxi-
mandrum Physicum, & denique
Miletum ad Thaletem trajecit :
cumque singulis horum alio atque
alio tempore ita versatus est, ut
omnes eum amarent, & ingenium
ejus suspicerent, suæque partici-
pem philosophiæ redderent. In-
primis vero Thales, eo libenter
in familiaritatem recepto, ad-
miratus est, quod tanto intervallo
post se alios juvenes relinqueret,
famamque de se proditam præ-
sentiâ suâ augeret; communica-
tisque quantum potuit disciplinis,
& senectute corporisque imbecil-
litate excusata, ut in Ægyptum
navigaret, & maxime sacerdoti-
bus Memphiticis & Diospolitans
se dederet, hortatus est. Nam se
ipsum quoque ab illis ea collegis-
se præsidia, quæ opinionem sin-
gularis sapientiæ sibi perperissent :
nec tamen se iis à natura & exer-
citatione dotibus fuisse præditum,
quibus abundare Pythagoram cer-
neret. Ideoque ex omnibus ei se

17 Ἀσμελῶς] Sic reposui auctoritate
MS. pro ἀσμελῶς.

18 Προφοιτήσας] Sic potius, quam
προφοιτήσας, quod prior Edit. habet,
scribendum esse, quis non videt? MS.
Regius habet, προφητήσας, η pro ei
posito, quod librariis folenne est.

19 Δι' αὐτὸς] MS. Regius habebat,
δι' αὐτὸς: pro quo δι' αὐτὸς rescri-

bendum esse, sensus manifesto suadet.
Archerius, cum in codice MS. quo usus
est, δι' scriptum invenisset, ejus lo-
co δι' in sua Editione infeliciter repo-
suit.

20 Καθορᾶν] Sic codex MS. At sensus
& constructio potius requirunt, καθορᾶν.
quod etiam vir doctus ad marginem co-
dicis Spanhemiani notaverat.

hoc latum jam præfagium denun-
tiare, quod sapientior reliquis
mortalibus divinioreque futurus
esset, si cum istis sacerdotibus vi-
tam ageret.

C A P. III.

PRæter alia igitur, plurimum
quoque sibi profuturam tem-
poris præcipue parsimoniam à
Thalete edoctus, & propterea
vini carnisque usu, omnique
ingurgitatione abdicatis, intra
tenuis facilesque digestu cibos
se continuit, & hinc somni
modicus, ac excitator, tum
animæ puritatem, tum corpo-
ri exactissimam & inflexam fan-
nitatem comparavit; atque ita
Mileto Sidonem solvit: illam si-
bi majorem patriam esse persua-
sus, & inde facile in Ægyptum
transiturus. Ibi versatus cum
prophetis, qui Mochi, natu-
ræ interpretis, posterii erant,

¹ *Ἐπαγρίαν*] Vox corrupta: pro qua
ἄρχοντιαν scribendum esse Arcerius recte,
ut putō, censet. Conjungitur enim cum
ἐλιγρῦπτιαν.

Μόχῳ] *Mochi* reddit eruditus inter-
pres. At Schefferus *Philos. Italic.* cap. v.
bene monuit, scribendum hic esse, *Μώχῳ*,
& designari a Jamblichio antiquissimum
illum philosophum Sidonium, cujus Stra-
bo & Sextus Empir. mentionem faciunt.
Verba Strabonis libro xvi. hæc sunt: *Εἰ
δὲ δὴ Ποσειδώντιον πιστεύσαι, καὶ τὸ πλεῖστον
ἀπὸ μὲν δόγματι παλαιόν ἐστι, ἀπὸ δὲ Σιδωνίου
Μώχῳ, πρὸ τῶν Τρωικῶν χρόνων γεγονότα*.
Si vero Posidonio credendum est, antiquum de

*ἐνηγγελίζετο, εἰ τοῖς θελομένοις
ἡρώσι συγγήνοιο, γινώσκων αὐτὸν
καὶ σφώπεται ὑπὲρ ἀπαντὸς ἑσθλα
ἀνθρώπων*.

K E Φ. γ'.

Ωφελητὴς οὖν ὡς θάλασσα ¹³
*πῆ πᾶλλα, καὶ χρόνα μά-
λισται φείδεσθαι, καὶ χάριν τότε οἰοῦ-
ντο πῶς πῆ, καὶ κρεωφαγία, καὶ ἐπὶ πρόσ-
τερον πολυφαγία διαπαξάμεναι,*
*τῇ τῇ λεπίων ἐὺ αὐαδόντων ἐδα-
δῇ συμμετρητῆς, καὶ τότε ὀλι-
γούπτιαν, καὶ ἐπαγρίαν, καὶ ψυχῆς
καθαρότητά κησάμενος, ὑγιαίνοντες
ἀκρεβέστερῳ καὶ ἀπαρέγκλιτον τῷ
σώματι, ἐξέπλουν εἰς τὴν Σιδώνα,
φύσσει αὐτῇ πατρίδα πεπεισμέ-
ναι, καὶ καλῶς οἰόμεναι*
*ἐκείθεν αὐτῶν ῥάονα τὴν εἰς Αἴγυπτον
ἑσθλα λαβέσθαι. * Ἐνταῦθα δὲ ¹⁴
συμβαλὼν τοῖς τε ² Μώχῳ ὃ Φυ-
σιολόγῳ προφῆταις διαγόνους,*

*atomis dorma Moschieft, hominis Sidonii, qui
ante Trojani belli tempus vixit. Sextus Em-
pir. ἀνθρώποι δὲ καὶ Ἐπίκουρος ἀτόμους
ἔλεγε ψυχῆς, ἐκείνῃ δὲ χαριστοῦσθαι ταῦτα
ἡτοῦν τῶν δόξων, καὶ ὡς ἔλεγε ὁ Στωικός
Ποσειδώντιος, ὅτι Μόσχῳ τοῖς ἀπὸ τοῦ Φοί-
νικος κληρονομήσει. Democritus ὅτι Ἐπίκουρος
atomos principia dixerunt: nisi hæc opinio po-
nenda sit antiquior, ὅτι, ut Stoicus dicebat Po-
sidonius, deinceps a Moscho quodam Phœnice.
Arcerius etiam quidem Μόσχῳ, vel Μώ-
σχῳ, legendum esse conjecerat, sed no-
mine illo Mosen designari haud sane ve-
rissimiliter statuebat.*

καὶ τοῖς ἄλλοις, ἔ³ φοινικῆς ἱερο-
φάνταις, καὶ πάσις τελεوثεῖς τελε-
ταῖς, ἐν τε Βύβλῳ ἔ⁴ Τύρῳ, καὶ καὶ
πολλὰ τ⁵ Συρίας μέρη ἐξ αἰρέσεως
ἱερουργήματα, καὶ ἔχ⁶ διαισθαιμο-
νίας ἕνεκα τὸ τοιούτον ὑπομείνας,
ὡς ἂν τις ἀπλῶς ὑπλάβοι· πολὺ ἢ
μᾶλλον ἔρωτι καὶ ὁρέξει θεωρίας καὶ
εὐλαθείας, ἵνα μή τι αὐτὸν τ⁷ ἀξιο-
μασθέντων ἀγαθῶν, ἐν θεῶν δοσι-
ρήτοις ἢ τελεταῖς ἢ φυλαττόμενα,
προμαθὼν τε, ὅτι ἅπικα τρόπον
τινα ἔ⁸ δοξάζοντα τ⁹ ἐν Αἰγύπτῳ ἱερῶν
πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει, ὅκα τότε τε
ἐλπίσας καλλιώνων καὶ θεοσιγῶν καὶ
ἀκραιφνῶν μετῴξεν μνημάτων ἐν
τῇ Αἰγύπτῳ, ἁγασθεῖς, καὶ πᾶς
θάλασσε τῇ διδασκαλίᾳ ὑποθήκας,
διεπρημάθη ἀμελλήτῃ ὑπὸ πινῶν
Αἰγυπτίων προβμίων, καί μετὰ ταῦτα
προσπρὸς μυστήτων τοῖς ὑπὸ Κάρμηλον
πρὸ¹⁰ φοινικῶν ὄρεσιν αἰγυπτοῖς· ἐνθα
ἐμόναζε πρὸ πολλὰ ὁ Πυθαγόρας καὶ
τὸ ἱερόν· οἵ περ ἄσμενοι ἐδέξαντο αὐ-
τὸν, τὴν τε ὥραν αὐτὰ κερδοῦσαν, καὶ
ἐν δόξῃ οἶνον, τὴν πολυτιμίαν προσι-
15 δόμενοι. * Ἐπει μὲν τοι καὶ τὸν

& cum cæteris Phœniciaæ hiero-
phantis; cunctisque initiis Bybli
& Tyri, ac iis, quæ in multis Sy-
riæ partibus singulari modo cele-
brantur, sacrorum cerimoniis ini-
tiatus est. Id quod non fecit su-
perstitione inductus, ut quis sim-
plicior suspicari posset: sed potius
ex amore contemplationis; veri-
tusque ne quid ipsum præteriret,
quod in Deorum arcanis sacris
mysteriisque sciri dignum, obser-
varetur. Cum autem jam antea
Phœnicum sacra ab Ægyptiis,
colonix sobolisque instar, propa-
gata nosset, adeoque pulchriora
magisque divina & illibata in
Ægypto sibi initia promitteret,
Thaletis insuper præceptoris sui
monita suspiciens, confestim è
Phœnicia eo trajecit; portitorum
quorundam Ægyptiorum ope,
qui ad littus Carmelo Phœnicum
monti subiectum opportune ap-
pulerant: ubi nimirum Pythago-
ras sæpe in templo solus versaba-
tur. Eum nautæ lubentes rece-
perunt; ob formositatem ejus lu-
crum pretiumque ingens, si ve-
numdarent, sibi augurati. Cum au-

³ Φοινικῆς] Φοινικηῖς lege.

⁴ Ὀρέξει]. Ex MS. hanc vocem revo-
cavimus, cujus loco antea male legeba-
tur ἐρίσθ.

⁵ Φυλαττόμενα] Imo, φυλαττομένων,
ut constructio salva sit. Pendet enim a
precedenti ἀξιωμασθέντων. Et mox, ὑπάρ-
χοντες referri pro ὑπάρχοντες; non solum
sensu hoc exigente, sed etiam auctorita-
te codicis MS.

⁶ Ἀγασθεῖς] Sic Codex MS. pro voce
nihilī ἀγασθῆς, quæ in priore Edit. repe-
riitur. At nec ἀγασθεῖς sensui loci hujus
convenit: pro quo proinde ἀγαν ἡσθεῖς
lubens rescripserim. Sic enim sensus erit
planus, Pythagoram nempe, valde la-
tum, secundum Thaletis magistri sui præ-
ceptum, in Ægyptum trajecisse.

⁷ Φοινικῶν] Φοινικηῶν scribendum
est.

tem inter navigandum animad-
verterent, quanta cum conti-
nentia gravitateque, pro vita,
cui insueverat, conditione age-
ret; jam aliter erga ipsum ani-
mati, & in pueri modestia ali-
quid homine majus notantes,
memoria repetebant, quam ex in-
sperato appellentibus apparuisset,
cum à summo Carmeli vertice,
quem præ aliis montibus sacrum
vulgoque inaccessum noverant,
lento gradu, & nunquam respi-
ciens descenderet, nullo præci-
pitio, vel etiam invio saxo eum
morante; quodque, cum ad sca-
pham venisset, nihil aliud dixe-
rit, quam, *in Ægyptum cursus est?*
& annuentibus ipsis navem con-

πλὴν ἐγκρατῶς αὐτῶ καὶ σεμνῶς,
ἀκρολῶν τε τῇ σωτηρίῳ ὁππῆ-
δός ἐστι Διὰ τὴν ἡμετέραν, αἰμεινον ὡς
αὐτῶ Διὰ πέντες, καὶ μετρίον πῆ
κτ' ἀνθρώπων φύσιν ἐνιδόντες τῇ
τῷ παιδὸς εὐχρισμία, ἀναμνησθέν-
τες, ὡς προσερμίσουσιν εὐχρῶς αὐτοῖς
ὡφθη καπὼν ¹⁰ ἀπ' ἀκρῶς Ἐ Καρ-
μηλῶς λόφῳ, (¹¹ ἱερώτατον ὃ τῶν
ἄλλων ὄρων ἠπίσαντο αὐτῷ, καὶ τοῖς
πολλοῖς ἄβαστον) χολαίως τε καὶ
ἀνεπιρεπῆ βαίνων, ἕτε κρημνώ-
δης πνίς, ἕτε ¹² δυσβάτης πέ-
τρας ἐνισαμῆρης, καὶ ὁππῶς τῷ
σκάφῳ, μόνον τε ὁππὸ θεοῦ ἁ-
λῶν, εἰς Αἴγυπτον ὁ δὲ πῶς; κα-
ταπνῶσαντων αὐτῶν ἐνέβη, καὶ

⁸ Διὰ τὴν ἡμετέραν] Nisi vox mendo la-
borat, subintelligendum est *ἰαυτῶν*, id-
que vertendum, *cum se componeret*. Alias
etiam non inepte legere possis, *διὰ τὴν*
τῶν: quam lectionem Obrechtus ob ocu-
los habuisse videtur.

⁹ Ἀναμνησθέντες] Ne oratio sit ἀνα-
κρίτως, scribendum est *ἀναμνησθέντων*.
Nullum enim aliud deinceps sequitur
verbum, ad quod participia illa præce-
dentia, *Διὰ πέντες*, & *ἐνιδόντες*, referri
possint.

¹⁰ Ἀπ' ἀκρῶς Ἐ Καρμηλῶς λόφῳ] Hoc
loco Jamblichi Carmelitæ quidam abu-
tuntur, ad persuadendum aliis, Pytha-
goram etiam fuisse Carmelitam. Ajunt
enim, ordinem suum ab ipso Elia, qui
Pythagoræ utique antiquior fuit, institu-
tum, a monachis, sive eremitis in mon-
te Carmelo degentibus, continua suc-
cessionem per plura secula propagatum
fuisse: cumque ordo iste sanctitatis fama
celebris fuerit, Pythagoram ad montem

Carmelum accessisse, ut sacris ejus initia-
retur. Sane, Philippus Testiere Car-
melita, anno 1612. Biteris in provin-
ciali ordinis sui conventu, coram urbis
ejusdem Episcopo, non dubitavit inter
alias *Historiæ Carmelitane Theologicæ pro-
ponenda Theses* etiam hanc proponere,
*Valde esse probabile, Pythagoram Philosophum
etiam fuisse Carmelitam, sicque discipulos suos
instituisse, ut victu, conversatione, & vestitu
discipulos Eliæ omnino referrent.* Sed hanc
sententiam nullo rationis nixam funda-
mento merito refellit Papebrochius in
Responsione ad R. P. Sebastianum a S. Paulo,
Part. II. Artic. xvi. ubi prolixè de hoc
argumento agitur.

¹¹ ἱερώτατον ὃ τῶν ἄλλων ὄρων ἦν.] Sic
recte MS. Paris. In Editione vero Arcerii
corrupte legitur, *ἱερώ ὃ τῶν ἄλλων ὄρων
ἐπίστατον*.

¹² Δυσβάτης] Pessime antea legebatur
ἰσοβάτης: pro quo *δυσβάτης* auctoritate co-
dicis MS. reposui.

σιωπῇ ἐκάθισεν, ἔνθα μάλιστα
 ὅτε ἐμελλεν αὐτοῖς ἐμπόδιον εἶ-
 16 παλαι ναυπηλοῦσιν παρ' ὅλον τὸν
 * Εἴ ποτε ἐνός τε καὶ τῶ αὐτῷ
 χήματι διέμενε δύο νύκτας καὶ
 τρεῖς ἡμέρας, μήτε τροφῆς μήτε
 ποτῆ μετασχῶν; μήτε ὕπνου, ὅτι
 εἰ μὴ λαθὼν ἅπαντας, ὡς εἶχεν
 ἐν τῇ ἐδρασίᾳ καὶ ἀσφαλδίᾳ Ἰπ-
 μονῇ, κατέδαρτε βραχύ. ¹³ καὶ
 ταῦτα διηγεῖς ἔσσευράμην ὡς
 προσδοκίαν, εὐχυνεῖς τε συμ-
 βάντων αὐτοῖς τῶ πάλιν, ὡσάν
 τινος παρὰ σία θεοῦ, πάντας σω-
 πθέντες πρὸς τριάδε, καὶ Ἰπσουλλογ-
 ζοῦμοι δαίμονα θεῖον, ὡς ἀληθῶς
 ἐπίδησαν, σὺ αὐτοῖς δὸς Συ-
 ρίας εἰς Αἴγυπτον μετέναι, καὶ τὴν
 τε πρόσλοιπον εὐφημότατον πάλιν
 διεξήνυσαν, καὶ σεμνοτέρους, εἴπερ
 εἰώθεσαν, ὀνόμασι τε ἐπράγμα-
 σιν ἐχρήσαντο πρὸς τε ἀλλήλους καὶ
 πρὸς αὐτὸν, μέγροι τῆς εὐτυχιστέ-
 17 σης συμβάσεως αὐτοῖς ἔσσαν ἀνύμνους
 παρόντες ¹⁴ εἰς τὴν Αἴγυπτον ἡὸνα τῶ
 σκάφους προσσχῆς. * Ἐνθα δὲ ἐκ-
 βάινοντες ¹⁵ ὑπερέσσαντες σεβαστικῶς
 ἅπαντες, καὶ ἀγαθέξάμενοι, ἐκά-

scenderit, tacitusque toto navi-
 gationis tempore confederit, ubi
 ministeriis nautarum nihil impe-
 dimentum erat allaturus. Perman-
 sit autem in eodem habitu duas
 noctes triduumque integrum, non
 cibum, non potum, non somnum
 capiens; nisi forte cunctis non
 advertentibus, uti erat in sede
 sua constanter compositus im-
 motusque, paulisper dormitavit.
 Adhæc, cum præter expecta-
 tionem continuo nec interrupto
 tractu rectus ipsis cursus esset,
 quasi Deus aliquis præsens in-
 tervenisset; hæc omnia inter se
 nautæ comparantes concluderunt,
 Dæmonem vere divinum secum
 in Ægyptum à Syria transire:
 unde male ominatis verbis absti-
 nentes, quod reliquum fuit na-
 vigationis absolverunt, & sermo-
 ne factisque usi sunt tum inter
 se, tum erga ipsum, honestiori-
 bus quam solebant, donec felici-
 ter, per summam maris tranquil-
 litatem, ad littora Ægypti na-
 vem applicuerunt. Ibi vero exscen-
 dentem alternis exceptum mani-
 bus honorifice navi extulerunt,

¹³ Καὶ πῶς] Puto excidisse μῦθον: ut
 legendum sit, καὶ μῦθον πῶς. Sic enim
 sensus omnino erit planus.

¹⁴ Παρόντες] Hæc vox videtur loco suo
 mota esse, & ponenda post συμβάσεως αὐ-
 τοῖς: ut totus hic locus sic legatur, μέγροι
 τῆς εὐτυχιστέσης συμβάσεως αὐτοῖς παρόντες,
 καὶ ἀνύμνους εἰς τὴν Αἴγυπτον &c. Nisi

enim sic statuas, vox παρόντων omnino
 erit supervacanea, nec locum hic habere
 poterit.

¹⁵ ὑπερέσσαντες] Sic MS. cujus loco
 antea minus recte legebatur, ὑπὸ σκάνης.
 ὑπερέσσαντες autem veram esse lectionem,
 vel ex iis patet, quæ paulo post sequun-
 tur, τὴν τῶ ναυτῶν ἐκίρηναν, &c.

& postquam illum in purissima arena collocassent, tumultuariam coram eo aram congesserunt, ea-que fructibus arboreis pro præsenti copia cumulata, & mercis, quam vehebant, primitiis appositis, inde provecti, eum, quem antea destinaverant, portum petiverunt. Ille vero tam longo jejuno imbecillior, nec inter trahendum, nec cum à nautis per manus in terram transportaretur, nausea correptus est; sed nec post eorum discessum se diutius à fructibus abstinuit, quin sumeret quod alendis viribus esset. Inde ad vicina habitacula incolumis pervenit; habitu oris tranquillo modestoque semper sibi simili.

C A P. IV.

Interea dum obcundis templis omnibus maximum studium

“Επιτησίαντες] Est vox Lexicisignota, & mihi merito suspecta: pro qua proinde nullus dubitem rescribere, επιτησίαντες, i. e., cum accumulassent; ab επιτίω, vel επιτήω, quæ est vox nota, & ab optimis quibusque Scriptoribus, tum in prosa, quam ligata oratione, usurpata. Vide Suidam. v. Επιτήσαντες.

“Τῶν ναυτῶν] Sic recte MS. At prior Editio, τῶν αὐτῶν: nullo omnino sensu.

“Ἡγοτιώθη] Prior Editio male ἡγοτιώθη: in ejus locum veram lectionem ex MS. reposui. Sensus enim est, Pythagoram, quod propter longam incediam

θισαν ἐπὶ καθαρωτάτης ἄμμου, καὶ αὐτοχρῆδόν τινα βωμὸν παρὰ αὐτὰ πλάσσαντες, ¹⁶ ἐπιτησίαντες τε ὅσον εἶχον ἀκροδρύων, καὶ οἷον ἀπαρχάς τινας καταπιθέμενοι τῷ φόρτῳ, μαθώρμισαν τὸ σκάφος, ὅπερ καὶ πρὸς αὐτοὺς ὁ πλῆξ. ὁ δὲ διὰ τοσόνδε αἰστίαν ἀπονώπρην τὸ σῶμα ἔχων, ὥτε πρὸς τὸν δοκεῖσασμόν ἐ τῷ ¹⁷ τῶν ναυτῶν ὑπέρεισιν ἐ χειραγωγίαν ¹⁸ ἤναυτώθη πῖπ. ἔπ ἀπελλαγῆτων, ἀπίσχετο ἐπὶ πλὴν τῷ πρῶται μέρει ἀκροδρύων. ἀλλὰ ἐφαιψάμεν τὴν χρησίμως αὐτῶν, καὶ ὑποδρέψας τὸ δυνάμιν, εἰς τὰς ἐγγύς ¹⁹ διέσωσε σαυτοκίας, τὸ αὐτὸ ἡδὲ ἐν παντὶ ἀπέρχον ἐ ἐπιεικὲς διαφυλάττων.

K E φ. δ.

Ε'κείν τε εἰς πάντα ἐφοίτησεν ¹⁸ ἰερεῖ μετὰ πλείους ἀκρότης ἐ

corpore esset infirmo & imbecilli, non repugnasse nautis, qui ipsum, ad excensum ex navi faciliorem reddendum, manibus suis levatum in terram exponere volebant. Hoc cum omnino clarum sit, miror eruditum Obrechtum in versione sua, alioqui accuratissima, priorem lectionem ναυτιώθη, quæ procul omni dubio corrupta est, præ altera illa amplexum esse. Vertit enim, nausea correptus est. Sed quis mortalium ab erroribus prorsus immunis est?

“Διέσωσε] Imo, διέσωθη, i. e. incolumis pervenit. Vel subintelligendum est, ἰαυτόν.

ἀκριβὲς ἐξετάσας, θυμαζόμενος
 τε Ἐσπερόμην ὑπὸ τῇ συγγραμμά-
 των ἱερῶν καὶ προφητῶν, καὶ ἐκδι-
 δασκόμενος Ὀπμιέλεισσι περὶ ἐκώ-
 55, καὶ ὡς ἀλείπων ἔτι ἀκρίβως τῇ
 κατ' ἑαυτὸν ἐπαινεσίμων, ἕτε ἀν-
 δρα τῇ Ὀπμιέλει γνώσει μόνων,
 ἕτε τελετὴν τῇ ὁπωσδήποτε τιμωμέ-
 νων, ἕτε πόπην ἀγέωρων, εἰς ὃν
 ἀφικόμενοι ἠήθη πὶ περὶ ἡρώτων
 εὐρήσιν. ὅθεν πρὸς ἅπαντας οὖν
 ἱερέας ἀπειδήμουν, ὡφελόμενοι
 παρ' ἐκώσω, ὅσα ἦν σοφὸς ἐκός.
 19 * Δύο δὲ εἰκασίαι ἐστὶ καὶ πλὴν δι-
 γρηπτον ἐν τοῖς ἀδύτοις διετίλουν
 ἀστρονομῶν, καὶ γεωμετρῶν, καὶ μου-
 σικῶν, ὅσα ἐξ Ὀπμιέλει, καὶ ὡς
 ἐτυχε, πάσας θείων τελετῶν, ὡς ὑπὸ
 τῶν Ἐκαμύσων ἀίχμαλιν πωδείς
 εἰς Βαβυλῶνα ἀνήχθη, καὶ καὶ τοῖς
 Μάγισι ἀσόμενοι συνδιατρέψας,
 καὶ ἐκπαίδευεῖς πὰρ αὐτοῖς
 σιμνά, καὶ θείων θρησκείαν ἐντελε-
 σπέτιν ἐκμαθῶν, ἀεθμῶν τε καὶ
 μουσικῆς καὶ τῶν ἄλλων μαθημάτων ἐπ'
 ἄκρον ἐλθὼν παρ' αὐτοῖς, ἄλλα τε
 δώδεκα συνδιατρέψας ἐτη, εἰς Σά-
 μον ὑπέστρεψε, περὶ ἑκτὸν περὶ καὶ
 πεντηκστὸν ἔτος ἤδη γεγονώς.

* Δύο δὲ καὶ ἑκ.] Locum hunc ad exa-
 men revocat, & cum chronologicis ra-
 tionibus minus bene convenire ostendit
 Illustris Bentleius in Dissert. de Phalar.
 Epist. pag. 69. quem ut Lector adeat sua-
 deo.

examenque accuratum impendit,
 prophetas & sacerdotes, quibus
 usus est, in sui amorem admi-
 rationemque excitavit, & singulis
 exacte perceptis non pratermisit
 nosse etiam quidquid sua ætate
 celebre foret; siue vini essent sa-
 pientia nobiles, siue initia quo-
 modocumque culta: nec loca in-
 visere abnucebat, in quibus se in-
 venturum aliquid amplius puta-
 verat. Qua de causa ad omnes
 profectus est sacerdotes; apud
 quemque horum cum fructu eru-
 ditus, in ea, quam quisque tra-
 debat, disciplina. Ita viginti duo
 anni in Ægypto absumpti; dum
 in adytis templorum Astrono-
 miam, Geometriam, & omnium
 deorum initia, non per transen-
 nam, aut perfunctorie addidit:
 donec à Cambyfis misit inter
 captivos Babylonem abduceretur;
 ubi cum Magis subentibus ipse
 lubens versatus, illorum studia re-
 ligionemque perfecte imbibit, &
 numerorum musicæque artis &
 aliarum disciplinarum fastigium
 affecutus, post annos duodecim
 Samum rediit, jam circiter sexa-
 ginta annos natus.

* Ἀσόμεναις] Malim, ἄσμεναις, i. e.
 libens. Vel dicendum est, post ἀσόμεναις
 excidisse ἄσμεναις, ut legatur, τοῖς μάγισι
 ἀσόμεναις ἄσμεναις συνδιατρέψας, &c. quam
 lectionem ob oculos habuit eruditus in-
 terpres.

CAP. V.

Κ Ε Φ. Ε΄.

IBi à quibusdam senioribus agnitus, non minus quam antea in admiratione fuit. Videbatur enim à peregrinatione plus pulchritudinis & sapientiæ, majoraque divinitatis argumenta domum reportasse. Ideoque patria publice illum invitavit, ut omnibus participatione inventorum suorum prodesse vellet. Nec renuebat ille: sed viam docendi per symbola ingredi cœpit, eodem modo quo ipse in Ægypto doctus erat: quamvis Samii hanc docendi rationem minus amplecterentur, neque satis prompte, ut par erat, ejus lateri adhærescerent. Utut igitur nemo docenti accederet, nemo sincere satageret proficere in disciplinis, quibus omni modo inter Græcos domicilium statuere annitebatur, non tamen Samum, eo quod patria sibi esset, contemnere, curamque ejus abjicere sustinuit; quin civibus suis, vel invititis aliquem pulcherrimarum arrium gustum daret. Quare technam hujusmodi methodum-

Αναγνωροῦν δὲ ὑπὸ πινῶν 20
πρεσβυτέρων, ἢ ὅτε ἐλαττον
ἢ πρόσθεν ἰαυμαδαίεις, καλλιῶν
τε γὰρ καὶ σφώτερⓄ καὶ θεοπε-
πέστερⓄ αὐτοῖς ἐφάνη, ὡς ἀκα-
λῆσης αὐτὸν δημοσίᾳ τῆς πατρί-
δοςⓄ ὡφελῆν ἅπαντας, καὶ με-
ταδιδόναι τῶν ἐνθυμιῶν, ὅτε ἀν-
πτείνων, τὸν τῆς διδασκαλίας
τρέπον συμβολικὴν ποιῆν ἐπιχείρη-
σιν, καὶ πάντα ὅμοιον τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ
διδάγμασι, καὶ ἂ ἐκπαιδεύῃ,
εἰ καὶ μὴ σφόδρα προσίεντο τὸν
τοιῶτον τρέπον οἱ Σάμιοι, μὴδε
ἀρμονίως, καὶ ὡς ἐχρῆν, προσε-
φύησαν αὐτῷ. * Μηδεὶος ἔν αὐτῷ 21
προσρέχοντⓄ, μὴδε γησιῶς
ὀρεζομῆς τῶ μαθημάτων, ἂ τοῖς
Ἑλλήσιν ἐνοικίζεν παντὶ τρέπῳ
ἐπειρᾶτο, μὴ πεφρονῶν, μὴδε
ὀλιγωρῶν τῶ Σάμῳ, ἀλλὰ τὸ πατρί-
δα εἶναι, γὰρ μὲν πάντως ἐβέ-
λετο τῆς τῶ μαθημάτων καλλωνῆς
ὅτῳ πατριώτας, εἰ ἔ μὴ ἐχόντας.
ἀλλ' ἔν ὀλιγοῖα καὶ μετῶν ὡς ἀ-

* Καθ' ἂ ἐκπαιδεύῃ] Prior Edit. male, κατ' ἐκπαιδεύῃ: pro quo Rittershusius in notis ad Malchum de *Vu. Pyth.* & Schefferus de *Philos. Ital.* pag. 25. emendant, καθ' ἔν, respicientes scilicet ad præcedens τρέπον. Sed nos repræsentavimus hic lectionem codicis MS. quæ utique recte habet.

* ΠροσρέχοντⓄ] Antea minus recte, προσέχοντⓄ. Desider. Heraldus Animad-

vers. in Jambl. cap. III. legendum potius suadet, ὡς εἰχοντⓄ. quod non displicet.

* Ἀπὸ τῆς Ἑλληνιστοῦ.] Sic locum hunc ante mutilum ex codice MS. supplivimus. In priore enim Edit. legitur, τῶν μαθημάτων αὐτοῖς ἐνοικίζεν: nullo omnino sensu.

* Ἄλλ' ἔν] Particula hæc connexionis loco huic non quadrat, sed potius παρα-
ρῆν.

τηρήσας εὐφυῶς πινὰ καὶ εὐκινήτως
 ἐν τῷ γυμνασίῳ σφαιρίζοντα τῶν
 φιλογυμναστῶν μὲν καὶ σωμα-
 σκευῶν, πεινῶν δὲ ἄλλως καὶ
 δότωσι πῶν, λογιζομένους πὺ ὅτι
 εὐπειρῇ ἔξῃ, εἰ τὰ ὀπτιήδεια ἐκ-
 πλεῖα πρὸς αὐτῷ ἀμελεῖσθαι παρέ-
 χουσι, προσκαλεσάμεντο μετὰ τὸ
 λυτὸν τὴν νεανίαν, ἐπηγγέλατο
 αὐτῇ αὐτῷ ἐφόδια εἰς τὴν τὴν σω-
 μαστικῆς ὑποτροφίῃ καὶ ὀπτι-
 λειῶν διηγεῖσθαι παρέχων, εἰ δὲ
 δέξαιτο αὐτὴ καταβραχὺ πρὸς καὶ
 δότῳ, ἐνδελεχῶς πρὸς, ὥστε μὴ
 ἀδρόως φορηθῆναι, μαθήματα
 τινα, ἃ ὡς βαρβάρων μὲν ἐξέ-
 μαθεν αὐτὸς νέῳ ὢν, δότωσι
 22 δὲ αὐτὸν ταῦτα ἤδη δὲ τὸ γῆρας
 καὶ τὴν τέττα ἀμνημοσύνην. * Ὑπο-
 γομῶν δὲ τὴν νεανίαν, καὶ τῇ τῶν
 ὀπτιήδων ἐλπίδι ὑπομείναντο,
 τὴν δὲ ἀρετῶν μάθησιν καὶ γε-
 μετήριαν ἐναγεῖν αὐτὸν ἐπειράτω,
 ἐπὶ τῷ ἀμεινῶ πρὸς ἐκάστῃ δό-
 δέξας πρὸς καὶ διδάσκων,
 παντὸς γήματι, ὅ ἐστι δὲ δὲ

ρῆν, vel ὕκον. Deinde, quæ sequuntur,
 commodius sic legerentur, ἱπποία ἐ μ-
 ῖδωσι πρὸς ἱπποία. ὡς τηρήσας. Vi-
 de, Lector, & attende.

Εἰ διαδέχεται. Sic MS. At Editio
 Arcerii corrupte, ἐν διαδέχεται. Deinde
 pro αὐτῶν, quod itidem Edit. Arcerii ha-
 bet, rescripti, αὐτῶν, sensu manifeste eam
 lectionem flagitante. Sic paulo post recte,
 διαδέχεται ὅτι τὰ γήματα.

τὴν δὲ ἀρετῶν. καὶ γῆμα. ἱπ-
 ποία.

que commentus est. Vidit nempe
 juvenem quendam palæstræ cor-
 porisque exercitiis deditum, sed
 pauperem & cum re angusta do-
 mi colluctantem, in gymnasio apte
 facileque pila ludere. Hunc sibi
 dicto audientem fore reputabat,
 si ei de paupertate securo, vitæ
 necessaria abunde suppeditaret:
 statim itaque à balneo ad se vocat
 hominem, eique promittit alimo-
 niam, ad corpus exercendum cu-
 randumque suffecturam se submi-
 nistraturum, dummodo acci-
 pere voluerit à se paulatim labore
 facili, & ea tenuis ne obruiatur
 continuato, quasdam disciplinas;
 quas se adhuc juvenem à Barbaris
 hausisse, jam vero sibi senī per
 oblivionem excidere, aiebat. Ju-
 venis spe subsidiorum allectus, o-
 peram promittit. Primo itaque
 illum in Arithmeticam & Geo-
 metriam introduxit, demonstra-
 tionibus in abaco propositis, &
 pro singulis figuris, quas delineaverat,
 juveni mercedem laboris

γῆν. Hæc utique sana esse non pos-
 sunt. Quis enim sic Græce loquatur?
 Quare puto Jamblichum scripsisse, εἰς τὴν
 δὲ ἀρετῶν. καὶ γῆμα. ἱπποία. ὡς τηρήσας
 αὐτὸν ἐπειράτω.

τὴν δὲ ἀρετῶν. Pro ἀρετῶν. Et sic pau-
 lo post, αὐτοὺς pro αὐτοῖς.

Διὰ γῆματι. Διὰ γῆματι. no-
 taverat vir doctus ad marginem codicis
 Spanhemiani; quod probō.

tres obolos dedit; idque per tempus satis longum continuatum est, intenta cura studioque, nec non cum bono ordine & ad contemplandum manuductione: ita ut juvenis tres obolos ferret, simul ac figuram Geometricam apprehendisset. Deinde cum vir sapiens observaret, quod disciplinarum elegantia & dulcedo ac connexio animo juvenis concinno ordine viaque deducti jam se altius infinuassent, nec in curriculo discendi substitutum, aut manum de tabula retracturum illum sciret, etiamsi extrema pateretur; paupertatem causatus, se amplius quos daret obolos habere negavit. Quo audito juvenis, Ego vero, inquit, etiam sine istis discere potero quod doces. Respondit autem Pythagoras, neque sibi ipsi jam suppetere, unde vivat: cum igitur de quotidie necessariis

γράμματ⁹, μισθὸν δ' ἀντίπ¹⁰νον¹⁰ παρείχε τῷ νεανίᾳ τετράβολον. καὶ τὰ π⁹ μέχρι πολλῆς χρόνου διετίλεισε ποιῶν, φιλοπομόν τε μὲν καὶ σωφράνως, πᾶσι π⁹ βελτίστη ἐμβιβάζων εἰς τὴν θεωρίαν, καθ' ἑκάστη δὲ γήματ⁹ ὠζύληψιν τριώβολον ὑποδιδάς. * Ἐπὶ ᾧ ὁ²³ νεανίας ὁ δὲ π⁹νι ἐμμελεῖ ἀγόμενος, τῆς ἐκπεσπίας ἤδη ἀντιλαμβάνετο, καὶ τ⁹ ἡδονῆς καὶ τ⁹ ἀπολαύσεως τῆς ἐν τοῖς μαθήμασι, σπουδῶν τὸ γνόμενον ὁ σοφὸς, καὶ ὅτι σὺκ αὐτῶν ἐπὶ ἀποσπείη καὶ ἀποχόρ⁹ισι τῆς μαθήσεως, ἡ δ' εἰ πάντα πᾶσι, πένιαν ὑποεπιμέλει καὶ ἀπορίαν τ⁹ τετράβολων. * Ἐκείν⁹ ᾧ εἰπόντ⁹, 24 ἀλλὰ καὶ χωρὶς τῶν οἷός τ' εἰμὶ μαθῆναι, καὶ ἀγαδέχεσθαι σὺ τὰ μαθήματα, ἐπήνεγκεν, Ἀλλ' ἔδ' αὐτὸς τὰ πρὸς προφῶν⁹ ὑποδείματα ἔχω ἐπὶ ἑδ' εἰς ἑμαυτὸν.

⁹ Ἀντίπνον] Id est, quod pro labore datur. Sed est vox insolens. Vir doctus ad marginem codicis Spanhem. descripserat, ἀντίπνον.

¹⁰ Παρείχει τῷ νεανίᾳ τριώβολον] Ad hunc locum Jamblichi respexit Eustathius ad II. N. pag. 951. Ed. Rom. ubi ait: Οἰδωμὺν δ' ὅτι τ⁹ λυμβλίχην, καὶ ὅτι ἀπὸ Πυθαγόρου εἰληπται αὐτῷ, ὃς μεθ' ἑτῆ διέτριβεν, ἐκτεροῦ δ' εἰς μέθεσιν, καθ' ἑκάστην μαθηματικὴν γῆμα τριώβολον ἰδίδου, ἐξαιρέτως ὅταν τῷ τῷ παιδευομένῳ μέθεσιν.

¹¹ Οὐδ' εἰ πάντα πάθοι, πιν.] Desiderius Heraldus in Animadvers. in Jambl. cap. 3. locum hunc, qui in priore Edit. mala interpunctione laborat, & ab Ar-

cerio interprete pessime acceptus erat, recte exposuit & distinxit. Nimirum, Arcerius sic legendum & distinguendum censebat, ἔδ' εἰ πάθοι πάθοι πίνω, ὑπομνήσκει καὶ ἀπορ. quod verit, est vel omnem paupertatem fore subito, honoravit indigentiam ejus etiam triobolis. Poterat ne quicquam dici a mente Jamblichi alienius? Sed talia sexcenta sunt in versione Arcerii. Ὑποεπιμέλει hic est, σφραγίσαι, causari, πρᾶττε: quod notandum, quia Lexica vulgata nullum ejus significationis exemplum asserunt. Opportune Hesychius, Ὑπομνήσκει, σφραγίσαι, quem locum adduxit etiam Heraldus.

¹² δέον ἔν' ἀπολάζεν εἰς περισμὸν
τῶν καθ' ἡμέραν ἀναγκαίων, καὶ
τῆς ἐφημέρας τροφῆς, ἢ καλῶς
ἔχον ¹³ ἀμβρακί καὶ ἀνιόνῃσι

¹⁴ ματαιοπνήμασιν ἑαυτὸν ἀντιπι-
ρωαῖν. ὥστε τὸν νεανίαν δυσωπι-
σπᾶσως ἔ' σπείρειν τὴν θωρίαν
ἔχοντα, καὶ ταῦτ' εἰπεῖν. Εἴ γὰρ σὺ
λοιπὸν περὶ, καὶ ἀντιπελαργήσω
τρέπον πινά. κατὰ γὰρ ἑκάστων ἡμέ-
μα τερώβολον κ' αὐτὸς σὺ ἀντιπι-

²⁵ ρέζω. * καὶ τὸ διὰ τῆςδε ἕτως ἐά-
λω ὑπὸ τῆ μαθημάτων, ὥστε μό-
νον Σαμίαν ¹⁵ σπασπῆρε Πυθα-
γόρα, ὁμώνυμον ὦν αὐτοῦ, Ἐρα-
πυκλῆς δὲ υἱός. τέττα δὲ καὶ τὰ
ἀληθινὰ συγγράμματα φέρεται),
¹⁶ καὶ ἡ ἀντὶ ἱερᾶδων πῆς πῆς ἀθλη-
ταῖς κρεῖσθαι τροφῆς διὰ τῆς, ἢ
καλῶς εἰς Πυθαγόραν ¹⁷ τὸν Μνη-
μάρχου τέτων ἀναφερομένην. λέ-
γεται δὲ περὶ τὸ αὐτὸν χρόνον θου-
μασθῆναι αὐτὸν περὶ τὴν Δῆλον,
προσελθόντα αὐτὸν πρὸς τὸν ἀναί-
μακτον λεγόμενον, ¹⁸ καὶ τῷ Γενέτρῳ Ἀπὸλλωνῳ βωμὸν, καὶ τῷ

πυθαγορείῳ αὐτοῦ. ὅθεν εἰς ἀπαντὰ τὰ μαντιῶν παρέβαλε. καὶ ἐν Κρήτῃ

¹² Δίον δ'] Sic MS. At prior Edit.
male, δι' ἰὸν. quod Arcerio fraudi fuit.

¹³ Ἀμβρακί] Pro ἄρα ut paulo su-
perius, ἀμβρακί pro ἄρα.

¹⁴ Ματαιοπνήμασιν] Antea male, μα-
ταιοπνήμασιν.

¹⁵ Σπασπῆρε] Sic recte legendum mo-
nuit Cl. Dodwell in Exercit. de Py-
thag. Asiæ, pag. 147. Prior enim Edit.
male habet, σπασπῆρε.

¹⁶ Καὶ ἡ ἀντὶ ἱερᾶδ.] Vide Mena-

viduque diurno laborandum sit,
intempestivum videri, abaco in-
cumbere, animumque sterili & va-
no opere distrahere. Tum deni-
que juvenis ægre ferens se à con-
tinuandis disciplinis avelli, Ego,
inquit, in posterum alimenta tibi
suppeditabo, & ciconias imitatus,
te mutuo sustentabo; nam in sin-
gula schemata tres obolos vicif-
sim tibi dabo: tantoque exinde
disciplinarum amore captus est,
ut solus inter Samios cum Pytha-
gora è patria discederet, ipsi co-
gnominis, filius autem Eratoclis.
Hujus sunt libri de re Athletica:
idemque ordinavit, ut Athletæ pro
caricis carnibus vescerentur; quæ
non recte Pythagoræ Mnesarchi
filio tribuuntur. Eodem tempore
& Delus admirabatur Pythagoram;
cum ille scilicet ad aram incruen-
tam Apollinis Genitoris accede-
ret, eamque coleret. Hinc pro-
fectus est ad omnia oracula. In
Creta quoque & Lacedæmone le-

gium ad Lærtium in *Pythag.* Num. 12.
qui loca auctorum huc spectantia colle-
git.

¹⁷ Τὸν Μνημάρχου] *Μνησάρχου* scriben-
dum esse etiam supra monuimus.

¹⁸ Καὶ τῷ Γενέτρῳ] Καὶ τῷ Γενέτρῳ
rectius legas: ut monuit etiam Me-
nag. ad Lært. viii. 13. Cæterum, con-
ferendus est cum hoc loco Noster infra,
Num. 35.

gislatorum cognoscendorum cupidus moratus, illisque auditis, domum redux ad prætermissa investiganda se contulit. Et primo quidem scholam condidit, etiamnum Pythagoræ HENICYCLIUM dictam, in qua Samii de Republica consilia ineunt; rati, eo potissimum loco de rebus bonis, justis, utilibusque agendum esse, quem constituerat communis omnium patronus. Præterea extra urbem suæ philosophiæ atrium quoddam paraverat, ubi maximam noctis dieique partem degebat, & profutura in disciplinis meditatus, Minoi Jovis filio paria mente conceperat. Et eos quidem, qui postea ejus dogmatibus usi sunt, in tantum superavit, quod illi contemplationibus exigui momenti se plurimum jactitarint: Pythagoras vero omnem rerum cœlestium cognitionem absolvit, orbemque hujus scientiæ demonstrationibus Arithmeticis & Geometricis complexus est. Nec minus admirationis

δὲ καὶ ἐν Σωάρτῃ τῇ νόμων ἑνεκα
διέτριψε· καὶ τῶν πάντων ἀ-
κροατῆς πρὸς μαθητῆς ἡρώδης Θ.,
εἰς οἶκον ἐπαγελθὼν, ὥρμησεν ὅππῃ τῷ
ὡδραλειμύων ζήτησιν. * Καὶ 26
πρῶτον μὲν διὰ τελευτῶν ἐν τῇ πόλει
καπισκιδάσας, 19 Πυθαγόρας ἐπὶ
καὶ νῦν καλέμενον ἡμικύκλιον, ἐν
ὧ νῦν Σάμιοι πρὸς τῶν κρινῶν βα-
λόντες, νομίζοντες πρὸς τῶν καλῶν
καὶ τῶν δικαίων καὶ τῶν ζυμφερόντων
ἐν τῷ τῷ τόπῳ ποιῆσαι τῶν ζήτη-
σιν, 20 ἐν ᾧ καπισκιδάσας ὁ πάντων
ποιησάμενος τῶν ὅππῃ μέλειαν. * Ἐξω. 27
πρὸς τῶν πόλεως οἰκίοντες αὐτῶν φιλο-
σοφίας ἀντρεν ποιησάμενος, ἐν
τῷ τῷ πολλὰ τῶν νυκτῶν καὶ τῶν ἡμέ-
ρας διέτριβε, καὶ τῶν ζήτησιν ἐπιτε-
τῶν ἐν τοῖς μαθήμασι χρησίμων, τὸν
αὐτὸν τρόπον Μίνῳ τῷ τῷ Διὸς υἱῷ
διανοητῆς. καὶ πρῶτον διήνεγκεν
ὑπερὸν τῶν τοῖς ἐκείνῳ μαθήμασι
χρησιμῶν, ὥστε ἐκείνοι μὲν ὅππῃ
μικροῖς θεωρήμασι μέγιστον ἐφρόνη-
σαν. Πυθαγόρας ὁ συνετέλεσε τὴν
πρὸς τῶν ἐρανίων ὅππῃ μὲν, 21 καὶ
ταῖς δοποδείξεσιν αὐτῆς ὅλας ταῖς

Ἀριθμητικαῖς καὶ ταῖς γεωμετρικαῖς διέλασεν. * Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ 28

19 Πυθαγόρας ἐπὶ καὶ νῦν καλέμενος ἡμ.]
Sic recte codex MS. itemque Porphyrius,
Num. 9. Ante vero corruptissime hic le-
gebatur, Πυθαγόρας καλέμενος ὅππῃ καὶ νῦν
ἡμικύκλιον.

20 Ἐν ᾧ κατισκιδάσας] Si me audias,
leges, ὅν κατισκιδάσας, i. e. quem (lo-
cum, nempe) στυχεταί, vel, condidit.

21 Καὶ ταῖς ἀποδείξεσιν.] Corrupta hic
quædam & transposita, quæ sic emenda-
re & in ordinem redigere poteris, καὶ αὐ-
τῶν ὅλην ταῖς ἀποδείξεσιν Ἀριθμητικαῖς,
&c. Id est, Et totam eam (nempe, scien-
tiam rerum cœlestium) demonstrationibus
Arithmeticis & Geometricis emensus est. Sic
clara omnia.

22 Ἀφ' ὧν ὕστερον ὑπ' αὐτῶν προαχθέντων ἐπὶ μᾶλλον αὐτὸν θαυμαστον. ἤδη γὰρ μεγάλῃ σπουδῇ διδασκῶν τὴν φιλοσοφίαν ἐχέσσης, καὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης θαυμάζειν αὐτὸν προσερχομένης, καὶ τῶν ἀρίστων καὶ τῶν φιλοσophωτάτων εἰς τὸν Σάμον δι' ἐκείνου ὡδ' ἀφαιρουμένων, καὶ βυλομήδων κοινωνοῦν τῆς παρ' ἐκείνου παιδείας, ὑπὸ τῇ αὐτῇ πολιτῶν εἰς τὰς πρεσβείας πάσαις ἐλθόντων, καὶ μετὰ χεὶρ ἀναγκαζόντων τῇ αὐτῶν λειτουργίᾳ, καὶ σπουδῇ; 23 ὅτι τῆς πατρὸς νόμοις περὶ μὲν ἡλικίας καλεσθὲν αὐτὸν μένοντα φιλοσοφῆν, καὶ διὰ τὴν πάντας οἱ πρότερον φιλοσοφῆσαντες ὅτι ξένης τὸ βίον διετέλειαν. πῶς πάντες παρ' αὐτῷ διασηθεῖς; καὶ φθόνων τὰς πολιτικὰς ἀσχολίας, ὡς δὲ ἔτι λέγουσι, πῶς περὶ παιδείας ὀλιγοῦσαν τῶν πόλεων τὸν Σάμον οἰκόντων ὡδ' αἰτῶμεν, ἀπῆρεν εἰς τὴν Πάριον, πατρίδα ἡγεσάμεν, 24 τὴν πλείον

29 γας εὐεχόντων ὥστε τὸ μαθητὴν οἷον ἔχουσιν χώραν. * Καὶ ἐν πρώ-

merentur, quæ deinceps perfecit. Cum enim jam tum ingens Philosophiæ accessio facta esset, tota Græcia in ejus admirationem consensit, & Philosophorum optimi lectissimique propter eum Samum commeabant, ut aliquid de ejus eruditione in usus suos decerperent. Cives vero eum ad omnes legationes trahebant, secumque muneribus publicis fungi cgebant. Unde facileprehendit, legibus patriæ obsequi, domique sedere, & simul philosophari perdifficile esse, quodque cuncti, qui ante se Philosophiam excoluerant, vitam inter peregrinos exegerint. Ista omnia animo volvens, politicas statuit declinare administrationes, vel, ut alii volunt, Samiorum id temporis in literis societatem aspernatus, in Italiam profectus est; eam sibi patriam esse existimans regionem, quæ plurimum discendi cupidorum ferax esset. Et ut primum in urbe no-

22 Διὰ τῶν] Sic quidem codex MS. At ratio Hellenismi requirit, ut scribatur, vel, Ἀφ' ὧν ὕστερον ὑπ' αὐτῶν προαχθέντων, omisso διὰ. Nam verbum θαυμάζειν cum genitivo rei apud Græcos constitui solere, subintellecto ἡλικίας, vel tyrones norunt.

23 Ὅτι τῆς καὶ πατρὸς.] Hic corrupta nonnulla, & turbata, quæ sic expedito, ὅτι τῆς κατὰ τὸν νόμον περὶ μὲν ἡλικίας, καὶ αὐτὸν μένοντα, καλεσθὲν αὐτὸν φιλοσοφῆν. Sic omnia

clara. Hinc autem & ex pluribus aliis locis patet, quam male liber hic Jamblichus a librariis acceptus sit.

24 Τὴν πλείονα τὴν εὐεχόντων πρ.] Est locus corruptissimus, quem sic refingo, τὴν πλείονα τὴν εὐεχόντων πρ. καὶ μὴ ἀπὸ τῶν πλείονα τῶν εὐεχόντων quæ plures ex incolis discendi cupidos habeat. Nihil pote clarius. Τὸ τὴν εὐεχόντων est ex MS. Sed prior Edit. habet εὐεχόντων, quod propius ad τὸ εὐεχόντων accedit.

29 Οἷον ἔχουσιν] Arcerius legendum cen-

bilissima Crotone hortatus est homines ad Philosophiam, multos in suas partes traduxit. Sunt qui tradant, sexcentos fuisse, quos non tantum ad capeffendam Philosophiam suam oratione moverat, verum etiam, qui mandato ejus inita bonorum vitæque communi-
one inter se viſitabant, cœno-
bitæ inde nominati.

C A P. VI.

ET hi quidem genuini Philo-
sophiæ studiosi; sed maxima
pars auditores erant, qui Acuf-
matici dicebantur; qui, cum
primum Italiam attigisset, una
solum publice habita oratione
capti, duorum millium nume-
rum excedebant. Hi una cum
liberis & uxoribus in unum com-
mune auditorium, homacoion vo-
cant, congregati, illam ab o-

ſebat, ὅτι καὶ haud sane ad rem. Vir
doctus ad marginem codicis Spanhemia-
ni notaverat, διεραιῶς. Sed nec hoc pla-
cet. Nos, ut jam diximus, scribendum
exiſtimamus, ἰεροῖς: que vox ſenſui
convenientiſſima eſt.

¹⁶ Κοινοβίος] Non eſt audiendus Scheff-
erus de Philoſ. Ital. pag. 154. qui κοινο-
βίος legendum eſſe cenſet. Locus enim
hic nulla emendatione indiget: quem
optime interpretatus eſt Obrechtus.

¹⁷ Ἐν μὲν μόνον ἀκροάσει, ὡς φ.] Hæc,
& quæ ſequuntur, pene totidem verbis
leguntur etiam apud Porphyr. de Vita
Pyth. Num. 20. unde ea Jamblichus mu-
tuatus eſt.

¹⁸ Ὡς φασί] Porphyrius, ὡς φασί

τη Κρότωνι ὁπιομοπατή πάλι πο-
ρεψάμεθα, πολλὰς ἔχει ζήλω-
τας, ὥς ἰσχυροῦται ἑξακοσίαις αὐ-
τὴν ἀνδράπας ἰαχέειναι, ἢ μόνον
ὑπ' αὐτὸν κινημένους εἰς τὴν Φιλο-
σοφίαν, ἥς μετιδίδυ· ἀλλὰ ἔτι
λεξιόμορον ²⁶ κοινοβίους, καθὼς
προσέπαιξε, γυμομένους.

K E Φ. 5.

ΚΑὶ ὅτι μὲν ἦσαν οἱ φιλοσοφῶντες 30
πρὸς οἱ ᾧ πολλοὶ ἀκροάται, ὡς
ἀκροματικὰς καλεῖσθαι, ¹ ἐν μὲν
μόνον ἀκροάσει, ² ὡς φασί, ἥν
πρωτίστειν ἔπειδησαν μόνον ὁπιο-
βίους ³ ἰαχέειν οἱ ἀνδράπας ἰαχέ-
ειναι, πλείονες ἢ διότι πρὸς τοῖς λόγοις
ἐνεχρήθησαν. ³ ἀλλὰ ὅμως αὐτὸ
πρὸς ἔτι γυναιξίν ⁴ ὁμακοῖον πρὸς
μέγαθους ἰδρυμένον, καὶ πολίσαντες

Νημεῖον: unde Jamblichum emendabis
& ſupplebis.

¹ Ἀπ' οὗ] Particula ἀπὸ locum
hic habere nequit: ſed ejus loco, ut ſen-
ſus recte procedat, ſcribendum eſt, διπρῶ,
vel ἀπὸ. Apud Porphyrium quidem le-
gitur etiam, ἀπ' οὗ, ſed præcedunt
iſta, ὡς μετέτι διπρῶς ἀποφύγειν, quæ hic
omiſſa ſunt. Quare, vel ex Porphyrio
iſta addenda ſunt, ſi ἀλλὰ hic retinere
velis; vel ſic, ut diximus, ſcribi oport-
tebit.

⁴ Ὅμακοῖον] Sic dictam fuiſſe Py-
thagoreorum ſcholam notum eſt Vide
quæ notavit Luc. Holſtenius ad Porphyr.
de Vir. Pyth. Num. 20.

αὐτοῖς ἢ πρὸς πάντων Ἰππληθῆ-
σαν μαγάλῃ Εὐκλᾶδα, νόμους π
πρὸ αὐτῶ θετάμειοι ἐ προσέγμα-
ται, ὡς αὐτοὶ θείας ἱσχυρίας. ὧν
ἐκάστος ἐδὲν ἐπρωπῶν, παρέμειναν
ὁμοσούντες ὅλα τῶ τῶν ὁμιλητῶν
ἀδελφίσματα, εὐφημῶμενοι, καὶ
ὡς τῶ πέρη μακαροζόμενοι. πᾶς
σε εὐσίας κοινὰς ἔχοντο, ὡς προσ-
λέχθη. καὶ μὲν τῶ θεῶν τῶ Πυθαγό-
ραν λοιπὸν κατηρέθμεν, ὡς ἀγαθὸν
πινυδαίμενα ἐ Φιλανθρωπία-
των. οἱ μὲν τὸν Πύθειον, οἱ δὲ τῶ ἐξ
τῶ πελοπόννησος ἀπὸ Πάριον, οἱ δὲ τὸν
Παιόνια, οἱ δὲ τῶ τῶν σελήνῃ κα-
πικάντων δαυμένων ἕνα. ἄλλοι δὲ
ἀλλαν τῶ Ὀλυμπίων θεῶν ἐφήμζον,
ὡς ἀφίλειαν ἐ ἐπαρέρθωσιν τῶ
θνητῶ βίᾳ λέγοντες ἐν ἀνθρωπίν-
ῃ μορφῇ φανύσθαι πᾶς πᾶσι, ἵνα
τὸ εὐδαιμονίας τοῦ ἐ Φιλοσοφίας
συντήρῃ ἑνασμομα χαρίσθαι τῶ
θνητῇ φύσει. ἔμειζον ἀγαθὸν ἔτε
ἔλθεν, ἐπὶ ἧς ποτὲ, θωρηθὲν ἐκ
θεῶν ἀφ' ὧν τῶ Πυθαγόρου. δι-
περ ἐπὶ καὶ νῦν ἡ παροιμία ὅτι ἐκ
Σαμίου καμῆτῃ ὅτι τῶ σμνοτάτῃ
31 ἀποκρύπτει. * Ἐπὶ τῶ καὶ Ἀλε-
πλῆς ἐν πᾶσι πρὸ τῶ Πυθαγορεῶς
Φιλοσοφίας, διαίρεσιν πινυ πινυ-
δε ὑπὸ τῶ ἀνδρῶν ἐν πᾶσι πινυ

mnibus celebratam MAGNAM
GRÆCIAM condiderunt. Hicque
acceptis legibus & mandatis, quasi
cælo missis præceptis, a quibus
latum unguem non discedebant,
cum summa totius cætus concor-
dia, una mansitabant, laudati
undiquaque à vicinis & inter bea-
tos habiti; opes etiam, ut jam
ante dictum, in commune contu-
lerant, ipsumque Pythagoram, ut
bonum quendam dæmonem homi-
nibusque amicissimum jam in Deo-
rum referebant numerum: quidam
enim illum celebrabant Pythium,
alii Hyperboreum Apollinem,
nonnulli Pæonem: erant, qui
censebant dæmonem esse ex iis,
qui Lunam incolunt: alii alium
ex Diis Olympicis ferebant; qui
mortalem vitam emendaturus, e-
jusque commodis consulturus, isti
seculo humana forma apparuerit,
ut mortalibus beatitudinis & phi-
losophiæ salutare lumen donaret:
quo munere nec venit nec veniet
ullum aliud majus, quam quod
dii per hunc ipsum Pythagoram
dederunt. Quapropter hodieque
proverbium, Comatum Samium,
tanquam gravissimum honestissi-
mumque deprædicat. Tradit verò
Aristoteles etiam in libris de Py-
thagorica philosophia, quod hu-
jusmodi divisio à viris illis inter

* Ἄλλοι δὲ ἄλλων τ.] Vide, quæ de
hoc loco observavimus supra, ad Num.
19.

* Τὸν ἐκ Σάμου κτλ.] Proverbium hoc
occurrit etiam supra, Num. 18. ubi vi-
de, quæ notavimus.

præcipua arcana servata sit : animalium rationalium aliud est Deus, aliud homo, aliud quale Pythagoras. Nec sine ratione tantum fecerunt, per quem de Diis, de Heroibus, de Dæmonibus, de Mundo, de Sphærarum & astrorum omnigeno motu, oppositionibus, eclipsibus & inæqualitatibus, eccentricitatibus, epicyclis, & de omnibus in universo cælo terraque & intermediis naturis, sive apparentibus, sive occultis, recta quædam ipsisque rebus conformis notio obvenit, nulli vel in oculos incurrenti, vel intellectu comprehensæ rei contraria : tum disciplinæ & contemplationes aliæque scientifica omnia, quæ mentis oculos maxime acuunt, & ab aliis studiis profectam cæcitatem abstergunt, ut vera totius universi principia & causas possit perspicere, inter Græcos locum invenerunt. Ne dicam, quod per illud in lucem exierint, optima Rerumpublicarum forma, populi concordia, bonorum inter amicos communio, deorum cultus, religio erga manes defunctorum, legum ferendarum ratio, eruditio, silentium, abstinencia ab animalibus,

ρήτις Διαφυλάττει. τῷ λογικῷ ζῷον τὸ μὲν ἐστὶ θεός, τὸ δ' ἄνθρωπος, τὸ δὲ οἷον Πυθαγόρας. καὶ πάντοτε εὐλόγως πειθὼν αὐτὸν ὑπελάμβανον, δι' ὃ παρὰ θεῶν μὲν καὶ ἡρώων καὶ δαιμόνων καὶ κόσμου σφαιρῶν καὶ ἀστέρων κινήσεως παντοίας, ὁππότερ ὁρίστωνται, καὶ ὑπολήψεων, καὶ ἀνωμαλιῶν, ἐκκεντρίτητων καὶ ὁππότερ κλινῶν, καὶ τῶ ἐν κόσμῳ πάντων, ἔραυθ' ἔστι γῆς, καὶ τῶ μεταξὺ φύσεων, ἐκδήλωνται καὶ ἀποκρύφων, ὁρῇ τις ἔοικεν τοῖς ἔστι παρεσχηλθεν ἐννοία, μηδενὶ τῶ φαινομένων, ἢ δι' ὁππότερ λαμβανόμενων, μηδαμῶς ἀντιπαίσαται μαθήματα, καὶ θεωρία, καὶ τὰ ὁππότερ μονικὰ πάντα, ὅσα παρὰ τοῖς ψυχῆς ὡς ἀληθῆς, καὶ καθαρὰ καὶ ὑπὸ τῶ ἄλλων ὁππότερ δυνάμεων τῶ ἐν τυφλώσεως, παρὰ τὸ κατεῖν διωκηθῆναι τὰς ὄντως τῶ ὅλων δὲ χάρις καὶ αἰτίας, ἐνωκίωθη τοῖς Ἕλλησιν. * Πολιτεία 32 δὲ ἡ βελτίστη, καὶ ὁμοθυμία, καὶ κοινὰ τὰ τῶ φίλων, καὶ θρησκεία θεῶν, καὶ ὁσιότης ὡς παρὰ τοῖς κατὰ τοῖς νόμοις, καὶ παιδεία, καὶ ἐχεμύθεια, καὶ φειδῶ τῶ

⁷ Τὸ δ' οἷον Πυθαγ.] Huc spectat verus ille, apud Pythagoreos olim usitatus, "Ἄνθρωπος διπλὸς ἐστὶ, καὶ ὄρις, καὶ τρίτον ἄλλο. Homo bipes est, & avis, & tertium quid. Per tertium quid intelligebant Pythagoram. Vide Nostrium in-

fra cap. xxviii.

⁸ Παρὰ τοῖς κατεχομένοις] Sic emendavi; cum ante male legeretur, ὡς κατεχομένη. Κατεχομένης autem notare defunctos, notum est.

ἄλλων ζώων, καὶ ἐγκράτεια, καὶ σωφροσύνη, καὶ ἀγχινοία, καὶ θεότης, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ, ὡς ἐνὶ ὀνόματι περιλαβεῖν, πῶτα πάντα πῆς φιλομαθῶσιν ἀξίερατα ἔφειλον. ἀπὸ δὲ αὐτῶν ἐφάνη. εἰκότως δὲ ἐν Διᾷ πάντα ταῦτα, ὃ δὲ νυνὶ ἔλεγον, ἕτως ὑπερφυῶς ἐπαύμαζον τὴν Πυθαγόραν.

Κ Ε Φ. Ζ.

- 33 Δ Εἰ πίνω μὴ τὸτο εἶπεν, πῶς ἐπεδήμῃσι, καὶ ποῖσι πρῶτοις, τίνας τε λόγους ἐπιήσασκεν, καὶ περὶ πίνων, καὶ περὶ τίνας. ἔτω γὰρ ἂν ὅμοιοι εὐληπία ἡμῖν τὰ τῆς Διᾷ τραγῆς αὐτῶν τίνα ἦν, καὶ ὅποια ἐν τῇ τότε βίῳ. λέγεται τοίνυν, ὡς Ἰπιδημήσους Ἰταλία, καὶ Σικελία, αἷς κατέλαβε πόλεις δεδωλωμένας ὑπὸ ἀλλήλων, πῆς μὲν πολλῶν ἐτῶν, πῆς δὲ νεωτέ, πῶτας φρονήματι ἐλάτρεται ὑποπλήσας, Διᾷ τῶν ἐφ' ἐκάστης ἀκμῶν αὐτῶν ἀνερρύσασκεν, καὶ ἐλάτρεται ἐπιήσας Κρότωνα, καὶ Σύβαριν, καὶ Κατάνην, καὶ Ῥήγιον, καὶ Ἰμέραν, καὶ Ἀκράγαντα, καὶ Ταυρομέναν, καὶ ἄλλας τίνας, αἷς καὶ νόμους ἔθετο Διᾷ

continentia, temperantia, mentis solertia, divinitas, & alia, ut uno verbo complectar, bona omnia discendi cupidis amanda studioseque expetenda. Propterea, ut paulo ante dictum, jure merito homines Pythagoram supra modum suspexerunt.

CAP. VII.

PRORRO restat ut persequamur, quo pacto inter peregrinos, & cum quibus primum versatus sit, tum quas, & quibus de rebus, & ad quos orationes habuerit. Sic facile nobis erit intelligere, qualis tum inter homines vivendo docendoque extiterit. Primo itaque in Italiam & Siciliam adventu, quas urbes à se invicem, vel jam olim, vel nuper in servitutem redactas deprehendit, illis animum ad libertatem erexit, & in pristinum statum per suos auditores illarum cives asseruit: adeoque liberas fecit Crotonem, Sybarim, Catanem, Rhegium, Himæram, Agrigentum, Tauromenas, & alias quasdam, qui-

Ἰπιδημήσους Ἰταλία καὶ Σικ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad verba illa, ὅμοιοι πῶτας ἀκμῶν, leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 21. 22. unde et Jamblichus sumpsit.

Ταυρομέναν] Sic MS. At prior E-

dit. corrupte, Ταυρομένην, pro quo Arce-rius infeliciter Τερβητίαν rescribendum censebat. Apud Porphyrium est, Ταυρομένην. Alii vero Scriptores urbem hanc vulgo Ταυρομένην appellant.

bus per Charondam Catanzum & Zaleucum Locrensem etiam leges tulit, quarum beneficio & ipsæ bene se habuerunt, & aliis vicinis exemplum quod imitarentur diutissime præbuerunt. Sustulit autem funditus seditionem & discordiam, & omne partium studium, non tantum inter suos discipulos, eorumque posteros, usque ad multas, ut ajunt, ætates; verum etiam ab omnibus Italiae Siciliaeque urbibus domi forisque turbatis. Sæpe enim illi & omni in loco, ad quosvis sive multos, sive paucos, in ore erat apophthegma, Dei responsum dantis oraculo simile, & placitorum suorum velut epitome & summa quædam; idque ita habebat: Profligandum esse omnibus machinis, & igne ferroque, ac variis modis refecandum, à corpore morbum, ab anima inscitiam, à ventre sumptus nimis magnos, ab urbe seditionem, à domo diffidia, & simul ab omnibus excessum: quibus tanquam pater liberorum amantissimus, cuivis suorum placitorum refricabat memoriam. Talis erat tum temporis communis vitæ character, quo in dictis factisque utebatur. Si vero etiam singillatim ea quæ fecit dixitque enarranda sunt, tum in-

ἢ Πελοπόννησος] Sic recte Codex MS. At prior Edit. male, ἰστροπόννησος.

ἢ Ἀμιτρίαν] Sic recte MS. itemque Porphyrius. At prior Edit. vitiose ἄμι-

Χαρώνδα ἔ Κατανάϊα, ἢ Ζαλευκὰ ἔ Λοκρῶν, δι' ὧν εὐνομώταται ἔ ἀξιολόγωται ἔ περὶ οἰκίαις μέγιστα πολλὰ διεπέλεσαν. * Ἀνέειλε ἢ ἀρδύνει σάειν, καὶ διχοφρονίαν, καὶ ἀπολύει ἐπιφροσύναν, ἢ μόνον ἀπὸ τῆ γνώσεως, καὶ τῆ διορθώσεως αὐτῶν, μέχρι πολλῶν, ὡς ἰσορρεΐται, γινώσκων· ἀλλὰ ἔ καθόλου ἀπὸ τῆ ἐν ἱππικῇ ἔ Σικελίᾳ πλεονεξίας, κατὰ τὴν αὐτὴν, ἢ πρὸς ἀλλήλους. πυκνὸν γὰρ ἦν αὐτῶν πρὸς ἅπαντας παταγῇ πολλὰς ἔ ὀλίγας ἀποφθεγμα, χρησμοῦ θεοῦ συμβαλόντων ὁμοίων, ὅπτις τις ὡσαυτεῖ, καὶ ἀνακεφαλαιώσας τις τῶν αὐτῶν δοκούντων, τὸ τοιοῦτον ἀποφθεγμα· φυλακτέον πάση μηχανῇ, ἢ περιεχτέον πυρὶ ἔ σιδήρῳ, καὶ μηχαναῖς παντοδαύταις, ἀπὸ μὲν σώματος, νόσον· ἀπὸ ἢ ψυχῆς ἀμαρτάνειν· καὶ λίσας δὲ, πολυπλίθειαν· πλεως δὲ, σάειν· οἶκος ἢ διχοφροσύνη· ὁμῶς ἢ πάντων ἢ ἀμετελείαν· δι' ὧν φιλοσοφία ἀνεμίμνησκεν ἕκαστον τῶν ἀρετῶν δογμάτων. * Οἱ 35 μὲν ἔν τῳ ὅτι τὴν αὐτῆς τῆ ζωῆς ἐν τῇ τοῖς λόγοις καὶ ταῖς πράξεσι ποιῶν ἦν ἐν τῳ ὅτι χροῖον. εἰ ἢ δὲ ἔ τὰ καθ' ἕκαστον διορθωμένοι, ὧν ἐπὶ ἀρετῇ, εἴπε, ῥητόν,

εἶναι, quod Arcerius interpretandum putabat de eo, qui nullo partium studio tenebatur.

ὡς ἰππεύοντες μὲν ἐς Ἰταλίαν καὶ
 πλὴν ὀλυμπιάδα τὴν δαυτάραν Ἰππύ-
 κλῆς ἐξήκοντα, καὶ ἣν Εὐρυξίδαο
 ὁ Χαλκιδεὺς σταδίον ἐνίκησεν. εὐθὺς
 δὲ παύσας ἑὸν ἀνέστη. ἐξήλ-
 πον, καὶ πρὸς ἑὸν πρῶτον, ὅτι εἰς
 Δῆλον κατέπλουν. ἐκεῖ τι γὰρ
 πρῶτον μόνον τὸν βωμόν τὴν Γενί-
 πρως Ἀπόλλωνος προσέειπεν ἄμφο-
 ῖς μόνον ἀναιμάκῃ ἐστίν, ἔγω-
 γὼ δὲ πρὸς τοῖς ἐν τῇ νήσῳ.

Κ Ε Φ. Θ.

36 Κ Αὐτὸ κατ' ἐκείνον τὸ καιρὸν πρῶτον
 ἐκ Συβαρίδος εἰς Κρότωναν, ὅθεν τὸν αἰγυλὸν
 δικτυολογῶν ἐπέστη, ὅτι τῆς σαγή-
 νης καὶ βουδῆ ἐμφόρως ἐρωμύνης,
 ὅσον τι πληθὺν Ἰππιαίωνται εἶ-
 πον ἰχθύων ὀρίσας ἀριθμῶν. καὶ
 τῶν ἀνδρῶν ὑπομεινάντων, ὅτι πρὸς
 κελύσῃ πρᾶξαν, εἰ τῶν ἕτως
 ἀποβαίη, ζῶντας ἀφῆται πάλιν
 κελύσῃ ὅθεν ἰχθύς, πρῶτον γὰρ
 ἀκρεβῶς ἀκρεμύσαντας. καὶ τὸ

ἰππεύοντες μὲν ἐς Ἰταλ.] Vide Rich. Bentleium in præclara Dissert. de Phalar. Epist. pag. 68.

Τὸν βωμόν, τὸν ἑ Γενίτορος] Vide Nostrium supra, Num. 25.

Πρὸς τὸν αἰγυλὸν δικτ.] Historiam hanc totidem pene verbis narrat etiam Porphyrius, Num. 25. unde Jamblichus sua mutuatus est. Tangit etiam Plutarch. Sympot. VIII. 8. Βίλοι ἰχθύων πρὸς ἀλ-
 φασί τὸν Πυθαγόρην, εἴτα ἀφῆται κελύσῃ
 ἐκ τῆς σαγήνης. Item Apuleius in docta sane
 Apologia, p. III. 294. Pythagoram memoria

dicandum erit, quod in Italiam venerit Olympiade sexagesima secunda, cum stadio vicisset Euryxidas Chalcidensis. Et statim in oculis ferebatur, ingensque ad eum factus est hominum confluxus: ut & ante cum Delum apulit. Nam insulæ illius incolis admirationem sui injecit, cum ad solam aram Apollinis Genitoris, quæ unica incruenta erat, adorasset.

C A P. VIII.

Ε Ο tempore cum Sybaride Crotonem iret, circa littus piscatoribus supervenit, adhuc in profundo maris sagenam piscibus onustam attrahentibus, quantaque piscium multitudo, numero etiam definito, capta esset prædixit. Illis pollicentibus, se quicquid imperaturus esset, facturos, si eventus prædictis respondisset, mandavit ut omnes ad unum pisces vivos dimitterent, postquam singulos dinumerassent: quodque

prodiderunt, cum animadvertisset proxime Metapontum in litore Italia a quibusdam piscatori-
 bus evetriculum trahi, fortissimè jactus ejus emisse: ὅτι pretio dato jussisse illico pisces eos, qui capiti tenebantur, solvite liberos, ὅτι reddi profundo.

Ἔτι τὸ σαγήνης κατὰ βουδῆ ἐμφ.] Est locus corruptus, qui apud Porphyrium melius sic legitur, ὅτι τὸ σαγήνης ἐκ βουδῆ πολλὸν φόρτος ἐπισυρμαίνης. Pro ἐκ βουδῆ tamen Jamblichus rectius habet, καὶ βουδῆ.

Ὅσον τι πληθὺν ἰππιαίωνται.] Corrigere ex Porphyrio, ὅσον τι πληθὺν ἰππιαίωνται. πρῶτον γὰρ, τὸν ἰχθύων ὀρίσας τὸν ἀριθμὸν.

inprimis admirandum, piscium ne unus quidem, multo inter numerandum elapso tempore, diuque piscibus extra aquam detentis, extinctus est, quamdiu ille præfens adstitit. Postea piscatoribus pretium solvit & Crotonem contendit. Illi vero quod acciderat hinc inde divulgaverunt, nomenque ejus, quod ex pueris audiverant, notum reddiderunt omnibus. Quo facto cupido incescit audientes videndi illum hospitem: idque erat obtentu non difficile. Quilibet enim vultum ejus intuens quasi obstupescerebat, & dein eum talem conjiciebat esse, qualis reipsa erat. Paucis interjectis diebus gymnasium intravit, & circumfusæ statim juvenum coronæ orationem habuisse fertur, qua ad cultum seniorum eos incitabat, discitans: In mundo æque ac rebus humanis, ut & in urbibus, ipsaque natura, honore præferri id, quod tempore præcedit, ei quod sequitur: ortum occasui; auroram vespere; principium fini; generationem corruptioni: similiter aborigines advenis: eodem modo inter advenas, duces coloniarum, urbiumque conditores; & universe Deos Dæmonibus; Dæmones Semi-

θωµασώπρον, εἰδὲς, ἐν ποσὶ τῆς ἀερθµήσεως τῷ χρόνῳ, τῶν ἰχθύων ἐκ τῶν ὕδατος µεινάντων, ἀπίπνυσεν, ἑωσπὶς γαίῳ. δὲ δὲ ἐπὶ τῶν ἰχθύων πρὶν τῆς ἀλίσδεσθαι, ἀπῆλθ' εἰς Κρότωνα. οἱ δὲ τὸ πεπραγµένον διήγγειλαν, καὶ τὸ νοµα µαθόντες πρὸς τὸ παίδων, εἰς ἅπαντας ἐξήνεγκαν. οἱ δὲ ἀκούσας ἐπὶ θυµῳ ἰδὲν τὸ ξένον. ὅπρ' ἐν ἐπίµῳ κατέστη. τὸ πρὶν γὰρ ὄψιν ἦν, οἷον ἐξεπλάγη τις ἀνιδῶν. καὶ ὑπενόησεν εἶναι τὸ παῖδρον, οἷον ὡς ἀληθῶς ἦν. * Καὶ μετ' ὀλίγου 37 ἡμέρας εἰσῆλθεν εἰς τὸ γυµνάσιον. περικυβερνῶν δὲ τῶν νεανίσκων, παρεδίδοτο λόγους πρὸς ἀλλήλους ναὶ πρὸς αὐτοὺς, ἐξ ὧν εἰς τὸ πρὶν ὁ δὲν παρεκάλεσεν τὸν περὶ τὰς πρῶτον, ὁ δὲ πρὸς αὐτῶν, ἐν πρὸς κόσμῳ, καὶ τῷ βίῳ, καὶ τῷ πόλει, καὶ τῇ φύσει, µᾶλλον πρὸς αὐτοὺς τὸ πρὸς ἀλλήλους, ἢ τὸ πρὸς χρόνον ἐπὶ αὐτοὺς. οἷον τὸ ἀναπλῶν τὸ δύσεως. τὸν ἑω τὸ ἑσπέρης. τὸν δεχέσθαι τῆς πλῆθους. τὸν γνέσθαι τὸ φθορῆς. πρὸς ἀλλήλους δὲ καὶ ὅτι αὐτὸς πρὸς τῶν ἐπὶ αὐτῶν. ὁμοίως δὲ αὐτῶν τῶν ἐν τῷ δαίμονι αὐτῶν ἡγεµόνους, καὶ ὅτι οἱ αὐτοὺς τῶν πόλεων. καὶ καὶ ὅτι μὲν γὰρ τῶν δαίµονων.

¹ ἑωσπὶς] Porphyrius rectius, ἑωσπὶς.

² Τὸν πρὸς ὄψιν ἦν, οἷον ἐξεπλάγη.] Lego, τὸν πρὸς ὄψιν ἦν, ὅτι ἐξεπλάγη, &c.

Τὸ δὲ est ex MS. pro quo antea male legabatur ὄψιν.

³ Μᾶλλον πρὸς αὐτοὺς τὸ πρὸς αὐτοὺς.] Idem legas apud Laert. lib. viii. Num. 22. 23.

ἐπαίνεσθαι τῶν ἡμετέρων· οὗτ' ἤρως
 δὲ τῶν ἀνθρώπων. ὅκ τε τῶν δὲ
 οὗτ' αὐτίκας τ' ἡμέσας πῆς νεωτέ-
 ροις. * Ἐπαγωγῆς ἰδὲ ἐνεκα πα-
 τὴ ἐλεγε, πρὸς τὸ πρὶ πλείονος
 πατὴρ τὰς γενεάς αὐτῶν· οἷς ἔφη
 παλαιοτέρῳ ὀφείλειν αὐτὸς χάριν,
 ἢ λίαν αὖ ὁ πτελομένης ἀποδοῖν.
 τῷ θυμῷ γὰρ πάλιν αὐτὸν εἰς τὸ
 φῶς ἀγαγεῖν. ἔπειτα δίκαιον μὲν
 εἶναι οὗτ' πρῶτας, καὶ οὗτ' αὖ μέ-
 γιστα εὐεργετηκότας ὑπὲρ ἀπάντας
 ἀγαθῶν, καὶ μηδέποτε λυπεῖν. μό-
 νας δὲ οὗτ' γενεάς πρεσβυτέρας τ' ἡμέ-
 σας ἢ εὐεργεσίαις, καὶ πάντων
 κατ' ἐξουσίαν ὑπὸ τῶν ἐγγόνων
 αὐτίκας εἶναι οὗτ' προζόντας, ἐν οἷς
 ἀδελφὸς ἐλαττον αὐτὸς εὐεργετῶν
 ἀποδεικνύεται, εἰς ὧς ἔχ' οἷν τε
 εἶναι ἐξαμαρτάνειν. καὶ γὰρ οὗτ'
 θεὸς εἰκὸς ἐστὶ συγγνώμῃ αὖ ἔχειν
 πῆς μηδενὸς ἢ πῶν τιμῶν οὗτ' πα-
 τέρας. καὶ γὰρ τὸ θεῖον παρ' αὐτῶν
 39 μαμαθήκαμεν τιμῶν. * Ὅθεν καὶ τ'
 Ὁμήρου τῇ αὐτῇ προσομοίᾳ τ' βα-
 σιλεῖα τῶν θεῶν αὐξάνει, ὀνομάζον-
 ται πατέρες τῶν θεῶν ἔ τῶν θνητῶν.
 πολλὰς δὲ ἔ τῶν ἄλλων μυθολογῶν
 ἀδελφωδὲν οὗτ' βασιλεύον-
 τας τῶν θεῶν τ' μελετομένην φι-
 λοσοφίαν ἀπὸ τῶν τιμῶν πρὸς τ'

deis; Semideos hominibus; & ex his antecellere, qui junioribus authores vitæ extiterint. Hæc autem dixit, ut inductione quadam juvenibus persuaderet, ut parentes suos plurimi facerent. Tantam enim illis ajebat gratiam deberi, quantam mortuus deberet illi, qui ipsum ab orco in lucem faceret reducem. Deinde justum esse, ut eos qui primi maximis nos affecerunt beneficiis, ante omnes alios diligamus, nec unquam illis tristitiam conflemus; solos autem parentes bene meritis nativatem antevertere, quæque à posteris bene geruntur, ea ad majores tanquam ad autores referenda esse omnia; nihilo fecius in iis beneficentiæ suæ documentum exhibentes, in quos delinquere non possunt. Nam & Deos verisimile esse, iis veniam dare, qui non minori honore parentes prosequuntur; cum ipsum divini Numinis cultum etiam à parentibus acceperimus. Unde & Homerum eodem nomine Regem deorum insignivisse, *Deorum hominumque Patrem* eum salutando. Insuper alios multos Mythologos tradidisse, Deorum principes amorem illum naturalem, quem liberi inter parentes

* Ἐπαγωγῆς ὁ δὲ πρὸς. } Desider. Heraldus Animadv. in Jambl. cap. xii. versionem Arcerij recte hic reprehendit, simulque docet, ἐπαγωγῆς Græcis esse id,

quod Dialectici Latini *Inductionem* vocent. Res est vel tironibus notissima.

* Πάντων κατ' ἐξουσίαν. } Scribe, πάντων τ' κατ' ἐξουσίαν.

conjugii vinculo colligatos partiantur, sibi in solidum vindicare annixos esse, eaque de causâ patris simul & matris personam induisse, dum alter Minervam, altera vero Vulcanum, adversæ inter se naturæ, progenit; eo tantum fine, ut amicitia longius etiam discrepantis fierent participes. Cumque ab omnibus, qui aderant, obtinuisset, ut concederent, immortalium judicia esse quam solidissima; Crotoniatis se demonstraturum dixit exemplo Herculis, conditoris Coloniae Crotonem deductæ, quod sponte parentibus debeant esse dicto audientes: utpote cum traditione acceperint, illum ipsum Deum alteri natu majori obsecundantem, tot labores exantlassæ; suoque Patri, rebus ex sententia gestis, victoriæ nomine ludos Olympicos instituisse. Effatus est insuper, talibus inter se moribus agerent, quibus assequi possint, ut amicis nunquam inimici, inimicis autem quam citissime amici evaderent; & per modestiam erga seniores, benevolum in parentes animum, atque ex humanitate aliis præstita, fraternam conjunctionem conciperent. Deinceps disseruit de temperantia; dicens, quod juvenilis ætas

ὑπάρχειν συζύγιον ἔχοντες, καὶ ἑαυτὰς ποιήσασθαι πεφίλοπ-
μηδύς. καὶ διὰ τούτων ἡ αἰτία
ἀμὰ τῷ ἑ πατρός ἔ τῆς μητρὸς
ὑπόθεσιν λαβόντες, πὺν μὲν τῷ
Δ' Ἰδωάν, τῷ δὲ τ' Ἡ' Φαισὺν ἡγη-
σαι, ἐναντίας φύσιν ἔχοντας τῇ ἰδίᾳ,
ἕνεκα τῆ καὶ τ' πλείον ἀφεσιώσε
Φιλίας μεταχεῖν. * Α' πάντων δὲ 40
τ' ὄντων τῷ τῶν ἀθανάτων κρείσθ
ἰαχυρπάτῳ εἶναι συγχωρησάντων,
δοποδείξεν πῶς Κροτωνιάταις, διὰ
τὸ τ' Ἡ' Ἑρακλῆα πῶς κατωκισμέ-
νοις οἰκῶν ὑπάρχειν, διότι δὲ τὸ
προσαπλόμῳ ἐκασίως πῶς γονδοῖσιν
ὑπακείν, παρεληφὸς αὐτὸν
πὺν θεόν, ἐπὶ πρὸ πρὸς τυτῶν πρὸς
μῶν, διὰ τὸ λῆσαι οὗτον πόνον, καὶ
τῷ πατρὶ θεῖναι τὸ κατεργασμῶν
Ἰπνίκιον, πὺν ἀγῶνα τὸ Ὀλύμπιον.
ἀπὸ φαίνεται ὅτι ἔ τῶν πρὸς ἀλλήλους
ὁμιλίαις ἕτως ἀν' ἡρωιδύς Ἰπν-
τυγχάνειν, ὡς μέλλας πῶς μὲν
Φίλοις μηδέποτε ἔχθροι καταστῆναι.
πῶς ὅτι ἔχθροις, ὡς πᾶσι φίλοι
γίνεσθαι. καὶ μελετᾶν ἐν μὲν τῇ
πρὸς οὗτον πρὸς τυτῶν εὐεσμία
τῷ πρὸς οὗτον πατέρας εὐνοίας. ἐν
δὲ τῇ πρὸς ἀλλὰς φιλανθρωπία,
τῷ πρὸς οὗτον ἀδελφὰς κοινωνία.
* Ε' φεξῆς ὅτι ἔλεγε περὶ σωφροσύ- 41
νης, φάσκων, τῷ τ' νεανίσκων

* Ὅτιον] Legendum esse πρὸς οὗτον, vir doctus ad marginem codicis Spanhe-

miani notaverat: uti & ἀπιδεῖν, pro ἀποδείξεν.

ἡλικίᾳ πῦρρον τ' φύσεως λαμβάνον, καθ' ὃν καιρὸν ἀκμαζούσας ἔχουσιν ¹⁰ Πιθηγίας. ἔπειτα προσερχέσθαι ¹¹ γεωρεῖν ἄξιον, ὅπ' μόνης τ' ἀρετῶν πάντης καὶ παιδὶ ἔπειθ' καὶ γυναικὶ ἔτι τ' πρεσβυτέραι πλεονεχέειν ἀντιποινομένην προσήκει καὶ μάλιστα ¹² οὗτω νεωτέρους. ἐπὶ δὲ μόνῳ αὐτῷ δόξασάντων ἐπεισάλλεσθαι ἔστι τ' σώματι ἀρετὰ, καὶ τῇ ψυχῇ; ἀσπαρτῶν τ' ὑγίαν, καὶ τῶν βαλάντων Πιθηγιάδων Πιθηγίαν. * φανερόν δὲ εἶναι ἔστι τ' ἀντιπαραστήσειν ἀντιθέτως. τῶν γὰρ βαρβάρων ἔστι τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὴν Τροίαν ἀντιπαραστήσειν, ἐκατέρωθεν ἐνὶ ἀρεταῖς πρὸς δεινοτάταις ἐπεισοσίᾳ συμφοραῖς, οὗτω μὲν ἐν τῷ πολέμῳ, οὗτω δὲ κατὰ τὴν ἀνάσταν. καὶ μόνης τ' ἀδικίας τ' θεῶν δεσποτῇ ἔστι χλιετῇ πλεονεχέειν τὴν μίαν, χρησμοδότησιν πρὸς τὴν τ' Τροίας ἀλῶσιν, καὶ ¹³ τῶν τῶν παρθένων δόξασάντων πρὸς τῶν Λοκρῶν εἰς τὸ τ' Ἀθηνᾶς τ' Ἰλιάδου ἱερὸν. παρεκάλεσθαι οὗτω νεωτέρους ἔστι πρὸς τὴν παιδείαν, ¹⁴ ἐν Πιθηγίᾳ καλεῖσθαι, ὡς ἄπτον ἀν

naturæ suæ eo tempore experimentum sumat, quo cupiditatis adhuc integris pollet vigetque: deinde hortabatur, ut animum adverterent, contemplantes, quod sola inter virtutes temperantia & puero, & virgini, & fœminæ, & seniorum ordini congruat; imprimis vero junioribus expetenda sit: unamque illam tam animæ, quam corporis bona complecti assererat; dum sanitatem conservat, rerumque optimarum studium alit fovetque: & hoc ipsum clarius ex opposito elucescere. Cum enim Barbari & Græci circa Trojam adversis aciebus concurrerent, utraque pars ex unius hominis incontinentia in gravissimas incidit calamitates, partim in ipso bello, partim post reditum in patriam. Illi quippe injuriæ Deum statuisset poenam, integro decennio, & per mille annos duraturam; cum Trojam excisum iri, & virgines à Locrensibus in Minervæ cognomento Iliadis templum quotannis mitti oportere, oraculo moneret. Hortabatur etiam juvenes, ut animos ad eruditionis culturam ap-

¹⁰ Πιθηγίας] Prior Edit. male, ἰουθυγίας, pro quo ἰουθυγίας auctoritate Codicis MS. reposui. Et sic legendum hic esse, jam pridem etiam monuit Desid. Herald. Animadv. in Jambl. cap. iv.

¹¹ Θιωρεῖν ἄξιον] Oratio & sensus rectius procederetur, si ἄξιον deleatur. Est enim supervacaneum, nec ad locum huc

quicquam facit.

¹² Τὸς νεωτέρους] Imo, τοῖς νεωτέροις: ut respondeat dativis præcedentibus.

¹³ Τῶν τ' παρθένων ἀποσ.] Tangitur hic historia celebris & notatu digna; de qua plura diximus ad Suidam. v. Πρω.

¹⁴ Ἐδυμομένη] Antea male, ἰδυμομένη.

pellarent; absurdum esse docens, mentem studio præ omnibus dignissimam censere, eamque de cæteris rebus in consilium adhibere, & ad eam expoliendam nihil temporis, nihil laboris infumere: cum tamen diligentia, quæ in curando corpore adhibetur, malis amicis similis existat, & cito senescat; eruditio vero instar boni honestique viri, ad mortem usque perduret, & quibusdam post fata etiam immortalem gloriam afferat. Aliaque id genus ex historia placitisque Philosophiæ adstruxit, ostenditque eruditionem esse quandam communem eorum ingeniorum præstantiam, quæ quaque ætate primas tenuerint. Horum enim inventa aliis materiam eruditionis dedisse. Adeo vero istud natura honestum appetendumque esse, ut cum cætera laudabilia partim ita comparata sint, ut in alterum transfundi nequeant; uti robur, pulchritudo, sanitas, fortitudo: partim, si ea è manibus emiseris, non amplius habeas; ut divitiæ, magistratus, & alia multa, quæ præterimus; eruditio ab alio ita possit accipi, ut qui eam alteri impertitus est, adhuc ejus compos maneat. Similiter, quædam bona non esse in potestate nostra peculioque; doceri autem nos posse, quandocunque voluerimus:

οἷ, πάντων μὲν ἀσχεδαιότερον κέρ-
νειν τὸ Διόνειον, καὶ ταύτῃ βελλόμε-
σαι πρὸς τὸ ἄλλων· εἰς ἣ τὴν ἀσκη-
σιν ἵς τὴν ταύτῃ μηδὲνα χρεόν, καὶ
μηδὲ πόνον ἀνελωκεναι. καὶ πῶτα,
τῆς μὲν τῶ σωματικῆς ὀπτιμολογίας
τοῖς Φαύλοις τῶ Φίλων ὁμοιομήτης,
καὶ ταχέως ἀπολειπόμενης· τῆς δὲ παι-
δείας, καθάπερ οἱ καλοὶ ἔα ἀγαθῶν
τῶν ἀνδρῶν, μέχρι θανάτου ὡρμη-
μένης· ἐνίοις δὲ καὶ μετὰ τὴν παι-
δίαν ἀγνῶστον δεῖξαι περὶ πειρήσεως.
* Καὶ πρὸς τὸ ἔπερα τὰ μὲν ἐξ ἰσ-
χυρῶν, τὰ δὲ καὶ ἀπὸ δογματικῶν
κατασκευάσας, τὴν παιδείαν ὀπτι-
μικνύων κρινέτω ὅσον εὐφυΐαν τῶν 43
ἐν ἑκάστῳ τῷ γένει περὶ πειρώσεως.
τὰ γὰρ ἐκείνων εὐρήματα, πῶτα
τοῖς ἄλλοις γιγνέσθαι παιδείαν. ἔγωγε
δὲ ἐπὶ τῇ φύσει ἀσχεδαιὸν τῷ τ, ὥστε
τῶν μὲν ἄλλων τῶ ἐπαινεμένων τὰ
μὲν ἔχον οἷον τι εἶναι παρ' ἐπὶ με-
ταλαβεῖν, οἷον τὸ ῥώμιον, τὸ κάλ-
λον, τὴν ὑγίαν, τὴν ἀνδρείαν·
τὰ δὲ τῶ προέμμενον ὅσα ἔχειν αὐτὸν,
οἷον τὸ πλεον, τὴν δόξαν, καὶ
ἔπερα πολλὰ τῶν ὡρμητικῶν·
τὴν δὲ διωκτικὴν εἶναι ἔπερα
ὡρμητικῶν, καὶ τὸ δόντα μηδὲν
ἡπὶ αὐτὸν ἔχειν. * Παραπλησίως
δὲ τὰ μὲν ὅσα ὀπτι τοῖς ἀνθρώποις
εἶναι κληρονομία· παιδευθῆναι δὲ ἐν-
δεχόμενα κατὰ τὸ ἰδίαν προαίρεσιν· 44

“ τὴν ταύτην] Lego, τὴν ταύτην; scilicet, διανοίαν.

εἰς ἄτως προσιόντα Φανῆναι πρὸς
τὰς τ' πατρίδ' ὅτι πράξεις ὅσκι ἐξ
ἀναιδείας, ἀλλ' ὅτι παιδείας.
ἡδὲν γὰρ τ' ἀγῶναίς διαφέρειν
ὅτι μὲν ἀνθρώπους τ' ἡμεῶν, ὅτι
δὲ ἑλλήνας τῶν βαρβάρων, ὅτι
δὲ ἐλευθέρους τῶν οἰκετῶν, τὰς δὲ
φιλοσόφους τῶν τυχόντων. ὅλως ὅτι
πυλικάυτῳ ἔχοντας ὑπερῶν,
ὥστε τὰς μὲν ἡγεῖται τρέχοντας τῶν
ἄλλων, ¹⁶ ὅτι μιᾷ πόπρον τ' ἐκεί-
νων ἐπὶ αὐτῶν τ' Ὀλυμπίαν εὐρεθῆ-
ναι. τὰς ὅτι τῇ σοφίᾳ προέχοντας ἐξ
ἀπάσης τ' οἰκονομίας ἐπὶ αὐτῶν σωαριθ-
μηθῶναι. ἐν ὅτι τοῖς ἐξῆς ἡγεῖται,
ἐν οἷς ἦν αὐτὸς, ἕνα φιλοσοφίᾳ
προέχεν τῶν πάντων. καὶ γὰρ τὸ
τὸ ὄνομα ἀντὶ τ' Σοφῶν αὐτὸν ἐπα-
νόμασε.

Κ Ε Φ. θ'.

45 **Τ**αῦτα μὲν ἐν τῷ γυμνασίῳ τοῖς
νέοις διελέχθη. ἀπαγγελλέν-
των δὲ ἐν ὑπὸ τῶν νεανίσκων πρὸς
τὰς πατέρας τῶν ἐρημῶν, ἐκά-
λεσαν οἱ Χίλιοι τ' Πυθαγόραν εἰς τὸ
συνέδριον, καὶ ἐπαίνεσαν τοὺς ὅτι
τοῖς πρὸς τὰς ὑμῶν ῥηθεῖσιν, ἐκέ-
λευσαν, εἰ τι συμφέρον ἔχῃ λέγειν
τοῖς Κροτωνιάταις, ὅτι φησὶν αὐτῶν

¹⁶ Ἐκ μιᾷ πόπρον τ' ἐκ.] Est locus
corruptus: quem Heraldus Animadv. in
Jamblich. cap. iv. sic legendum esse cen-
set, ὅτι μιᾷ πόπρον τ' ἐκείνῳ. Hanc le-
ctionem, quia sensui optime convenit,
Obrechtus etiam in versione sua expres-
sit. Pulchre huc facit locus Strabonis

& qui ita instructus ad res patriæ
administrandas accedit, illum
non id facere ex impudentiæ, sed
ex eruditionis suæ conscientia.
Nam institutione effici, ut homi-
nes bestiis, Barbari Græcis, li-
beri servis, & Philosophi ple-
beis præstent. Omnino vero in
tantum excellere bene institutos,
ut cursu velociores aliis, elapso
tempore ex una illorum patria
septem Olympiæ inventi sint; ex
toto vero orbe in vnum collecti
numerum, etiam septem modo
fuerint sapientia celebres: post-
ea suo tempore unicus philoso-
phia excelluerit: hoc enim sibi
cognomen indidit, ut loco Si-
pientis, dicretur Philosophus.

C A P. IX.

HÆC ad juvenes in Gymnasio
dissèruit Pythagoras: quæ
cum ab iis ad parentes delata es-
sent, mille viri in curiam evoca-
tum laudarunt propter ea, quæ
juventuti suggererat; simulque si
quid ipsis Crotoniatis utile habe-
ret, apud Reip. gubernatores ex-

lib. vi. quem adduxit etiam Heraldus :
Δοκεῖ δὲ ἡ πόπρον (de Crotone loquitur)
τὰ πὶ πόλιμα ἀσκήσαν, καὶ τὰ πρὸς τῶν
ἀθλησιν. Ἐν μιᾷ γὰρ Ὀλυμπιάδι οἱ τ' ἀν-
λων ἀσπέρσαντες τῷ περὶ ἐπὶ αὐτῶν ἡ-
παντις ὑπὸ τῶν Κροτωνιάταις.

promere jussuerunt. Tum ille primum author illis fuit, ut Musis fanum extruerent, quo præsens concordia salva & incolumis inter eos maneret. Illas enim deas uno omnes nomine venire, colligatasque invicem esse, & mutuis inter se honoribus gaudere; atque omnino unum Musarum chorum existere: Præterea continere in seipsis concentum, harmoniam, numerum, & omnia quæ ad concordiam faciunt. Reapse vero jam ostenderent, vim suam non tantum circa pulcherrimas contemplationes disciplinarum versari, verum etiam ad rerum consonantiam, harmoniamque pertinere. Deinde ipsis, ait, existimandum esse, quod à multitudine civium patriam acceperint tanquam commune depositum: Quapropter ita illam gubernent, ut depositi fidem ad posteros quasi hæreditariam transmittere possint: idque certo eventurum esse, si se omnibus exæquent civibus, & nulla re magis quam justitia præ cæteris emineant. Unde & homines, gnaros nullum non locum indigere justitia, in

πρὸς οὗτ' τῆς πολιτείας προκαθη-
μύρας. ὁ δὲ πρῶτον μὲν αὐτοῖς συνε-
βέβηκεν ἰδρύσασθαι Μουσῶν ¹ ἱερὸν,
ἵνα τηρῶσι τὴν ὑπαρχουσαν ὁμό-
νοιαν. πῶτας γὰρ τὰς θεάς καὶ τὴν
προσηγορίαν τὴν αὐτὴν ἀπάσας εἶχεν,
καὶ μετ' ἀλλήλων ὡρᾶδιδοι, καὶ
τὴν κοιναῖς πιαῖς μάλιστα χαίρειν,
καὶ τὸ σῶλον, ἕνα δὲ τὸ αὐτὸν αἰε-
χορὸν εἶναι τῶν Μουσῶν. ἐπὶ δὲ συμ-
φωνίαν, ἀρμονίαν, ῥυθμὸν, καὶ
ἀπαντὰ περικληθέναι, τὰ ὡρᾶ-
σκόζοντα τὴν ὁμόνοιαν. ² ὅτι δει-
κνυσι δὲ αὐτῶν τὴν δυνάμιν καὶ περὶ
τὰ κάλλιστα θεωρήματα μόνον ἀνή-
κειν· ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν συμφωνίαν καὶ
ἀρμονίαν τῶν ὄντων. * Ἐπειτα ὑπο- 46
λαμβάνειν αὐτὰς ³ ἔφη δεῖν, κοι-
νῶν ὡρᾶκαταθήκην εἶναι τὴν πα-
τριδα ὡρᾶ καὶ πλῆθους τῶν πολι-
τῶν. δεῖν γὰρ πάντων διοικεῖν ἕτω,
ὥς μέλλουσιν τὴν πόλιν ὡρᾶδέσιμον
ποιεῖν ἐξ αὐτῶν ποιεῖν. ἔπειτα δὲ τὴν
βεβαιώσας, εἰάν τις ἀπασιν ἴσιν τοῖς πο-
λίταις ὥς, καὶ μηδενὶ μάλλον, ἢ
τῷ δικαίῳ ⁴ προέχουσι. τὰς γὰρ ἀν-
θρώπους εἰδότες, ὅτι τίποτε ἀπὸ
προσδεῖται δικαιοσύνης, μυθο-

¹ Ἱερὸν] Vocem hanc ex MS. revoca-
vi, quæ in priore Edit. deest.

² Ἐπιδείκνυσι] Antea male, ἐπιδεί-
κνυσθε.

³ Ἐφη δεῖν] In priore Edit. inepte,
ἔφη δεῖν: quod Arcerius bona fide deletari
vetterat. Sed hujus erroris Lectorem

jampridem etiam admonuit Desid. Herald.
in Jambl. cap. v.

⁴ Προέχουσι τὰς τῶν ἀνθρώπων ἰδ.] Sic
locum hunc auctoritate Codicis MS.
emendavi & distinxī. Antea enim male
legebatur, ἀσείχουσι τὰς ἀνθρώπους, εἰδ-
τας, &c.

ποιῆν, τὴν αὐτὴν τάξιν ἔχεν
 τῷ Διὶ τὸ Θέμιν, καὶ τῷ
 Πλάτωνι τὸ Δίκην, καὶ τὰς
 πόλεις τὸ νόμον· ἵν' ὁ μὴ δικαίως,
 ἐφ' ᾧ τῆς πίπτειαι, ποιῶν, ἅμα
 φαίνεται πάντας τὸν κόσμον ἀδικῶν.

47 * Προσήκειν δὲ τοῖς σωθεμένοις, μη-
 δὲν κατεχρήσασθαι τῶν θεῶν εἰς
 ὄρκον, ἀλλὰ τοιαύτας προχειρίζεσθαι
 λόγους, ὥστε ἔχωρσι ὀρκῶν εἶναι
 πιστάς. καὶ τὴν ἰδίαν οἰκίαν ἔως
 οἰκονομεῖν, ὥστε τὴν ἀναφορὰν
 εἶναι τὴν προαιρέσεως εἰς ἐκείνῳ
 ἀνευγκῆν. πρὸς τι τὰς ἐξ αὐτῶν
 ἡμιόμους διακρίσας γησιώας, ὡς
 καὶ τῶν ἄλλων ζώων μόνους ταύτης τὴν
 ἐννοίαν αἰδοῦσιν εἰληφέντας. καὶ
 πρὸς τὴν γυναικα τὴν βίαν μετέ-
 χουσαν ὁμιλῶντας, ὡς τῶν μὲν
 πρὸς τὰς ἄλλας σωθηκῶν πημε-
 νῶν ἐν γραμματέρεσσιν ἔσθλαις.

fabulis finxisse, Jovi Themidem, Plutoni Ditem assidere, & in Urbibus Legem regnare; ut qui non bona fide munus, quod ob-eundum habet, accuraverit, into-tum pariter mundum injurius vi-deatur. Insuper Senatum eorum decere, ut in jurejurando nullius Dei nomine abutantur; sed ita se gerant, & loquantur, ut vel injurati fidem mereantur: rem au-tem domesticam sic administrent, ut proventum ejus animi sui pro-posito tueri liceat. Illis vero, qui ex ipsis nati sint, sincerum amo-rem exhiberent; memores quod inter alia animalia soli intelligant, quid hic affectus sibi velit. Cum uxore vitæ socia ita agerent, ut reputent, alia quidem pacta ta-bulis columnisve; quod vero cum uxore initur fœdus, liberis sta-tim δὲ πρὸς τὰς γυναῖκας ἐν τοῖς

Δίκην] Quare Ditem vesterit erudi-tus interpretes, ignoro. Justitiam oportebat, vel Dicam.

Ἐφ' ᾧ τίτ.] Rectius, ἐφ' ᾧ.

Φαίνεται] Corrupte antea, φαίνε-ται.

Ὡς τὴν ἀναφορὰν εἶναι τ.] Est lo-cus paulo obscurior, quem interpretes non intellexerunt. Arcerius reddidit, Domum cuique suam iis gubernandam esse, ut in eam inferre liceat propositi subsidium. Sed in Arcerio non miror, qui sexcenta alia æque infelicitate vertit. At nec doctissi-mi Obrechtii versionem hic probare pos-sum. Quid enim sibi volunt illa, ut pro-ventum ejus animi sui proposito tueri liceat? Tu verte, ut consilia sui rationem eo referre

liceat. Id est, ut consilia nostra in admi-nistranda re aliena, vel publica, ad normam quasi administrationis domesti-cæ referre nobis liceat: sive, ut exem-ple administrationis domesticæ, tanquam argumento, uti nobis liceat, ad proban-dum aliis, nos non minori fide & pru-dentia res alienas curaturos esse, quam qua nostras curavimus. Nam, ut recte ait Isocrates Orat. ad Demonicum, p. m. 16. Οὐ κακῶς διανοήεις ὑπὲρ τῶν ἰδίων, εἰδὲ ποτε καλῶς βεβλήυσταις περὶ τῶν ἄλλο-τρῶν. Qui rebus propriis male proficit, nunquam bene consulit alienis. Confer etiam Nostrum infra, Num. 196.

Ὁμιλῶντας] Propter ἀγκυλισμὸν ora-tionis mallem, ὥς τις ὁμιλεῖν.

biliri. Efficerent etiam ut prolis suæ amorem in se derivarent, non vi naturæ, cujus ipsi non sint authores, sed deliberato animo: illam enim esse spontaneæ benignitatis usuram. Et hoc imprimis curæ haberent, tum ut ipsi non alias quam uxores suas cognoscant, tum ne ex negligentia vitioque maritorum uxores stirpem adulterent; sibi que ante oculos ponant, quod inter libationes, uxores à foco acceptas tanquam supplices, ipsis diis inspectantibus domum duxerint; adeoque exemplum praberent privatim domesticis, & publice civibus vitæ bene compositæ moderatæque. Providerent etiam, ne quisquam vel in minimis peccet, neve metu legum poenarumque delicta tegant; sed honestatis morumque bonorum reverentia ad colendam justitiam contendant. Jubebat insuper omnem à rebus gerendis ignaviam prosligare: unice enim præstabilem esse temporis opportunitatem in quolibet negotio. Nullum aliud injustius esse facinus assererat, quam liberos & parentes à se invicem divellere. Illum habendum esse op-

τέκνοις. καὶ περιῶσαι ὡρᾷ πῖς ἐξ αὐτῶν ἀγαπᾶσθαι, μὴ διὰ τὸ φύσιν, ἥς σὺν αἰτίοι γεγόνασιν, ἀλλὰ διὰ τὸ προαίρεσιν. πῶς τὴν γὰρ εἶναι τὴν εὐεργεσίαν ἐκείαν. * Σπῆ- 48
 δάζειν ἣ ἐ τῶν, ὅπως αὐτοὶ πμόνας ἐκείνας¹⁰ εἰδήσωσιν. αἱ π γυναικες μὴ νοθώσωσι τὸ γένος ὀλιγωρία ἐκακία τῶν σωοικωῶτων. ἐπὶ δὲ τὸ γυναικα νομίζειν δὸτὸ τὸ εἰσίας εἰληφύτας μὲ ἀπονδῶν, καθάπερ ἰκέτην ἐναντίον τῶν θεῶν¹¹ εἰσῆχθαι πρὸς αὐτὴν. καὶ τῇ τάξῃ ἐ τῇ σωφροσύνῃ ὡρᾷ δειγμα θύεας, πῖς π χ¹² τὸ οἰκίαν, ἣν οἰκεῖ, καὶ πῖς χ¹² τὸ πόλιν, καὶ προνοεῖν, τὰ μηδένα μὴδ' ὅπῃν ἐξαμαρτάνειν, ὅπως μὴ φοβέμῃροι τὸ ἐκ τῶν νόμων ζημίαν, ἀδικωῶς λαμβάνωσιν. ἀλλ' αἰσυνόμῃροι τὸ τὰ νόμους καλοκαρδίαν, εἰς τὸ δικαιοσύνην ὁρμῶσι.
 * Διεκελεύετο ἣ καὶ τὰς πράξεις 49
 δόποδοκιμάζειν τὸ δέξιαν. εἶναι γὰρ ἔχ' ἐπρόν τι ἀγαθόν, ἣ τὸ ἐν ἐκάστῃ τῇ πράξῃ καρὸν. ὡρίζετο δὲ, μέγιστον εἶναι τῶν ἀδικημάτων, παῖδας ἐ γονεῖς ἀπ' ἀλλήλων διῆσθαι. νομίζειν δὲ,¹² κρείττον μὲν

¹⁰ Εἰδήσωσι.] Nota τὸ εἰδέναι honeste hic dictum pro συνεσιάζειν: quo sensu & τὸ γινώσκειν apud Scriptores, præcipue sacros, interdum sumitur. Exempla vide apud Henr. Steph. in *Theſauro*, & Desid. Heraldum ad hunc locum.

¹¹ Εἰσῆχθαι πρὸς αὐτὴν.] Sensus potius requirit, ut scribatur, εἰσελαλῆναι εἰς οἶκον αὐτῶν, i. e. in domum suam introduxisse. Confer Nost. infra, num. 84.

¹² Κρείττον μὲν εἶναι τ.] Videtur sumptum ex loco illo Hesiodi ἐν *Εργ.* v. 293.

εἶναι· τὸν καθ' αὐτὸν διωάρμυρον
 προιδεῖν τὸ συμφέρον· δόπρον δὲ,
 τὸν ἐκ τῶν πῶς ἄλλοις συμβέβηκε-
 των κατανοοῦντα τὸ λυσιτελουῦ·
 χεῖρα δὲ, τὴν ἀναμύροντα διὰ
 τῆς κακῶς ποιῆσαι αἰσθάνουσα τὸ βέλ-
 πιστον· ἔφη δὲ, ἢ τὰς φιλοπρε-
 δειὰ βελομήδεις οὐκ ἂν διαμαρπά-
 νειν μιμημένους τὰς ἐν πῶς δρόμοις
 στεφανωμένους· καὶ γὰρ ἐκείνους ἔ-
 τὴς ἀνταγωνιστὰς κακῶς ποιῶν, ἀλλ'
 κούτῃς τῆς νίκης ὀπιθιμῶν τυχεῖν.
 καὶ πῶς πολιτομομήτοις ἀρκότιεν,
 ἢ πῶς ἀνιλέγασιν δυσαρρεσύν, ἀλλὰ
 τὰς ἀκρόντας ὠφελεῖν· παρεκάλε-
 δὲ τῆς ἀληθινῆς ἀντιχόρῳμον εὐ-
 δοξίας ἕκαστον εἶναι ποιῶν, οἷον
 ἂν βέλοιο φαίνεσθαι πῶς ἄλλοις.
 ἢ γὰρ ἔτιως ὑπάρχειν τὸ συμβε-
 λῶν ἱερὸν, ὡς τὸ ἐπαινον· ἐπειδὴ τὸ
 μὲν ἡ χρεῖα πρὸς μόνους ἐστὶ τὰς ἀν-
 θρώπους· τὸ δὲ πολὺ μᾶλλον πρὸς
 50 τὰς θεάς. * Εἰδ' ἔτιως ὅτι πᾶσιν
 εἶπεν, ὅτι τὸ πᾶν αὐτῶν ¹³ οἰκεί-
 σθαι συμβέβηκεν ¹⁴ Ἡρακλῆα, ὅτι
 πᾶς βῆς διὰ τὸ ἱταλίας ἡλαυνεν,
 ὑπὸ ¹⁵ Λακινίᾳ μὲν ἀδικηθέντῳ,

Οὗτῳ μὲν παύειν, ὅς αὐτὸς πάντα
 νόστι·

Ἐσθλὸς δ' αὖ κακύνῃ, ὅς ἐν εἰπὴν
 πύθηται.

Ὅς δὲ καὶ μήτ' αὐτὸς νόστι, μήτ' ἄλλῃ ἀκούσῃ
 Ἐν ἡμέρᾳ βέλῃται, ὅς δ' αὖτ' ἀρχῇ
 ἀντὶ.

¹³ Οἰκεία] Ne dubites rescribere,
 οἰκεία, i. e. condiam esse: ab οἰκίζω. Τὸ
 οἰκεία enim est ab οἰκίω, incolō, inhabi-

timum, qui pro se quid condu-
 cat praevidere posset; secundum
 ab illo, qui ex aliis exemplum ca-
 peret, sibi quod ex usu foret;
 pessimum vero, qui expectet, do-
 nec suo malo didicerit, quid sit
 optimum. Dixit quoque, non
 aberraturos esse, qui honores am-
 biunt, si imitandos sibi propo-
 nerent eos, qui in stadio coronan-
 tur; nam illos non lædere adver-
 sarios, sed totos id agere, ut
 ipsi victoriam consequantur. Si-
 militer convenire iis, qui rem
 tractant publicam, ne contradi-
 centibus succenseant, sed ut obe-
 dientibus prosint. Monebat et-
 iam, ut quilibet veræ gloriæ cu-
 pidus, talis revera esset, qualis
 aliis videri vellet: Laudem enim
 rem esse magis sacram, quam con-
 silium: siquidem hoc inter ho-
 mines tantum habet usum, illa
 vero maximam partem ad Deos
 refertur. His omnibus subiecit,
 quod urbs ipsorum tum temporis
 ab Hercule condita esset, cum
 boves per Italiam ageret, & à
 Lacinio injuria affectus, Croto-

bilo: quod hic locum non habet. Sic
 paulo post κατακτείναν rescripti pro κατα-
 κτείναν.

¹⁴ Ἡρακλῆα] Manifestum est, scri-
 bi debere, ὑπὸ Ἡρακλῆας, tum propter
 sensum, tum etiam propter genitivos
 sequentes, ἀδικηθέντῳ, & διαφθείραν-
 τῳ.

¹⁵ Λακινίᾳ] Holstenius ad Stephanum,
 v. Λακινίον, legit, Λακίνα: quem videt,

nem sibi noctu opem laturum, per ignorantiam pro hoste occideret, cognitoque errore promitteret, se circa sepulcrum urbem Crotoni cognominem conditurum, cum ipse immortalitatem consecutus esset. Ea ratione æquum esse ajebat, ut ipsi gratiam pensandorum beneficiorum probe justeque dispensarent. Quibus auditis, & Musis templum erexerunt Crotoniata, & quas habere consueverant, pellices dimiserunt; atque ut seorsim in Pythii Apollinis æde ad pueros, in Junonis vero ad uxores verba faceret, Pythagoram rogarunt.

C A P. X.

ILle vero voluntati eorum obsecutus, pueris hæc, ut ajunt, præcepit: Ut neminem convitiis lacefferent, nec convitiantibus responderent: quin potius operam darent pædiæ, id est, literarum doctrinæ, quæ ab ætate puerorum nomen habet. Deinde monuit, à puero ad modestiam facto perfacile in omni vita salvum illibaturnque studium honestatis retineri: hoc vero difficile esse id

“Ευεργασίας] Haud dubitem scribere, ἀντ’ ευεργασίας. Deinde pro οὐκονομείν, quod statim sequitur, Desid. Heraldus οὐκονομείν non absurde etiam legi posse, censebat: sed cui cave assentiaris.

κρότωνα δὲ βοηθῆντα τῆς νυκτὸς ὡς τὸ ἄγνοια, ὡς ὄντα τὸ πλεμίων, ἀφθέραντα, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπαγγελαμένην περὶ τὸ μνημα πωάνυμον ἐκείνῳ κατεκίστεδαι πόλιν, ἃν περ αὐτὸς μετὰ χη τῆς ἀθανασίας. ὥς τὸ χάριν τῆς δόσσεως¹⁶ ευεργασίας προσήκειν αὐτὸς ἐφῆ δικαίως οὐκονομείν. οἱ δὲ ἀκύνωτες, τὸ τε Μασίον ἰδρύσαντες, καὶ πὺς παλλακίδας, ἃς ἔχειν ὀππώρων ἦν αὐτοῖς, ἀφῆκαν. καὶ ἀφελθῶναι χωρὶς αὐτὸν ἐν μὲν τῷ Πυθαίῳ πρὸς τὰς παῖδας, ἐν δὲ τῷ Ἑρῳ ἱερῷ πρὸς τὰς γυναῖκας ἡξίωσαν.

Κ Ε Φ. Ι.

Tὸν δὲ παιδέντα λέγασιν ἡγήσασθαι τοῖς παισὶ παιάδε· ὥς μήτ’ ἀρχεῖν λοιδορίας, μήδ’ ἀμύνεσθαι τὰς λοιδορημάτων. καὶ περὶ τῶν παιδείων, τῶν ἐπ’ αὐνομον τῆς ἐκείνων ἡλικίας, κελύσσειν ἀπαλλάξιν. ἐπὶ δὲ ὑποθέσει, τῷ μὲν ἐπικαὶ παιδὶ ῥαδίον πεφυκέναι πάντα τὸ βίον τηρεῖν τὸ καλοκαρδίαν· τῷ δὲ μὴ εὖ πεφυκέναι

¹ Τῷ δὲ μὴ εὖ πεφυκέναι] Sic vel abfque auctoritate Codicis MS. locum hunc emendavi. Ante enim male legebatur, ὡς δὲ μὴ εὖ πεφυκέναι.

τῶν τ' καιρὸν χαλεπὸν καθεστάναι·
 μάλλον δὲ ἀδυνάτων ἐκ Φαύλης
 ἀφορμῆς ὅππῃ τὸ πλὺν εὐδραμεῖν.
 πρὸς ᾧ τῶν πρὸς, θεοφιλεστάτους αὐ-
 τὰς ἔντας δοποφύειν, καὶ διὰ τῶν
 φησὶ καὶ τὰς αὐχμὰς ὑπὸ τ' πό-
 λεων δοποτέλλειν, ὡς δὲ τ' θεῶν
 ὑδωρ αἰτησόμενοι, ὡς μάλιστα
 ἐκείνους ὑπακούουσιν. ὁ δὲ δαιμο-
 νία, καὶ ὁ μάλιστα διὰ τῶν ἀνθρώ-
 σιν ἐξουσίας ὑπαρχούσης ἐν τοῖς ἐ-
 52 τοῖς διὰ τῶν. * Διὰ τοῦτον δὲ
 τὸν αἰτίαν ἔτι τὰς Φιλανθρωπι-
 τας τ' θεῶν, τὸν Ἀπόλλω, καὶ τ'
 Ἐρώτα, πάντα ζωοποιεῖν καὶ
 ποιῆν τὸν τ' παίδων ἔχοντας ἡλι-
 κία. συγκεχωρηθῆναι δὲ καὶ τ' ση-
 φανιτῶν ἀγώνων πινὰς περὶ τῶν
 διὰ παίδας· τὸν μὲν Πυθικόν, κερ-
 τηθέντων. ὁ δὲ Πυθίων. ὑπὸ παι-
 δος. ὅππῃ παιδὶ δὲ τ' ἐν Νεμέᾳ,
 καὶ τ' ἐν Ἰσθμῷ, περὶ τῶν.
 Ἀρχεμέδους ἐν Μελικέρτῃ. χωρὶς ᾧ
 τῶν εἰρημίων, ἐν τῷ καπτικιδίῳ
 ναὶ τ' πόλιν τ' Κροτωνιάτων, ἐπαγ-
 γαλασθῆναι τ' Ἀπόλλω τῷ ἡγεμόνι ὁ
 οἰκισμὸς δώσειν ἡμεῖς, ἐὰν ἀνάγῃ
 53 τὸν εἰς τὴν παλαιοὺς. * Ἐξ ὧν
 ὑπολαβόντας ὁ δὲ, τῆς μὲν ἡμέρας αὐτῶν πρόνοιαν πεπιθῶναι τὸν
 Ἀπόλλω, τῆς δὲ ἡλικίας ἀπαντας τὰς θεὰς, ὁ ἀξίως εἶναι τ' ἐκείνων φι-

atatis aliter affecto; imo ne qui-
 dem fieri posse, ut qui à malo
 principio profectus sit, inoffenso
 pede ad finem usque decurrat.
 Adjecit, ipsos diis esse dilectissi-
 mos; ideoque siccitate invalescen-
 te, pueros à civitatibus ad plu-
 viam à Diis impetrandam mitti,
 tanquam quos maxime dii exau-
 diant: cum sacris operandi vix
 etiam hi facultatem consequantur,
 qui jugiter & absque intermissio-
 ne sanctimoniam litant: ideoque
 & hominum amantissimos deos,
 Apollinem scilicet & Cupidinem,
 puerili specie pictos representari.
 Propter pueros etiam ludos quos-
 dam, in quibus victores coro-
 nantur, edi, in confesso esse:
 Pythicos quidem propterea, quod
 Pythonem puer occidit; Nemeos
 vero & Isthmicos ob mortem Ar-
 chemori & Melicertæ. Præterea
 cum urbs Crotoniatarum in eo ef-
 fet ut conderetur, Apollinem du-
 ci coloniam sobolem promississe,
 si novos in Italiam colonos dedu-
 ceret: unde inferentes, quod
 nativitatibus ipsorum Apollo, æta-
 tis autem omnes pariter dii cu-
 ram gesserint, par esse, ut se

² Ἐκείνους ὑπακούουσιν.] Scribe ab-
 que cunctatione, ἐκείνους ὑπακούουσιν,
 vel ἱππεύουσιν.

³ Μόλις] Desider. Herald. Animadv.
 in Jambl. cap. v. μοίσις legendum cen-

set. Sed nulla hic correctione opus est.

⁴ Δεῖν] Vocula hæc est supervacanea;
 nec video, quid ad loci hujus sensum fa-
 ciat.

⁵ Ἀξίως εἶναι τ' ἐκείνων.] Est oratio hiul-

dignos eorum amicitia præstent. Porro meditentur audire, ut possint loqui. Qua dein via ad senectutem ituri sint, illam statim ingressi, imitentur eos, qui præcellerunt, nec unquam senioribus obloquantur: Ita inposterum jure merito ipsos quoque exacturos, ut ne à junioribus injuria afficiantur. His præceptis meruit, ut nemo illum suo nomine, sed *Divum* omnes appellarent.

C A P. XI.

A Pud uxores vero de sacrificiis disseruisse fertur: Primum quidem, sicut alium qui pro ipsarum salute vota conciperet, bonum honestumque esse velint, quia Diis tales acceptiores credunt; ita ipsas debere plurimi facere animum æquitati modestiæque deditum; ut eo magis à Diis exaudirentur. Deinde Diis offerrent, quæ suis ipsarum manibus elaborassent, eaque sine ministerio fervorum aris admoverent; scilicet placentas, liba, favos & thura: cæde vero & sanguine Deum ne colerent: nec tam multa uno tempore offerrent, ut

ea, quam sic supplere poteris, δὲν ἀξίως αὐτὸς παρέχειν τὸ ἐκείνῳ φιλίας. Sic sensus erit planissimus.

* Αὐτὸς τὸς νεώτερος] Male antea ca-

λίας. καὶ μελετᾶν ἀκύνειν, ἵνα δύνωνται λέγειν. ἐπὶ δὲ, ἣν μέλλουσιν εἰς τὸ γῆρας βαδίζειν, ταύτῃ εὐθὺς ἐξορμῶντας τοῖς ἐληλυθόσιν ἐπακολουθεῖν, καὶ τοῖς πρεσβυτέροις μηδὲν ἀντιλέγειν. ἄτω γὰρ εἰκότως ὑπερον ἀξιώσιν, μηδὲ αὐτὰς τὰς νεωτέρους ἀδικεῖν. Διὰ τὴν τοῦ ὡφεινέσεως ὁμολογήσας ὡφισκιάσας, μηδένα τὸ ἐκείνῃ προσηγορίαν ὀνομάζειν, ἀλλὰ πάντας θεῖον αὐτὴν καλεῖν.

K E Φ. ια'.

T αῖς δὲ γυναιξίν ὑπὲρ μὲν τῶν θυσιῶν δοποφύωσθαι λέγεται, 54
πρώτον μὲν, καθάπερ ἐτέρῃ μέλλοντι ὑπὲρ αὐτῶν ποιῶσθαι τοῖς εὐχαῖς, βέλοιντ' ἂν ἐκείνον εἶναι καλὸν καγαθόν, ὥς τὸ θεῶν τέποις προσεχόντων. ἄτω αὐτὰς ὡς πλείους ποιῶσθαι τὸ ὀφείκειαν, ἢ ἐπίμως ἔχουσιν αὐτὰς τῶν εὐχαῖς ὑπακκομύσας. ἔπειτα τοῖς θεοῖς προσφέρειν ἢ μέλλουσι, τοῖς χειρὸν αὐτὰς ποιεῖν, καὶ χωρὶς οἰκετῶν πρὸς τὰς βωμῶν προσεγκεῖν, οἶον κόπανά, καὶ ψαυσά, καὶ κηρία, καὶ λιθανωτῶν. Φόνον δὲ τὸ θανάτω τῷ δαίμονι μὴ πρᾶν, μηδ' ὥς ἑδέποτε πάλιν προσίσταται ἐν καιρῷ

su dativo, αὐτοῖς τοῖς νεώτεροις.

* Τῷ δαίμονι] Scribe casu quarto, τὸ δαίμονα.

πολλὰ

πῶς δαπανᾷν. πρὶν ᾧ τῆς πρὸς
 οὗν ἄνδρας ὁμιλίας κελύου κα-
 πανοῖν, ὅτι συμβαίνει ἑ τὰς πατρί-
 ρας ὅτι τὴν θηλείας φύσεως ὡς
 κενωρῆναι μᾶλλον ἀγαπᾶται τὰς
 γυναικείας, ἢ τὰς πικνύουσας
 αὐτὰς. διὸ καλῶς ἔχεν, ἢ μηδὲ
 ἐναυτιᾶται πρὸς τὰς ἄνδρας, ἢ
 τότε νομίζεν νικᾶν, ὅταν ἐκείνων
 55 ἡττήθωσιν. * Ἐπὶ ᾧ τὸ περὶ δόξην
 γημύμονος δόποθ' ἐξάσται κτ' πλὴν
 σωφρονισμῶν, ὡς δόποθ' ἐκ σωφρονισμῶν
 τῶν ἀνδρῶν ὅσων ἐστὶν αὐθιμερὸν
 προσείναι τῆς ἱστορίας. δόποθ' ἢ τῶν
 προσήκοντος, εἰς τοῦτο. ὡς γὰρ
 λαί ᾧ ἑ κατὰ πάντα τὸ βίον αὐτῶν
 πὲρ εὐφημεῖν, καὶ τὰς ἄλλας ὁρᾶν,
 ὁπότε ὑπὲρ αὐτῶν εὐφημήσῃ
 καὶ πλὴν δόξαι τὴν ἀφ' ἑαυτοῦ μὴ

denuo nunquam accessuræ vide-
 antur. Quod autem attinet ea-
 rum cum maritis commercium,
 diligenter considerare jussit, quod
 parentes illarum sexui libenter
 concedant, ut plus diligant ma-
 ritos, quam se ipsos, qui vitæ
 illis authores sint: Ideoque recte
 facuras, si vel plane non refrag-
 entur maritis, vel iis si cedant,
 tum se vicisse existiment. In isto
 conventu fertur etiam pronun-
 tiasse illud plurimorum sermoni-
 bus jactatum; nempe quod uxor
 à marito suo surgens, salva pie-
 tate ad sacra eadem die se con-
 ferre queat; ab alieno autem vi-
 ro, nunquam. Insuper præcepit
 fœminis, per totam vitam bene
 ominatis verbis uti, & efficere
 ut alii de ipsis bene loquantur:
 Nec passim vulgatam gloriam ab-

* Ὡς ἀπὸ μὲν τῶν συνεικ.] Infra, Num.
 132. Apophthegma hoc Theanoni Py-
 thagoricæ tribuitur: ubi vide quæ nota-
 vimus.

* Καὶ τὴν ἄλυσιν ὁρᾶν.] Est locus ob-
 scurus, &, ut mihi videtur, corruptus,
 quem sic legendum puto: καὶ τὰς ἄλυσιν
 ὁρᾶν, ἐπὶ τοῖς ὑπὲρ αὐτῶν εὐφημασίαις: Et
 ut alius ea faciant, quæ ipsa pro se à Diis ex-
 petitura sint. Δραῖν πᾶσι ἀγαθὸν, vel κακόν,
 aliquem beneficio, vel maleficio afficere,
 est phrasis apud Græcos notissima. De-
 inde, τὴν ὁρᾶν & ὁρᾶν loca interdum apud
 Scriptores commutant; ut apud Suidam
 in Ὁρῶναις: ubi vide quæ notavimus.
 Porro εὐφημεῖν, quod vulgo linguæ save-
 re, vel bona verba dicere, significat; in-
 terdum etiam sumitur pro precari, vel
 precibus à Diis aliquid expetere: quod tum

potissimum, cum precamur, bona ver-
 ba dicere soleamus. Certe, εὐφημία pro
 precibus sumitur apud Platonem Alcib. II.
 (pag. 43. Edit. Lugdun.) in Oraculo
 Ammonis, quod illic refertur: Βούλαξ
 αὐτῶν τὴν Λακεδαιμονίαν εὐφημίας εἶναι μέγα-
 λον, ἢ τὴν σύμπαντα τῶν Ἑλλήνων ἱστορίαν.
 Malle se Lacedæmoniorum εὐφημίας, quam
 cuncta Græcorum templa. Addit ibidem
 Plato, πλὴν γὰρ εὐφημίας ἐκ ἄλλου πᾶσι
 δοκεῖ λέγειν ὁ Θεός, ἢ πλὴν εὐχῶν αὐτῶν:
 Εὐφημία nihil aliud Deus appellare videtur,
 quam vota illorum & preces. Hæc asserere
 volui, ad locum obscurum partim illu-
 strandum, partim emendandum. Quod
 si quis his veriora & meliora promere po-
 tuerit, nemo me citius in ejus senten-
 tiam concedet.

oleant, aut fabularum scriptores mendacii arguant, qui, cum mulierum justitiam ex eo colligerent, quod sine testibus vestes & ornamenta aliis pro re nata commodent, neque ex fiducia illa lites & jurgia oriantur, finxerunt, mulierum trigam uno communi oculo usam esse; occasione sumpta à facili mulierum inter se communicatione: quod ipsum cum ad virilem sexum translatum esset, ac si qui commodato accipit, reddat, tanquam & ipse lubenter prompteque res suas commodaturus, neutiquam locum invenit; utpote à sexu illo alienum. Deinde eum, qui omnium fertur sapientissimus; quique humanam vocem in ordinem redegit, & ut paucis complectar, nomina primus invenit, sive Deus ille, sive dæmon, sive divinus homo fuerit, animadvertisse foemineum genus pietati junctissimum, ideoque quamlibet ejus ætatem fecisse Deo cognominem; dum innuptam nominavit C O R E N, i. e. Proserpinam; nuptam viro, Ν Υ Μ Π Η Α Μ; liberos enixam,

καταλύσωσι, μηδὲ τὰς μυθογράφους ἐξελέγξωσιν, οἱ θεωρῶντες τὴν τῶν γυναικῶν δικαιοσύνην, ὅτι τῇ ἑποσίεσθαι μὲν ἀμάρτυρον τὴν ἱματισμὸν καὶ τὸν κόσμον, ὅταν πῶν ἄλλω χρῆται δέη, μὴ γίνεσθαι ὅτι ὅτι τῆς πίστεως δίκαι, μὴ δὲ ἀντιλογίας, ἑμυθοποίησαν τρεῖς γυναῖκας ἐνὶ κοινῇ πάσας ὀφθαλμῶν χρωμάτων, ἀλλὰ τὴν εὐχερῇ κοινωσίαν ὅπερ ὅτι τὰς ἀρρενας μεταπρῆν, ὡς ὁ προλαβὼν ἀπέδωκεν, εὐχάως ἔτι μὲν τῇ ἑαυτῇ μεταδίδας, ἔδεναι αὐτὴν προσδεξασθαι λεγόμενον, ὡς μὴ οἰκῆον αὐτὴν τῇ φύσει. * Ἐπὶ ὅτι 56 τὸν σοφώτατον τῶν ἀπάντων λεγόμενον, καὶ συντάξαντα τὸν Φωνὴν τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ σωφρονιστικόν, εὐρετικὸν κατασκευάσαντα τῶν ὀνομάτων, εἴπε θεόν, εἴπε δαίμονα, εἴπε θεῖον πᾶσι ἀνθρώπων, σωιδόντα, ὅτι τὴν εὐσεβείας οἰκιστάτην ἐστὶ τὴν γῆν τῶν γυναικῶν, ἐκάλεσε τὴν ἡλικίαν αὐτῶν σωφρονιστικὸν ποιήσαντα θεῶν, καὶ καλῶσιν τὴν μὲν ἄχαμον, κέρων τὴν δὲ πρὸς ἀνδρα δεδομένην, ἡνὶμφων τὴν δὲ πικρὰ φωνήσαντα, μητέρα τὴν ὅτι παῖδα ὅτι

* Προσίεσθαι μὲν ἀμάρτυρον] Lego, ποσειδῶν μὲν ἀμάρτυρος.

† Ἐμυθοποίησαν τρεῖς γυν.] Tangitur hic fabula de Phorcynis filiabus, cujus meminerunt Palsephatus de Incredib. cap. 32. Heraclitus de Incredib. cap. 13. Agatharchides apud Photium, p. m. 1327. & alii.

* ὡς ὁ προλαβὼν ἀπ.] Est locus obscurus & ὑπερβαίνων, ex quo me non satis expodio. Aliqua saltem in his tenebris lux accendetur, si sequentia sic legere, ἔδεναι προσδεξασθαι τὸν λεγόμενον, ὡς μὴ οἰκῆον αὐτὴν τῇ φύσει.

† Ἠνὶμφων] Hæc vox in priore Edit. deest, quam ex MS. revocavimus.

παίδων ὁπιδᾶσαν, καὶ τὴν Δωρικὴν
 κλέειν Διόλεον, Μαίαν. ὅς σὺμφω-
 ρον εἶναι τὸ ἔς τὰς χρησμούς ἐν Δω-
 δώνῃ καὶ Δελφοῖς δηλοῦναι Διὸς
 γυναικός. Διὸς δὲ τὴν εὐσεβείαν
 ἐπαίνων, πρὸς τὴν εὐπείαν τὴν
 τὴν ἱματισμὸν τηλικαύτην ὡς δέ-
 δοται κατασκευάσει τὴν μεταβολήν,
 ὥς τε πολυτελὴ τὴν ἱματίων μηδε-
 μίαν ἐνδύεσθαι πολὺν, ἀλλὰ θεί-
 ναι πάντας εἰς τὸ ἥρας ἱερὸν πλ-
 57 λὰς μυριάδας ἱματίων. * Λέγεται
 δὲ ἔπι πρὸς τὴν διελθεῖν, ὅτι πρὸς
 τὴν χώραν τῶν Κροτωνιατῶν ἀνδρὸς
 μὲν ὁ ἀρετὴ πρὸς γυναικὰς Διόλεον
 (ὁδυσσεύς ἐδεξάμενος ὡς δὲ
 τῆς Καλυψίδος ἀθανάσιαν ὅτι τῇ τὴν
 Πηνελόπειαν καταλιπεῖν. ὑπολεί-
 πειτο δὲ τὴν γυναιξίν, εἰς τὰς ἀν-
 δρας ἀποδείξασθαι τὴν καλοκαγα-
 θίαν, ὅπως εἰς ἴσον καταστήσῃ τὴν
 εὐλογίαν. ἀπὸ τῆς μνημονεύει),
 Διὸς πρὸς εἰρημίας ἐν τῷ ἔσθαι
 Πυθαγόραν ἐμμελίαν πρὸς καὶ
 ἀσθεῖν, καὶ τὴν πόλιν τῶν Κροτωνιατῶν γυνέσθαι, καὶ Διὸς τὴν πόλιν πρὸς
 τὴν Ἰταλίαν.

K E Φ. 16.

58 Λέγεται ὅτι Πυθαγόρας πρῶτος
 Φιλόσοφον ἑαυτὸν προσκαγο-
 ρᾶται, ὅς καὶ καὶ μόνον ὀνόματι

MATREM; & aviam Dorica dia-
 lecto MAIAM. Cui consonum
 esse, quod per mulierem Dodo-
 ne & Delphis oracula edantur.
 His à pietate accersitis laudibus
 effectam esse ajunt tantam immu-
 tationem, ut vilioribus vestimen-
 tis assumtis, pretiosas non am-
 plius auderent induere mulieres,
 sed omnes in templo Junonis con-
 secrarent aliquot pretiosarum ve-
 stium myriades. Fertur hoc quo-
 que oratione sua executus, quod
 circa regionem Crotoniatarum ce-
 lebrata sit fides mariti erga uxo-
 rem; eo quod Ulysses non ac-
 ceptaverit immortalitatem à Ca-
 lypsone ea conditione sibi obla-
 tam, ut Penelopen defereret.
 Restare igitur, ut uxores maritis
 suam præstent virtutem, adeoque
 pari laude viris se exæquent. His
 alloquiis Pythagoræ non parum
 honoris studiiq; Crotone, & me-
 diante urbe illa, in Italia partum
 esse asseveratur.

C A P. XII.

Fertur autem Pythagoras pri-
 mus se appellasse Philosophum:
 nec tantum novum nomen intro-

* Ἀρετή] In priore Edit. est ἀρετή:
 at in MS. ἀρετή: quod in ἀρετή mutan-
 dum esse quisvis facile videt.

* Οὐ καὶ] MS. habebat, οὐ καὶ:
 Sed supra ὁ ἀδελφὸς erat diphthongus
 αἱ; ut scilicet sphalma librarii corrigere-

duxit, sed ante rem ipsam nobis convenientem, utiliter edocuit. Nam hominum in hanc vitam ingressum, similem dixit turbae ad solennes panegyres proficiscenti. Ut enim varii ad nundinas confluunt undique homines, aliusque alium sibi finem propositum habet: hic nimirum pecuniae lucrique causa merces dividendurus, ille gloriam edito roboris specimine quaesiturus: Estque etiam tertium eo convenientium genus; homines scilicet ingenui & conditionis liberalioris,

ὑπάρχας, ἀλλὰ ἔπρεγμα οἰκεῖον προεκδιδάσκων χρησίμως. ² εἰκέναι γὰρ ἔφη τὴν εἰς τὸ βίον τῶν ἀνθρώπων πύρρον τῷ ἑπὶ πᾶσι πανηγυρεῖς ἀπαντῶντι ὁμίλῳ. ὡς γὰρ ἔκεισε παντοδαπὸν φοιτῶντες ἀνθρώποι, ἀλλὰ κατ' ἄλλαν χρῆσαν ἀφικνεῖται, ὁ μὲν χρηματισμῷ τε καὶ κέρδους χάριν ἀπεμπολήσῃ τὸ φόρτον ἐπιγούρῳ. ὁ δὲ δόξης ἕνεκα ἑπιδειξόμενός τε καὶ τὴν ῥώμην τῷ σώματι. ἐστὶ δὲ καὶ τρίτον εἶδος, καὶ τὸ γὰρ ἐλευθερώτατον, ³ σωαλιζόμενον, τίπων θύας ἕνε-

tur. Arcerius in *κτῆ* scribendum putabat: sed in quo mire fallitur.

² Εἰκέναι δὲ ἔφη τ.] Pulcherrimum hunc locum ab Heraclide Pontico Jamblichum sumpsisse, discimus ex Ciceroe *Tusc. Quaest. lib. v.* ubi eadem plane ex dicto auctore refert. Verba Ciceronis, quoniam apprimè huc faciunt, prætermittenda non sunt. Sic igitur ille: *Quem* (Pythagoram) ut scribit auditor Platonis Ponticus Heraclides, Philiuntem ferunt venisse, eumque cum Leonte principe Phlasiotum doctè & copiose differuisse quædam: cuius ingenium & eloquentiam cum admiratus esset Leon, quasivisse ex eo, qua maxime arte confideret; at illum, artem quidem se scire nullam, sed esse Philosophum: admiratum Leontem novitatem nominis, quasivisse, Quinam essent Philosophi, & quid inter eos & reliquos interesset: Pythagoram autem respondisse, similem sibi videri vitam hominum, & mercatum eum, qui haberetur maximo ludorum apparatu, totius Græciæ celebritate. Nam ut illic alii corporibus exercitatis gloriam & nobilitatem corona peterent, alii emendi aut vendendi quasi & lucro ducerentur; esset autem quoddam genus eorum, idque vel maxime ingenuum, qui nec plausum, nec luctum qua-

terent, sed vivendi causa venirent, studioque perspicere, quid ageretur, & quo modo: item nos quasi in mercatus quandam celebritatem ex urbe aliqua, sic in hanc vitam ex alia vita & natura profectos, alios gloriæ servire, alios pecuniæ; tantos esse quosdam, qui cæteris omnibus possibilibus, totum naturam studiose intuerentur: hos se appellare Sapientiæ studiosos: id est enim, Philosophos: & ut illic liberalissimum esset spectare, nihil sibi acquirere, sic in vita longe omnibus studiis contemplationem verum, cognitionemque præstare. Vide etiam Laërtium in *Pyth. Num. 8.*

³ Σωαλιζόμενον] Sic recte Codex MS. pro *σωαλιζόμενος*: quod prior Edit. habet. Observavi autem, ut obiter hoc moneam, vocem *αλιζέας* apud alios etiam Scriptores non raro ab imperitis libris in *αλιζέας* mutatam esse. Sic apud Suidam corrupte, & invita quidem literarum serie, antea legebatur, *Σωαλιζέας*, pro *Σωαλιθίης*: itemque *Σωηυλιζόντο*, pro *Σωηυλιζόντο*: quibus in locis nos veram lectionem Grammatico illi restitui. Apud Scholiastam Homeri quoque ad *Il. B. v. 303.* ubi de Aulide agit, *αυλιθίην* habes pro *αλιθίην*: ut ad Suidam etiam monuimus.

καὶ ἐδημιουργημάτων καλῶν, καὶ ἀρετῆς ἔργων, καὶ λόγων, ὧν αἱ ὀπιδεῖξεις εἰσάγουσιν ἐν τῇ πανηγύρεσι γίνεσθαι. ἔγω δὲ καὶ τῷ βίῳ παντοδαπὰς ἀνθρώπους τῇ σωφροσύνῃ εἰς τὸ συναθροίζεσθαι. τὰς μὲν γὰρ χρημάτων ἐπευφής αἰρεῖ πύθ. τὰς δὲ δόξης ἐν ἡγεμονίας ἡμερ., φιλονεικίαι τε δοξομανεῖς κατέχουσιν. εὐλικερμένεστον δὲ εἶναι τῷτον ἀνθρώπου τρόπον, πὺν + ἀποδεξάμενον τὸ τῶν καλλίστων θεωρίαν, ὃν ἐπεσοπομάζειν φιλόσοφον. * Καλὴν μὲν εἶναι τὴν τῇ σύμπαντι ἔραν ἡμίαν, καὶ τὴν ἐν αὐτῇ φορεμῶν ἀσέτων, εἰ τις καθορώη τὴν τάξιν. κατὰ μετυσίαν μὲν τοι τῇ πρώτῃ ἐν νοητῇ εἶναι αὐτὸ τοῖσιν. τὸ δὲ πρῶτον ἦν ἐκείνο, ἡ τῇ ἀρεθμῶν τε ἐν λόγων φύσις, δι' ἀπάντων ἀφ' ἧς καὶ εἰς τὰ πάντα ταῦτα σωπτακίαι τε ἐμμελῶς, καὶ κεκρόσμηται πρεπόντως. καὶ σοφία μὲν, ἡ τῇ ὄντι ὀπιδεῖξη πρὸς, ἡ περὶ τὰ καλὰ πρῶτα, καὶ θεῶν, καὶ ἀκήρατα, καὶ αἰεὶ καὶ τὰ αὐτὰ ἐν ὁσπύτως ἔχοντα, ἀρχολαμῶν. ὧν μετοχῇ ἐν τὰ ἄλλα ἀνέπει τις καλὰ. Φιλοσοφία δὲ, ἡ

communione etiam cetera pulchra quis dixerit : Philosophia vero

naturam loci, vel artificum manu elaborata, aut fortitudinis doctrinaque specimina in huiusmodi nundinis ostendi solita, contemplaturi : Ita etiam in vita humana diversorum studiorum in unum fieri conspirationem : quosdam enim pecuniæ & luxus capi desiderio ; alios magistratus locumque principem appetere ; esse, quos infedit infana de gloria contentio : sinceriores vero hominum nationem esse, quæ rerum pulcherrimarum contemplatione occupatur, & venit *Philosophi* nomine. Itaque pulchrum equidem esse, universum cælum, astrorumque in eo decurrentium ordinem speculari, si quis oculos eo intendat ; hancque pulchritudinem provenire à participatione essentia primæ illius entis, quod mente tantum comprehenditur. Primum vero illud est, natura numerorum rationumque per omnia se insinuans, secundum quam hæc universa eleganter ordinata, & prout decebat ornata sunt. Et sapientia quidem vera, est scientia quædam, quæ versatur circa pulchra, eaque prima, divina, & incorruptibilia, quæ eodem semper modo se habent, & ob quorum

* Ἀποδεξάμενοι] Sic habet MS. At prior Edit. minus recte, ἀποδεξάμενοι.

Ἀρχολαμῶν ὡς μετ.] Antea corruptissime, ἀρχολαμῶν ὡς μετοχῇ καὶ τὰ ἄλλα ὡς ἴπτοι τις καλῶν. Menda hæc cla-

rissima jam ante etiam correxerant Arce-rius & Desid. Heraldus. Cæterum, cum hoc loco conferendus est Noster infra, cap. xxix. num. 159. ubi doctrina hæc Pythagoreorum pluribus exponitur.

hujus contemplationis affectatio est. Unde & hæc ipsa institutionis cura etiam pulchra, & à Pythagora hominibus corrigendis destinata erat.

C A P. XIII.

SI porro fides habenda est tot antiquis simul & egregiis viris, qui de eo scripserunt; habuit Pythagoræ philosophia aliquid, quod usque ad animalium ratione destitutorum informationem se extenderet: quo ipso confirmavit, quod doctrina in hominibus mente præditiis cuncta domentur; imo interdum in feris quoque animalibus & quæ rationis expertia putantur. Nam Dauniam Ursam, gravissime incolas infestantem, Pythagoras detinuit, ut ajunt, & satis diu manu demulcivit, offaqe & fructibus arboreis recoctillatam, & jurejurando adactam, ne viventia amplius attingeret, dimisit: illa vero statim in montes & sylvas se abdidit, & imposterum non est visa in ullum pecus feramque irruere. Cum vero

^a Ὡς διδασκαλία πάντα περιγ.] Est locus intricatus, nec satis planus; quoniam διδασκαλία tam casu recto, quam dativo hic accipi posse videtur. Si casu dativo, sensus erit, per doctrinam omnia contingere mente præditiis: sive, per doctrinam omnia consequi mente præditos. Sin casu recto, scribendum erit, πάντων περιγίγνεται ὡς τοῖς ἔχουσιν, ὅπως καὶ ὡς τοῖς ἀνήμεροις, &c. Doctrina

ζήλωσις τῇ τοιαύτης θεωρίας. καλὴ μὲν ἐν ἑαυτῇ παιδείας ἦν ὁπρὸς μάλιστα, ἡ σωπίνεσθαι αὐτῷ πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἐπανέρθωσιν.

Κ Ε Φ. ιγ'.

EΙ δὲ ἐπιστρέψοντες πρὸς τοὺς ἰσοδομοῦσι παλαιῶν, καὶ ἀξιολόγοις, μέχρ' αἰολόγων ζώων ἀναλυτικὴν πένεθεπικὴν ἐκέκλιτο Πυθαγόρας ἐν τῷ λόγῳ, διὰ τὰς συμβαλλούσας, ὡς διδασκαλία πάντα περιγίγνεται τοῖς νῦν ἔχουσιν, ὅπως ἐπὶς ἀνήμεροις πένε ἀμοιβῆν λόγῳ νομιζομένοις. ² τὴν μὲν γὰρ Δαυνίαν ἄρκτον, χαλεπώτατα λυμαιομένοισιν τὰς ἐνοίκους, κατασχών, ὡς φασί, καὶ ἐπαφαιδμενὸς χρόνον συχνόν, ψωμίους πένε μάζην ἐκροδύοις, καὶ ἐκώσας μηκέτι ἐμψύχας κατὰ πηδαί, ἀπέλυσεν. ἡ δὲ εὐθὺς εἰς τὰ ἔρη ἐστὶν ὄρνυς ἀπαλλαγῆσαι, ὅσα ἐπὶ ὅκ τὰς ὥφθη τοπαρχίαν ὁπρὸς αὐτῇ ἀλόγῳ ζῶν. * Βέν δὲ 61

omnia superaret, (vel domat) in iis, qui mente præditi sunt; imo etiam in feris animalibus, &c. Posterius placet. Id tantum adhuc moneo, me vocem πάντα, quæ in priore Edit. deest, ex MS. addidisse.

² τὴν μὲν γὰρ Δαυνίαν ἄρκτον, χαλ.] Hæc, & quæ sequuntur usque ad finem fere capitis, leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 23. 24. &c. unde Jamblichus ea mutuatus est.

ἐν Τάραντι ἰδὼν ἐν παμμιγαί νο-
μῇ, καὶ κυάμων χλωρῶν ὄψασι-
μῶν, τῷ βυκέλῳ ὄψας, συνε-
βέβηκεν εἰπεῖν τῷ βοί τ' κυάμων
ἀπέχεσθαι. προσαίξαντος ἡ αὐτοῦ
τῷ βυκέλου, καὶ ἔφησαντες εἰ-
δέναι βοῖσι ἃ εἰπὴν, ἡ δὲ αὐτὸς
οἶδε περὶ αὐτῶν συμβέβηκεν, δέον
τῷ βοί ὄψασθαι. προσελθὼν αὐ-
τὸς καὶ εἰς τὸ ἔς πολλὴν ὥραν προσψι-
θυσας τῷ παύρῳ, ἔμεινον τότε αὐ-
τὸν ἀμειλῆσαι ἐκείνῳ ἀπέστησε τ' κυά-
μων, ἀλλὰ ἔειπεν οὐκ ἐστὶν ἀπέχεσθαι
μηκέτι γεγενησὶ κυάμων πικρὰ-
πας τ' βῆν ἐκείνῳ μακροχρονίω-
τατον ἡ ἐν τῇ Τάραντι καὶ τὸ τῆς
Ἡρας ἱερὸν χορὸντα ἀσμενδρῶ-
κεῖται, τὸν ἱερὸν ἀνακαλεσθῶν
Πυθαγόρα βῆν, ὑπὸ πάντων ἀν-
θρώπων ἀποφῶς σιτέμενοι, ἀλλ'
οἱ ἀπαντῶντες αὐτῷ προσώρεον.
62 * Ἀπὸ τῶν π' ὑπερμεγίστων Ὀλυμ-
πιάσι, προσμειλῶντες αὐτῷ πῶς
νοούμενοι διὰ τύχης περὶ τὸ οἰω-
τῶν, καὶ συμβόλων, καὶ ὁδοση-
μείων, ὅτι ὡς θεῶν εἰσὶν ἀγγελίαι τινὲς ἡ καὶ αὐτὸς πῶς ἀληθῶς
θεοφιλέσι τ' ἀνθρώποις, μεταγαγεῖν λέγεται, καὶ καταψήσονται πάλιν

bovem Tarenti inter pascendum
virides fabas promiscue edentem
vidisset, bubulcum hortatus est,
ut bovem fabis abstinere juberet.
At bubulcus irrisit eum, & se
bovatim loqui posse, negavit: si
vero ipse ejus rei facultatem ha-
beret, superfluum esse quod se
hortetur; quin ipse potius bo-
vem officii admoneret. Accessit
igitur ad aurem bovis, multisque
diu insufurratis, non solum effe-
cit, ut bos ille sua sponte statim
fabis abstineret, verum etiam post-
hac nunquam fabas degustaret.
Dein longo tempore Tarenti vixit
prope Junonis templum jam ve-
tulus, Pythagoræ bos dictus, &
ab obviis omnibus cibis humano
victui aptis alebatur. Ad hæc O-
lympiæ, cum forte discipulis ex-
poneret, quod aves, omina, ful-
minumque ostenta à Diis mitte-
rentur veræ pietatis amantibus,
ut interpretes & quidam velut in-
ternuntii; aquilam supervolitan-
tem è sublimi deduxisse, manu-

* Εἰς αὐτὸν] Porphyrius rectius, λαλεῖν.

* Εἰ δὲ αὐτὸς οἶδε περισσ.] Lego & distingo, Εἰ δὲ αὐτὸς οἶδε, περισσὸν τὸ ἄλλῳ συμβαλεῖν, δὲ αὐτὸν τῷ βοί παρῆναι. Sic sensus clarus.

* Ἀπὸ τῶν ὑπερμεγίστων.] Historiæ hujus meminit etiam Plutarchus in Numa, p. m. 65. & Elian. Var. Hist. libr. iv. cap. xvii.

Διοσημείων] Male antea, ἀφ' οὗ

μεῖον: quod mendum etiam viderat Ar-
cerius.

* Καὶ αὐτὸς] Sic etiam Porphyrius. At voces hæc videntur esse supervacaneæ: nisi quis forte καὶ αὐτὸς legendum cen-
seat, secundum opinionem viri docti, qui sic ad marginem codicis Spanhemia-
ni rescripserat.

* Μεταγαγεῖν] Porphyrius rectius, κα-
ταψήσονται, i. e. deduxisse.

que palpatam iterum dimisisse ferunt. His & aliis similibus demonstravit, se æque ac Orpheum dominari in fera animalia, eaque mansuefacere, & vocis ore prolata virtute subigere.

CAP. XIV.

Verum enimvero cum hominibus agendi initium fecit optimum, dum ea primum illos docuit, quæ præpararent animos ad veritatem etiam in aliis rebus cognoscendam. Nam multos ex illis, qui ejus utebantur familiaritate, perspicue, clarisque indicibus admonebat prioris vitæ, quam anima ipsorum, antequam isti alligata esset corpori, jam olim peregerat: seque ipsum ex certis & indubitatis signis demonstrabat Euphorbum fuisse Panthi filium, qui Patroclum devicit: atque inter Homeri versus inprimis laudabat, & ad Lyræ scitissime cantatos crebro in ore habebat illos sepulchrales:

*Asi olli maduit fuso coma pulchra
cruore,*

*Comtaque casaries auro, argen-
toque revincta.*

⁹ Κυκλῶν] Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani optime emendaverat, καλῶν, i. e. demulcens.

¹ Ανεμίμητος πολλῶς ἔσθ.] Ex Porphyrio hæc sumpsit Jamblichus, apud quem eadem leguntur, Num. 26. 27.

ἀφ᾽ αἴναι. ἀλλὰ τῶν δὴ καὶ τῶν
πλησίων τῶν δέδοικται τὸ ὀρ-
φίως ἔχων ἐν τοῖς θηρίοις ἡγεμο-
νίαν, καὶ κυκλῶν αὐτὰ, καὶ κατ-
ῶν τῇ δὲ τῷ ἑσμάτῳ τῷ Φωνῆς
προϊόνθι διωάμει.

Κ Ε Φ. ιδ'.

Αλλὰ μὲν τῆς π τὸ ἀνθρώπων 63
Θημελείας δὲ χλῶν ποιεῖται τὴν
ἀρίστην, ἥνπερ ἐδὲ προσηλφέναι
ἐστὶ μέλλοντας ἐπεὶ τὸ ἄλλων πρὸς
ἀληθῆ μαθήσεσθαι. ἐναρξέσεται γάρ
καὶ σαφῶς ἀνεμίμητος τὸ ἐπιγυ-
χανόντων πολλὰς ἔσθ' ὑπὲρ βίαν,
ὅν αὐτῶν ἡ ψυχὴ πρὸς τῷ τῷ
σώματι ἐνδεθῆναι, πάλαι ποτὶ
ἐβίωσε, καὶ αὐτὸν δὲ ἀναμφι-
λέκτοις πεμνηρίοις ἀπίφαινε Εὐ-
φορβὸν γεγονέναι, Πάνθ' ὅν, τὸν
Πατρόκλ' καταγωνιστῶ. καὶ τὸ
Ὀμηρικῶν εἰχῶν μάλιστα ἐνέειναι
ἐξύμνῃ, καὶ μὲν λύρας ἐμμελέσεται
ἀνεμίμητος, καὶ πυκνῶς ἀνεφώνῃ τὰς
Θημελείας αὐτοῦ,

Αἵματι ὅτι δόοντο κόμαι χα-
ρίσασιν ὁμοῖαι,

Πλοχμοὶ δ', οἱ χρυσῷ π' ἐδὲ
γύρω ἐσφῆκων.

² Καὶ αὐτὸν ὅτι ἀναμφιλέκτ. τιμ.] Sic recte MS. Antea vero corrupte legebatur, αὐτὸν ὅτι ἀναμφιλέκτ' ὁμοῖαι, &c.

¹ Αἵματι οἱ δ.] Versus hi leguntur apud Homerum, Il. ε.

Οἷον δε τρέφει ἔρῳ ἀνὴρ ἐμῇ-
λὲς ἐλαίης

Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἄλλης ἀνα-
βίβρουχεν ὕδωρ

Καλὸν, τηλεθάον, τὸ δὲ τι πνοιᾷ
δονέεισι

Παυτοῖων ἀνέμων, καὶ τι βρυῖ
ἀνθεῖ λούκῃ.

Εἴθ' ὡν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺ
λαίλαπι πολλῇ

Βόθρε τ' ἐξέσπρψε, καὶ ἐξέπνευσ'
Ἰπὶ γαίῃ.

Τοῖον Πάνθ' αὖθ' ἐὺμμελίῳ Εὐ-
φορεῖν

Ἀτρεΐδης Μενέλα' ἐπὶ κτενε,
τόλχε' ἰσύλα.

Τὰ γὰρ ἱστορήματα περὶ τῆς * ἐν Μυ-
κλήαις σὺ Τρωϊκοῖς λαφύροις τῇ
Ἀργείᾳ Ἡρᾷ Εὐφύρεα ὧ φρυγὸς
τάτ' αἰσίδ' ὅ, περιέμεν, ὡς πᾶ-
νυ δημώδη. πλὴν ὅτι Ἀτρεΐδης πάν-
των τῶν βεβλήμενον δεικνύει,
ἐκείν' ὅτι ὅτι αὐτὸς τι ἐγίνωσκε
ὅτι προπρὸς αὐτῷ βίαις, καὶ τῆς
τῶν ἄλλων ἱππομελείας ἐντόθεν
ἐνέρχετο, ὑπομιμνήσκων αὐτὰς,
ἧς εἶχον προπρὸς ζωῆς.

Κ Ε Φ. ιε'.

*Quale per astatem viridantis ger-
men olivæ*

*Sedulus agricola in campo produ-
cit amæno ;*

*Quam rigat allapsu vicina rivu-
lus undæ :*

*Et blanda mulcent animæ clemen-
tibus auris ,*

*Lataque candenti vestit sese un-
dique flore.*

*At si forte ruat vehementi turbi-
ne ventus ;*

*Sternit humi affligitque ima de
stirpe revulsam :*

*Talem Panthoidem dejectum vul-
nere acerbo ,*

*Atrides vita exutum spoliabat ὧ
armis.*

Quæ vero traduntur de Phrygis
hujus Euphorbi scuto , inter alia
Trojana spolia Mycenis Junoni
Argivæ dedicato, ut vulgaria præ-
termittimus. At enim quod per
omnia isthæc indigitare voluit ,
hoc est , quod nempe ipse vitam
suam antea actam agnoverit, & ho-
minum informationem auspicatus
sit , refricando illis vitæ prioris
memoriam.

C A P. XV.

64 **Η** Γέμνη ὅ δὲ πρῶτῳ εἶναι τοῖς
ἀνθρώποις πλὴν δὲ αἰσθήσεως

CUM vero existimaret, primo
hominibus adhibendam esse

* Ἐν Μυκλήαις] Adde ex Porphyrio ,
ἀπακομήνης.

* Βεβλήμενον] Ἐβλήετο scribendum est,
propter ἀπολαύσεως orationis.

doctrinam, quæ in sensus incurrit; qualis est cum quis figuras speciesque pulchras videt, vel rythmos & carmina elegantiora auribus haurit; proinde à Musica docendi fecit initium, & carminibus rythmisque, morum atque affectuum & animæ facultatum ordinem primigenium, corporisque & animi morborum fugam medelamque hominibus excogitavit: & sane commemoratione ante alia dignum est, quod discipulis quidem suis illos, qui vocantur, apparatus musicos & attactus præscripsit, ac divina quadam ratione modulationes quoddam diatonicas, chromaticas, & harmonicas ita attemperavit, ut illis facile in contrariam partem flecerent & circumagerent vehementiores animæ affectus, qui recens contra rationem in illis suborti erant; tristitiam nempe, iram, misericordiam, æmulationes absurdas, timorem, variasque cupiditates; item iracundiam,

προφερομένην ἱερμείαν, ἢ τις καλὰ μὲν ἱρώη ἐ γήματα ἐ εἶδη, καλῶν ᾗ ἀκροὶ ρυθμῶν καὶ μελῶν. τῷ δὲ αὖ μεσικῆς παιδῶσιν πρῶτῳ καπητήσας, δὲ αὖτε μελῶν πινῶν καὶ ρυθμῶν, ἀφ' ὧν τρεῖσιν τε καὶ πατρῶν ἀνθρώπων ἰασις ἐγίνοντο, ἀρμονίαι τε τῇ τῆς ψυχῆς διωάμεων, ὥσπερ εἶχον ἐξ ἀρχῆς, σωθήντο, σωματικῶν τε καὶ ψυχικῶν νοσημάτων κατασολαί καὶ ἀφυγασμοὶ ὑπὸ αὐτῶ ἐπενοῦντο. καὶ νῦν δὲ αὖτε πᾶσι ταῦτα λόγῳ ἀξιον, ὅτι ποῖς μὲν γνωρίμοις τὰς λεγομένας ἐξαρτύσεις τε καὶ ἐπαφὰς συνέταπτε καὶ σωτηριόζετο, δαιμονίως μηχανώμεθα κεράσματα πινῶν μελῶν διατονικῶν τε καὶ χρωματικῶν καὶ ἐναρμονίων, δι' ὧν ραδίως εἰς τὰ ἐναντία ὡς εἰρήνεον καὶ ὡς εἰρήνην τὰ τῇ ψυχῆς πᾶσι, νέον ἐν αὐτοῖς ἀλόγως συνιστάμεθα καὶ ὑποφύμεθα, λύπας καὶ ὀργὰς καὶ ἐλῆας καὶ ζήλας ἀτόπας καὶ φόβας, ὅππῃ μίας τε παντοίας, καὶ θυμῆς καὶ

¹ Προφερομένην] Scribe, ὡς προφερομένην.

² Ἀφυγασμοὶ] Ὑμᾶς est, sanum reddo: unde ἀφυγᾶς, & ἀφυγασμός: quamvis (fateor) sit vox insolens, & Lexicis ignota. Hinc Arcerius & vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani, ἀφαισμοὶ scribendum existimabant: ab ἀφαισῶ. Sed Desider. Heraldus Animadvers. in Jambl. cap. vi. πᾶσι ἀφυγασμοῖς recte retinendum censet. Nam & infra cap. xxv. Jamblichus noster voce

ἀφυγᾶς utitur: ut idem Heraldus opportune monuit.

³ Ἐξαρτύσεις] Idem quod κατέργησις: qua voce Noster utitur infra, initio capitis xvi. Quid autem Pythagorei appellaverint κατέργησις, docet Noster infra, cap. xx. num. 95.

⁴ Τινῶν] Prior Edit. male τινῶν: quod Arcerius *tonotum* verterat.

⁵ Περιετίθειν καὶ περιέχειν] Potius numero singulari, περιετίθει καὶ περιέχει. Refertur enim ad Pythagoram.

ὀρέξεις καὶ χαυνώσεις καὶ ὑπερβολὰς
καὶ σφοδρότητας, ἐπαγορεύει μὴ
πρὸς ἀρετῶν τούτων ἕκαστον διὰ τὴν
προσκειντῶν μελῶν, ὡς διὰ πινῶν
σωτηρίων συγκεκραμένων φαρ-
65 μάκων. * Ἐπὶ τι ὑπὸν ἐσπείρας
τρεπομένων τῶν ὁμιλητικῶν, ἀπὸ
λατρεῖν μὲν αὐτὰς τῇ ἡμερῶν παρ-
αχῶν καὶ ἰσηχημάτων, διεκάζει
τὴν συγκεκλυδασμένην τὸ νοητικόν,
ἡσυχίας τε καὶ εὐονείας, ἐπὶ τῇ μαν-
τικῇ δὲ ὑπὸν αὐταῖς ἀπειργάζ-
ετο. ἀπὸ τῆς εὐνῆς πάλιν ἀνι-
σταντομένων, τῇ νυκτερινῇ κάρῃ, καὶ τῇ
ἐκλύσεως, καὶ τῇ ἰωχελίᾳ αὐτὰς
ἀπὸ ἁλλήλων διὰ πινῶν ἰδιοτροπῶν
ἀσμάτων καὶ μελισμάτων, ψιλῇ
τῇ κρήσῃ διὰ λύρας, ἢ ἐφ' ὧν
συνπλεμνύνοντο. αὐτῶν δὲ οὐκ ἔστι
ὁμοίως δι' ἐργάνων, ἢ ἐξ ἀπαιτίας
τῶν ποιῶν ὁ ἀνὴρ σώει παρὰ τὴν ἐπὶ
ἐλπίδα. ἀλλὰ ἀρρήτως πινὶ ἐδυσπε-
νοῦντο θειότησι χρωσμένοι, ἐνη-
νίζετο αἰσῶν, καὶ τῇ νοῦν ὁ ἐν-
ρεῖδε τὴν μεταρσίαις τὴν κόσμῳ συμ-

& appetitus, animique inflatio-
nem & remissionem atque vehe-
mentiam: ad rectam virtutis nor-
mam revocans horum singula con-
venienti modulatione, velut me-
dicamentis salubribus temperata.
Et vesperi cubitum ituros disci-
pulos a diurnis perturbationibus,
& rerum actarum residuo tumultu
liberabant, & mentem instar
fluctus commotam repurgabant,
quietosque & bonis insomniis va-
ticiniisque concipiendis habiles
somnos conciliabant: a lecto au-
tem resurgentibus excutiebant no-
cturnum languorem, remissionem
& torporem, per quosdam pecu-
liari modo compositos cantus &
modulationes; quæ vel solo lyrae
pulsu, vel etiam voce perageban-
tur. Sibi vero ipsi Vir ille non
æque per instrumenta vocemque
tale quid comparabat, sed ineffa-
bili quadam & intellectu difficili
divinitate intendebat aures, men-
temque sublimioribus mundi con-
centibus inflegebat; atque ipse so-

cere conabatur, ut hac ratione animus
ab impuris cogitationibus prorsus libera-
retur. Quæ autem Jamblichus hoc loco
ἰσηχημάτων; ea infra Num. 114. πρὸς ἰση-
χημάτων vocat: quem locum confer.

* Συγκεκλυδασμένοι] Et hanc vocem
male sollicitat Arcerius. Utrumque enim
dicitur, & κλυδασμός, & κλυδασμίζεω.

† Κρήσι] Potius κρήνη, ut inter-
pretem etiam legisse ex versione ejus pa-
tet.

‡ Ἐνὸς δὲ] In MS. male, ἐνὸς δὲ.
Editio Arcerii habet, ἐνὸς δὲ: itidem

* Ὁμιλητικῶν] Ὁμιλητικῶν scribendum
esse recte monuit Arcerius.

† Ἰσηχημάτων] Arcerius corrigere
tentabat, ἰσοχημάτων, vel ἰσχυρημάτων:
sed male. Nam vox ἰσηχημάτων recte se
habet, & significat sonos, quibus aures
nostræ personant, vel recens personue-
runt: veluti sermones & dicta, ab aliis
prolata, sive bona, sive mala. Si igitur
discipuli Pythagoræ interdum quædam au-
divissent obscæna, vel male ominata,
& quæ mentem illorum turbarent, eo-
rum oblivionem Philosophus illis indu-

lus, ut apparebat, auditu & intellectu percipiebat universalem sphaerarum & astrorum per eas motorum harmoniam & consonantiam; quæ carmen aliquanto perfectius quam quod apud mortales fieri solet, & sine satietate audiendum resonabant, & per dissimiles varieque diversos stridores, celeritatibus, magnitudinibus & uestionibus certa quadam musices

Φωνίαις, ἐνακῶν, ὡς ἐνέφαινε, μόνον αὐτῆς, καὶ σωτῆς τ' καθολικῆς τ' σφαιρῶν ἐτ' κατ' αὐτῆς κινημένων ἀστέρων ἀρμονίας πῆ ἐσυνωδίαις, πληρέστερόν τι τ' θνητῶν, καὶ κατακροτέσθην μὲλ' ὅφθην γομφύης, ἀλλ' ἐξ ἀνομοίων μὲν ἐπικίλως διαφερόντων ροιζήμάτων, ταχῶν πῆ, ἐμεγεθῶν, καὶ ἐποχήσιων, ἐν λόγῳ ᾧ πινὶ πρὸς ἀλλήλα

corrupte. Nos veram lectionem Jamblichus restituumus; quam etiam interpres in versione sua expressit.

11 Κατακροτέσθην μὲλ' ὅφθην] Prior Edit. habet κατακροτέσθην: pro quo Arcerius ἀκατακροτέσθην (i. e. ipso vertente, quo nullus satiari posset) legendum putabat. Idem censuisse videtur eruditus Obrechtus, ut versio ejus fidem facit. At vera lectio est ea, quam ex MS. hic representavimus; significatque cantum modulatissimum, vel maxime intensum. Uti enim κατακροτέσθην οἶνον dicitur vinum forte, vel merum; & κατακροτέσθην χρώμα, color saturus, vel intensus: sic κατακροτέσθην μὲλ' ὅφθην recte & eleganter vocabitur id, quod diximus. Ceterum, uti Jamblichus hoc loco κατακροτέσθην μὲλ' ὅφθην; ita idem in Nicomachi *Arithm.* pag. 169. κατακροτέσθην συμφωνίας dixit: & Nicomachus in *Enchirid. Harmonic.* pag. 6. Edit. Meibom. κατακροτέσθην συμφωνίας.

12 Ἐποχήσιων] Interpretes, uestionibus. Sed non video, quomodo vox ista loco huic quadrare queat. Possunt quidem stellæ vel planetæ dici ἐποχήσιων τῶν αἰθέρων, i. e. æthere vehi, vel, per ætherem invehī: sed tunc ἐποχῆσις non differet à κίνησις, quod statim sequitur: & hoc sensu ταυτολογία foret dicere, ἐξ ἐποχῆσιων κίνησιν. Quare puto Jamblichum scripsisse ἐποχῶν. Εποχὴ vero in Astronomicis notat intervallum, sive definitum spa-

tium circulorum cælestium, in quibus planetæ feruntur: quæ quidem significatio loco huic optime convenit. Vult enim Jamblichus dicere, Musicam mundanam, sive cælestem, confici ex motu Planetarum, qui pro diversis magnitudinibus, celeritatibus, & intervallis locorum, sive circulorum, diversos etiam edant sonos, & suavissimam quandam harmoniam efficiant. Nicomachus in *Enchirid. Harmonic.* pag. 6. Edit. Meibom. de eodem argumento agens, voce ἐποχῆσιων, quo dixi, sensu usus est: quod commendationem nostram non parum confirmat. Ait enim, πάντα γὰρ τὰ ροιζήματα φασὶ σῶμα ψόφους ἀιαγκαίως ποιεῖν, μίγναι, καὶ πᾶσι φωνῆς, καὶ τόπων παραλλαγαίνας ἀλλήλων, ἥτοι ὁρᾷ τὰς ἰσχυρὰς φθόγους, ἢ ὁρᾷ τὰς ἰσχυρὰς ταχύτητας, ἢ ὁρᾷ τὰς ἐποχὰς, ὥς αἱ ἐκείνων ῥύμη συντελείται. Dicunt enim omnia corpora, quæ celeriter feruntur, necessario edere strepitum, magnitudine, ὃ celeritate vocis, ὃ loco inter se diversos; vel propter sonos sibi peculiare, vel proprias celeritates, vel orbis, in quibus unumquodque cum impetu feruntur. Vides, tres hic poni causas, quare diversi a corporibus motis soni edantur, μέγεθος, τάχος, & ἐποχή: quæ ipsissimæ causæ & a Jamblichus hic memorantur. Quod autem Nicomachus loco adducto ἐποχῆν, id paulo post πόνον vocat. Addit enim, αἱ δὲ πρὸς αὐτῇ διαφορᾷ

μουσικωτάτω διαπαιγνύων, κί-
 ησιν καὶ περιπαλῶσιν εὐμενέστων
 ἅμα, καὶ πικίλως περικαλλεσά-
 66 τῶν δοσιπλυνύων. * Α' Φ' ἦς δὲ-
 δόμῳ ὡσπερ, καὶ τ' τὰ νῦν λό-
 γον εὐπακιδέμῳ, καὶ, ὡς εἰπεῖν,
 σωμασκέμῳ, εἰκόνας πινὰς τῶ-
 των ἐπινόει παρέχειν πῶς ὁμιληταῖς,
 ὡς διωατὸν μάλισα, διὰ τι ὀργά-
 νων καὶ διὰ ψυχῆς τ' δὲ τηλέας ἐκ-
 μιμέμῳ. ἑαυτῷ γὰρ μόνῳ τῶν
 ἐπὶ γῆς ἀπάντων σωισταῖς ἐπέχου
 πᾶς χρομικὰ φθέγματα ἐνὸμιζεν
 ἀπ' αὐτῆς τ' φυσικῆς πηγῆς καὶ
 ῥίζης, καὶ ἄξιον ἑαυτὸν ἡγήτο δι-
 δασκευαῖς καὶ ἐκμανθάνειν, καὶ
 ἐξομοῖσθαι κατ' ἑφεσιν καὶ δοσιμί-
 ησιν πῶς ἑρανοῖς, ὡς ἂν ἔτως
 πρὸς τὴν φύσιν αὐτὸν δαιμονίαν
 13 μόνον διωρρανωμένην. ἀραπητὸν
 δὲ πῶς ἄλλοις ἀνθρώποις ὑπελάμ-
 βανεν εἰς αὐτὸν ἀφορῶσι, καὶ πᾶς
 παρ' αὐτῶν χαρμήματα, δὲ εἰκόνας καὶ
 καὶ ὑποδείγματων ὡφελείας καὶ
 διορθώσεως, μὴ διωαμύοις τ' πρῶ-
 των 14 εἰλικρινῶν δὲ χεστόπων ἀλη-
 67 θῶς ἀντιλαμβάνεσθαι. * Καθάρσις
 αἰμίλις ἐπὶ οἷς ἔχουσιν πᾶν ἐνο-
 ραῖν ἐν τῷ ἡλίῳ διὰ τὴν τῶν ἀκρίνων

πρῶτος ὁρῶνται αὐτοὶ τὰς ψυχὰς, μετὰ
 καὶ τὰς ψυχὰς, καὶ τὰς ψυχὰς ἀκρίνων. Ut
 proinde dubium non sit, quin ἐποχή hic
 definitum spatium, vel locum, vel cir-
 culum significet, in quo corpus aliquod
 movetur. Eodem modo, quo in Chro-
 nologicis ἐποχή dicitur, periodus anno-

ratione compositis, conversionem
 & circumactionem gratissimam si-
 mul & variis modis pulcherrimam
 efficiebant: à qua velut irriga-
 tus, & quoad mentis rationem
 bene compositus ac quasi sagina-
 tus, ipse imagines quasdam ho-
 rum cogitabat exhibere discipulis,
 eaque, in quantum fieri poterat,
 inprimis per instrumenta & solam
 etiam vocem imitari. Sibi enim
 soli inter omnes qui terram inco-
 lunt, datum existimabat, ut in-
 telligeret exaudiretque sonos vo-
 cis à mundo editæ, idque ab
 ipso naturæ fonte, & radice: ad-
 eoque dignum se esse censebat,
 qui doceretur aliquid & disceret,
 quique cœlestibus nitendo, imi-
 tandoque assimilaretur; utpote
 qui à Dæmone ipsum afflante ita
 conformatus esset: cæteris vero
 hominibus sufficere putabat, ipsum
 & ipsius dona intueri, & ex ima-
 ginibus exemplisque proficere ac
 emendari; cum prima rerum ip-
 sarum archetypa vere apprehen-
 dere non possent. Quemadmo-
 dum scilicet iis, qui propter
 splendoris eminentiam ipsum so-
 lem irretorta acie contemplari ne-

rum, cuius initium a memorabili aliquo
 evento ducitur.

11 Μόνον] Vox hæc exciderat ex prio-
 re Edit. quam ex MS. revocavimus.

14 Πρώτων] Sic recte MS. At prior
 Edit. male, πρῶτων.

queunt, in aquæ consistentis profunditate, aut in pice liquescita, vel nigricantis fulgoris speculo, Solis defectus ostendere solemus; oculorum imbecillitati parcentes, & sensum rei aliquo modo vicinum, quamvis remissionem machinantes illis, qui tale quid amant. De hoc ipso, ejusque singulari & supra alios homines illi concessa habitudine ita per ænigma cecinit Empedocles:

Vir erat inter eos quidam præstantia doctus

Plurima, mentis opes amplas sub pectore servans:

Cunctaque vestigans sapientum docta reperta.

Num quoties animi vires intenderrat omnes

Perspexit facile is cunctarum singula rerum

Usque decem vel viginti ad mortalia secla.

¹⁵ Διὰ πτηκίας] Sic recte MS. At prior Edit. corrupte, Διὰ πτηκίας: pro quo Arcerius Διὰ πτηκίας, vel Διὰ πτηκίας, a πτήω, infeliciter rescribendum putabat. Versio. autem Obrechtii consentit cum lectione Codicis nostri MS.

¹⁶ Κατάλαμψιν] Prior Edit. habet, κατέλαμψιν: quod auctoritate codicis MS. in κατάλαμψιν mutavi. Est autem ἀντίρροπον κατέλαμψις, imago rei splendentis repercussa, & archetypo pene par: unde locus hic ita Latine reddendus est, Splendorem repercussum, qui archetypo pene par sit, vel etiam remissior, exhibere conantur

ὑπερφύγῃαν, ἐν βαθείᾳ συστάσει
ὕδατος, ἢ καὶ Διὰ πτηκίας
πίσης, ἢ κατόπῃ πνός μελαναυγῆς,
δεικνύειν ὅτι πνοῦν τὰς ἐκλείψεις,
Φειδώμοι τῆς τ' ὕψους ἀδενείας αὐτῶν, καὶ ἀντίρροπον πῦρ
κατέλαμψιν ¹⁶ αὐτῶν τὸ πῦρ πν
ἀγαπῶν, ἢ καὶ ἀνεμυρώμεν, μηχανώμενοι.
τὰ τοῦ Φάνετοι καὶ Ἐμπεδοκλῆς περὶ αὐτῶν ἀνίτηται,
καὶ τ' ἐξαίρετα καὶ θεοδωρήτα ὑπὲρ τῶν
ἄλλων διοργανώσεως, ἐν οἷς φησὶν.

Ἦν ¹⁷ δὲ τις ἐν κύνεισιν ἀνὴρ περὶ
ἐρώσια εἰδώς,

ὅς δὴ μήκισον περὶ πιδῶν ἐκλή-
σαι τοῦ πλῆθους,

Παντίων τι μάλιστα σφῶν ἐπι-
ήραν ἐργῶν.

Ὅπως γὰρ πᾶσισιν ὁρεζαιο
περὶ πιδέσιν,

Ἦν γὰρ τῶν ὄντων πάντων λῶ-
στον ἐκάσιν,

Καί τι δέκ' ἀνθρώπων, καὶ τ'
εἴκοσι αἰώνεον.

illis, qui tali se delectantur. Obrechtus verit, sensum rei aliquo modo vicinum: unde κατέλαμψιν cum quoque legisset appareret: quod miror, cum eodem, quo nos, codice MS. usus fuerit.

¹⁷ Ἦν δὲ τις ἐν κύνεισιν ἀνὴρ π.] Fragmentum hoc Empedoclis, & reliqua, quæ sequuntur ad finem usque capitis hujus, leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 30. 31. Cæterum, plura ex fragmento hoc Empedoclis menda, quæ in priorem Edit. irrepserant, partim auctoritate codicis MS. & partim Porphyrii, sustulimus.

Τὸ γὰρ, *περιώσια*, καὶ, τῶν ὄντων
πάντων λύσκειν ἕκαστον, καὶ,
πραπίδων πλεον, καὶ τὰ ἰοικύτα,
ἐμφαντικὰ μάλιστα τὴν ἑξαιρέτην
ἀκριβετέρας ὡς τὰς ἄλλας διορ-
γανώσεως ἦν, ἐν τῷ ὁρᾶν, καὶ τῷ
ἀκχεῖν, καὶ τῷ νοεῖν.

Nam verba illa, *præstantia*, & *en-
tium omnium perspexit singula*, ac
sapientia opes, & similia, maxime
designabant ejus peculiarem, &
*præ cæteris accuratam habitudi-
nem in videndo, audiendo, &
intelligendo.*

Κ Ε Φ. 15'.

CAP. XVI.

68 Α ἴτη μὲν οὐκ ἤδη ¹ διὰ μουσικῆς
ἐπιτηδύετο αὐτῷ ² κατάρτυσις
τῶν ψυχῶν. ἄλλη δὲ καὶ ἄρσις τῆς
διανοίας ἅμα ἐκ τῆς ὅλης ψυχῆς
διὰ παντοδαπῶν ἐπιτηδωμάτων
ἕτως ἡσκάτο παρ' αὐτῷ. τὸ φρικτὸν
τὸ δὲ τὰ μαθήματα ἐκ ἐπιτηδύ-
ματι πίνων ὥς το δεῖν ὑπαρχειν,
καὶ πῶς τὸ ἐμφύτε πᾶσιν ἀκρεσίας
πὲρ ἐκ πλεονεξίας βασιάνης πικρι-
λωπάτης καὶ κολάσεως καὶ ἀνακτοπῆς
πορῆ καὶ σιδήρῳ συντελεσμένης δι-
στροφότητος τοῖς χρωμασί, ὥς
ἔτι κατερεῖν ἕτερον ὑπομῆκεν δυνά-
μει τις κακὸς ὢν. πρὸς δὲ τέττοις,
ἐμφύχων δοποχλῶ πάντων, καὶ ἐπὶ
βρωμάτων πινῶν, ταῖς ³ ἐπειρίαις

A Tque hæc per Musicam exco-
lebatur ab ipso animorum ad-
aptatio. Alia autem mentis to-
tiusque animæ repurgatio per va-
ria studia hunc in modum insti-
tuebatur. Generatim existimabat
congruentes circa disciplinas &
studia labores exantlandos esse,
& innata omnibus intemperantiæ
plusque habendi libidini diversif-
sima experimenta & castigaciones
ac igne ferroque peragenda sus-
flamina familiaribus præcipi de-
bere; quæ homines ignavi susti-
nere aut pati non possent. Præ-
terea abstinentiam omnium ani-
malium, ut & ciborum, qui ra-
tionis humanæ promptitudinem,

¹ Διὰ Μουσικῆς] In prior Edit. particula διὰ deest: quæ tamen salvo sensu abesse non potest.

² Κατάρτυσις] Ex MS. pro κατάρτυσις, quod prior Edit. habet.

³ Επειρίαις] Est vox corrupta, pro qua Arceus *ἐπιπείαις*, vel *ἐπιπείαις* legendum censebat: sed male. Codex MS. habet, *ἐπιπείαις*: quod itidem vitiosum est. Nos legendum censuimus

ἐπιπείαις, vel *ἐπιπείαις*: ejus emendationis inter alia & hanc habemus rationem, quod supra Num. 13. itidem corrupte legatur *ἐπιπείαις*, pro quo *ἐπιπείαις* legendum esse manifestum est. Coniunguntur enim illic, *ἐπιπείαις* & *ἐπιπείαις*. Porro, Pythagorici vigiliantiam maximi faciebant; torporem vero & segnitiam averfabantur: eamque ob causam sedulo cavebant, ne cibos ede-

puritatemque impedirent, commendavit discipulis, orisque continentiam & omnimodum per multos annos silentium; manu eos ducens ad linguam refranandam, & intentum atque indefessum examen difficiliorum speculationum, earumque ruminacionem. Propterea præscripsit eis vini abstinentiam & cibi sompique usum moderatum; gloriæ vero & opum atque his similium contemptum inafectatum, animumque illis debellandis paratum; erga propinquos sinceram reverentiam; erga pares non fictam æquabilitatem; erga juvenes humanitatem, profectuum adjuncta, & admonitiones invidia vacuas: Amicitiam porro omnium erga omnes, sive Deorum erga homines, beneficio pietatis & scientiæ contemplativæ; sive dogmatum inter se, & in universum animæ & corporis, partisque rationalis cum irrationali, per Philosophiam ejusque speculationes; vel hominum inter se, civium puta, per sanam

τῷ λογισμῷ ἐὶ εὐλογισμῶν ἐμπι-
δίζοντων κατέδειξεν τοῖς ἐπαίροις,
ἐχεμύθειαν π. καὶ παντελῆ σιωπῶν,
πρὸς τὸ γλῶσσης κρατῆν σωασκῶ-
σαι ὅτι ἐπὶ πολλὰ, σώπνιν τε καὶ
ἀδιάντητον ἐπὶ τῷ δυσληπίεσσιν
τῷ θεωρημάτων ἐξέτασιν τε ἐ ἀνά-
ληψιν. * Διὰ ταῦτα ἢ καὶ αἰνίαν καὶ 69
ἐλιγοσιάν καὶ ὀλιγοπνίαν, δόξης
π. καὶ πλάγας καὶ τῷ ὁμοίῳ ἀνεπιτή-
δον τὴν κατεφρόνησιν τε καὶ κα-
τεξανάσκειν. καὶ αἰδῶ μὲν ἀνυπό-
κρητον πρὸς αὐτὸν προσήκοντας,
πρὸς ἃ αὐτὸν ὁμήλικας ἀπαλασ-
σομένηται, καὶ φιλοφροσύνῃ
σωεπίτασιν τε καὶ παρόρμησιν πρὸς
αὐτὸν νεώτερος, φθόνος χωρεῖς.
Φιλίαν ὅτι πάντων πρὸς ἀπαντας,
εἴτε θεῶν πρὸς ἀνθρώπους, εἰ εὐσε-
βείας καὶ ὁπισθημονικῆς θεωρίας, εἴτε
δογματῶν πρὸς ἀλλήλα, καὶ καθό-
λου ψυχῆς πρὸς σῶμα, λογικῶς τε
πρὸς τὸ ἀλόγως, διὰ φιλοσο-
φίας, καὶ τῷ καὶ πᾶσι θεωρίας,
εἴτε ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους,
πολιτῶν μὲν, ὅτι νομιμότητος

rent, quos ὑπὸ τῇ κατὰ τὴν inducere pos-
se crederent. Unde apparet, sensum
emendationi nostræ non parum favere:
dummodo transposita vocula καὶ, τὸ λο-
γισμῷ ad ἐὶ εὐλογισμῶν tantum referas,
non vero etiam ad ἀρχοντίας: hoc mo-
do & ordine, ταῖς ἀρχοντίας, καὶ ταῖς
ἐὶ λογισμῷ ἐὶ εὐλογισμῶν, &c. Sic sane
omnia erunt clara. Cæterum, erat et-
iam cum pro ἐπὶ θεωρίας legendum conse-
quem inργείας: sed prius magis placet.

Confer etiam Nostrum infra cap. xxxi.
ubi totus hic locus repetitur.

* Κατεφρόνησις] Antea male, φρο-
νησι.

† Ὀμήλικας] Sic MS. At prior Edit.
corrupte, ὁμιλητός.

‡ Φιλίαν ὅτι πάντων πρ.] Totus hic lo-
cus repetitur infra, Cap. xxxiii. ubi quæ-
dam rectius leguntur.

§ Διὰ νομιμότητος] Sic rescripti, au-
ctore ipso Jamblichio, cap. xxxiii. ubi,
ὡς

μὴν ὕμῃς, ἱεροφύλων δὲ, Διὰ
 Φυσιολογίας ἐρῆς· ἀνδρὸς ᾧ πρὸς
 γυναικᾶ, ἡ ἀδελφῆς, καὶ οἰκείας,
 Διὰ κοινωνίας ἀδιασπρόφου· εἴπε
 συλλήβδην ὅ πάντων πρὸς ἅπαν-
 τας, καὶ προσέτι τ' ἀλόγων ζώων πι-
 νᾶ, Διὰ δικαιοσύνης καὶ Φυσικῆς
 ὀπιπλοκῆς ἔστι κοινωνία. εἴπε ἔ-
 σώματ'· καὶ τ' εἰαυτὴ θνητὴ καὶ τ'
 ἐγκεχυρμένην αὐτῇ ὀστέων δυ-
 νάμειον ἐκλύεισιν καὶ συνδιδασμόν
 δι' ὕμῃς, καὶ εἰς ταύτῃ Διαιτή-
 καὶ σωφροσύνης, κατὰ μέμνησιν τῆς
 ἐν πῆς κοσμικῆς στοιχείας εὐετη-
 70 ρίας. * Πάντων τῶν, ὅ ἐν ἐνός
 καὶ ὅ αὐτῇ καὶ συλλήβῃ ἔστι συγκε-
 φαλαίωσιν ὀνόματ'· ὅ τῆς Φι-
 λίας, εὐρετῆς καὶ νομοθέτης ὀμελο-
 γημάτων Πυθαγόρας ἐξήγετο· καὶ
 διόλου τῆς ὀπιπλοκῆς πρὸς
 ὅτ' ἱεὺς ὀμιλίας.¹⁰ ὅ περ καὶ
 κατὰ ὅτ' ὅ πῆς αἰσιώτατ'· πῆς
 πρὸ αὐτῇ ὅ περ ὅτ' ὅτ' ὀρῆς
 πηλομυθία πρὸ γίνεταί ποτε ψυ-
 χῇ, ὅτ' ὅτ' λυπῆς, ὅτ' ὅτ'
 ἡδονῆς, ὅτ' πρὸς ἄλλης αἰσθησῆς

ut dixi, hæc ipse repetuntur. Codex MS. habet διανομίματα. At prior Edit. corruptissime διανομίμοι: pro quo Arcerius ἀσέως rescribendum putabat, διανομίμοι. Erit autem νομιμός, proprie, vita legitima, sive, obedientia erga leges: quæ vox insolens quidem est, & Lexicis ignota: sed quales non paucæ aliz apud Nostrium reperiuntur.

* Πάντων πρὸς ἅπαντας, καὶ πῆς.] Locum hunc, ante mutilum, ex codice

legislationem, peregrinorum per rectam rerum naturalium doctrinam, mariti vero in uxorem aut fratres aut propinquos, per communionem indistortam, docuit, & ut summatim dicam, erga omnes omnium; animalium etiam irrationabilium, per justitiam & naturalem necessitudinem communionemque: denique latentium in corpore per se mortali, & contrariarum facultatum pacificationem, & arctam conciliationem ope sanitatis, huicque congrui vietus & temperantiæ, salubri mundanorum elementorum statui similem. Hæc omnia sigillatim ad idem amicitie nomen, velut compendio ad unum caput revocata, absque dubio invenit & sancivit Pythagoras. Fuit etiam, ut summatim dicam, suis discipulis unicus autor, ut vigilantes æque ac somniantes cum Diis versarentur quam accommodatissime. Quod ipsum sane non cadit in ullam animam ira aut dolore ac tristitia aut alia turpi cupiditate contur-

MS. supplevi. In priorē enim Edit. desunt verba hæc, ἀπαντας, καὶ πρὸς τῇ ἀλόγων ζώων πινᾶ, Διὰ δικαιοσύνης.

* Ἐν ἐνός] Infra. Num. 229. rectius legitur, ἐνός καὶ ὅ αὐτῇ -- ὅ καὶ φιλικῆς ὀνομασίᾳ ὄντ'.

¹⁰ ὅ περ καὶ κατὰ τὴν ὀπῆς] In MS. vitiose exaratum erat, ὅτ' ὅτ' καὶ τὴν ἀνθρώπων. Nimirum τὸ ὀπῆς error librarii mutaverat in ὀπῆς; quod, si plene scribas, est ἀνθρώπων.

batam, & è tranquillitatis statu deturbatam, vel quod turpius his omnibus difficiliusque foret, ignorantia inquinatam: quibus omnibus animam divinis modis purgatam sanabat, & coelestem ejus particulam refocillabat, salvamque ad consequendum intellectum divinum oculum, infinitis oculis corporis, ut Plato ait, nobiliorem, reducebat. Hujus enim solius ope rerum ipsarum veritas perspicitur, si ejus acies mediis convenientibus exacuat, & corroboretur. Eo itaque respiciens Pythagoras mentis purificationem adornabat: hacque etiam formula institutionis utebatur, & hic ei scopus propositus erat.

С А Р. XVII

Preparatione hac adhibita discipulorum suorum institutioni, non statim recipiebat eos, qui in amicorum convictorumque suorum numero haberi volebant, priusquam ipsorum explorationem dijudicationemque instituisset. Primum enim inquirebat, quo animo quove affectu parentes alioque familiares prosequuti essent: deinde notabat risus ipsorum in-

Πηλυμίδης ¹² παραλαβὴν μὲν
 Δία, εἰς δ' ἔτ' ἔτ' αὖτε ἀπασι
 πάντας τε καὶ χαλεπαυπάτας ἀμαθίας.
 ὅσοι δὴ τῶν αἰπύων δαυμοίων
 εἶπε καὶ ἀπεκαθάρε τ' ψυχῶν, καὶ
 ἀνελώπερ τὸ θάοισι αὐτῇ καὶ ἀπ-
 σάβε, καὶ περὶ ἦεν τὸ κατὰ τὸ
 θεῶν ὄμμα, κατ' ἦεν ὃν σωθῆναι,
 κατὰ ¹² τὸν Πλάτωνα, μετὰ
 σαρκῶν ὁματάων, μόνον γὰρ αὐτῇ
 ἀνελώπερ, καὶ εἰς περὶ βου-
 ρήμασι πονήντι καὶ ἀνελώπερ,
 ἢ περὶ τ' ὅτων ἀπῆλθεν αἰθήρ
 διορῆται. πρὸς δὴ τῶν ἀναφύων
 ἐποίει τ' τῆς ἀνελώπης ἀνελώπης
 καὶ ἦν αὐτῇ τ' πᾶσι αὐτῶν εἰς τὴν
 πᾶσι, καὶ πρὸς πᾶσι ὅσοι βου-
 ρῶν.

Κ Ε Φ. ιζ.

Π Αρεσκὺ αὐτοῖς ἡ ἀπὸ ἕως τοῦ
 οὗ τὴν παιδείαν τὴν ὁμιλητῶν,
 προσόντων τὴν ἐπαύριον, καὶ βαλο-
 μέων σπουδαίον, ὅτι ἐν τῷ
 συσχεῶρι, μέλλει αὐτῶν τὴν
 δοκιμασίαν ἐπὶ τὴν κρίσιν ποιῆσαι).
 πρῶτον μὲν πυνθάνομεθα, πῶς
 τῆς γοῦτος ἐπὶ τῆς εἰκότος τῆς λοι-
 πῆς εἰσὶν ὁμιλητῆς. ἔπειτα θεω-
 ρῶν αὐτῶν τὰς τε μέλλουσας ὅτι

¹¹ *Ἐπιθυμία*] Sic pro *ἰνδιμία*, quod prior Edit. habet, legendum esse recte monuit Desid. Herald. *Animadvers.* in Jamblichum, cap. vi.

¹¹ Καὶ τὸ Πλάτωνος] Locus Platonis.

ad quem Iamblichus respicit, exstat lib.
VII. de Republ. pag. 485. Edit. Lugdun.
Eundem Platonis locum adducit etiam
Theon in *Mathematicis*, pag. 5.

ἀκαίρους, καὶ τὸ σιωπῶν, καὶ τὸ
 λαλιᾶν ὡς τὸ τὸ δέος, ἐπὶ τῷ πρὸς
 ὁπιομίας, τίνες εἰσι, καὶ οὗτοι γινώ-
 ρίμους, οὓς ἐχρῶντο, καὶ τὸ πρὸς
 ταύτας ὁμιλίας, καὶ πρὸς τίνι μά-
 λις τὸ ἡμίονον ὁμιλῶσι, καὶ τὸ
 παρὰ τὸ πᾶν λυπῶν ὅτι πῶς τογ-
 χάνουσι παρὰ τὸν αἶμα. προσετιθέμεν δὲ
 τὸ εἶδός, καὶ τὸ ποσόν, καὶ τὸ
 ὅλως τὸ σώματι κίνησιν. πῶς π
 εἰ φύσις γινώσκουσι φυσιογνω-
 μῶν αὐτὰς, σημεῖα καὶ φανερὰ
 ἐποικίον τὸ ἀφανῶν ἡθῶν ὅν τῃ ψυ-
 χῇ. * Καὶ ὅν πᾶσι δοκιμάσιν ἔτις,
 ἐφίη τελεῶν ἐπὶ τὸν ὑπερβολῆς, δο-
 κιμάζων πῶς ἐχρῶντο βίβασίτητος καὶ
 ἀληθινῆς φιλομαθείας, καὶ εἰ πρὸς
 διεξῶν ἱκανῶς παρὰ τὸν αἶμα, ὡς
 καταφρονεῖν τιμῆς. μετὰ δὲ τῇ
 τοῖς προσετιθέμεν προσετιθέμεν σιωπῶν
 πενταετῇ, ὅσοι παρὰ τὸν αἶμα, πῶς
 ἐγκρατῶς ἔχουσιν, ὡς χαλεπώ-
 πρην τὸ ἄλλων ἐγκρατῶν τῶν
 τοῖς γλώσσης κρατῶν καὶ
 ὑπὸ τῷ καὶ μυστήρια νομοθετησάν-
 των ἐμφανῶν ἡμῖν. ἐν δὲ τῇ
 χρῶντα τῇ πᾶσι μὲν ἐκείνη ὑπερ-
 χοντα, ταῖς αἰεσίαις, ἐκονῶν-
 τοι, διδόντες τοῖς νομοθετησάντων
 εἰς τῇ γινώσκουσιν, οἵτις ἐκαλῶν-
 τοι πολιτικοὶ καὶ οἰκονομικοὶ πῶς καὶ
 νομοθετικοὶ ὄντες. αὐτοὶ δὲ, οἱ μὲν ἀξιοὶ ἐφάνοντο τὸ μετῶν δογμα-

tempestivos, silentium, sermo-
 nisque abusum: tum quo cupidi-
 tatibus modo indulgerent; quos
 haberent sibi familiares, & quo
 pacto cum illis viverent; deni-
 que quibus potissimum rebus in-
 terdiu vacarent; quibus item gau-
 derent dolerentve. Inspiciebat
 & vultum, & incessum, & totius
 corporis motus: atque ex nativis
 faciei lineamentis ipsos ita nosci-
 tabat, ut manifesta indicia obscuris
 animorum inclinationibus in-
 dagandis adhereret. Quem au-
 tem ita probasset, eum triennio
 contemptum haberi jubebat: nec
 tamen intermittebat, ejus con-
 stantiam, verumque discendi stu-
 dium, & an adversus gloriam sa-
 tis firmus honorisque contemptor
 esset, observare. Post hæc im-
 perabat suis quinquennale silen-
 tium, ut sciret quantum possent
 in continentia linguæ, re omnium
 difficillima; uti significatum est
 ab iis, qui mysteria instituerunt.
 Interea temporis quicquid facul-
 tatum opumve quisque posside-
 bat, in medium conferebatur, &
 aliis ad hoc ipsum destinatis, qui
 Politici, & leges nomina-
 bantur, dispensandum committe-
 batur. Ipsi vero, qui post quin-
 quennale silentium, ex vitæ cæte-

* Ἐγκρατῶς ἔχουσιν, ὡς καλ.] Sic ex
 codice MS. locum hunc emendavi de di-

stinxi. Ante enim male legebatur, ἔχουσιν
 πρὸς χαλεπ.

raque ingenii modestia , dogmatibus participandis digni habebantur , deinceps fiebant interioris admissionis discipuli , & intra velum audiebant juxta videbantque Pythagoram : antea enim obdu-
cto velo extrinsecus citra præceptoris aspectum , ab ore ejus pendebant , diuturnumque morum suorum experimentum dabant. Qui vero rejiciebantur , opum quas contulerant , duplum recipiebant , iisque monumentum ex-
truebatur ab homacois (sic enim omnes hujus viri discipuli vocabantur :) qui si quando illis ob-
vii facti essent , cum iis tanquam cum aliis quibusdam agebant ; ipsos vero discebant mortuos , quos hac spe reformaverant , fore ut ope disciplinarum in bonos honestosque viros evaderent. Sed qui ad discendum tardi erant , illos male conformatos , & ut ita dicam , imperfectos sterilesque judicabant. Sin post peractam explorationem , ex forma , ingressu , motu , habitu , post spem bene de ipsis conceptam , post quinquennale silentium , post tot disciplinarum Orgia & initiationes , post

των , ἐκ τε βίης καὶ τῆς ἄλλης ὁπτα-
καίας κερθέντες μὲν τῇ πενταετῇ σιω-
πῇ , ² ἰσωτεροὶ καὶ λοιπὸν ἐγίνοντο ,
καὶ ἐν τῇ σινδόνι ἐπῆκον ὁ Πυθα-
γόρας , μετὰ τῷ καὶ βλέπειν αὐτήν .
πρὸ τούτου ὅτι ἐκ τῆς αὐτῆς , καὶ μηδέ-
ποτε αὐτῷ ἐνορῶντες , μετέχον τῇ
λόγων διὰ ψυχῆς ἀκρότης , ἐν πολλῷ
χρόνῳ διδόντες βάσανον τῇ οἰκείῳ
ἡθῶν . * Εἰ δὲ ἀποδοκιμασθεῖσιν , 73
τὴν μὲν ὑσίαν ἐλάμβανον διπλοῦς ,
μνήμα : ³ δὲ αὐτοῖς ὡς νεκροῖς ἐχάν-
οντο ὑπὸ τῷ ὁμασίῳ . ἔτω γὰρ ἐκα-
λουτο πάντες οἱ περὶ τῶν ἀνδρα-
σων τυγχάνοντες δὲ αὐτοῖς , ἔτω
συνετύγχανον , ὡς ἄλλοις πῶν
ἐκείνης ὅτι ἔφασκε τεθνήσκειν , ὅς
αὐτοὶ ἀνεπαλάμοιο , καλὰς καὶ ἁ-
ρὰς προσδοκῶντες ἰσθῆναι ἐκ τῶν
μαθημάτων . ⁴ ἀδιοργανώτους τε ,
καὶ , ὡς εἰπεῖν , ἀτελεῖς τε καὶ σει-
ρώδεις ὄντο . ⁵ ὅτι δὲ δυσμαθεῖς ἔσονται .
* Εἰ δὲ μὲν τὸ ἐκ μορφῆς τε καὶ βα- 74
ρίσματι , καὶ τῇ ἄλλῃ κινήσει τε
καταστάσει ὑπὸ αὐτῶν φυσιογνω-
μονηθῆναι , καὶ ἐλπίδα ἀγαθῶν
περὶ αὐτῶν ὥρῃσθαι , μετὰ πεν-
ταετῇ σιωπῇ , καὶ μὲν ὅτι ἐκ τῶν
τοσῶνδε μαθημάτων ὁργανοὺς καὶ

² Ἐσωτεροὶ καὶ λοιπὸν ἰσῶ .] Vide Schefferum de Philosophia Ital. cap. xi p. 105.

³ Μνήμα ὅτι αὐτοῖς ὡς νεκρῶν .] Vide eundem Schefferum in dicto opere , sub finem capitis xii.

⁴ Ἀδιοργανώτους .] Id est , malis orga-

nis a natura instructos. Sic supra Num. 66. Noster usus est voce διοργανώτοι : & alibi voce διοργανώσις.

⁵ Τὸς δυσμαθεῖς ἔσονται .] Sic MS. At prior Edit. minus recte , τὸς δὲ ἀμαθεῖς ἔσονται .

μυήσεως, ψυχῆς τε ἀπορρύψεως, καὶ καθαρμῶν τοσούτων τε καὶ τηλικούτων καὶ ἐκ πικίλων ἔτω θωρημάτων⁶ προσεδύσαντες, δι' ἧς ἀγχινοιά τε καὶ ψυχῆς εὐαγία πᾶσιν ἐκ παντὸς ἐνεφύοντο, δυσκίνητος⁷ ἐπιπὶ καὶ δυσπαρεχολέητος εὐρίσκατο, ¹ στήλῳ δὲ πᾶσι τοιούτῳ καὶ μνημῆον ἐν τῇ Διατελει⁸ χύσαντες, (καθὼς καὶ⁹ Περικλῆς τῷ Θουρίῳ λέγει), καὶ Κύλωνι τῷ Συβαριτῶν ἐξάρχῳ, ἀπογνωσθεῖσιν ὑπ' αὐτῶν) ἐξήλανον ἐκ τῶν ὁμακῶν, φορτίσσοιτες χρυσῶν τε καὶ ἀργύρου πλήθει¹⁰. καὶ γὰρ αὐτοῖς καὶ παῖσι ἀπέκριντο, ὑπὸ πᾶν εἰς τὰ τοιαῦτα δειπνῶντων, νῆ Δι', οἰκονομῆμα, ἧς προσηγόρευον οἰκονομικὰς ἀπὸ τῆς πύλης. καὶ ἂν ποτε σιμῶντι χοίρειν ἄλλως αὐτῶν, πάντα ὄντιον μᾶλλον,

animæ purgationes & emundationes, post peragrata tot, tanta, & tam varia theoremata, ex quibus solertia mentis animæque sanctitas modis omnibus in unoquoque subnascebatur, segnior adhuc aliquis & intellectu hebetior reperiēbatur, tali homini in schola cippum aliquem & monumentum sepulchrale erigebant; uti contigisse fertur Perialo Thurio & Cyloni Sybaritarum Principi ab iisdem reprobatis; dein auro argentoque onustum auditorio exigebant: nam & cum in finem repozita pecunia publica administrabatur à quibusdam, qui à sumptuum dispensatione Oeconomici dicebantur. Quod si aliquando sic ejecto forte facti essent obvii, quemvis potius alium censebant,

⁶ Προσδύσαντες] Vocem hanc libens obelo confixerim. Non solum enim nihil ad rem facit, sed etiam sensum & ferriem orationis turbat: siquidem accusativi illi, καθαρμῶν, etc. pendunt à præcedenti μνῆ, nec ullo verbo ad sui constructionem opus habent. Deinde, pro δι' ἧς, quod statim sequitur, lego, δι' αὐτῶν.

⁷ Στήλῳ δὲ πᾶσι τοιούτῳ καὶ μνημῆ.] Manifesta tautologia. Hoc ipsum enim jam paulo superius Jamblichus nos docuit. Quare suspicor, libellum hunc Jamblichi interpolatorum manus passum esse; præfertim cum & alia non pauca bis in eo dicta observaverim. Vel saltem dicendum est, Jamblichum eadem ex diversis auctoribus aliquando retulisse. Confer Nostrium infra, sub finem capituli xxxiv.

ubi morem hunc Pythagoreorum itidem Lectoris inculcat.

⁸ Περικλῆς τῷ Θουρίῳ καὶ Κόλωνι τῷ Συβ.] Addi his poterat Hipparchus, de quo Clemens Alexandr. lib. v. Strom. p. 575. Φασὶ γὰρ Ἱππάρχου τὸν Πυθαγόρειον, αἰτίῳ ἔχοντα χρυσῶν καὶ ἀργύρου σκευῶν, ἐξελθῆναι τὴν διατριβὴν, καὶ στήλῃ ἐπ' αὐτῷ γράψαι, οἷα νεκρῶ. Ajunt Hipparchum Pythagoreum, accusatum, quod scripto prodidisset decreta Pythagoræ, e Schola expulsus fuisse, & ipsi, tanquam mortuo, cippum erectum esse. Hic nimirum est Hipparchus ille, ad quem epistola Lyfidis, quæ statim subjungitur, scripta est. Cæterum de Cylone, ejusque reprobatione, plura vide sis apud Nostrium infra, Cap. xxxv.

quam illum qui secundum ipsos mortuus esset. Quapropter & Lysis Hipparchum quendam increpans, quod cum hominibus non rite initiatis, & sine disciplinis ad contemplationem accedentibus, doctrinam communicaret, scribit: *Ajunt autem vulgare te etiam philosophiam quibuscvis obviis: quod Pythagoras fieri noluit. Et hæc tu quidem, Hipparche, cum cura edoctus fuisti; sed non servasti ô bone, gustatis deliciis Siculis; ad quas gustandas non debebas reverti. Si igitur mentem mutaveris, latabor; si non, mortuus es mihi. Par enim erat divinatorum Ejus humanorumque præceptorum meminisse; neque bona sapientia communicare cum hominibus, qui ne per somnium quidem purgationem animæ subierunt. Nefas enim est obvio vulgo porrigere ea, quæ tantis laboribus com-*

ἢ ἐκείνοις ἡγάθη εἶναι, τὴν κατ' αὐτὰς πθηκέναι. * Διόπερ καὶ 75
Λύσις Ἱππάρχῳ πρὶ ὀπιπλήτην, μεταδίδοντι¹⁰ τὴν λόγον τῆς ἀναισθήτοιο, καὶ ἀνὰ μαθημάτων καὶ θεωρίας ὀπιφυσιομύθοις, Φησὶ· φανερὸν δέ σε εἶ δαμοσίᾳ¹¹ φιλοσοφεῖν τῆς ἐνοτυγχάνουσι, πῆπερ ἀπαξίωσι Πυθαγόρας ὡς ἑμαρτος μὲν, Ἱππάρχῳ, μετὰ πτωχῶν, οὐκ ἐφύλαξας δέ, γνῶσιν¹², ὡς ἡμεῖς, ¹³ Σικελικῶς πολυταλείας, ἃς οὐκ ἐχρῶντο γνῶσιν δόπερ. εἰ μὲν ὦν μεταβάλοις, χαρήσομαι· εἰ δὲ μή γε, πῆστακας. Διαιμεμῶσθαι¹⁴ γάρ φασιν ὅσον εἴη καὶ τὴν θείαν θείαν πρὸς ἀνθρώπων ὀψιγυαλμάτων, μηδὲ κοινὰ¹⁵ ποιῶσθαι τὰ σοφίας ἀγαθὰ τῆς εὐδαιμονίας τὴν ψυχὴν κεκαθαρμένης. εἰ γάρ θείας¹⁶ ὀρέγαν τῆς ἀπαντωσὶ τὰ μὲν πτωχῶν ἀγῶνων πτωχῶν

⁹ Λύσις.] Epistola hæc Lysidis existat etiam in Collect. Epistolarum Græcarum Aldina & Genevensi; & ad calcem Diog. Laërtii, qui ex officina Henrici Stephani prodiit: itemque inter opuscula Mythologica, Physica, & Ethica, quæ prodierunt apud Henr. Wetstenium Amstelod. 1688. collectore Thoma Galeo. Eandem Latine exhibet Theodor. Canter. Var. Lect. lib. i. cap. xii. Meminit etiam ejus Synesius, Epist. cxi. & Eustathius ad Il. B. pag. 360. Edit. Rom.

¹⁰ Τὴν λόγον.] Lege, τὴν λόγον.

¹¹ Φιλοσοφῶν.] Φιλοσοφῆν oportebat. Epistola enim hæc Dorica dialecto scripta est.

¹² Σικελικῶς πολυταλ. ἃς οὐκ ἐχρ.] Sic rescripti sensu exigente. Ante enim legabatur, Σικελικῶς πολυταλείας, ἃς οὐκ ἐχρῶντο γνῶσιν.

¹³ Διαιμεμῶσθαι γάρ φασιν ὅσον εἴη καὶ τὴν θείαν θείαν πρὸς ἀνθρώπων ὀψιγυαλμάτων, μηδὲ κοινὰ ποιῶσθαι τὰ σοφίας ἀγαθὰ τῆς εὐδαιμονίας τῆς ψυχὴν κεκαθαρμένης.

¹⁴ Ποιῶσθαι.] Cave mutes. Est enim Doricum pro ποιῶσθαι.

¹⁵ Ὅρεγαν τῆς ἀπαντωσὶ.] Sic recte MS. In priore vero Edit. male legitur, ὀρεγῶν τῶν ἀπαντωσὶ τὰ μὲν πτωχῶν ἀγῶνων πτωχῶν. Quæ monstra τὸ Ποιῶσθαι autem Doricum est pro ποιῶσθαι.

περχίνε , εἰδὲ μὲν βεβάλοις
πὶ πῶν Ἐλευσινίαισι παῖν μυστήρια
ἀναγῆσθαι¹⁶. καὶ ἰππῆται δ' ἀδι-
κῆς ἔσπεύεις εἰ πιαῦτα προῖξαν-
76 πς. * Διαλογίζεσθαι δὲ καλὸν ,
ὅσον χρόνον μᾶλλον ἐκμεμετρηκα-
μεν , δοτὸρ ῥυθίμενοι¹⁷ ἀσίλους ,
τῶς ἐν πῆσι τῶν αἰῶν ἔγκει-
λαμενός· ἕως πῶς διελθόντων
ἐπὶ τῶν ἐξονόμεθα δεκτικὸν τῆ τῶν
λόγων.¹⁸ καὶ ἵππερ οἱ βαφῆς
προεκκαθάραντες ἐν ψαῖσι τὰ βέ-
ψιμα τῶν ἱματίων , ὅπως ἀνικαλυ-
πνι τὰν βαφῶν¹⁹ ἀναπίνωσι , καὶ
μηδέποτε γρηγορήσαντες ἐξίππῃσι· τὴν
αὐτὴν τρέπον καὶ ὁ δαίμωνι· αἱτῆρ
προπερισεκλάσει τὰς ψυχὰς τῆς
φιλοσοφίας ἐραδόντων , ὅπως μὴ
ἀναψύσῃ περὶ πῶς τῆ ἐλποδέν-
των ἐσπῆσαι καλῶν τι καὶ ἀγαθῶν.

¹⁶ Διαγῆσθαι καὶ ἰσθῆσαι. Antea cor-
ruptissime hic legebatur , διαγῆσθαι , καὶ
πὶ ἰσθῆσαι. Διαγῆσθαι autem Doricum est
pro διαγῆσθαι.

¹⁷ Σπῆλως. Hæc vox abest a priori
Editione, quæ in aliis Epistolæ hujus E-
ditionibus legitur.

¹⁸ Καὶ ἵππερ οἱ βαφῆς προεκκαθαραντες
ἐν ψαῖσι πῆσι β. Eodem plane simili uel-
litur Plato lib. iv. de Repub. pag. 449. E-
dit. Lugdun. Οὐκ ἔστιν εἶδον , ἵπποι οἱ βαφῆς ,
ἐπὶ πῶν βαλῆσθαι βάψαι ἔργον , ὡς ἐπὶ
ἀλγυρῶν , πρὸς τὴν μὲν ἐκλίοντα ἐκ τοῦ
τοῦ χρομῆτος μίαν φῶσιν τῶν τῶν λευκῶν
ἵππων ὁσπερ ἐκκινῶσιν ἐκ τοῦ ἐλίου πρὸς
ἐκ τῆς διαφανείας , ὅπως δὲ ἴδωμεν ὅτι
μάλιστα τὸ αἶμα , &c. Item Theo Smyr-
næus in Mathematicis , pag. 17. qui ad
hunc ipsum locum Platoniæ respiciens ,

parata sunt , aut profanis Dearum
Eleusiniarum mysteria evulgare : æ-
que enim injusti atque impii sunt ,
qui alterutrum horum fecerint. Do-
cebat autem ad animum revocare ,
quantum temporis spatium consumps-
erimus in eluendis maculis , quæ pe-
ccata nostra altius infederant , donec
tandem , peracto quinquennio , ad
percipiendam Illius doctrinam capa-
ces evasimus. Sicut tinctorum vesti-
menta , quæ coloribus imbuere vo-
lunt , prius purgata , medicamentis
inficiunt , ut tincturam nec facile
eluendam , nec unquam evanituram
sorbeant : eodem modo divinus Ille
Vir animos philosophia deditos ante
parabat ; ne bona ulla & hone-
sta , quæ sibi promittebant , eos sub-
terfugerent. Neque enim ille do-
ctrinam adulterinam venditabat ,
sed quæ rectè dicitur esse perpetua λό-

αίη : Παιδύομεν γὰρ τὴν παιδὶν ἐν Μυσ-
τῇ , &c. ὡς δὲ καὶ μηχανήματα , ὅπως
ἡμεῖς προεκκαθαράμεν καὶ προεργασώμε-
θα , ὡς περὶ τῶν πῶν τοῖς μηχανήμασι τῶν
τοῖς , τὸς περὶ ἀπὸ τῆς ἀρετῆς , ἢ ἐκκα-
θαίμεν , ὡς περὶ λόγους ἰσθῆσθαι , ὡς περὶ
βαφῆς. Cæterum , Id enim est ἐν ψα-
ῖσι , sive adstringendi vi prædictum ; ut
ex usu & experientia constat. Plinius
lib. xxv. cap. xv. Nil liquidum aluminis ad-
stringere , indurate , rodere. Paulo ante di-
xerat , Inficiendis clare colore laevis candidum
liquidumque (alumen) nubissimum est.

¹⁹ Ἀναπίνωσι. Male antea , ἀπὸ τῶν.

neque pedicas, quibus plerique Sophistarum, inutiliter otium collocantes, juventutem irretiunt: sed rerum divinarum humanarumque gnarus erat. Hi vero ejus disciplinam mentiti, sub hoc prae-textu multa & gravia facinora perpetrant, juvenes praeter decorem & temerario ausu quasi sagena capientes. Unde fit, ut auditores suos feroces & procaces reddant, dum moribus incompotis turbulentisque scientiam & doctrinam divinam instillant: perinde ut si quis in puteum profundum & alto luto repletum, puram liquidamque aquam infuderit; nam & lutum magis conturbabit, & aquam simul perdiderit. Eodem modo se res habet cum magistris pariter hisce & discipulis. Ipsum enim pectus & cor eorum, qui non pure disciplinis initiantur, perpetua quaedam & densa dumeta obsident, quae quicquid anima mansuetudinis, tranquillitatis, & rationis habet, obsuscant, prohibentque prodire, succrescere, & proserpere intelligendi facultatem. Con-

καὶ κωλύουσι προφανῶς μὲν ²³ αὐξηθῆναι τὸ νοητικόν. ὁνομα-
²⁰ Σοφιστῶν] Dorice dicendum erat, σοφιστῶν. Sed plura alia in hac Epistola ex Dorica dialecto in communem a libratiiis temere mutata sunt: ut Lector facile observabit.

²¹ Ἡράνισσι] Dorienteses dicunt, ἡράνισσι.

²² Πυκινὰ γὰρ καὶ λάσαι λόχημα π.] Locum hunc citat Eustathius ad II. B. pag. 360. Edit. Rom. Ὁ γὰρ ἀπὸ Ἰαμβλίχου Πυθαγορείου δόξης ἐκστρέψας εἰς

γῶς, εἰδὲ πάγας, ταῖς οἱ πολλοὶ τῶν ²⁰ σοφιστῶν τῶς νέας ἐμπλέκοντι, καὶ εἰδὲν κρήνην χολάζοντες· ἀλλὰ θείων τε καὶ ἀνθρώπων πραγμάτων ἢ ὁπιστάμενοι. καὶ δὲ πρόχημα ποιησάμενοι τὰν τήν διδασκαλίαν, πολλὰ εἰ δεινὰ δρῶντι, αἰγλωδόντες, & καὶ κῶσμον, εἰδὲ ὡς ἔτυχε, τῶς νέας. * Τοιγαρὶν γὰρ χαλεπῶς τε εἰ προαλλῆς ἀπεργάζονται τὰς ἀκούς. ἐγκρίνεται γὰρ ἡγεσι τετραρχαῖς τε εἰ θολεροῖς θεωρήματι εἰ λόγως θείως· κατὰ περ εἰ τις εἰς φρεῖα βαθὺ βορβόρον πλήρες ἐγχείοι καθαρόν εἰ διαίδεσθαι. τὸν τε γὰρ βορβόρον ἀνετάραξε, καὶ τὸ ὕδωρ ²¹ ἡφάνισεν. ὁ αὐτὸς δὲ πρὸς τῶν ἔτω διδασκόντων τε καὶ διδασκομένων. πυκινὰ ²² γὰρ εἰ λάσαι λόχημα παρὰ τὰς φρεῖας εἰ τὰν καρδίαν ἐμπεφύκειαν τῶν μὴ καθαρῶς πρὸς μαθήμασιν ὀργανομένων, πάντῃ τὸ ἀμερόν καὶ πᾶν καὶ λογιστικὸν τὰς ψυχὰς ὁπισκιάζουσι,

ψῆγι, ὡς ἀπὸ γῆς ὁρεῖς παρέλκουσι τὸ ἰόνμα, εἰπὼν γλῶσση Δωρεῖα νῦν τοιούτοι, οἱ πυκινὰ καὶ λάσαι λόχημα παρὰ τὰς φρεῖας καὶ τὰς καρδίας πεφύκειαι τῇ μὴ καθαρώς τοῖς μαθήμασι ὀργανομένων, πάντῃ τὸ ἀμερόν καὶ πᾶν καὶ λογιστικὸν τῇ ψυχῇ ἐπισκιάζουσι, καὶ κωλύουσι ἀσφαλῶς αὐξάνειν καὶ σωκύναι τὸ νοητικόν.

²³ Αὐξηθῆναι καὶ σωκύναι τὸ νοητικόν.] In Editione Arcerii mendose admodum legitur, αὐξηθῆναι καὶ σωκύναι τὸ νοητικόν.

μάξαιμι ἢ καὶ πρῶτον ἐπιλεθῶν αὐ-
τῶν τὰς ματίρας, ἀκρασίῳ τι καὶ
πλεονεξίῳ. ἀμφω δὲ πολύτροποι
78 πεφύκασι. * Τὰς μὲν ἔν ἀκρα-
σίας ἐξεβλάσθησαν ἀθισμοὶ γάμοι,
ῥητυμῖαι, καὶ φθοραὶ, καὶ μέλαι,
καὶ ὡς αὖ φύσιν αἰδοῖναι, καὶ σφο-
δραὶ πνεις ῥητυμῖαι, μέλαι βα-
ράθρων καὶ κρημνῶν ἐκδιώκοντα.
ἤδη γὰρ πνῆς ²⁴ ἀνάγκασαν ῥη-
τυμῖαι μή τι ματίρων μή τι θυγατέ-
ρων δοξαίεσθαι, καὶ δὴ περιεσώμηναι
πῶλιν ἐ νόμῳ, καθάπερ τόρεν-
ν²⁵, ἐκπελαραγαῶσαι τὴν ἀγκῶ-
νας, ὥστε αἰχμάλωτον ὅτι πῶν
ἔχατον ὀλεθρον μὴ βίας ἀγασθαι
κατίεσαι. τὰς ἢ πλεονεξίας ἐκ-
πεφύκασι ἀρπαγαὶ τι, καὶ λασθαῖαι,
πατροκλονῖαι, ἱεροσυλῖαι, φαρ-
μακῖαι, καὶ ὅσαι τέτων ἀδελφά-
δει ὡν πρῶτον μὲν τὰς ὕλας, ταῖς
ἐνδιατῆται πῶτα τὰ πάθη, περὶ
καὶ σιδάρω καὶ πάσις μαθη-
μάτων μηχαναῖς ἐκκαθάραν-
ται, ²⁵ καὶ εὐρόμῳ καὶ λογισμῶν
ἐλθέμερον τῶν πόντων κακῶν,

79 πῶνικαδὲ ἐμφυτεύειν τι χρησίμον αὐτῶν, καὶ ὡς αὖ διδόμεν. * Τοσού-

venit autem et matres illorum du-
metorum nominare, intemperantiam
et avaritiam; quarum utraque val-
de fecunda est. Nam ex intempe-
rantia nascuntur nefaria nuptia, et
stupra, et ebrietas et quæ præter
naturam sunt voluptates, et cupi-
ditates quædam vehementiores, in
barathrum et præcipitia propellentes.
Jam enim quidam cupiditatibus ab-
repti, nec matrum, nec filiarum in-
cestu abstinerunt, et civitatis legi-
bus perruptis, sub cupiditatum ty-
rannide, manibus quasi à tergo re-
vinclis, veluti mancipia, in extre-
mam perniciem violenter sunt detru-
fi. Ex avaritia proveniunt rapina
atque latrocinia, parricidia, sacri-
legia, veneficia, et si quæ sunt alia
hisce gemina germana. Primum igitur
silvas illas, in quibus hi affectus
stabulantur, igne ferroque et omni-
bus disciplinarum machinis purgare
oportet, et rectam rationem à tan-
tis malis in libertatem asserere: ac-
tum demum utile ei aliquid implan-
tandum atque inferendum est. Tan-

καὶ ὁνόμαζι μὴ δὲ. Nos τὴν αὐξηθῆναι (quod
Dorice dictum est pro αὐξηθῆναι) revo-
cavimus ex MS. τὴν παλαιάν, ex Eusta-
thio; καὶ ὁνομάξαιμι (quod itidem Do-
ricum est, pro ὁνομάσκειμι) ex aliis Epi-
stolæ hujus Editionibus:

²⁴ Ἀνάγκασαν. Sic MS. pro ἡνάγκα-
σαν, quod Arcerii Edit. habet. Prius
autem est Doricum; posterius, καὶ πῶν.

²⁵ Καὶ εὐρόμενοι τὸν λογισμ.] Locus
non solum corruptus videtur, sed etiam
mancus; quem sic rescripserim, καὶ ὑ-
πομνησθῶν τὸν λογισμῶν, καὶ ἰλιούμενοι τὸ
τοσούτων κακῶν καταστῆσαι, τοσούτων δὲ,
dec. Sic omnia sunt clara. Τὸ ὑπομνησθῶν
certe in aliis Epistolæ hujus Editionibus
recte legitur.

tam tamque necessariam curam
disciplinarum, & tam accuratum
in docendo examen philosophiæ
præmittendum censebat Pythago-
ras; eoque efficiebat, ut & ipsa
dogmatum suorum communica-
tio singularis honoris argumen-
tum haberetur: utpote cum men-
tes ad se accedentium variis doctri-
nis, & mille modis contemplatio-
num ac scientiarum exploraret di-
judicaretque.

C A P. XVIII.

Post hæc dicendum est , quo pacto probatos sibi singulos pro meritis in classes descriperit : cum enim indole dissimiles essent , par non erat , ut omnibus ex æquo eadem largiretur. Indignum etiam fuisset , aliis pretiosissima quæque audienda proponere , aliis nihil indulgere , eosque plane excludere : quod equidem communicationis & æqualitatis legibus adversum erat futurum. Ideoque , dum quibusvis justam convenientis doctrinæ portionem tribuit , utilitatem inter omnes partitus est pro virili , & justitiæ distributivæ munia implevit , congruentem unicuique instructionem largitus. Hacque etiam ratione alios *Pythagoreos* appellavit , alios vero *Py-*

των Ὀπμηλείων, καὶ ἕως ἀναγ-
καιοπότην ¹⁶ ὡς τὸ δοῦν μαθημά-
των περὶ Φιλοσοφίας ποιῆσαι Πυ-
θιάδας, πρὶν τι εἰς αἶρετον ἐπὶ-
το εἰς ἐξέπουν εἰρημωσάτω πρὶν τὸ
διδασκαλίαν εἰς μετάδοσιν τῇ αὐτῇ
δοδογμόρων, βασιλεύζων τε καὶ δι-
κέρων πρὸς τῇ ἐπιτυχαιοῦτων ἐν-
νοίας, διδάγματαί τε ποιήλοισ καὶ
γεωμετρίας Ὀπσημονικῆς μετέδοις εἰ-
δеси.

К Е Ф. 17.

Μετὰ δὴ τῷτο λέγωμεν, ὅπως 80
 αὐτὸ ἔγκλεισέν τις ὑφ' ἑαυτοῦ
 ἀνέκειντο χωρὶς καὶ τ' ἀξίαν ἐκάσκει.
 ὅτι γὰρ τ' αὐτῶν μετῆχον ὁπίσθις
 πάντας ἢν ἄξιον, καὶ τ' ὁμοίως ὄντας
 φύσεως· ὅτι ἀξίον ἢν αὐτὸ μὲν πάν-
 των τῶν πηρωτάτων ἀκροσμάτων
 μετῆχον. αὐτὸ δ' ἢ μηδένος, ἢ καὶ
 ὅλως μετῆχον. καὶ γὰρ τῷτο ἢν
 ἀκροσμένηται καὶ ἄμωσι. καὶ μὲν τα-
 μετὰ δὲ καὶ τ' ὁμοσπυλόντων λόγων
 ἐκάσκει τ' προσέκειται μᾶλλον, πῶν
 τα εὐφελίαν ἀπένεωσι ὅπως καὶ τ'
 ἀμωσι, καὶ τ' αὖτις εὐκακοσύνης
 λόγον ἐφύλαττειν, ὅτι μάλιστα τ'
 ἀξίαν ἐκάσκει διποδιδέσ ἀκροσμένην
 καὶ καὶ δὴ τῷτο τ' λόγον, ἢ αὐτὸ μὲν
 Πυθαγορείαις καλίστως, αὐτὸ δ' Πυ-

“Ὁς τὸ διῶ. In his mendum ali-
quod latere necesse est, quoniam oratio-
nem reddunt ἀνακλυσθαι. Quare cum Ar-
cerio legerim, αἴτε διῶ.

¹ Τῆς μὲν Πυθαγορείου καλ.] Vide
Schefferum de *Philos. Ital.* cap. xi. pag.
100, 101.

ἡγορευτές· ὡςπερ Ἀΐτικὸς πῖας
ὀνομάζεσθαι, ἐπὶρας ᾗ Ἀΐτικιστής.
διελὼν ἔτω πρεπόντως τὰ ὀνόματα,
οὗτ' μὲν γησίους εἶναι ἐνέστηκερ,
οὗτ' δὲ ζῆλωτας τέτων δηλαῖσθαι

81 ὀνομαζέτησε. * Τῶν μὲν ἔν Πυθα-
γορείων κριτῶν εἶναι ἢ εὐσία δι-
ταξέ, καὶ ἢ συμβίωσιν ἅμα δι-
παγίς ἢ χρῖναι διὰ πλὴν· οὗτ' ἢ
ἐπὶρας ἰδίας μὲν κλήσεις ἔχεν ἐκεί-
λωσε, σιωπῶντας ἢ εἰς ταυτὶ συζο-
λάζειν ἀλλήλοις. καὶ ἔτω ἢ δι-
δοχλῶ τὰ τῶν διὰ Πυθαγόρα κατ'
ἐμφοτέρως οὗτ' τρέπας συστῆναι.
κατ' ἄλλον ἢ αὐτὸν τρόπον δύο ἢ εἶδη
τῆς Φιλοσοφίας· δύο γὰρ ἦν γῆρ ὁ
τῶν μεταχειροζομένων αὐτῶν, οἱ
μὲν Ἀκασμαπκοί, οἱ δὲ Μαθημα-
πκοί. τετανὶ ἢ οἱ μὲν Μαθημα-
πκοὶ ὡμολογῶντο Πυθαγόρειοι εἶναι
ὑπὸ τῇ ἐπὶρας. οὗτ' ἢ Ἀκασμα-
πκὸς ἔτοι ἐχ ὡμολόγηεν, ἔπειτα πῶ
πραγματεῖαν αὐτῶν εἶναι Πυθαγό-
ρα, ἀλλ' ἰσχυρῶς. πῶν ἢ ἰσχυρῶς
οἱ μὲν Κροτωνιάτιον Φασίν· οἱ δὲ

82 Μεταποντίνον. * Ἐπὶ ἢ ἡ μὲν τῶν
Ἀκασμαπκῶν Φιλοσοφία, ἀ-
κασμαπκὴ ἀναπείδεικτα, καὶ ἀνδ-
λόγων, ὅπ' ἔτω περὶ κλίον, καὶ τ'
ἄλλα, ὅσαι παρ' ἐκείνων ἐρρέθη,
πῶς περὶ αὐτῶν διὰ φυλάττειν ὡς
ἡμεῖς δόγματα. ἢ αὐτοὶ δὲ παρ' αὐτῶν ἔπειτα λέγειν προσποιεῖσθαι, ἔπειτα

thagoristas : plane uti quosdam At-
ticos, nonnullos autem Atticistas
dicimus. Ita nominibus apte di-
stinctis, quosdam genuinos esse
statuit, ceteris vero præscripsit ut
se horum imitatores præstarent.
Pythagoreis igitur bonorum om-
nium communionem indixit, eos-
que per omnem vitam una degere
voluit : ceteris autem præcepit,
ut suas quisque opes seorsim possi-
derent, sed studiorum commu-
nium gratia in unum locum con-
venirent : hicque philosophandi
modus à Pythagora uterque ad
successores translatus duravit. Jux-
ta aliam philosophandi formam,
sectatores Pythagoræ divideban-
tur in *acusmaticos* & *mathematicos* :
quorum hosce reliqui Pythagoreos
confitebantur ; sed mathematici
negabant acusmaticos tales esse :
utpote qui non à Pythagora, sed
ab Hippaso, quem Crotoniatam
quidam, alii vero Metapontinum
faciunt, disciplinam suam habe-
rent. Versatur autem Acusmati-
corum philosophia circa audisio-
nes demonstratione aut ratione
destitutas : quippe saltem, quod ita
agendum sit, aliaque quæ ab Illo
acceperunt præcepta, ut divina
dogmata custodire annuntur ; ipsi
vero ea neque se enarrare profi-

* Ἀναπείδεικτα] Antea male, ἀναπεί-
δεικτα.

* Αὐτοὶ δὲ παρ' αὐτῶν ἔπειτα λέγ.] Lo-
cum hunc antea mutilum ex codice MS.

tentur, neque omnino enarrari posse: sed inter ipsos existimant ad prudentiam eos optime instructos esse, qui plurima Ejus dicta tenerent. Hæc vero in tres classes divisa sunt: quædam enim indicant quid res sit: nonnulla, quid sit maxime: aliqua quid faciendum sit, quid non. Ea quæ versantur circa quæstionem quid res sit, hujusmodi sunt: quid sint beatorum insulæ, Sol, Luna? quid sit Oraculum Delphicum, tetractys? quænam sit harmonia, qua caneant Sirenes? Ea autem, quibus quæritur, quid sit maxime, sic se habent: quid sit justissimum? sacra facere: quid sapientissimum? numerus; ac deinceps quod rebus nomina imposuit: quid in rebus humanis sapientissimum? medicina: quid pulcherrimum? harmonia: quid robustissimum? mens: quid optimum? beatitudo: quid verissime dictum? quod homines mali sint: unde & Poëtam Salaminium Hippodamantem ab ipso laudatum ajunt, quia cecinerat:

*O DI! quo genere estis? quæve
ab origine tales?*

*Unde homines vobis tam pravi est
seminis ortus?*

supplevi. In priore enim Edit. desunt verba hæc, ὅτι λέγειν ὡς παροίονται, ὅτι λεκτικοί εἶναί· ἀλλὰ καὶ αὐτῶν. Pro παρ' αὐτῶν autem, absque dubitatione rescribendum est, περὶ αὐτῶν, sensu sic exigente.

λεκτικοί εἶναί, ἀλλὰ Ἐ αὐτῶν ἱστο-
λαμβάνοντες τὰς ἐχὼν βέλτερας
πρὸς Φρόνησιν, οἵτινες πλεῖστα
ἀκρόματα ἔχον. πάντα ἧ τοιαῦτα
ἀκρόματα διήρηται εἰς τρία εἶδη.
τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν, πῆσι, σημαίνει·
τὰ δὲ, πῆ μάλιστα. τὰ δὲ, πῆ δὲ
πράττειν, ἢ μὴ πράττειν. τὰ μὲν
ἐν, πῆ ἐστὶ, τοιαῦτα· οἷον, πῆ ἐστιν
αἱ μακάρων νῆσοι, ἡλιος, σελήνη;
πῆ ἐστὶ τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, πε-
τραλῦς; * ὅπερ ἐστὶν ἡ ἀρμονία, ἐν
ἡ αἱ Σειρῶες. τὰ δὲ, πῆ μάλιστα,
οἷον, πῆ τὸ δικαιοτάτον; γένε. πῆ
τὸ σφώτατον; ἀριθμός. δάπρον
δὲ, τὸ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα
πληθύνον. πῆ σφώτατον τῶν παρ'
ἡμῶν; ἱατρική. πῆ κάλλιστον; ἀρ-
μονία. πῆ κράτιστον; γνώμη. πῆ
ἀρεσκον; εὐδαιμονία. πῆ δὲ ἀληθέ-
στατον λέγει; ὅτι πονηροὶ οἱ ἄνθρω-
ποι. διὸ Ἐ ποιητὴν ἱστοδράμαντα
Φασὶν ἐπεινέουσαν αὐτὸν, τὸν Σαλα-
μίνιον· ὃς ἐποίησεν,

ὦ θεοὶ, πόθεν ἐστὶ, πόθεν ποιοῦ-
ἐχέωσθε;

Ἄνθρωποι, πόθεν ἐστὶ, πόθεν κα-
κοὶ ὧδε ἔχέωσθε;

* Ὅπερ ἐστὶν ἡ ἀρμ.] Locus est obscurus, ex quo ut commodus aliquis sensus eliciatur, scribendum puto, πῆ ἐστιν ἡ ἀρμονία, ἢ ἡδὴ αἱ Σειρῆες. Sed, ut verum fatear, mihi ipse non satisfacio.

- 83 * Ταῦτα εἰς πιαῦτα ἐστὶ τὰ τέταρτα τῶν ἡμέκων ἀκρόματῶν. ἕκαστον γὰρ τῶν πιαύτων, μάλιστα τί ἐστίν. ἐστὶ δὲ αὐτὴ ἡ αὐτὴ τῇ ᾧ ἐπὶ τῷ σφιστῶν λεγόμενῃ σοφίᾳ. καὶ γὰρ ἐκείνοι ἐζητούν, καὶ τί ἐστὶ τὸ ἀγαθόν, ἀλλὰ, τί μάλιστα. καὶ δὲ, τί τὸ χαλεπὸν, ἀλλὰ τί τὸ χαλεπώτατον; ὅτι τὸ αὐτὸν γινώσκαι ἐστίν. καὶ δὲ, τί τὸ ῥάδιον, ἀλλὰ τί τὸ ῥᾶν; ἐπὶ τῷ εἶναι χρῆσθαι. τῇ πιαύτῃ γὰρ σοφία μετὰ χαλεπήκηναι εἰσὶν αἱ πιαῦται ἀκρόματῶν. πρότερον γὰρ ἔπει Πυθαγόρῃ ἐγίνοντο. καὶ δὲ, τί πρᾶκτέον, καὶ ἔπει πρᾶκτέον, τῶν ἀκρόματων πιαῦται ἐστίν. οἷον, ὅτι δὲ πικροποιεῖσθαι. δὲ γὰρ ἀντικαταλιπτὶν αὐτὸν ἡρεπάζοντες τὸ θεόν. καὶ, ὅτι δὲ δεινὸν ὑποδιδάσκειν πρότερον. καὶ, ὅτι δὲ δεινὸς λεωφόρος βαδίζειν ὁδὸς, καὶ δὲ εἰς περὶ ῥαυτῆρα ἐμβάπτεται, καὶ δὲ ἐν βαλανείῳ λυεῖσθαι. ἀδελφὸν γὰρ ἐν πᾶσι τέτοις, εἰ
- 84 καθαρῶς οἱ κοινωνεῖται. * Καὶ ἄλλα ταῦτα. φορτίον μὴ συγκαταβαίνειν. καὶ γὰρ δὲ αἶψον γίνεσθαι καὶ μὴ ποιεῖν. συναναπνεῖναι δὲ. Χρυσὸν

Hæc atque hujusmodi sunt istius scholæ dicta: singula enim horum ostendunt, quid sit maxime: & hæc eadem est cum illa septem Sophorum sapientia: nam & illi quærebant, non quid simpliciter bonum esset; sed quid maxime tale: nec quid difficile, sed quid difficillimum; nempe, seipsum nosse: neque quid facile, sed quid facillimum; scilicet, facere quod adfueris. Hujus enim ipsius sapientiæ imitatione dicta ista videntur prodita esse: utpote cum illi septem Pythagora antiquiores fuerint. Quod porro præcepta de iis quæ facienda, quæve omittenda sint, attinet, ea talia erant. Liberos esse suscipiendos. Dextro pedi calceum prius esse induendum: neque via publica ingrediendum; neque in aquiminali intingendum; neque in balneo lavandum; nam circa omnia ista incertum este, an qui iis una utuntur, puri sint: aliaque hujus generis ista. Non ad onus sublevandum, ne simus causa non laborandi; sed ad imponendum, opem præstari debere. Cum muliere aurum gestante non esse rem haben-

† Τῇ ἰσθῇ] Sic codex MS. At prior Edit. corrupte, τῷ ἰσθῇ χρῆσθαι: cui loco, ut desuperato, Arcerius alteris cum apposuerat. Διὶ γὰρ ἀντικαταλιπτὶν τὴν ἡρεπ.] Eandem procreandorum liberorum causam tradit Plato lib. vi. de Legib. p. 622. Χρὴ τῆς ἀεζοῦς φύσεως ἀντιχεῖσθαι τῷ πᾶσι πᾶσι κατὰ τὴν φύσιν, αἱ τῷ ἰσθῇ ὑποβαίνειν αὐτὸ πᾶσι πᾶσι διδόναι. Sic enim lo-

cum hunc corrogo.

† Ὅτι δὲ τὸ δεινὸν ὑποδ.] De hoc aliisque Symbolis Pythagoricis vide etiam Nostrium in *Protreptico* sub finem, & Interpretes ad Laërtium in *Pythagora*.

† Ἀδελφὸν γὰρ ἐν πᾶσι τέτοις, εἰ χρῆται.] Sic locum hunc ex MS. emendavi. Antea enim pessime legebatur, αἱ δὲ τῷ ἰσθῇ ἐν πᾶσι τέτοις εἰ χρῆται οἱ χρῆται.

dam liberorum procreandorum causa. Non loquendum sine lumine. Diis ab ansa calicis libandum, ominis causa, & ne ab eadem parte bibatur. In annulo non gestandam Dei imaginem, ne inquinetur; simulacrum enim esse quod domi statuendum sit. Uxorem non esse male tractandam; supplicem quippe; unde illam etiam ab ara ducimus, dextraque data accipimus. Nec gallum album laedendum; quia & hic supplex Lunæ facer est; unde & horas denunciat. Consilium poscenti, nullum aliud quam optimum dandum; rem enim sacram esse consilium. Laborare, bonum; voluptatibus vero indulgere, omnino malum. Cum enim ad luendas poenas nascamur, poenas etiam nos luere debere. Sacrificandum, & templum ingrediendum nudis pedibus. Ad templum non esse à via divertendum; non enim obiter aut in secundis curis Deum habendum esse. Bonum esse vulneribus adverso pectore exceptis occumbere; malum vero,

ἐχέσθαι μὴ πλησιάζειν τῇ τιμω-
ρίᾳ. Μὴ λέγειν ἀνὰ Φαπύρας.
Σωένδειν τοῖς θεοῖς κτ' τὸ εἶναι κί-
λικον, οἷον ἔνεκα, καὶ ὅπως μὴ
διὰ τὸ αὐτὸ πίνειν. Ἐν δακτυλίῳ μὴ
φέρειν σημεῖον θεοῦ εἰκόνα, ὅπως
μὴ μιαινέται. ἀγαλλία γὰρ, ὅπερ
δεῖ φυλάττειν ἐν τῷ οἴκῳ. Γυναῖκα
καὶ θεοὶ δῶκεν τῷ αὐτῷ. ἰκέτης γὰρ.
διὸ καὶ ¹⁰ ἀφ' ἐτίας ἀγόμεθα, καὶ ἡ
λήϊψις διὰ δεξιᾶς. μὴ δὲ ¹¹ ἀλεκ-
τεύειν αὐτὸν ὅτι ἐστιν. ἰκέτης γὰρ,
ἱερὸς τῷ μηνί. διὸ ἐσθλὸν σημαίνει
ἔχειν. * καὶ συμβεβηκέναι μὴ δὲ ⁸⁵
ὡς τὸ βέλτερον τῷ συμβεβηκο-
μένῳ. ἱερὸν γὰρ ¹² συμβεβηκέναι. Ἀγα-
θόν, οἱ πόνοι· αἱ γὰρ ἡδοναὶ ἐκ παν-
τὸς τρέψα κακόν. τῇ καλῶς
γὰρ ἐλθέμενος δεῖ καλῶς ἔχειν.
Θύειν χρὴ ἀνυπόδετον, καὶ πρὸς τὴν
ἱερὰ προσέειναι. ¹³ Εἰς ἱερὸν καὶ δεῖ
ἐκτρέψαι. οὐ γὰρ πάρεργον δεῖ
ποιεῖν ¹⁴ τὸν θεόν. Ἐπὶ τοῖς μέλεσιν
ἔχειν τὰ τραύματα ἐν τῷ ἐμπροσθεν
πλάτυσθαι ἀγαθόν. ἐναντίας δὲ,

⁹ Ὅπως μὴ μιαινέται] In priorē Edit.
particula negativa μὴ male exciderat.

¹⁰ Ἀφ' ἐτίας ἀγόμεθα] Vide supra,
Num. 48.

¹¹ Ἀλεκτεύειν αὐτὸν ὅτι ἐστιν] In priorē
Edit. vox ὅτι deest: quam huius loco
reddidi, auctoritate ipsius Jamblichi in
Protreptico, pag. 146. ubi ait, Ἀλεκτεύ-
ειν αὐτὸν μὴ ὅτι ἐστιν.

¹² Συμβεβηκέναι. Ἀγαθόν οἱ π.] Antea abs-
que distinctione legebatur, συμβεβηκέναι ἀγα-
θόν οἱ π. quam confusionem non animad-

vertens Arcerius, συμβεβηκέναι ἀγαθόν οἱ π.
νοι, legendum censuit, vertitque, Labo-
res enim consilii donum sacrum sunt: quo
quid a vero sensu alienius dici potuit?

¹³ Εἰς ἱερὸν καὶ δεῖ ἐκτρέψαι. οὐ γὰρ π.]
Porphyrus de Vita Pyth. præceptum hoc
Pythagoricum sic effert, Πρὸς τὴν ἱερὰν
καὶ παρέρχεται τὰς θύρας, ἀπ' αὐτῶν ἐπὶ τῷ
ὄρεματι.

¹⁴ Τὸν θεόν] Cum Arcerio τὸν θεόν
lego.

ἐναντίον. ¹⁵ εἰς μόνον τὸ ζῶον ὅκ
εἰσέρχεται ἀνθρώπου ψυχῇ, ἀ γέ-
μεις ἐστὶ τυθιλωαί. Διὰ τῆς τὸ ζῴ-
μων χρεῖ ἐοίσειν μόνον, οἷς ἀν τὸ
ἐοίσειν καθήκει. ἀλλὰ δὲ μηδενὸς
ζῶν. τὰ μὲν ἔν πιαυτῇ τὸ ἀκυσμά-
των ἐστὶ. τὰ δὲ πλάσσειν ἔχοντα μήκρος,
ὡτεῖ πη θυσίας, καὶ ἐκείνους ὅν
καίρους πῶς χρεῖ ποιῶν, πῶς πε
ἀλλας, καὶ ὡτεῖ μετρίως ἢ ἐν-
ταύθην, καὶ ὡτεῖ πᾶς ταφάς, πῶς
86 δὲ κατατάσσεται. * Εἰ πὺν ἐνίαν μὲν
ἔν ὀπλιζομένη δέ. οἷον, ὅτι δέ
πικροποιῶν, ἕνεκα δὲ καταλιπὼν
ἐπὶ ἀνδ' αὐτῆς θῶν θρασυψυχήν.
πῶς δὲ ἐκείνους λόγους περὶ αὐτῆς. καὶ
ἕνα μὲν τῶν ὀπλιζομένων δόξαι
περὶ αὐτῆς φησὶν, ἄλλοι δὲ ἕνα δὲ
πᾶσι. οἷον ὡτεῖ τῆς ἄρτης μή κα-
ταγνώμῃ, ὅτι ὡτεῖ τὸ ἐν ἄλλας κέρ-
σιν ¹⁶ συμφέρει. αἱ δὲ περὶ θῶν
ἐκτολογίαι ὡτεῖ τὸ πᾶσι τῶν ὅκ
Πυθαγορικῇ, ἀλλὰ ἐνίαν ἐξώθεν
ὀπλιζομένων καὶ περὶ ὀπλιζομένων
περὶ αὐτῆς ἐκείνους λόγους. οἷον ὡτεῖ
τῆς νῦν λεχθέντος, Διὰ τί δὲ δὲ
καταγνώμῃ τὸ ἄρτον. οἱ μὲν γὰρ
φασὶν, ὅτι δὲ δὲ τὸ σπασθῆναι διὰ-
λύειν. ¹⁷ τὸ γὰρ δὲ χαῖον βαρβα-

contrarium. Animam humanam in
ea saltem animalia non ingredi, quæ
mactare fas est; ideoque ex immo-
labilibus illa sola comedenda, quæ
pro victimis cædere licet; à cæteris
omnibus abstinendum. Talia itaque
sunt quæ acusmaticis præcipiebantur:
prolixissimæ vero doctrinæ
erant de sacrificiis, quomodo tum
alio quovis tempore, tum eo præ-
sertim, quando ex hac vita migran-
dum est, peragenda sint: item de
sepultura, quomodo instituenda sit.
Et quibusdam quidem ratio adji-
cienda est: exempli gratia: quod
fufcipiendi sint liberi, ut post te
aliud succedaneum Deorum cul-
torem relinquant. Aliis vero sub-
jecta ratio non est. Quædam por-
ro rationes è propinquo assumptæ;
nonnullæ vero longius petitæ sunt:
ut quod panis non sit frangendus,
quoniam ad iudicium apud inferos
conducit. Sed hæ rationes
ob verisimilitudinem additæ, non
sunt Pythagoricæ, sed quorun-
dam extraneorum, qui eas com-
miniscuntur, quive conantur pro-
babilem quandam speciem dictis
affingere: ut de eo quod modo
dictum est, quare panis frangen-
dus non sit, aliqui quidem ajunt,
propterea, quod non oporteat

¹⁵ Εἰς μόνον] Μόνον scribendum esse vir
doctus ad marginem codicis Spanhemiani recte monuit.

¹⁶ Συμφέρει] MS. noster cum nega-

tionem habet, ἢ συμφέρει: quod conside-
randum est.

¹⁷ Τὸ δὲ χαῖον βαρβ.] Vide Men-
agium ad Lært. lib. viii. Num. 35.

rorum omnes amici ad unum pa-
nem convenerint: alii vero dicunt,
auspiciantem aliquid non oportere
frangendo comminuendoque hu-
jusmodi omen præbere. Ac omnia
quidem præcepta, quibus quid
agendum, quid non agendum sit,
definiunt, ad divinum Numen ten-
dunt, estque hoc principium & eo
omnis vita ordinatur, ut Deum se-
quamur, atque hujus philosophiæ
ista ratio est, quod ridicule agant
homines, qui quod bonum est,
aliunde quam à Diis petunt: perin-
de ac si quis in provincia Regis po-
testati subiecta, quendam è civium
numero præfectum colat, neglecto
eo qui omnibus dominatur: tale
enim quid Pythagorei existimant
ab hominibus illis fieri. Cum enim
& Deus sit, & omnibus imperet, in
confesso est, quod bonum à Domi-
no petendum sit: omnes enim iis
bona tribuunt quos amant, quos-
que sibi acceptos habent; quos ve-
ro contrario affectu prosequuntur,
iis contraria immittunt. Et horum
quidem sapientia ita se habet. Fuit
autem quidam Hippomedon Æ-

ρκαῶς πάντες ὅππῃ ἕνα ἄρτον σπεί-
σαν οἱ φίλοι. οἱ δὲ, ὅτι ἔδει οἰω-
νὸν ποιῆσαι τοῦτον δὲ χόρδον κα-
ταγινώττει ἐ σωτηρίῳ. ¹⁸ ἄπαν-
τα μὲν τοι, ὅσα πρὸς τὸ πρῶτον ἢ
μὴ πρῶτον διορίζουσιν, ἐστὶ χάσμι
πρὸς τὸ θεῖον, ¹⁹ καὶ δέχῃ αὐτὴ ἐστὶ,
καὶ ὁ βίβλῳ ἅπας σωτήρια πρὸς τὸ
ἀκροαθῆναι τῷ θεῷ· καὶ ὁ λόγῳ
αὐτός. ταῦτ' ἐστὶ τῆς φιλοσοφίας.

* Γελοῖον γὰρ ποιεῖσιν ἄνθρωποι ἄλ- 87
λοθεν ποθὲν ζητῶντες τὸ εὖ, ἢ ὡς
τῶν θεῶν· καὶ ὁμοιον, ὡς περ ἂν εἰ-
πὲς ἐν βασιλευσσομένη χώρᾳ τὴν πολι-
τῶν πινὰ ὑπερχον θεραπείῳ, ἀμε-
λήσας αὐτῶν ὅσων ἀρχοντῶν.
τοιοῦτον γὰρ οἶονται ποιεῖν ἐς τὸν αἰ-
θρώπῃ. ἐπεὶ γὰρ ἐστὶ πρὸς θεόν, καὶ
ἔτι πάντων κύριον, δεῖν ὁμο-
λογεῖται ὡς τὸ κύριον τὸ ἀρχαῖον
αἰτεῖν. πάντες γὰρ, ὅς μὲν ἂν φι-
λῶσι, καὶ οἷς ἂν χαίρωσι, τοιαῖτοις
διδίκασι τὸ ἀρχαῖον. πρὸς ὅς τ' ἐσταν-
τίως ἔχουσιν, πρὸς ἐναντία. τῶν μὲν
αὕτη ἐστὶ τοιαύτη σοφία. ἣν δὲ πρὸς
ἱππομέδων ²⁰ ἄγεται Αἰνῶς,

¹⁸ Ἄπαντα μὲν τοι, ὅσα πρὸς τὸ πρῶτον
ἐστὶ ——— ἐναντίας ἔχουσιν, τὰ ἐναντία]
Totus hic locus repetitur infra, Num.
137. quod & de aliis locis miror. Quid
enim crebra illa παντολογία opus est?

¹⁹ Καὶ δέχῃ αὐτὴ ἐστὶ] Locus hic tur-
batus est & corruptus, quem sic in or-
dinem redigo, ἐστὶ χάσμι πρὸς τὸ θεῖον, καὶ
ὁ βίβλῳ ἅπας σωτήρια πρὸς τὸ ἀκροαθῆναι
τῷ θεῷ· καὶ δέχῃ αὐτὴ ἐστὶ καὶ λόγῳ ἔτι.

²⁰ φιλοσοφίας. Sic expedita sunt omnia.
Vide Nos etiam infra ad Num. 137.

²⁰ Ἀρχαῖος Αἰνῶς] Arcerius vertit,
rusticus Aeneas. Sed quid hoc? Vir do-
ctus ad marginem codicis Spanhemiani
notaverat, Ἀρχαῖος. At Nos, deleto
ἄγεται, legendum censemus, Αἰνῶς.
Nam infra, cap. ult. inter Ægeos recen-
setur Hippomedon.

Πυθαγόρῃ, τῶν Ἀκυσματικῶν. ὅς ἐλεγεν, ὅτι πάντων τέτων ²¹ ἐκεί-
 νας λόγους ἔδοξε δειξάναι εἶπεν, ἀλλὰ
 διὰ τὸ ὡς αὐτοὶ δόξαν διὰ πολλῶν
 καὶ ²² αὐτὸν δόξαν, ²³ πῶς μὲν
 λόγον περὶ ἡρώδου· λελεῖσθαι δὲ
 αὐτὰ πρὸς ἐλπίμας. ²⁴ οἱ δὲ περὶ
 τὰ μαθήματα τῆς Πυθαγορείου, τέ-
 τας τι ὁμολογῶσιν εἶναι Πυθαγόρα,
 καὶ αὐτοὶ φασὶν ἐπὶ μάλλον, καὶ ἀ-
 λέγεσθαι αὐτοὺς, ἀληθῆ εἶναι. τὴν
 δὲ αἰτίαν τῆς ἀνομοιότητος ποιεῖν
 88 ἡμέραν φασὶν. * Ἀφικέσθαι πρὸς
 Πυθαγόραν ἐξ Ἰωνίας ἔς Σάμους καὶ
 τὴν Πολυκράτους τυραννίδα, ἀκμα-
 ζέσης τῆς Ἰταλίας, καὶ ἡμέραν σωή-
 θης αὐτῷ ὄντι πρῶτος ἐν τῇ πόλει.
 τέτων δὲ πῶς μὲν περὶ ἐπιτομῆς καὶ
 ἀρχολογίας, διὰ τὸ ἐν πολιτικῇ
 πράγμασι κατέχευε, ²⁵ ὡς χα-
 λειπὸν ὅν διὰ τὰ μαθημάτων ἔδοξε
 δείξαι ἐν τυγχάνειν, ψιλῶς διὰ
 λεχθῆναι, ἡγέμενον, ἔδεν ἡγήθη

geus, Pythagoreus, è numero Acus-
 maticorum, qui dicebat, quod Ille
 omnibus hisce rationes demonstra-
 tionesque subjecerit; quia vero vul-
 go à pluribus, iisque semper segnioribus
 tradebantur, inde factum
 esse, ut rationibus detractis, sola
 problemata reliqua manserint. Qui
 vero inter Pythagoreos Mathe-
 matici dicuntur, illi fatentur & istas
 rationes esse Pythagoræ, & ipsi plu-
 ra insuper tradunt, quæque dicunt,
 ea contendunt vera esse: sed cau-
 sam dissimilitudinis hancce fuisse
 ajunt: venisse Pythagoram ex Jo-
 nia & Samo, Polycrate tyrannide
 potiente, & florente tum temporis
 Italia, principesque urbium fami-
 liares ipsi factos. Horum seniores
 cum difficile esset disciplinis & de-
 monstrationibus vacare, utpote
 occupatos & civilibus negotiis di-
 strictos, simpliciter ad eos disse-
 ruit; ratus eos nihilominus etiam
 sine rationibus fructum inde per-

²¹ Εκείνους] Idem vir doctus recte scri-
 bendum hic monuit, ἐκείνους, i. e. Py-
 θαγόρας. Sic enim Pythagoram καὶ ἑξο-
 χον a sectatoribus suis appellatum fuisse,
 tum alii testantur, tum etiam Noster pau-
 lo post, Num. 89.

²² Καὶ αὐτὸν δόξαν] Arcerius scri-
 bendum putabat, καὶ ἡγεμονίαν: male
 omnino. Est enim locus sanus, & men-
 di expers: quem Obrechtus recte ver-
 tit.

²³ Τὸν μὲν λόγον] Sic recte MS. An-
 tea vero male, τὸ μὲν λόγον.

²⁴ Οἱ δὲ περὶ τὰ μαθ.] Locum hunc
 sic intellige, ac si scriptum esset, οἱ δὲ

Μαθηματικοὶ τῆς Πυθαγορείου: ut Obrech-
 tus recte. Deinde, pro τούτων δὲ, sensu
 exigente rescripsi, τούτους τε.

²⁵ Ὡς χαλεπὸν ὅν διὰ τὰ μαθ.] Pro-
 pter ἀκλεσίαν orationis scribo, ὥς χα-
 λειπὸν εἶναι διὰ τὰ μαθημάτων καὶ ἀποδεί-
 ξαι αὐτοῖς ἐν τυγχάνειν. Addo αὐτοῖς,
 quia dativi præcedentes περὶ ἐπιτομῆς &
 ἀρχολογίας non reguntur a verbo ἐν τυγχά-
 νειν, sed διὰ λεχθῆναι. Deinde, διὰ τὰ
 μαθημάτων καὶ ἀποδ. ἐν τυγχάνειν, non est,
 disciplinis & demonstrationibus vacare, ut e-
 ruditus Obrechtus vertit, sed, de disci-
 plinis & demonstrationibus cum aliquo
 colloqui, vel sermonem conferre.

cepturos esse, si scirent quid agendum foret : perinde ut ii, qui in medentium cura sunt, licet non edoceantur ob quam causam quidque agendum sit, valetudinem tamen recuperant. Quicumque vero inter juniores facultate laborandi discendi que pollebant, illos disciplinis & demonstrationibus expoliebat : & se quidem istorum, Acusmaticos autem priorum sobolem esse. Inprimis vero de Hippaso asserunt, quod fuerit quidem è numero Pythagoreorum ; cum autem vulgasset descripsissetque sphaeram duodecies. pentagonon, eum in mari periisse, ut impium, sed inventionis nihilominus gloriam ipsi mansisse ; cum tamen omnia fuerint Illius Viri : sic enim suppresso nomine appellant Pythagoram. Geometriam vero Pythagorei ita publicatam fuisse tradunt. Cum quidam Pythagoreus opum suarum jacturam fecisset, concessum esse homini propter hoc infortunium, ut è Geometria quæstum faceret. Vocabatur autem Geometria à Pythagora, *Historia*. Et hæc sunt, quæ de discrimine utriusque modi philosophandi, & de utraque classe auditorum Pythagoræ accepimus : hos enim solos, qui enumerati sunt, intelligendum est, vel intra, vel extra velum, sive videntes, sive non videntes Pytha-

φιλαῖδαν ἔ' ἀνδ' τ' αἰτίας, οἰδότες, τί δ' αἰ πράττειν ὡς περ ἔ' οἱ ἰατροδύμιοι, ἃ προσαικόντες διὰ τί αὐτοῖς ἕκαστην παρακλῖον, ἃ δὲν ἦτον τυγχάνωσι τ' ὑγίαιας. ὅσους ᾗ νεώτερος ἐνετύγχανε, καὶ δυναμύοις πλείον ἔ' μαθησάντων, τοῖς πλείονσι δὲ ἀποδείξας καὶ τ' μαθημάτων ἐνετύγχανεν. αὐτὸς μὲν γὰρ εἶναι ἀπὸ τέτων ὁκείνης ᾗ δὲ τ' ἐπὶ τῶν. πρὶν δὲ ²⁶ ἰσπῶς μάλιστα, ὅς ἦν μὲν τ' Πυθαγόρειον. διὰ δὲ ἃ ἐξενεγκὴν ἔ' γραψάσθαι πρῶτον σφαιρῶν τ' ὅκ τ' δώδεκα πενταγώνων, ἀπώλετο καὶ τ' φιλαίαν, ὡς αἰσθήσας. δόξαν ᾗ ἔλαβεν, ὡς εὐρώνειναι ᾗ πάντα ὁκείναι ἃ ἀνδρῶν προσαιγοῦσιν γὰρ ἔ' τ' Πυθαγόρειον, καὶ ἃ καλῶσιν ἐνόματι. * λέγει- 89 σι ᾗ οἱ Πυθαγόρειοι ἐξενήχθησαν γεωμετρίας ἔ' τως. ἀποβαλεῖν πινὰ τ' ἔσίαν τ' Πυθαγορείων. ὡς ᾗ ²⁷ τέτο ἐτύχησε, δοθῆναι ἀνδρῶν χρηματίσασθαι ἀπὸ γεωμετρίας. ἐκαλεῖτο ᾗ ἡ γεωμετρία πρὸς Πυθαγόρην, ἰσορῶν. πρὶν μὲν γὰρ τ' διὰ φορῶν ἐκατέρως τ' πραγματείας, καὶ ἐκατέρων τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀκρωλύων Πυθαγόρην πῶτα παρεληφάμεν. αὐτ' γὰρ εἶσω σινδόν, καὶ ἔξω, ἀκρωλύας τ' Πυθαγόρην, καὶ αὐτ' μὲν τὸ ὅρῶν ἀκρόν-

²⁶ ἰσπῶς] Hujus Hippasii etiam mentio facta fuit supra, Num. 81.

²⁷ τέτο ἐτύχησε] Lego, ἔ' τως ἐτύχησε.

παις, ἢ ἀνδρ' ὄραν, καὶ στυ' εἶσω,
καὶ ἐξω διαρυσμένους, οὐκ ἄλλως,
ἢ στυ' εἰρημνύμεν ὑπολαμβάναν
προσηκεί. καὶ στυ' πολιτικὰς δὲ, καὶ
οἰκονομικὰς, καὶ νομοθετικὰς ὄντας
αὐτοῖς ὑποτίθεσθαι χρὴ.

Κ Ε Φ. 18'.

- 90 **Κ** Αὐτοὺς ἡ εἰδέειν ἀξιον, ὡς πολ-
λὰς ὁδὸς Πυθαγόρας παιδείας
ἀνδρεῖ, καὶ κατὰ τὴν οἰκίαν φύσιν
ἐκάστην ἔδιδωκεν παρεδίδετο τὴν σο-
φίας τὴν ὑπεράλλωσεν μοῖραν. πε-
μήμερον ἡ μέγιστον. ὅτι γὰρ Ἀβάρης
ὁ Σκυθῆς ἐξ Ὑπερβορέων, ἀπει-
ρητοῦ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας ὡς ἔ-
αμύνητο, καὶ τῇ ἡλικίᾳ προεβέβη-
κώς ἦλθε, πρὶν ἢ διὰ πικίλων αὐ-
τὸν εἰσῆλασε θεωρημάτων· ἀλλ' ἀντὶ
τῆς σιωπῆς, καὶ τῆς ἐν τούτῳ χρόνῳ
ἀκροάσεως καὶ τῶν ἄλλων βασιλέων,
αἰθερώως αὐτὸν ὑπεπλήθειον· ἀκροά-
σατο πρὸς τὴν ἀκρόασιν τὴν αὐτῶν δογ-
ματιζομένων, καὶ τὸ πρὸς φύσιν
σύνγραμμα, καὶ ἄλλο τὸ πρὸς θεῶν,
ὡς ἐν βραχυτάτοις αὐτὸν ἀνεδί-
δαξεν. * Ἦλθε μὲν γὰρ Ἀβάρης
ὑπὸ Ὑπερβορέων, ἡ ἱερὸς δὲ ἐκεῖ
Ἀπόλλωνος πρεσβύτης κατήκων,
καὶ τὰ ἱερὰ καὶ σφάτατα, ὑπὸ τῆς

goram audivisse, atque in inte-
riores & exteriores divisos esse:
hisque & Politicos, & Oecono-
micos, & Nomotheticos subnecte-
re debemus.

C A P. XIX.

IN genere vero sciendum est,
quod Pythagoras multas do-
cendi vias repererit, quodque
cuiuslibet ratam sapientiæ portio-
nem pro naturali facultate, pro-
que ingenii captu tradiderit. Cu-
jus rei certissimum argumentum
habetur. Cum enim Abaris Scy-
tha ex Hyperboreis, rudis &
disciplinis Græcorum non initia-
tus, ætate etiam provectior adve-
nisset, eum nequaquam per va-
rias contemplationes circumduxit;
sed omisso silentio & tam diutur-
na auscultatione, aliisque tenta-
minibus, statim in familiaritatem
& ad dogmata sua audienda ad-
misit, commentariumque de na-
tura, & alium de diis, compen-
diaria via illum edocuit. Vene-
rat enim Abaris ab Hyperboreis,
Apollinis, qui in ea regione colit-
ur, sacerdos, jam senio propior,
& rerum sacrarum scientissimus;

* Ἀκροάσατο] Mendose. Vir doctus
ad marginem codicis Spanhemiani rescri-
pserat, ἀκροάσατο: quod non displicet.
Arceus conjiciebat, ἡγήσατο.

* Ἱερὸς δὲ ἐκεῖ Ἀπόλλωνος πρεσβύτης κα-
τήκων, καὶ τὰ ἱερὰ σφάτατα.] Est locus ad-
modum corruptus, quem sic expedito:
Ἱερὸς δὲ ἐκεῖ Ἀπόλλωνος, πρεσβύτης ἡδὲ
K 2

è Græcia domum remeans, ut aurum; quod corrogaverat, Deo, in ejus apud Hyperboreos templo, consecraret. Transiens autem per Italiam, visum sibi Pythagoram, Deo, cujus ipse erat sacerdos, assimilavit; persuasus, non alium, ac ne hominem quidem illi similem, sed ipsum vere Apollinem esse: atque tum propter illa, quæ in Pythagora maxime veneranda deprehendebat, tum propter indicia ipsi sacerdoti jam antea explorata, telum Pythagoræ reddidit, quod iter ingressurus è templo sumserat, ut eo ad superandas in tam longa peregrinatione itineris difficultates uteretur. Vehementer enim illo per invia quæque, qualia sunt flumina, lacus, paludes, montes, & alia id genus: ac præterea eodem, ut ajunt, lustrationes quoque peragebat, pestemque de-

ΕλλάδιⓈ διασπείρων εἰς τὰ ἴδια, ἵνα τὸν ἀγαθόντα χρυσὸν τῷ θεῷ διαστήται εἰς τὸ ἐν τῷ περδορείῳ ἱερὸν. ἡρώδηςⓈ ὅτι ἐν παρόδῳ καὶ τὴν Ἰταλίαν, καὶ τὴν Πυθαγόραν ἰδὼν, μάλιστα εἰκάσας τῷ θεῷ, ἔπειρ ἦν ἱερῶς, καὶ περὶ αὐτοῦ μὴ ἄλλῶν εἶναι, μηδὲ ἀνδρῶν ὁμοίων σκείνω· ἀλλ' αὐτὸν ὄντως τὸν Ἀπόλλω, ἐκ τοῦ ὧν ἑώρα περὶ αὐτὸν σεμνοτάτων, καὶ ἐξ ὧν προεγίνωσκεν ὁ ἱερὸς γνωροσμάτων, Πυθαγόρα ἀπέδωκεν οἷσιν, ὃν ἔχων διὰ τῶν ἱερῶν ἐξηλάθε, χρήσιμον αὐτῷ ἐσόμενον πρὸς τὰ συμπίπτοντα δυσμήχανα καὶ τὴν πωσύνῃ ἄλλω. ἱεροχάριⓈ γὰρ αὐτῷ καὶ τὰ ἄβυσθα διὰβαίνων, οἷον ποταμούς, καὶ λίμνας ἐπέλματα καὶ ἔρη, καὶ τὰ πιαῦτα, καὶ προσβαλὼν, ὡς λόγῳ, καθαρμὸς τε ἐπιτέλει, καὶ λοιμὸς ἀπεδίωκε, καὶ

ἀν, καὶ ταῖς ἐκ τῆς σφωδρῆς διὰ τὴν ἑλλάδιⓈ διασπείρων εἰς τὰ ἴδια, &c. Pro περδορείῳ rescripsimus περδορείῳ. Erat enim Abaris jam senior, & ut ipse Jamblichus paulo superius ait, τῇ ηλικίᾳ σφωδρῶς, cum in Græciam veniret. Deinde, pro καθήκων Desider. Herald. Animadvers. in Jamblich. cap. vii. legendum censet καθήκων: quasi nimirum sensus sit, Abaridem ταῖς ἐκ τῆς σφωδρῆς τα ex Græcia in patriam suam deduxisse, vel intulisse. Sed non observavit virille doctus, pro σφωδρῶς legendum esse σφωδρῶς: unde conjectura ejus sponte corruit. Nos igitur rectius, ut putamus, rescribendum censuimus, ἥδη ἄν: prout etiam Obrechtum legisse ex versione ejus patet. Porro, pro σφωδρῶς scri-

bendum esse σφωδρῶς, monuerat etiam vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani.

[Ἀγαθόντα] Sic noster MS. ἀγαθόντα, congreco, colligo. Antea vero male, ἀρχόντα: quod Arcerius suo more ἀρχόντα in ἀγαθόντα mutandum censebat. Vide etiam Desider. Heraldum loco laudato, qui itidem ἀγαθόντα scribendum hic esse ex ingenio suo recte monuit.

[Ὅσιν] Confer Nostrium infra Num. 136. 140 & 141.

[ἘποχάριⓈ] ἢ αὐτῷ καὶ τὰ ἄβυσθα διαβ.] Vel legendum est, ἱεροχ. ἢ αὐτῷ, καὶ τὰ ἄβυσθα διαβ. Vel, ἱεροχ. ἢ αὐτῷ τὰ ἄβυσθα διέβαινον.

αέμευς, ἀπὸ τῶν εἰς τὰς ἀξί-
σῶν πλείων βοηθὸν αὐτὸν γνέσθαι.
92 * Λακεδαίμονα τοῦ παρελήφα-
μεν μὲν τὴν ὑπὸ ἐκείνου γνόμενον ἐν
αὐτῇ καθαρὸν μὴ ἐπὶ λοιμῶσαι,
πλάκεις περὶ τὸν τῶ παθή-
ματι περὶ τοῦτον, ἀλλὰ τὸ δυσρα-
πείαν ἔτι πῶς, καὶ ὃν ὤκισται,
τῶν Ταυγέτων ὄρων πύγῃ ἀξιό-
λογον αὐτῇ παρεχόντων, ἢ ἀλλὰ τὸ
ὑπερεκείνου ἐκ Κρήτης Κνωσόν.
καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἢ πύγῃ ἰσχυρεῖται
τῆς πρὸς Ἀβάριδος δυνάμεως.
δεξιόμηνον ἢ Πυθαγόρας τὸ οὖρον,
καὶ μὴ ξενισθῆναι πρὸς τὸν, μηδὲ τὸ
αἰτίας ἐπερωτήσας, διὴν ἐπιδόκωκεν,
ἄλλως ἢ ὡς ὅτι οὗτος ὁ θεὸς αὐτὸς ὢν,
ἰδίᾳ ἐκ αὐτῆς ἀποπαύσας τὸ Ἀβα-
ραν, τὸν τι μὲρ τὸ αὐτῶν ἐπιδείξει
χρῆστον, γὰρ ἔσμα παρέχων ἔτι μὴ
διεψέσθαι. καὶ πᾶς καὶ ἕκαστος τὸ
ἐν τῷ ἱερῷ κειμένων ἐξαεθμολογῶν
μὲν αὐτῶν, καὶ πῶς ἰκανῶς πα-

pellebat atque arcebat ventos ab
urbibus, quæ opem ejus implorave-
rant. Lacedæmonem certe acce-
pimus ab eo lustratam, nunquam
deinceps peste laborasse; cum an-
tea sæpius id malum incubuisset,
propter incommodum situm loci,
in quo urbs erat condita; monti-
bus quippe Taygeti ab imminente
desuper summo cacumine nimium
æstum immittentibus. Eadem de
Cnossio Cretæ urbe, & alia quoque
similia potentia Abaridis vestigia
memorantur. Pythagoras autem
accepto telo, minime rei insolentia
commotus, nec causam, ob quam
ei daretur percontatus est, sed tan-
quam qui revera Deus ille foret,
Abaridi seorsum ab arbitris ab-
ducto aureum suum femur osten-
dit; ut argumento esset, neuti-
quam illum animi falsum fuisse:
quin & enumeratis singulatim quæ
in templo reposita erant, fidem
illi fecit, quod non male Apollini

* Καθαρόν] Sic recte MS. pro cor-
rupto καθαρίστη, quod prior Edit. ha-
bet. Et paulo post, καὶ ὃν ὤκισται, iti-
dem auctoritate MS. rescripsi, pro καὶ
ὃν ὤκισται.

† Διὰ τὸ ὑπερεκείνου ἐκ Κρήτης Κνωσόν]
Est locus obscurus: quem Obrechtus,
ut ex versione ejus patet, sic legit & di-
stinxit, ἀλλὰ τὸ ὑπερεκείνου ἐκ Κρήτης
Κνωσόν. Sed nos verba illa, ἀλλὰ
τὸν δυσραπείαν ἔτι πῶς, καὶ ὃν ὤκισται,
τῶν Ταυγέτων ὄρων πύγῃ ἀξιόλογον αὐτῇ
παρεχόντων, ἀλλὰ τὸ ὑπερεκείνου, parenthe-
si includenda censemus; & deinde ea,
quæ sequuntur, sic scribimus, ὡς ἐκ

Κρήτης Κνωσόν. Sic sensus erit clarus:
Lacedæmonem nempe, postquam ab A-
baride lustrata fuerit, a pestilentia libera-
tam fuisse; uti & Cnossium, urbem Cre-
tæ. Confer cum hoc loco Nostrium in-
fra, num. 14°.

‡ Τίχνη] Est vox corrupta: pro qua
Arcerius legendum censuit, πύγῃ; Obrechtus, ἰχνη: at Nos potius συχνη,
i. e. multa; amicissimo & pererudito
Hemsterhuisio, nupero Pollucis Editore,
eam Nobis conjecturam suggerente.
Deinde scribimus, ἰσχυρεῖται πρὸς τῆς τῆς
Ἀβάριδος δυνάμεως.

§ Ἀβάρης] Divide & scribe. ἄβ. ἄς.

ipsum assimilasset. Adjecit insuper, se ad curandos demerendisque mortales advenisse, ac propterea etiam formam hominis induisse, ne supereminenti majestate velut re nova turbati, disciplinam suam defugerent. Hortatus porro est, ut illic loci maneret, & emendandis, qui se ipsis oblaturi erant, sociam sibi operam praeſtaret; aurum vero, quod collegerat, communicaret cum familiaribus; qui verbo sic instituti erant, ut dogma illud, *Amicorum omnia communia*, ipso opere confirmarent. Cum itaque apud ipsum maneret, ut modo dictum est, Physicam & Theologiam in compendium redactas illi tradidit, & loco extispicii, quod per sacrificia fieri solet, divinationem per numeros docuit; puriorem hanc, & divinorem, & caelestibus Deorum numeris accommodatiorem ratus. Sed & alia studia Abaridi convenientia illi communicavit. Verum, ut ad id, cujus gratia hic sermo institutus est, redea-

ραχών, ὡς ὅτε εἴη κακῶς ἐκασάμενος· περὶ δὲ π, ὅτι ὁπὶ θεραπεία καὶ εὐεργεσία τῶ ἀνθρώπων ἦκει, ¹⁰ καὶ ἀλλὰ τὸ τοῦ ἀνθρωπίνου, ἵνα μὴ ξενίζόμενοι ¹¹ πρὸς τὸ ὑπερέχον παρέσονται, καὶ τὸ παρ' αὐτῶ μάθησιν διποφύγῳσιν· ἐκέλευσε περὶ αὐτῶ, καὶ συνδιορθῶν ὅσων ἐντυχάνοντας· πὺν δὲ χρυσόν, ἐν σωήγειρε, κοινωνῶσαι πῶς ὁπτιθεῖσιν, ὅσοι περ ἐτύγχανον ἔτιως ὑπὸ τοῦ λόγου ἡγήμενοι, ὥστε ¹² βεβαιῶσαι τὸ δόγμα, τὸ λέγον, κοινωνὰ πὰ φίλων, δι' ἔργα. * Οὕτω δὲ κατα- 93 μέναι π αὐτῶ, ¹³ ὁ νῦν διελέγομεν, φυσιολογίαν π ἐ θεολογίαν ὁπτιπτημέμεν παρὲδωκε καὶ ἀντὶ τῶ ἀλλὰ θυσίων ἱεροσκοπίας τῶ ἀλλὰ τῶ ἀριθμῶν πρόγνωσιν παρέδωκεν, ἡγήμενοι τῶ τῶν κατὰ τὴν εἶναι, καὶ θεοπείαν, καὶ πῶς ἐρανοῖς τῶ θεῶν ἀριθμοῖς οἰκειοπείαν. ἀλλὰ π πὰ ἀρμόζοντα τῶ ἀβάρδι παρέδωκεν ὁπτιθεῖσιν. ¹⁵ ἀλλ' ἔτι δὲ ἐνεκα ὁ παρὼν λόγος, ἐπ' ἐκείνο

¹⁰ Καὶ ἀλλὰ τὸ τοῦ ἀνθρωπίνου] Vide quae notavimus supra Num. 10. ad verba illa, ὡς δὲ δαίμων πρὸς ἀγαθὴς ἐπιδημῶν τῇ Σάμῳ.

¹¹ Πρὸς τὸ ὑπερέχον παρέσονται] In priorē Edit. pessime legitur, πρὸς τὸ ὑπερέχοντα ῥέσαν. Nos hic secuti sumus auctoritatem codicis nostri MS.

¹² Βεβαιῶσαι] Antea male, βεβαίως.

¹³ Ὁ νῦν διελέγομεν] Lego, ὁ νῦν δὲ ἐλέγομεν.

¹⁴ Κατὰ τὴν εἶναι] Sic rescripti auctori-

tate codicis MS. pro κατὰ τὴν εἶναι : quae est vox nihili.

¹⁵ Αὐτῶ δὲ δὲ ἐνεκα ὁ παρὼν λόγος] Sic recte MS. pro, ἀλλ' ἔτι δὲ ἐνεκα παρὼν λόγος: quem locum ut desperatum & mutilum asterisco notaverat Arcerius. Desider. Heraldus quoque *Animadvers.* in Jamblich. cap. vii. loco huic quaedam deesse existimans, eum sic supplere tentavit, ἀλλ' ἐπὶ ἔτι δὲ τῶν εἶναι ὁ παρὼν λόγος. Sed merito praeferenda sunt ea, quae ex codice MS. substituiimus.

παίλιν ἐπαλέθωμεν, ὡς ἄρα ἄλλως ἄλλως, ὡς ἐχρ' ἑκαστὸν φύσιν καὶ δυνάμειν, ἐπαπορθεὺν ἐπεισάτω. πάντα μὲν γὰρ τὰ τοιαῦτα ὑπὸ παραδόχῃ εἰς τοῦτον ἀνθρώπου, ὑπὸ τῶν μνημονόμοινα βέλτερον διελθεῖν.

Κ Ε Φ. κ'.

CAP. XX.

94 Οὐ λίγα δὲ ἔτι τὰ γνωριμώτατα διελθώμεν δείγματα τῆς πυθαγορικῆς ἀγωγῆς, καὶ ὑπομνήματα τῶν ὑπαρχόντων τοῖς ἀνδράσιν ἐκείνοις ὁπτηθευμάτων. Πρῶτον μὲν γὰρ ἐν τῷ λαμβάνειν τὴν ἀπειραν, ἐσκόπη, εἰ δυνάμειν ἔχεμυθεῖν, (τῷ γὰρ δὴ ἔχρησεν τὸ ὄνομα π) καὶ κατέωρα, εἰ μαθητόνους, ὅσοι ἀν' ἀκρίτως, οἷόν τι εἰς σιωπᾶν ἔδωκεν ἀφελῆναι. ἔπειτα, εἰ εἰσὶν αἰδήμονες. ἐπεισὶν τι πλείονα παρὰ τὸ σιωπᾶν, ἢ πρὸς λαλεῖν. ἐσκόπη δὲ καὶ τὰ ἄλλα πάντα, μὴ ἄρα περὶ τῆς ὁπτημίας ἢ ἀκρίτως ἐπὶ τῷ. ἢ παρέργως τὰ τοιαῦτα αἰεὶ ὁπτιλέπων, οἷον, πῶς πρὸς ἐργλὴν ἔχουσιν, ἢ πρὸς ὁπτιμίαν, ἢ εἰ φιλόνοιχοι εἰσιν, ἢ φιλότιμοι, ἢ πῶς πρὸς φιλονεικίαν ἔχουσιν, ἢ πρὸς φιλίαν. εἰ δὲ πάντα ἀκριβῶς αὐτῶν

mus, quemadmodum scilicet alios aliter pro cuiusque indole & viribus informare conatus sit; cuncta equidem, quæ huc pertinent, neque ad hominum notitiam pervenerunt, neque quæ memorantur, facile percenseri possunt.

Sed pauca tamen quedam, earumque celeberrima institutionis Pythagoricæ specimina, studio-rumque quæ viris illis propria erant, monumenta percurramus. Primum igitur inter explorandum observabat Pythagoras, an capaces essent ΕΧΕΜΥΘΗΙÆ: hoc enim nomine utebatur: id est, an ea quæ audierant, quæque didicerant, possent apud se custodire, & silentio premere: deinde, an essent modesti; majorem quippe tacendi, quam loquendi curam agebat. Considerabat etiam quævis alia: num scilicet affectui vehementiori & cupiditati succumberent: neque obiter transmittēbat, quales in ira, quales in cupiditatibus se exhiberent: an contentiosi, an ambitiosi forent: utrum ad dissensionem potius, an ad amicitiam propenderent. Si jam ipsi omnia perscrutanti satis

ἢ ἀκρίτως] Legendum potius, ἀκρίτως. Nam ὁπτιμία ἀκρίτως apud

Græcos dicitur, cupiditas nimia, vel immoderata.

instructi à bonis moribus videren-
tur, tum porro in docilitatem &
memoriam inquirebat: initio qui-
dem, an prompte & perspicue asse-
querentur quæ dicta erant: deinde
quo amore, quave moderatione
tradita complecterentur: adverte-
bat enim an natura tractabiles es-
sent: & hanc tractabilitatem CA-
TARTYSIN, id est, morum con-
cinnitatem, appellabat: inimicam
vero hujusmodi suæ institutioni ar-
bitratur ferociam: sequi enim
inde rusticitatem, inverecundiam,
impudentiam, proterviam, igna-
viam, discendi fugam, imperii de-
trectationem, famæ neglectum, &
similia: placidos vero mores &
tractabilitatem contrarium comi-
tatum habere. Atque hæc in pro-
batione discipulorum spectabat,
hucque ducebant prima eorundem
exercitamenta: siquidem aptos
admittebat ad sapientiæ suæ the-
sauros, eosque ad scientias pro-
vehere allaborabat: sin vero ine-
ptum quempiam deprehenderet,
ut alienum & extraneum procul
arcebat. Hisce ita præmissis, de
studiis agere lubet, quæ toto die
à familiaribus suis tractari voluit.

² Ἐπιβάλλοντι ἐξηγουμένοι φαίνοντο] Sic rescripti, pro ἐπιβάλλοντι ἐξηγουμένοι: quod prior Edit. nullo sensu habet. Ἐξηγουμένοι autem est, pradii, adornati, instructi: unde ἐξάρτους; qua voce Noster utitur supra, Num. 64.

' *Ἀγέσθη*] Antea male, *ἀγέσθη*.
Vult enim Iamblichus dicere, feritatis

Ἰππολέωντι ὁ ἐξηγερτομύχοι ἐφαί-
νοντο πῶς ἀγαθοὺς ἦησι, πῆ περὶ
εὐμαθίας ἔ μνήμης ἐσκόπη. πρῶ-
τον μὲν, εἰ διώωνται παχέως ἔ σα-
φῶς ᾧδρακαλαθεῖν τοῖς λεγομέ-
νοις· ἔπειτα, εἰ παρέπεμπή τις αὐ-
τοῖς ἀγάπησις ἔ σωφροσύνη πρὸς
τὰ διδασκόμενα. * Ἐπισκόπη γάρ 95
πῶς ἔχουσ φύσεως πρὸς ἡμέρωσιν.
ἐκάλη δὲ τὴν κατέρυτον. πλέ-
μιον ᾗ ἡγεῖτο τὴν ἀγελότητα πρὸς
πιαυτῶν ἀλκυωνών. ἀκαλαθεῖν
γάρ ὁ ἀριότητι ἀναΐδειαν, ἀναι-
σχυντίαν, ἀκαλασίαν, ἀκυρίαν,
δυσμάθειαν, ἀναρχίαν, ἀτημίαν,
καὶ τὰ ἀκόλαστα. πρᾶοτητι ᾗ ἔ ἡμε-
ρότητι, τὰ ἐναντία. ἐν μὲν ἂν τῇ
ἀλκυονίδι πιαυτε ἐπισκόπη, καὶ
πρὸς ταῦτα ἥσκησαν μαθητόντας·
τὰς πὲ ἀρμόζοντας τοῖς ἀγαθοῖς τῆς
παρ' ἑαυτῷ σοφίας ἐκέλευνε, καὶ
ἕτως ἵππὶ τὰς ἱππιστάδας ἀνάγειν
ἐπερεῖτο. εἰ ᾗ ἀνάρμοστον καθόδοι
πινα, ὡστερ ἀλλόφυλλον πινα, καὶ
ὀφθαλμίων ἀπήλωνε. περὶ δὲ τὴν ἱπ-
πιδουμάτων, ἃ παρέδωκε δι' ὅλης
ἡμέρας τοῖς ἑταίροις, μετὰ τῇ

consequens esse inverecundiam, &c. Sic paulo post, *πρώτην, & ἡμετέραν*, itidem sensu exigente rescripsi, pro *πρώτην & ἡμερότην*.

¹ *Ἀκρίαις*] Quid hoc? Forte Jamblichus scripserat, *ἀκρίπτιαις*. Obrechtus vertit, *ignaviam*: qui proinde *ἀκρίαις* legisse videtur.

Φερίσω.

Φράσσα. καὶ γὰρ τ' ὑφ' ἡγήσιν αὐτῶν
 ἔδει ἐπρασσον οἱ ὑπ' αὐτῶν ὁδηγέ-
 96 μνοι. * Τὲς μὲν ἑωθινὰς περὶπάτους
 ἐπιῆντο οἱ ἄνδρες ἔτι καταμόνας
 π' εἰς τοιαύτας τόπους, ἐν οἷς συνέ-
 βαιεν ἡρεμίαν π' καὶ ἡσυχίαν εἶναι
 σύμμετρον, ὅπως τε ἱερὰ, καὶ ἄλλα,
 καὶ ἄλλα πρὸς θυμηδία. ὦντο γὰρ δὲν
 μὴ πρόπρον πνὶ συντυγχάνειν,
 πρὶν ἢ τ' ἰδῶν ψυχὴν καταστήσασσι,
 καὶ συναρμόσονται τ' ἀλάνοιαν. ἀρ-
 μόδιον ᾧ εἶναι τῇ καταστάσει τ' ἀλ-
 νοίας τ' πιαύτῳ ἡσυχίαν. τὸ γὰρ
 εὐθὺς ἀναστάντας εἰς στυν' ὄχλους
 ὠθῆσθαι, θορυβώδεις ὑπεκλήφει-
 σαι. διὸ δὴ πάντες οἱ Πυθαγόρειοι
 στυν' ἱεροπεπαισάτους τόπους αἰεὶ ἐξε-
 λέγοντο. μετὰ δὲ τ' ἑωθινὸν περὶπα-
 τιν τότε πρὸς ἀλλήλους ἐπύγχανον,
 μάλιστα μὲν ἐν ἱεροῖς, εἰ ᾧ μήνη,
 ἐν ὁμοίοις τόποις. ἐχρῶντο δὲ τῷ
 καιρῷ τὸ πρὸς π' διδασκαλίας,
 καὶ μαθήσεις, καὶ πρὸς τὴν τ' ἡθῶν
 ἐπανέρθωσιν.

Κ Ε Φ. κα'.

97 Μ Επὶ δὲ τ' πιαύτῳ ἀνατριβῶν
 ὅππῃ τὴν τ' σωμάτων ἐτρέποντο
 θεραπείαν. ἐχρῶντο ᾧ ἀλείμμασι
 π' ὁρίμοις οἱ πλείους· ἐλάττωτες
 καὶ πάλαις ἐν π' κήποις ἐν ἄλσεσι·
 οἱ ᾧ εἰ ἀρτηροβολία, ἢ χειρονο-

Plane enim juxta præscriptum ejus
 vivebant qui se illius manuuctioni
 commiserant. Et matutinas
 quidem ambulationes isti viri per-
 agebant soli, in hujusmodi locis
 ubi quies, & congruum silentium,
 ubi templa, luci, & alia animis
 remittendis apta erant. Non enim
 cum quoquam conversandum exi-
 stimabant, antequam ipsi animum
 suum bene constitutum recteque
 compositum haberent: eo autem
 inprimis conducere solitudinem:
 nam statim à lecto surgentes in
 turbam prorumpere, turbulentum
 esse censebant. Quapropter omnes
 Pythagorei sibi loca sacris rebus
 quam maxime opportuna selige-
 bant. A matutina deambulatione
 congressus inter se instituebant,
 inprimis in templis, vel si id non
 daretur, in locis similibus: tem-
 pus autem istud docendo, discen-
 do, moribusque excolendis con-
 sumebant.

C A P. XXI.

A B hujusmodi scholis deinde
 ad corpora curanda se con-
 vertebant. Plerique unctione, &
 cursu utebantur; pauciores lucta
 in hortis & nemoribus: quidam
 etiam halterum jactu, aut salta-

* Ἀρτηροβολία] Arcerius & Obrech-
 tus haud male legendum censent, ἄλτη-

ροβολία, i. e. halterum jactu. Quid autem
 sint halteres, docent Lexica vulgata. Qui-

tione cum manuum gesticulatione, studioseque eligebant exercitia corporis vires roboratura. In prandio panis erat, & mel, aut favus; vinum vero interdum non gustabant: à prandio civilia tractabant negotia, tam peregrinos, quam hospites concernentia; eo quod leges ita fieri juberent: omnia enim id genus pomeridianis horis procurabant. Circa vespere iterum ibant deambulatum: non tamen singuli seorsim, sicuti mane solebant; sed bini ternive; in memoriam sibi mutuo revocantes quæ didicerant, & in præclaris sese studiis exercentes. Ambulatione defuncti ad balnea se conferebant, lotique inibant convivium, quæ intra decem convivas terminabantur. Hisce congregatis libatio & sacrificia sufficientis & thure celebrabantur: hinc ad cœnam ibant; cui ante Solis occasum finis impone-

μία, πρὸς τὰς τῶν σωμάτων ἰσχύς, τὰ εὐχεται ὀπιτηθῶντες ἐκλείουσαι γυμνάσια. ² ἀρίστῳ δὲ ἐχρῶντο ἀρτῷ ἐ μέλιτι, ἢ κηρέῳ. οἶνον ᾧ μετ' ἡμέραν ἔ μεπιῖχον. τὸν δὲ μετ' τὸ ἀρῶσαν χρόνον περὶ τὰς πολιτικὰς οἰκονομίας κατεγίνοντο, περὶ π τὰς ἐξωπικὰς, καὶ τὰς ξενικὰς, διὰ τὸ τὸ νόμον πρόσεξιν. πάντα γὰρ ἐν τῷ μετ' ἀρῶσαν ὥρῃς ἐβόλοντο διοικεῖν· δείλης ᾧ γυμνασίου εἰς οὖτον· περὶ πάτας πάλιν ἱερῶν. ³ ἔχ' ὁμοίως κατ' ἰδίαν, ὡς περ ἐν τῷ ἐωθινῷ περὶ πάτω, ἀλλὰ σῶν δυο καὶ πέντε πειρῶσαι τὸ περὶ πατον, ⁴ ἀναμνηστικομίας τὰ μαθήματα, καὶ ἐγγυμαζομίας τοῖς καλοῖς ὀπιτηθῶμασι. * Μετὰ δὲ τὸ περὶ- 98 πατον λατρεῖν χρῆσθαι· λατρεῖν πὲρ τὰς εὐνοίας ἀπαντᾶν. πῶς περ ᾧ εἶναι μὴ πλεῖον, ἢ δέκα ἀνθρώπους σῶν δυο χεῖρας. ἀντροιδίωντων δὲ τὸ συσπέντων, γίνουσαι σπονδὰς πὲρ ἑθυσίας θυμμάτων πὲρ χωρεῖν, ὡς περ ἡλίχ δύσεως ἀποδε-

καὶ λιβανωτῶ. ἔπειτα ὅτι τὸ δεῖπνον

dam tamen ἀλλήρες etiam ὁρτῆρες dictos fuisse putant: idque si sequamur, nihil mutandum erit.

² Ἀρίστῳ] Arcerius, optimo. Sed Obrechtus recte, prandio. Confer Porphyry. Num. 34. & Menag. ad Laërt. lib. viii. Num. 19.

³ Ὅυχ ὁμοίως] Ὅυχ ὁμοίως, lege.

⁴ Ἀναμνηστικομίας] Constructionis ratio requirit, ut scribatur casu recto, ἀναμνηστικοί, & ἐγγυμαζοί. Refertur enim ad præcedens ἐβόλοντο.

* Συσπέντων] Ex MS. pro σπία, quod prior Edit. habet. Deinde scribo, πῶς περ ᾧ εἶναι μὴ πλεῖον, ἢ δέκα ἀνθρώπους συνευχαμένους: auctoritate Eustathii, qui locum hunc Jamblichi sic citat ad Il. B. pag. 190. Edit. Rom. Ait enim: Ἰσχυρὴ γὰρ καὶ ὁ σφάπεται· ἰσχυρὴ καὶ πύθνηται· συσπέντων μὴ ἔχει πλεῖον, ἢ δέκα ἀνθρώπους συνευχαμένους.

Ἐθυσίας θυμμάτων] Malim, θυσίας διὰ θυμμάτων. Confer Porphyry. Num. 36.

δεικνυμένα. *ῥηῶτα δὲ 1 καὶ οἶνον, καὶ μάζην, καὶ ἄρτον, καὶ ὄψον, καὶ λαχάνοις ἐφθοίς τε ἐώμοις. παραχρῆσται δὲ 8 κρέα ζώων θυσίμων ἱερείων 9 τῶν ἢ θαλασσιῶν ὄψων σπανίως ῥηῶτα. εἶναι γὰρ πινὰ αὐτῶν οἱ αἰτίαι πνᾶς ἐ ῥηῶτα. ὡσαύτως δὲ καὶ ζῶων 10, ὃ μὴ πίφουκε βλαβερόν τῷ ἀνθρώπῳ γὰρ, μήτε βλάπτειν, μήτε φθείρειν. * Μετὰ δὲ τῷδε τὸ δειπνῶν ἐγίνοντο πονοδαί, ἔπειτ' ἀναγνώσεις. ἔθ' οὖν ἢ ἦν, πὺν μὲν νεώτατον ἀναγνώσκων, πὺν δὲ πρεσβύτατον ὀψιγεταπῶν, ὃ δὲ ἀναγνώσκων, καὶ πῶς δεῖ. ἔπειτ' ἢ μέλλοιεν ἀπείναι, πονοδῶν αὐτοῖς ἐνέχ' ὃ οἶνοχόῃ. πωσιπῶτων δὲ, ὃ*

batur. Sumebant vero & vinum, & mazam, & panem, & opsonium, & cruda pariter coctaque olera. Apponebatur iis etiam caro de animalibus quæ immolare fas erat: raro autem vesciebantur opsonio à mari petito: quod id genus cibi propter certas causas usui illis ad victum non esset. Similiter & animal, quod natura sua humano generi non sit noxium, non esse lædendum nec perdendum censebant. Post cœnam iterum fiebat libatio; dein lectio sequebatur. Mos autem erat, ut natu minimus legeret, natu vero maximus præfideret, quidque, aut quomodo legendum esset præciperet. Abituris pincerna libamen infundebat; peractaque libatione

⁷ Καὶ ὅπου] Paulo superius dixit Jamblichus, εἶναι ἢ μετ' ἡμέραν ἢ μετὰ χῶρον: qui locus limitat ea, quæ generalius à Jamblichio hic dicuntur. Infra tamen, Num. 107. Noster discrete affirmat, Pythagoreos vino prorsus abstinuisse: μήτε οἶνον, inquit, ἔλως πίνειν. Sed loquitur ibi Jamblichus de Pythagoreis rigidioribus & perfectioribus; ad quos præceptum hoc tantum pertinebat.

⁸ Κρέα ζώων θυσίμων ἱερείων] Vel vox ζῶων est delenda; vel scribendum, κρέας ζῶων θυσίμων, ἢ ἱερείων. Nam ἱερείων idem est, quod ζῶων θύσιμων, i. e. hostia, vel victima. Interdum tamen vox ἱερείων latiori significatione sumitur pro quavis pecude, vel animali, cujus carnibus vescimur: ut suo more erudit ostendit Casaubonus *Animadvers.* in Athen. lib. 1. cap. xi. Hoc sensu certe capitur apud Porphyry. Num. 34. ubi de victu Pythagoreorum agens, inquit, πωσιπῶς ἢ κρέας

ἱερείων θυσίμων. Nisi enim vocem illam ibi sic capias, τὸ θυσίμων erit prorsus supervacaneum. Hinc autem apparet, & apud Jamblichum hoc loco recte legi posse θυσίμων ἱερείων: dummodo, ut diximus, vox ζῶων deleatur. Cæterum, quare Pythagorei solis animalibus θυσίμωνι vescendum esse præciperent, ratio hæc erat, quod in ea sola animam hominis non ingredi statuerent: ut Noster docet supra, Num. 85.

⁹ Τῶν ἢ θαλασσιῶν ὄψων μὴ ῥη.] Si τὸ ῥηῶτα deleas, ferri possunt hi genitivi, utpote qui regantur a præcedenti κρέα. Si retinere velis, absque dubio referendum est, τοῖς ἢ θαλασσιῶσι ὄψοις σπανίως ῥη. Cæterum, quod ad rem ipsam attinet, conferendus est Menagius ad Laërt. lib. viii. Num. 34.

¹⁰ Ζῶων, ὃ μὴ πίφουκε βλαβερόν τῷ ἀνθρ.] Ex Porphyrio, Num. 39. Vide etiam Laërtium in *Pythagora*, Num. 23.

senior hæc edebat mandata. Plantam fativam frugiferamque neque lædendam, neque corrumpendam esse; similiter nullum ex animalibus quod humano generi noxium non esset: præterea de Deo, de Dæmonibus & de Heroibus religiose & bene sentiendum; eodemque modo erga parentes & bene meritos animatos esse debere: denique legi succurrendum, quodque legi adversatur, debellandum esse. Ita moniti, domum quisque suam discedebant. Caterum vestem gestabant puram & candidam, similiaque stragula ex lino facta substernebant: stragulis vero lancis non utebantur. Venationibus non dabant operam, sed ab isto exercitationis genere penitus abstinabant. Hæcque sunt, quantum ad victum vitæque modum attinet, quæ quotidie virorum istorum cœtui inculcabantur.

C A P. XXII.

TRaditus est & alius docendi modus per sententias Pythagoricas ad mores opinionesque hominum penitus pertinentes: quarum paucas ex multis appo-

¹¹ Ἡμεῖς φυτὸν καὶ ἔγκ.] Idem præceptum tradunt etiam Porphyrius & Laërtius.

¹² Ἐστὶν ὃ χρῆσθαι λευκῇ] Vide Menag. ad Laërtium lib. viii. Num. 19. & Schiscærum de Philos. Iul. cap. xiv. pag.

πρεσβύτατ' παρήγγαλλε παῖδε·
 ἡμέρον ¹¹ φυτὸν ἔγκαρπιν μή-
 τι βλάπῃεν, μή τι φθείρῃεν. * Ἐπ' ¹⁰⁰
 πρὸς τέχαις, πρὸς τε θρησκείῃς, καὶ πρὸς
 τῇ δαιμονίᾳ, καὶ πρὸς θηρώϊκῃ γένε-
 νας εὐφημόν τι καὶ ἀγαθὸν ἔχον
 θάλασσαν. αἰσάντως ὃ ἔστι πονέων
 τι καὶ εὐεργετῶν θάλασσαν. νόμῳ τε
 βοηθεῖν, καὶ αἰομία πολέμῳ. τέ-
 των ὃ ῥηθέντων ἀπῖναι ἕκαστον εἰς
 οἶκον. ¹² Ἐστὶν ὃ χρῆσθαι λευκῇ ἔ-
 κασταρᾷ. ὡσαύτως ὃ καὶ σρώμασι
 λευκοῖς τι καὶ καθαροῖς. εἶναι ὃ τὰ
 σρώματα ¹³ ἱμάτια λευκά. καὶ οἷσις
 γὰρ εἰ χρῆσθαι. πρὸς ὃ θήσαν εἰδοκυ-
 μάζειν καταγίνεσθαι, εἰδὲ χρῆσθαι
 ποικίλῳ γυμνασίῳ. τὰ μὲν ἐν ἑφ'
 ἡμέρᾳ ἐκάστη τῷ πλήθει τῶν ἀν-
 δρῶν ὡς διδόμενα, εἰς τι προ-
 φητὴ καὶ τὴν τῇ βίᾳ ἀναγωγῇ,
 πιαυτὴ ἦν.

Κ Ε Φ. κβ'.

Πραθιδόσση δὲ ἔστω ἡ πρὸς ¹⁰¹
 παιδαγωγείᾳ θάλασσαν, καὶ τὴν
 γοργικὴν ἀποφάσεων, καὶ τὴν εἰς τὴν
 βίον ἔστω ἀνδραγάτας ὑπὸ λήψεως
 ἀσπασίων. ἀφ' ὧν ἐλίγα ἐκ

150. itemque Nostrium infra, Num. 149: ubi locus hic repetitur.

¹¹ ἱμάτια λευκά] Ex MS. pro ἱμα-
 τίοις: quod prior Edit. habet. Infra ve-
 ro, loco citato, legitur tantum λευκά,
 absque ἱματίαις.

πολλῶν ὡς ἀφ' ἑσέως. ¹ παρήγγελλον γὰρ ἐκ Φιλίας ἀληθινῆς ἐξαίρειν ἀγῶνά τε ἐφ' ἡλικίαν, μάλιστ' αὖ ἐκ πάσης, εἰ δ' ὡς αὐτῶν· εἰ δὲ μή, ἐκ γὰρ τῆς πατρικῆς, καὶ καθόλου ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν πρεσβυτέρους ὡσπύτως ἢ καὶ ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν εἰσεργίας. πρὸ γὰρ ἀγωνίζεσθαι, ἢ ἀφ' ἡλικίας πρὸς αὐτὸν ποιῆσαι ἐμπροσθεν ὀργῆς, ἢ ἄλλως πινὸς ποιῆσαι πάσης, ἢ σωτήριον τῆς ὑπαρχούσης Φιλίας. ἐφασκεν δὲ δεῖν ὡς ἐλαχίστας ἀμυχὰς πρὸς ἐλκώσεις ἐν ταῖς Φιλίαις ἐγγίνεσθαι. τὰ τοιαῦτα γίνεσθαι, ἀν' ὅστις ὧνται εἰκὲν καὶ κρατεῖν ὀργῆς, ἀμφοτέροι μὲν, μάλλον ἢ ὁ νεώτερος τε, καὶ τῆς εἰρημίων τάξεων ἔχων ἡνδύσασθαι. τὰς ἐπ' ἀναισθησίας πρὸς νεότητις, ² ὡς δὴ παιδαγωγῶσι ἐκάλαν ἐκείνοι, μετὰ πολλῆς εἰσφορίας τε καὶ εὐλαβείας ³ ὥοντο δεῖν γίνεσθαι ὡς τῶν πρεσβυτέρων τοῖς νεωτέροις. καὶ πολὺ ἐμφαίνεσθαι ἐν τοῖς νεωτέροις τὸ κηδεμονικόν τε καὶ οἰκεῖον. ἔτω γὰρ εὐαχήμενά τε γίνεσθαι καὶ ὠφέλιμον τῇ νεότητι. * Ἐκ Φιλίας μηδέποτε ἐξαίρειν τίς, μήτε παίζοντος, μήτε παθόντος. ἢ γὰρ

nere juvabit. Præcipiebant enim certamen & contentionis studium removendum esse ab omni in universum amicitia, si fieri id possit; si non, saltem ab ea quæ nobis cum parentibus, & in genere cum senioribus, aut cum benefactoribus intercedit. Nam cum hisce decertare atque contendere, ira vel alio vehementiore affectu accedente, contractam amicitiam perennare non finit: in qua, juxta illorum monitum, quam minimum cicatricum & exulcerationum esse debet. Hoc autem adjungunt fieri posse, si uterque amicorum invicem cedere, iramque comprimere sciverit; inprimis junior, & qui aliquo ex ante dictis loco, vel ordine positus est. Emendationes & castigaciones, quas PÆDARTASES nominabant, multa cum verborum clementia cautioneque à senioribus erga juniores fieri debere existimabant; plurimumque sollicitudinis affectusque ex parte corripientium prominere: ita enim castigationem decoram utilemque fore. Nunquam ab amicitia fidem, neque per jocum, neque serio removendam esse: non enim facile ami-

¹ Παρήγγελλον γὰρ ἐκ Φιλίας ἀληθινῆς ἐξαίρειν ἄν.] Hæc, & omnia, quæ sequuntur usque ad finem fere capitis, ἀπολείπει leguntur etiam infra, cap. xxxiii. ² Ἄς δὲ παιδαγωγῶσι ἐκάλαν.] Noster infra, cap. xxxi. Ἐκάλαν ἢ τὴν νεότητιν,

παιδαγωγῶν.

³ Ὡοντο δὲ γίνεσθαι ὡς τῶν πρεσβ.] Locum hunc ante mutilum ex MS. supplēvi. In priore enim Edit. desunt verba hæc, ὡς τῶν πρεσβυτέρων τοῖς νεωτέροις καὶ πολὺ ἐμφαίνεσθαι.

citiam salvam manere, cum semel mendacium in mores eorum, qui se amicos jactant, se insinua-verit. Amicitiam non esse reprobandam propter infortunium, vel aliam quandam infirmitatem, quæ rebus humanis intervenit; sed unicam, quæ quidem probabilis sit, amici & amicitiae rejiciendæ causam esse eam, quæ à majori quadam & inemendabili malitia proficiscitur. Talis erat apud ipsos emendationis formula, quæ se in omnes virtutes totamque vitam diffundebat.

C A P. XXIII.

Illam vero docendi rationem, quæ symbolis constabat, maxime necessariam ducebat. Hic enim character apud Græcos fere omnes, ut antiquissimus, excolebatur: inprimis vero Ægyptii multiplici eum honore studioque complexi sunt: atque illos imitatus Pythagoras quoque in eo plurimum diligentiae posuit; si quis symbolorum Pythagoricorum significationes & arcanos sensus accurate rimetur, adeoque detegat quantum recti verique contineant, cum à forma ænigmatica liberantur, & ad sublimia horum philo-

ἐπὶ ῥάδιον εἶναι διυγᾶναι τὴν ὑπάρχουσαν Φιλίαν, ὅταν ἀπαξ παρεμπύση πὶ ψαδδ⊙ εἰς τὰ τὴν Φασκόντων Φίλων εἶναι ἤγη. Φιλίαν μὴ ἀπογινώσκην ἀτυχίας ἐνεκα, ἢ ἄλλης τινὸς ἀδυναμίας τὴν εἰς τὸ βίον ἐμπιπύσων, ἀλλὰ μόνον εἶναι δόκιμον ἀπόγνωσιν φίλων πρὸς φιλίας, τὴν γινομένην διὰ κακίαν μεγάλῃ πρὸς ἀνεπανόρθωτον. πύτ⊙ μὲν ἐν ὅ τύπ⊙ ἦν τὸ διὰ τὴν ἀποφάσεων παρ' αὐτοῖς γινομένης ἐπανορθώσεως, εἰς πρὸς πύσας τὰς ἀρίστους, καὶ ὅλον τὸ βίον διατείνων.

Κ Ε Φ. κγ'.

Α'Ναγκαίεται⊙ δὲ παρ' αὐτῶν 103
τρεῖς⊙ διδασκαλίας ὑπῆρχε
καὶ ὁ διὰ τὴν συμβόλων. ὁ γὰρ χαρὰ κληρὸν ἔτ⊙ ἐπὶ παρ' Ἑλλήσι μὲν
χεδὸν ἄπαντι, ὅτι πλαυότροπ⊙
ων, ἐπεσθάζει· ἐξαιρέτως ὅτι παρ'
Αἰγυπτίοις πικιλώπαια ἐπεσθάζει.
καὶ τὰ αὐτὰ δὲ καὶ τὸν Πυθαγόρα
μεγάλῃς σωφειᾷς ἐτυγχάνει,
εἰ τις διακρίσει σιφῶς τὰς τῶν
Πυθαγορεῶν συμβόλων ἐμφάσεις
καὶ ἀπορήτας ἐννοίας, ὅσας ἐρῶτη-
τ⊙ καὶ ἀληθείας μετέχουσιν ἀπο-
καλυφθεῖσαι, καὶ ἔσονται ἀνιγματοῦδες
ἐλπίσθαι γινώσκοντες τύπας, προσοικεῖται

4 'Ανεπανόρθωτον] Prior Edit. male, ἐπανόρθωτον: quod mendum jampridem

etiam notavit Desid. Heraldus Animadv. in Jamblichum, Cap. viii.

104 θείῃ καὶ καθ' ἀπὸ αὐτῶν καὶ ἀποικίαν
 ὡς ἔδοξεν ταῖς τ' φιλοσόφων τέ-
 των μεγαλοφύαις, καὶ ὑπὲρ ἀν-
 θρώπων ὁπίνοντα θεοθεῖαν. * Καί
 γὰρ οἱ ἐκ τ' διδασκαλείας τῆς
 μάλιστα ἢ οἱ παλαιότεροι, καὶ αὐτῶν
 συγγενέων καὶ μαθητῶν τῶν
 τῷ Πυθαγόρᾳ πρεσβύτεροι, ¹ Φι-
 λόλαιος, καὶ Εὐρυτός, καὶ ² Χα-
 ρώνδας, καὶ Ζάλευκος, καὶ ³ Βρύ-
 σων, Ἀρχύτας π' οἱ πρεσβύτεροι,
 καὶ Ἀρίστας, καὶ Λύσις, καὶ Εὐπι-
 δοκλῆς, καὶ Ζάμολξις, καὶ ⁴ Εὐπι-
 μειδής, καὶ Μίλων, ⁵ Λάκιππος
 τε, καὶ ⁶ Ἀλκμαίων, καὶ ⁷ Ἰππα-
 σός, καὶ ⁸ Θυμαρίδης, καὶ οἱ κατ'
 αὐτὰς ἅπαντες, πληθὺν ἐλλογι-
 μῶν καὶ ὑπερφύων ἀνδρῶν, τὰς τε
 διαλέξεις, καὶ τὰς πρὸς ἀλλήλους
 ὁμιλίας, καὶ οὖν ὑπομνημα-
 τισμὸς τε, καὶ ὑποσημειώσεις, καὶ
 ἐκδόσεις πᾶσαι, ὧν τὰ πλείονα

sophorum ingenia, simplici atque
 uniformi traditione accommodan-
 tur, supraque humanum captum
 ad divinitatem quandam evehun-
 tur. Nam qui ex hac schola pro-
 dierunt, inprimis antiquissimi illi,
 quique de junioribus ipsi Pytha-
 goræ jam senī coævi, & ab eo-
 dem instituti fuerunt, Philolaus,
 & Eurytus, & Charondas, &
 Zalcucus, & Brysson, Archytas
 item senior, & Aristæus, & Ly-
 sis, & Empedocles, & Zamolxis,
 & Epimenides, & Milo, & Leu-
 cippus, & Alcmaeon, & Hippa-
 sus, & Thymaridas, & quotquot
 ea ætate fuerunt magno numero
 docti & excellentes viri, disserta-
 tiones suas, colloquia, commen-
 tarios, scripta denique & libros
 editos, quorum pleraque ad no-
 stram usque ætatem conservata
 καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ συγγράμματα

¹ Φιλόλαος] Miror, Jamblichum
 hic dicere, Philolaum Pythagoræ fuisse
 σύγγεγον; cum infra Num. 199. plures
 ætates inter eundem & Pythagoram in-
 tercessisse, diserte doceat. Hanc ἁπομνη-
 σίων recte etiam observavit ingens litera-
 rum decus, Richardus Bentlejus, in Dis-
 fertat. de Phalar. Epist. pag. 87. Sane,
 nisi dicamus, Philolaum hunc ab altero
 diversum fuisse, non video, quomodo
 loca ista conciliari possint.

² Χαρήνδας, καὶ Ζάλευκος] Confer
 Nostrium infra, Num. 130. & 172.

³ Βρύσων] Meminit ejus Lærtius in
 Proœmio: sed ubi Βρύσων vocatur.

⁴ Εὐπιμεδής] Vide modo laudatum

Richard. Bentlejum in præclara Dissert.
 de Phalar. Epist. pag. 58.

⁵ Λεύκιππος] Hunc Leucippum o-
 portet diversum esse ab eo, de quo Lært.
 in Proœmio, & lib. ix. Is enim Zeno-
 nis Eleatæ discipulus fuit, & quinque sal-
 tem ætatibus post Pythagoram vixit.

⁶ Ἀλκμαίων] De hoc vide Lærtium
 lib. viii. Num. 83.

⁷ Ἰππασός] Confer Nostrium supra,
 Num. 81. & Num. 88. Lært. lib. viii.
 Num. 84. & Clariss. Joh. Alb. Fabri-
 cium, literatæ Germaniæ decus eximium,
 Biblioth. Græc. lib. ii pag. 492.

⁸ Θυμαρίδης] Vide infra, Num. 145.

sunt, non communi aut populari vulgoque usitata dictione composuerunt, ut primo statim intuitu possent intelligi; neque planam audientibus, ad assequenda quæ tradebantur viam sternere allaborarunt: sed potius, juxta Echemythiam, legemque silentii à Pythagora sancitam, secuti sunt morem illum, qui in celandis apud non initiatos occultandisque divinis mysteriis fervari solet. Colloquia enim sua & scripta symbolis obsepiebant: quæ nisi quis exposita aperuerit, seriatque enarratione vestiverit, ridicula & anilia, nugisque & gerris plena quæ dicuntur, videri poterunt: si quis vero ea, juxta modum hisce symbolis congruentem, evolverit, ita ut pro obscuris lucida fiant, & vulgo etiam sincere apprehendenda patefiant; cum divinis vaticiniis & Oraculis Apollinis Pythii paria

Διασώζει), ὅτι τῇ κοινῇ ἐδιδόμει, καὶ δὴ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπασι εἰωθία λέξει σωεῖται ἐπιεικῶς ¹⁰ τοῖς ἐξ ἰπποδρομῆς ἀκούσιν, πειρώμενοι ¹¹ ἀπαρκαλύψαι τὰ φερόμενα ὑπὸ αὐτῶν πηθεῖν· ἀλλὰ καὶ τὸ νενομοθετημένον αὐτοῖς ὑπὸ Πυθαγόρα ἐχέμευσαν, θείων μυστηρίων, καὶ πρὸς αὐτῶν ἀπλήρους διπορήτων τρέπων ἤπιοντο, καὶ Διὰ συμβόλων ¹² ἐπισκόπων τὰς πρὸς ἀλλήλους Διαλέξεις, ἢ ἐς συγγραφάς. * Καὶ εἰ μὴ τις αὐτὰ τὰ σύμβολα ἐκλέξας ¹⁰⁵ Διαπύξει, ¹³ καὶ ἀμύκω ἐξηγήσῃ, ¹⁴ γαλοῖα ἀνὴρ καὶ γεωδὴ δόξειε τοῖς ἐντυγχάνουσιν τῷ λεγόμενῳ, λήξει τε μετὰ ἐξ ἀδολεγίας. ἐπειδὴν μὲν τοι καὶ τὸν τὸ συμβόλων τέτων τρέπων Διαπύχθῃ, καὶ ¹⁵ Φανερὰ καὶ ¹⁶ εὐαγγῆ ἀντὶ σκοτεινῶν τοῖς πολλοῖς γνῆ), θεοπροπία καὶ χρησμοῖς πσι δὲ Πυθίᾳ ¹⁷ ἀναλυῖ,

⁹ Οὐ τῇ κοινῇ καὶ διδόμει — — — λήξει πρὸς μιστὴ καὶ ἀδολεγίας] Hæc αὐτολεξεί leguntur etiam in *Protreptico* Jamblichi, Cap. xxi. pag. 130. 131.

¹⁰ Τοῖς ἐξ ἰπποδρομῆς ἀκ.] In *Protreptico* plenius, τοῖς ἀπλῶς ἀκούσιν, ἐξ ἰπποδρομῆς πρὸς ἐντυγχάνουσιν.

¹¹ Ἀπαρκαλύψαι] Imo, ἐντυγχάνουσι. Sentus enim ἀρκαλύψαι hæc est: Pythagorici in colloquiis ὧς scriptis suis non utebantur dictione communi ὧς vulgari, ut doctrinam suam auditoribus intellectu facilem redderent; sed &c. Hinc apparet, particulam ἀλλὰ, si ἀπαρκαλύψαι scribas, a loco hoc alienam fore.

¹² Ἐπισκόπων] In *Protreptico* recte,

ἐπισκοποῦν. At Rittershusius emendat, ἐπισκοποῦν.

¹³ Καὶ ἀμύκω ἐξηγήσῃ] Sic habet codex MS. Sed desideratur vox ἀμύκω, quæ ex *Protreptico* loco huic reddenda est. Editio Arterii pro ἐξηγήσῃ corrupte habet ἐξήσῃ.

¹⁴ Γελοῖα ἀνὴρ καὶ γε.] Eadem Noster inculcat infra, Num. 227.

¹⁵ Φανερὰ] Sic recte MS. pro φανὰ, quod prior Edit. habet.

¹⁶ Εὐαγγῆ] Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat, εὐαγγῆ: quod non displicet.

¹⁷ Ἀναλύει] Scribe, ἀναλεγει: ut itidem vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani

καὶ θαυμασιῶ ἐκφάνει ἀξίνοιαν,
 δαιμονίαν τε ὀπίπτοιαν ἱμπίει
 πῖς νενοηκός τῶν φιλολόγων. ὃ
 χεῖρον ὃ ὀλίγων μνημονεύσαι, ἔνε-
 κα ὃ σιφέςτερον γήρεται ἢ τοπον ὃ
 διδασκαλίας. Οὐδ' ἄν παρέρχον ἄτε
 εἰσιπῶν εἰς ἱερὸν, ἄτε προσκυνητῶν
 πὲρ ὧράπαν, ὃδ' εἰ πρὸς ἡ θύραις
 αὐταῖς πειλὼν γήρειο. Ἀνυπόδητος
 θύει καὶ προσκύνει. Τὰς λεωφύρας
 ὁδὸς ἐκκλίνων ἀπὸ τῶν ἀτραπῶν
 βιάδιζε. Περὶ πυθαγορείων ἀνδρῶν
 φωτὸς μὴ λαλῇ. Τοιούτῳ, ὡς
 ἐν τύποις εἰπῶν, ὁ τροπῶν ἦν αὐτῶν
 τῆς ἀπὸ συμβόλων διδασκαλίας.

Κ Ε Φ. κδ.

106 Εἰπε δὲ ὅτι ἡ τροφή μεγάλη συμ-
 βάλλεται πρὸς τὴν ἀρίστην παι-
 δεῖαν, ὅταν καλῶς ἐπιτηδεύῃς
 γίνῃ, σκεψώμεθα τίνα ἐπεὶ πύ-
 τλω ἐνομοθέτησε. Τῶν μὲν βρωμά-
 των καθόλου πᾶσι πιαῦτα ἀπεδοκί-
 μαζεν, ἡ ὅσα πνύματα ὁδὴ ἐπερα-
 χῆς αἶψα, ἡ πᾶσι ἐναντία ἐδοκί-
 μαζετέ ἐρητῶν ἐκέλευεν, ὅσα
 πῶς ὃ σώματ' ἔξιν καθίστησι τε
 καὶ συστῇ. ὅθεν ἐνόμιζεν εἶναι ὅτι
 ἡ κέγχρον ὀπιτηδεῖν εἰς τροφὴν.

hemiani recte monuit. Cæterum cum
 loco hoc conferendus est Noster infra,
 Num. 161.

ἡ ὅσα πνύματα καὶ τὰς.] Pro tali
 cibo habebantur fabæ: unde iis abstinē-
 dum esse Pythagoras præcepit. Vide Sui-

faciunt, admirabilemque præfe-
 runt sensum, & iis qui intellectu
 & eruditione pollent, divini ali-
 quid inspirant. Nec absolum fue-
 rit pauca quædam eorundem com-
 memorare, ut iste docendi modus
 amplius illucescat. Ne obiter at-
 que aliud agendo ad templum di-
 vertas, aut omnino adores; etiam-
 si pone ipsas templi fores transire
 te contingat: sacrificia & adora
 exalceatus: declina à via regia;
 & incede per semitam: de Pytha-
 goreis ne loquaris absque lumine.
 Talis erat ejus, ut rudi Minerva
 dictum est, modus docendi per
 symbola.

C A P. XXIV.

QUoniam vero & alimenta, si
 rite atque ordine adhibeantur,
 ad optimam institutionem pluri-
 mum conferunt, age considere-
 mus etiam quænam illis leges dixe-
 rit. Ac in genere quidem omnes
 cibos improbabat qui flatulenti
 essent, quique stomacho tumul-
 tum excitare possent: alios vero
 his dissimiles commendabat; qui
 scilicet habitum corporis conser-
 vant adstringuntque: unde & mi-
 lium nutritioni aptum judicavit.

dam v. Πυθαγόρας, & Geopon. lib. 11.
 cap. xxxv.

ἡ τὰ δὲ ἱκανὰ ἰδιαιμῶς π.] Sic re-
 cte MS. pro, τὰ δὲ ἱκανὰ ἰδιαιμῶς π. ;
 quod prior Edit. habet.

Omnino autem eos cibos rejiciebat qui Diis ingrati essent ; quia nos à Dei familiaritate abducerent. Alio vero intuitu abstinere jubebat à comedendis quæ sacra censebantur ; quia honore reverentiaque majori digna essent , quam ut communi hominum usu absumerentur. Monebat etiam cavere ab iis quæ facultatem divinandī , puritatem animæ , castitatem , sobrietatem aut virtutis habitum impedirent : denique respuebat cuncta sanctitati adversa , & tum cateram animæ puritatem , tum oblatas in somno species obfuscantia. Tales erant leges cibariæ generales : singillatim vero iis , qui inter philosophos contemplationi addictiores forent , quique maxime severa lege agitaturi essent , omnia superflua vetitaque ciborum genera simul ac semel submovebat ; ac ne unquam vel animata ederent , vel vinum biberent , vel Diis hostias immolarent , vel ullo denique modo animalia læderent , quin iis potius debita jura studiosissime servarent , auctore extitit. Sed & ipse ita vixit , ut à carne animalium abstineret , & ad aras adoraret sanguine nunquam adpersas : providebat insuper , ne & alii animalia , utpote eandem nobiscum naturam for-

καθ' ὅλα ἡ ἀπιδοκίμαζε καὶ τὰ πῶς
θεοῖς ἀλλότρια , ὡς ἀπαγορεύει ἡμᾶς
τῆς πρὸς αὐτὸ θεῶς οἰκωόσας . κατ'
ἄλλον ἢ αὐτὸς ποιεῖ τὸ νομιζομένων
εἶναι ἱερῶν σφύδρα ἀπὸ χειρὸς πα-
ρήγαλλεν , ὡς τιμῆς ἀξίων ὄντων ,
ἀλλ' ἔτι τῆς κοινῆς ἐκ ἀνθρωπίνης
χρήσεως , καὶ ὅτι ἡ ἐκ μαυτικῶν ἐν-
πιδίξεν , ἡ πρὸς καθαρότητι τῆς
ψυχῆς , καὶ ἀγνείας , ἡ πρὸς σω-
φροσύνης ἡ ἀρετῆς ἔξιν , παρήνδ
φυλάττειν . * Καὶ τὰ πρὸς εὐδ- 107
γείας ἡ ἐνασπίως ἔχοντα , καὶ ὅτι
θολῶνται τῆς ψυχῆς πᾶς τὰ ἄλλας
καθαρότητες , καὶ τὰ ἐν πῶς ὑπνοῖς
φαντάσματα , παρητήρ . κοινῶς
μὲν ἐν ταῦτα ἐνομοθέτησε περὶ τρο-
φῆς . ἰδίᾳ ἢ πῶς θεωρητικωτάτοις
τῶν φιλοσόφων , καὶ ὅτι μάλιστα
ἀπροτάτοις καθάραις περὶ τὰ πε-
ρὶ αὐτῶν ἀδικατ' ἐδεσμάτων , μήτε
ἐμψυχον μὴδὲν μὴδέποτε ἐοίσειν
εἰσηγῆσθαι , μήτε οἶνον ὅλως πί-
νειν , μήτε θύειν ζῶα θεοῖς , μήτε κα-
τεβλάπην μὴδ' ὅτι ἐν αὐτῶν , δι-
σώζειν ἢ ἐκ τῶν πρὸς αὐτὰ δικαιο-
σύνης ὁππότε μάλιστα . * Καὶ αὐτὴς 108
ἔτιως ἔζησεν , ἀπεχόμεν . τὸ δὲ
τὸ ζῶον τροφῆς , καὶ αὐτὸ ἀνα-
μάχους βωμὸς προσκυλῶν . καὶ
ὅπως μὴδὲ ἄλλοι ἀναμῆσιν πᾶ
ὁμοφυῇ πρὸς ἡμᾶς ζῶα προσημα-

³ Ἀντι] Imo , ἀντί , propter præcedens ὅτι .

⁴ Ἀναμῆσιν βωμὸς] Confer Notitium supra , Num. 25. & Num. 35.

μῦθον, πᾶσι τὰ ἄγρια ζῶα σωφρο-
νίζων μᾶλλον ἢ παιδῶν διὰ λό-
γων ἢ ἔργων, ἀλλ' ἔτι διὰ καλῶ-
σως καταβλάπτων. ἤδη ἢ καὶ τῷ
πολιτικῶν πῶς νομοθέταις προσέ-
ταξεν ἀπέχεσθαι τῷ ἐμψύχων. ἄτε
γαρ βλαμῶντες ἄκρως δικαιοπρα-
γεῖν, ἔδει ἵ ἴσθην μηδὲν ἀδικεῖν τῷ
συνγενοῶν ζῶων. ἐπεὶ πῶς ἂν ἐπι-
συν δίκαια πράττειν οὖν ἄλλως,
αὐτοὶ αἰσχυρόμενοι ἐν πλεονεξίᾳ
συνγενοῦ τῷ τῷ ζῶων μετοχῇ, ἅπερ
διὰ τῷ τῷ ζωῆς καὶ τῷ συνεχέων τῷ
αὐτῶν κοινωνίαν, καὶ τῷ ἀπὸ τέτων
συνισταμένης συγκεράσεως, ὥσπερ
ἀδελφότητι πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς (δὲν).

109 * Τοῖς μὲν τοι ἄλλοις ἐπέτρεπε πι-
νῶν ζῶων ἀπίεσθαι, ὅσους ὁ βίβω μὴ
πάνυ ἦν ἐκκακαζομένη καὶ ἱερὸς
καὶ φιλόσοφος. καὶ τέτοις χρὸνόν
πινὰ ὡρᾶν τῷ ἀποχρῆς ὡρᾶσθαι.
ἐνομοθέτησε ἢ πᾶσι αὐτοῖς, καρδίαν
μὴ τρώγειν, ἐγκέφαλον μὴ ἐσθίειν,
καὶ τέτων εἰσγασθαι πάντως οὖν Πυ-
θαγορικούς. ἡγεμονίαν γὰρ εἰσὶ καὶ
ὥσπερ ὁππότερα καὶ ἔδρα πινεὶς ἢ
φροεῖν ἢ τῷ ζῶν. ἀφωσθετο δὲ
αὐτὰ διὰ τῷ τῷ θείῳ λόγῳ φύσιν.
ἔτως καὶ ἢ μαλαχῆς εἰσγασθαι ἐκεί-
νῳ vivendique consisterent. Sunt vero

tita, caderent; ipse feras corripiens potius, & re ac verbis instituens, quam puniendo destruens. Præterea iis quoque inter Politicos, qui legeslatores erant, præcepit, ut ipsi quoque ab animalibus abstinerent: cum enim exactissimum iustitiæ cultum profiteantur, oportere utique eos in nullo à cognatis animalibus injuriis esse: quomodo enim suadere aliis possent, ut iuste agerent, si ipsi deprehenderentur cognationem participationemque violare, nobis intercedentem cum cæteris animalibus: utpote quæ per vitæ eorumdemque elementorum communione, & inde ortam contempertationem, veluti per fraternitatem quandam, nobiscum conjuncta sunt. Cæteris tamen, qui vitam non adeo ad unguem expurgatam, sacramque & philosophicam agebant, potestatem dedit certa quædam animalia attingendi; iisque abstinentiam imperavit definito tempore circumscriptam. Hisce præcepit, cor non rodere: cerebrum non comedere: nam ab istis omnes Pythagoricos prohibuit: eo quod in iis principium, & veluti scalæ quædam, ac sedes sapiendi & alia quæ propter divinæ rationis naturam sancte habebat: hinc est, quod malva abstineri voluit;

* Δίπνη] Sic rescripti pro διπ, quod prior Edit. nullo sensu habet.

* Μαλάχης] Editio Arcerii nullo sensu habet μόχης: pro quo μαλάχης nos

recte reposuisse, nemo dubitabit, qui legerit Jamblichum Nostrum in *Protreptico*, Symb. xxxviii. Ibi enim non solum malva, secundum Pythagoræ præcep-

quoniam præcipua naturalis illius sympathiæ, quæ inter cœlestia & terrena intercedit, nuntia est & index. Similem abstinentiam à melanuro præscripsit; quia Diis infernalibus sacer est: item ab erythino; ob alias hujus generis causas. Fabarum quoque esum prohibuit, propter multas sacras naturalesque rationes: atque alia his similia constituit; per alimenta etiam homines ad virtutem ducere exorsus.

C A P. XXV.

ARbitratur vero & Musicam, si quis eam legitimo modo adhibuerit, plurimum ad sanitatem afferre momenti. Solebat enim non perfunctorie usurpare hancce CATHARSIN, sive repurgationem; quo nomine medicinam quæ ope musicæ fit notare solebat. Tractabat autem potissimum circa vernum tempus modulationem hujusmodi. Quendam lyra ludentem colloca-
bat in medio, eumque circumsidebant cantandi periti, & prout ille

eum, abstinendum esse docet; sed etiam rationem reddit, quare herba illa sympathiæ, quæ inter cœlestia & terrena intercedit, index habeatur: nimirum, ὅτι συντίσκειται τῷ ἥλιῳ, quia Soli sese obvertit. Vide etiam Schefferum de Philosoph. Ital. pag. 143. & inprimis Clariss. Jacobum Perizon. ad Elian. Var. Hist. lib. IV. cap. XVII. ubi de Symbolo illo Pythagoræo-

λῶεν, ὅτι πρώτη ἄγγελος καὶ σημάτερα συμπαθειῶν ἑρμηνεύων πρὸς ὀπίσθια. καὶ ἡ μελανύρε ἡ ἀπίχεσθαι παρήγγαλλε. χθονίων γὰρ ἐστὶ θεῶν. καὶ ἡ ἐρυθρὰ ἄνθρωπον μὴ προσλαμβάνειν, δι' ἑπὶ πταυῖται αἵματα. καὶ κυάμων ἀπίχεσθαι. διὰ πολλὰς ἰερείας π, καὶ φυσικὰς, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν ἀνηκέστας αἰτίας. καὶ ἄλλα πταυῖται διεισομοιότησε τῆς τοῦ ἡμοῖα, διὰ τὸ τροφῆς ἀρ-
χόμενον εἰς ἀρετὴν ἐδραῖν οὖν. ἀνθρώπου.

K E Φ. κί.

Υπελάμβανε ἡ καὶ τὴν Μυσ- 110
κὴν μεγάλην συμβάλλεσθαι πρὸς υἱαίαν, ἂν τις αὐτῇ χρῆται καὶ τὰς προσήκοντας τροφάς. εἰδὼς γὰρ ὅτι παρέργως τῇ πταυτῇ χρῆσθαι καθάρσει. τὰ πρὸς δὲ ἡ προσήγορος τὸ διὰ τὸ Μυσικῆς ἰατρείαν. ἡ πτε-
π ἡ πτε τὸ ἐαρινὸν ὥραν τὸ πταυ-
της μελωδίας. ἐκαθίζε γὰρ ἐν μέ-
σῳ πνέ λύρας ἐφαπτόμενον, καὶ κύκλῳ ἐκαθίζοντο οἱ μελωδοῦν δυ-
νατοί. καὶ ἄλλως ἐκείνους κρύοντες.

rum, Μολόχῳ μετέφύτει μὲν, καὶ ἑδρα-
δι, pluribus agit.

⁷ Μελανύρε ἡ ἀπ.] Vide Nostrum in Proterpico, Symb. v. & Menag. ad Laert. VIII. 19.

⁸ Ἐρυθρὰ] Alii ἱρὺς vocant: ut & ipse Jamblichus in Proterpico, Symb. XXXIII.

παιῶνας πινας, δι' ὧν εὐ-
φραίνεσθαι καὶ ἐμμελεῖς καὶ εὐρυθμοί
γίνεσθαι ἐδόκεν. χρηῶσαι δὲ αὐτὰς
καὶ κατὰ τὸν ἄλλον χρόνον τῇ Μουσικῇ
III ἐν ἰατρείᾳ τάξῃ. * Καὶ εἶναι πινὰ
μέλη ¹ πρὸς τὰ τ' ψυχῆς πεπιη-
μύρα πάθη, πρὸς π' ἀθυμίας, καὶ
δηγμῶν, ἀδὴ βοήθησι πικρῶτατα ἐπι-
νευόητο. καὶ πάλιν αὐτὰ ἐπεὶ πρὸς π'
τὰς ὀρέξεις, καὶ πρὸς ὄνυσθιμῶν, καὶ
πρὸς πᾶσιν ὡς ἀλλοτρίω τῆς ψυ-
χῆς. εἶναι γὰρ καὶ πρὸς τὰς ὀρθοθυμίας
ἄλλο γένος μελοποιίας ἐξ ὁρμηδόν.
χρηῶσαι δὲ καὶ ὀρχήσεσιν. ὀρεῖσθαι δὲ
χρηῶσαι λύρα. τὰς γὰρ αὐτὰς ὑπε-
λάμβανεν ὕψιστον τε καὶ πανηγυ-
ρικόν, καὶ ἁδαιμῶς ἐλδύμενον τὸν
ἦχον ἔχειν. ² χρηῶσαι δὲ καὶ Ὀμήρου
καὶ Ἡσιόδου λέξεσιν ἐξαιλεγμύραις
III πρὸς ἐπανόρθωσιν ψυχῆς. * Λέ-
γεσθαι δὲ καὶ ὅτι τ' ἔργων ⁴ Πυθα-
γόρας μὲν ἀπονδινάκῃ ποτὶ μέλη

¹ Παιῶνας πινας] Confer Porphyrr.
Num. 32. & 33.

² Μέλη πρὸς τὰ τ' ψυχῆς πάθη] Vide
Plutarchum de *Virtute Morali*, pag. mihi
441.

³ Χρηῶσαι καὶ Ὀμήρου — ἐπανόρθ.
ψυχῆς] Hæc repetuntur infra, Num.
164.

⁴ Πυθαγόρας μὲν ἀπονδινάκῃ ποτὶ μ.]
Historiam hanc ex Jamblichō Nostrō re-
petit Sopater in Hermogenem, pag. 383.
Edit. Ald. ubi ait: Καὶ Πυθαγόρας γὰρ, ὡς
Ἰάμβελιχος φησὶν ἐν τῇ αἰτ' Πυθαγορείῃ αἰ-
ρίσει, μέγα συνεπὶ ἀπονομήμενος, ναύτιον
τινὰ συνὸν αὐλῇ καμῶζοντα μὲν λαμπρῶς
καὶ αὐλητῶν τὸν τε οἶκον αὐτῆς ἐμπέσσει

lyram pulsabat, ita circumfidentes
concinebant pæanas quosdam, qui-
bus animi oblectari, fierique con-
cinni & bene compositi videbantur.
Alio vero tempore Musicam etiam
medicinæ loco adhibebant: erant
enim cantus quidam ad sanandos
animi affectus facti, & contra tri-
stitionem pectorisq; morsus, velut
præsentissima remedia, excogitati;
rursusque alii contra iram, & ani-
mositatem, & contra alias hujus-
modi animæ perturbationes: sup-
petebat etiam aliud quodpiam ad-
versus cupiditates, modulationis
inventum. Interdum & saltationes
instituebant: pro instrumento vero
lyra utebantur; tibias aliquid mol-
le, & pompæ accommodatum, li-
berisque hominibus indignum re-
sonare putantes. In usu quoque il-
lis erant Homeri & Hesiodi selecti
versus, quibus animos emendabant.
Fertur autem etiam inter acta Py-
thagoræ, quod aliquando spondai-

ἀπονδινὰ καὶ ζυλοτυπία, ἐπίσχεσι κα-
ταίεσθαι, παρεκκλυσσάμενος τῇ αὐλητῇ διμε-
ταβάλλειν καὶ ὀνύσσειν ἐπὶ τῇ καὶ ἀπονομήσει
πρὸς μέλη, τὸ καλῶς μὲν ἀπονδινῶν, (ma-
lim, ἀπονδινῶν, ut hic apud Jambli-
chum.) Eandem historiam tangit etiam
Quintilianus *Instit. Orator.* lib. 1. cap. 10.
p. m. 52. Nam et Pythagoram accepimus,
concitato ad vim pudicæ domui afferendam ju-
venes, iussa mutare in spondeum modos libi-
cina, composuisse. Alii historiam hanc ad
Damonem Musicum referunt, ut Gale-
nus, lib. ix. αἰτ' τ' καὶ Ἰπποκράτει καὶ
Πλάτωνα δυνάμεσθαι, cap. 5. & Martia-
nus Capella de *Nuptiis Philol.* lib. ix.

co tibicinis cantu rabiem extinxerit Taumenitis adolescentis ebrii, qui noctu commissi abundus ad amicam irruere, vestibuloque ædium, propter corrivalem, qui intus erat, jam parabat ignem subjicere: Phrygio quippe cantu ad hoc accendebatur, & quasi flabello quodam magis magisque inardescibat. Sed Pythagoras, intempesta nocte tum forte Astronomiæ vacans, inhibito cantu illo, tibicinem monuit, ut spondaicum inflaret: quo adolescens, sine mora sibi redditus, modeste domum rediit: cum paulo ante ne tantillum quidem toleraret; imo prorsus nullam castigationem admitteret, & Pythagoram insuper sibi occurrentem, in malam rem stolide amandaret. Empedocles vero, cum juvenis quidam jam stricto gladio, in hospitem suum Anchitum, qui judex publice lectus patrem ejus ad mortem condemnaverat, irrueret, & ira doloreque perturbatus, condemnatorem patris sui, tanquam homicidam, obtruncare vellet; mutatis modulis, confestim exorsus est illud Poëtæ:

Nepenthes, sine felle, malis medicinaque cunctis.

⁵ Παρὰ τὴν ἀντιπαύτῃ] Id est, a domo rivalis veniens.

⁶ Ἀναχόμενοι } Revocavi ex MS. pro ὅτι κρείττον, quod prior Edit. nullo sensu habet.

Διὰ τὴν αὐλητὴν καταπίπτει τοῦ
Ταυρομένητος μερακίᾳ μέθυοντο
πλὴν λύσαν, νύκτωρ ὀπικωμάζον-
το τῇ ἱρωμένῃ ἡ δὲ τὴν ἀντε-
ραστοῦ, καὶ τὴν πυλῶνα ἐμπιπράναι
μέλλοντο. ἐξήπιετο γὰρ ἔτι ἀνελ-
πυρῆτο ὑπὸ τῆς φρυγίᾳ αὐλήμα-
το. ὁ δὲ κατέπαυσε τάχιστα ὁ
Πυθαγόρας. ἐτύγχανε δὲ αὐτὸς
ἀστρονομίῳ ἀνελ, καὶ τὴν οἷς
τὴν ἀντιπαύτῃν μεταβολῇ ὑπέ-
στο τῷ αὐλητῇ. δι' ἧς ἀμαλλήτῃ κα-
ταπλεῖν κρημνίως οἰκάδε ἀπηλλογῇ
τὴν μερακίον, πρὸ βραχέως μηδ'
ἐφ' ὅσον ἔν ἑ ἀναχόμενον, μηδ'
ἀπλῶς ὑπομνήσαν νυκτείας ὀπ-
ικῶν παρ' αὐτῇ. πρὸς δὲ καὶ
ἐμπλήτως ὁποιοῦμαι τὴν
Πυθαγόρα συνεχίαν. * Ἐμπι-
κλῆς δὲ, παλαιῶν τὴν ξίφῃ ἥδη
νεανίᾳ τινὸς ὀπῇ τὴν αὐτῇ ξινοδόχον
Ἀγχιτον, ἐπὶ δικάσις δημοσίᾳ τὴν
τῇ νεανίᾳ πατέρα ἱθανάτωσε, καὶ
αἰζῶντο, ὡς εἶχε συγχύσεως καὶ
θυμοῦ, ξιφῆρας παῖσι τὴν τῇ πα-
τρὸς καταδικαστῶν, ὡς αὐτοὶ φονεῖς,
Ἀγχιτον, μεταρροσάμεντο εὐθὺς,
ἀνεκρόεσσο τὴν,

⁸ Νηπενθές τ', ἄχολόν τε, κα-
κῶν ὀπλήθον ἀπάντων,

⁷ Ἐμπλήτως ὁποιοῦμαι] Sic recte MS. At prior Edit. corrupte, ἐμπλήτῃν ὁποιοῦμαι.

⁸ Νηπενθές τ', ἄχολ.] Est versus notissimus Homeri, Odyss. Δ.

κατὰ πόν πειπλύν· καὶ πόν τι αὐτῶ
 ξενόδοχον Ἀγχιπιν θανάτῳ ἐρύ-
 σωτ, καὶ τ' νεανίαν ἀνδροφονίας.
 114 * Ἰσορῆται δὲ ἔτ' ἔμπεδο-
 κλείας γνωρίμων ὁ δοκιμάζεται
 ἐκλόπῃ θμύδα. ἔπινυν σύμπαν
 τὸ Πυθαγορεὺς διδασκαλεῖον· τὸ
 λογομῆλον ἐξέρχεται ἐκ συναρμολογίας
 καὶ ἐκ παλαιῶν ἐπιπέτων μέλας πόν
 ἡδύοις, εἰς τὰ ἐκαστὰ πᾶσι πε-
 ραζόν χρησίμως πᾶς τ' ψυχῆς
 ἀλαφρείας.¹⁰ Ἐπὶ τὴν εὐνάς τε-
 πέδροι, τῶν μὲν ἡμέραν¹¹ πε-
 ραχῶν καὶ πενηχημάτων ἐξ ἐκά-
 στατον πᾶς ἀναοίας ἡδύας πόν
 μελῶν ἰδιώμασι, καὶ ἡσυχίας πα-
 ρεκάδον ἐαυτοῖς ἐν τῇ ἐὼλη-
 νεύματι ἐὼν ἐν ὁρῇς ὅτ' ὕπνους,
 ἐξαίσιμα δὲ πόν, τῆς¹² κοιτι-
 χαλίας πάλιν, καὶ καὶ δὲ ἄλλο-

Atque ita hospitem suum ne ne-
 caretur, & juvenem ne cædem ad-
 mitteret, præservavit: qui exinde
 inter genuinos Empedoclis disci-
 pulos, atque is quidem omnium
 clarissimus fuisse traditur. Præ-
 terea tota Pythagoræ schola, il-
 lam quam vocabant *EXARTY-
 SIN* i. e. adaptationem, & *SY-
 NARMOGAN* i. e. concinnita-
 tem, & *EPAPHAN* i. e. at-
 tactum, idoneis quibusdam car-
 minibus efficiebat, animique ha-
 bitudinem in contrarios affectus
 utiliter traducebat. Nam cubitum
 ituri, per odas quasdam & pecu-
 liares cantus mentes repurgabant
 à diurnis perturbationibus, & illo,
 qui adhuc in auribus tinniebat, stre-
 pitu; sicque tranquillam, & vel
 paucis, vel bonis somniis comi-
 tatam quietem sibi conciliabant:
 surgentes autem alterius moduli

⁹ Τὴν λογομῆλον ἐξέρχεται καὶ συναρμ.]
 Eadem traduntur supra, Num. 64. &
 65.

¹⁰ Ἐπὶ τὴν εὐνάς τε πε.] Idem testa-
 tur Quintil. lib. ix. cap. 4. p. m. 430.
 Pythagorici motis fuit, cum somnum petentes,
 ad hyam prius lenire mentes, ut, si quid fuis-
 set turbidiorum cogitationum, componerent. Et
 Boëtius lib. i. de Musica, cap. i. Pytha-
 gorici, cum diurnas in somno resolverent curas,
 quibusdam canilenis utebantur, ut eis lenis &
 quietas sonus obtemperet.

¹¹ Τεπεχῶν] Id est, secundum Quin-
 tilianum loco laudato, turbidiorum cogita-
 tionum. Pro πενηχημάτων autem Noster
 supra, Num. 65. habet, πενηχημάτων: ubi
 vide quæ notavimus.

¹² Κοιτινχαλίας] Ex MS. reposui, pro

κοιτινφιλίας, quod in Edit. Arcerii le-
 gitur. Est autem κοιτινχαλίας, corporis,
 quem lectus, sive somnus hominibus af-
 fert. Cæterum, totum hunc locum ad
 verum sensum reformavi & distinxī, qui
 in prior Edit. sic legitur, ἐξαίσιμα δὲ πόν
 καὶ τ' κοιτινφιλίας πάλιν, καὶ καὶ δὲ ἄλ-
 λοτρῶν ἀπὸ πᾶσιν ἀσμάταιν: quæ vi-
 tiola hujus loci lectio decepit cruditissi-
 mum Schefferum de Philos. Ital. cap. xiv.
 pag. 159. Verit enim cum Arcerio,
 Mane surgentes ex somno communem utilitatem
 afferente, &c. Videndum autem annon
 pro κοιτινχαλίας, quæ est vox insolens,
 & mihi, ut verum fatear, suspecta, scri-
 bendum forte sit, καὶ τ' κοιτινφιλίας: ut le-
 gitur supra, Num. 65.

cantibus, à lecti torpore, soporisque gravedine sese liberabant. Est vero, ubi aliquando absque carminum pronuntiatione affectus & morbos perfunxerint, vere, ut aiebant, incantantes: indeque & probabile est, *EPODES* i. e. incantationis nomen usu venisse. Atque hoc modo Pythagoras utilissimam humanæ vitæ morumque emendationem, Musicæ beneficium effecit.

C A P. XXVI.

Q Uoniam vero in eo jam sumus, ut enarremus sapientiam, qua Pythagoras in aliis docendis usus est, non alienum fuerit, etiam id quod hinc propius abest, commemorare: quo nimirum pacto scientiam harmonicam, ejusque rationes invenerit: idque repetemus paulo altius. Meditabatur aliquando, & intentiori cogitatione volvebat, annon auditui firmum &

¹³ Εἰς τὸ ὅτι ἀνδρὶ λέξις μελισμάτων ὅπως τ.] In hoc loco quædam mihi minime placent. Quid enim est illud, ἀνδρὶ λέξις μελισμάτων? Nam cantica non dicuntur, sed canuntur. Poterat sane Jamblichus, omiſſa voce λέξις, absque ullo sensus dispendio dicere, ἀνδρὶ μελισμάτων. Deinde, quid sibi vult illud, ὅπως τ.; in quo mendum aliquod latere videtur. Et denique, quomodo Pythagorei dici potuerunt ἰσχυροί, si nullo omnino carmine vel cantico usi fuerunt; aut quomodo inde nomen ἰσχυροῦς origi-

νόπων ἀπηλλάσσονται ἀσμάτων. ἔστι ¹³ δὲ ἢ ὅτι ἀνδρὶ λέξις μελισμάτων ὅπως τ. ἢ πᾶσι ἢ νοσηματὰ τινα ¹⁴ ἀφυγιάζον, ὡς Φασίν, ἐπαδόντες ὡς ἀληθῶς. καὶ εἰς ἐν τῷ τῷ πᾶσι τ' ἔνομα τὰ τοιαῦτα εἰς μέσσην παρελθούσιναι τὸ τ' Εὔπαθης. ἔτι μὲν ἐν πολυφειλεσιότιλιν κατεστήσεται Πυθαγόρας τ' ἀπὸ τῆς Μυσηκῆς τ' ἀνθρώπων ἡθῶν τε ἢ βίων ἐπανόρθωσιν.

K E Φ. κς'.

Εἰπεῖν τὸ ἐν πᾶσι γινόμενον ἀφ' ἡ γὰρ οἱ τ' Πυθαγόρας παιδίδου κλέος σφίαν, ἢ χῶρον ἢ τὸ τέταρτον ἀρκεῖται ἐφεξῆς εἰπεῖν, ὅπως ἔστι τὸ τ' ἀρμονικῶς ἰσχυρῶς, καὶ ὅτι ἀρμονικῶς λόγος. δεξιότατος δὲ μικρὸν ἀνωθεν. ἢ Εἰς φροντίδι ποτὶ ἢ ἀλογισμῶν σωτηριώδους ὑπάρχων, εἰ ἀπὸ διώκει τῇ ἀκρῇ βοηθεῖαν τινα ὀργανικῶς ἰσχυ-

nem suam traxisse potuit. Hæc sane non cohærent.

¹⁴ Α'φυγιάζον] Est compositum ex ἀπὸ, & ὑγιάζω, [sanum reddo: quam vocem, licet Lexicis vulgatis ignotam, cave tamen ut corruptam damnes. Nam & supra Num. 64. Noster utitur voce ἀφυγασμός.

¹ Εἰς φροντίδι ποτὶ ἢ ἀλογισμῶν σωτ.] Totus hic locus, usque ad finem capituli, ἀπολεῖται etiam legitur apud Nicomachum Gerasenum in *Enchiridio Harmonices*, pag. 10. & seqq. Edit. Meibom. unde cum Jamblichus descripsit.

τοῦτοι παρίαι καὶ ἀπαρχολόγισον,
οἷαν ἢ μὲν ὅλγος Διὰ ἔ' Διὰ ἑῆς ἔ'
Διὰ τῆ κανόνου, ἢ νῆ Δία Διὰ
διόπτερας ἐχί' ἢ δ' ἀφ' ἑ' Διὰ ἔ' ζυ-
γοῦ, ἢ Διὰ τῆς τ' μέτρων ὀπτινοίας.
ὡς π' χαλκωτυπίον ὠρεπατῶν,
ἐκ πινου δαιμονίης σωτυρίας ἐπὶ-
κασε ραισῆρων σίδηρον ἐπ' ἄκμονι
ραϊόντων, καὶ οὗ ἤχας ὡς μιζ-
πὸς ἀλλήλας ἀποδιδόντων, πλὴν
μιας συζυγίας. ἐπὶ γίνωσκε δ' ἐν
αὐτοῖς τὴν τε Διὰ πασῶν, τὴν τε
Διὰ πέντε, καὶ τὴν Διὰ τεσσάρων
σωωδίαν. ³ τὴν ἣ μεταξύτῃται τῆς
τε Διὰ τεσσάρων, καὶ τ' διὰ πέντε,
ἀσύμφωνον μὲν ἰώρα αὐτῶν κατ'
ἑαυτῶν, συμπληρωτικῶν δὲ ἄλ-
λως τῆς ἐν αὐτοῖς μεζονότητος.

116 * Ἀσμφου δὴ, ὡς καὶ θεὸν ἀνυο-
μῆρης αὐτῶν τ' προήσεως, εἰσέδραμν
εἰς τὴν χαλκῆον, καὶ πικίλαις πεί-
ραις ὡς τῶν ἐν τοῖς ραισῆρσιν
ὄγκων εὐρών τ' Διὰ φεραν ἔ' ἤχας,
ἀλλ' ἐ' ὡς τὴν τ' ραιόντων βίαν,

falli nescium adjumentum, instru-
mento quopiam afferre posset ;
sicut visum circinus juvat , & re-
gula , vel certe perspicillum ;
tactum trutina & mensurarum in-
ventio : atque prope fabri ferra-
rii officinam ambulans, casu quo-
dam divino audivit malleos super
incude ferrum emollientes , so-
nosque congruos inter se reddentes,
una tantum consonantia ex-
cepta. Agnoscebat enim in illis
concentum dia pason , itemque
illum dia pente , & dia tessaron :
illum vero qui inter dia tessaron
& dia pente medius est , vidit in-
ter se quidem symphoniz exper-
tem esse , supplere autem quod
in illis exuberat. Latus itaque,
quod propositum sibi non sine
divina ope succederet , in officinam
se conjicit , & variis experi-
mentis cognoscit , soni diversita-
tem nasci ex malleorum magnitu-
dine , non vero è cudentium viri-

³ Παρὰ τὴν χαλκωτυπίον ὠρεπατῶν.] Ean-
dem de Pythagora historiam refert Jam-
blichus noster in Nicomachi Arithmet. In-
trod. pag. 171. 172. itemque Gaudentius
ἐν Εἰσαγωγῇ Ἀ' εἰς. pag. 13. & seq. Edit.
Meibom. Macrobi. lib. 1. cap. 1. in Somn.
Scip. & Boëthius lib. 1. de Musica, cap. 10.
& 11. cujus verba hæc sunt : Cum interea
divino quodam motu (Pythagoras) præteriens
fabrorum officinas, pulsos malleos exaudivit ex
diversis sonis unam quodammodo concentiam
personare. Ita igitur ad id, quod dix inquirere,
bat, attentius, accessit ad opus : diuque consi-

derans arbitratus est diversitatem sonorum fe-
vientium vires efficere. Atque ut id apertius
colligeret, mutari inter se malleos imperavit :
& quæ sequuntur. Nam totum locum
adducere supervacaneum putamus.

³ Τὴν ἣ μεταξύτῃται τῆς τε Διὰ πασῶν.]
Locum hunc ante mutilum ex MS. sup-
plevi. In priore enim Edit. desunt ver-
ba hæc , τῆς τε Διὰ πασῶν, καὶ τ' Διὰ
πέντε, ἀσύμφωνοι μὲν ἰώρα αὐτῶν. Cæte-
rum, pro μεζονότητι apud Nicomachum
rectius legitur μεζονότης. Subintel-
ligitur enim ex præcedentibus σωωδίαις.

bus, neque ex figuris malleorum, aut ex ferri quod cudebatur conversione. Postquam igitur libramentum & malleorum pondera maxime æqualia accurate explorasset, domum rediit, unicumque paxillum parietibus ab angulo ad angulum infixit; ne, si plures essent, aliqua se inde exereret diversitas, aut paxillorum, propriam quisque naturam habentium, varietas suspensa fieret: dein ab hoc paxillo quatuor chordas ejusdem materiæ, & magnitudinis crassitieque, & æqualiter contortas, ex ordine suspendit, singulisque singula pondera ab infima parte alligavit: cumque ita longitudinem fidium omnimodo exæquasset, binas simul chordas alternatim pulsans, dictam consonantiam invenit; aliam nimirum in alia conjunctione. Nam illam, quæ maximo pondere tendebatur, cum ea quæ minimum habebat pondus simul pulsam, dia pason resonare deprehendit. Erat autem altera harum, ponderum duodecim; altera vero sex: adeoque ratione dupli efficiebatur concentus dia pason dictus, ut vel ipsa ponde-

ἔτε ὡς αὖ πὰς ἀρχήματα τῶ σφυρῶν, ἔδὲ ὡς αὖ τῶ τῶ ἐλαυνονόμῳ σιδή-
ρα μεταθεσιν· σηκώματα ἀκροῦς
ἐκλαδῶν, καὶ ῥοπῆς ἰσοτάτης τῶν
ῥαισῆρων, πρὸς αὐτὸν ἀπηλλογῇ,
καὶ διὰ τὸ πινὸς ἐνὲς πρὸς ἄλλῃ + Δι-
γωνίᾳ ἐμπιπνύοιτο πῖς τίχαις,
ἵνα μὴ καὶ τὰτα Διὰ φερά τις
ὑποφαίνῃ), ἢ ὅλως ὑπονοήται
πρὸς ἄλλων ἰδιαζόντων ὡς ἀλλο-
γῇ, ἢ ἀπικρήσεις πρὸς αὐτὴν χορδὰς
εὐμούλῃς⁶, καὶ ἰσοκώλῃς, ἢ ἰσοπα-
χῆς π. ἐ. ἰσοστροφῆς, ἐκάστῃ ἐφ'
ἐκάστης ἐξήρτησεν, ὁλκῶν πρὸς δὴ-
σας ἐκ τῶ κάτωθεν μέρους· πῖ δὲ
μῆκη τῶ χορδῶν μηχανησάμενοι
ἐκ παντὸς ἰσότητα. * Εἶτα κρῶν 117
ἀνὰ δύο ἅμα χορδὰς ἐναλλάξ,
συμφωνίας εὐρεσκε πῖς προλεχθεί-
σας, ἀλλῶ ἐν ἄλλῃ⁸ συντυχία.
πῶ μὲν γὰρ ὑπὸ τῶ μεγίστου ἐξα-
πμάτοιο⁹ τεινονόμῳ πρὸς τῶ ὑπὸ
τῶ μικροτάτου, Διὰ πρὸς ὅν φθον-
γομόλῳ καπλάμβανεν. ἦν δὲ ἢ μὲν
δωδεκα πινῶν ὁλκῶν, ἢ δὲ ἐξ. ἐν
διπλασίῳ δὲ λόγῳ ἀπέφαινε πῶ
διὰ πρὸς ὅν ὅπερ ἐ. αὐτὰ τὰ βάρη

⁴ Διγωνίᾳ] Sic & paulo inferius, Num. 118. In priore vero Edit. male legabatur Διγωνίᾳ.

⁵ Α' πικρήσεις] Prior Edit. corrupte ἀπικρήσεις: at MS. ἀπικρήσεις; pro quo apud Nicomachum rectius legitur ἀπικρήσεις, i. e. appendens.

⁶ Ο'μούλῃς] Prior Edit. ὁμούλῃς: at codex MS. ὁμούλῃς; pro quo per diere-

fin ὁμούλῃς (ut recte est apud Nicomachum) scribendum esse, quis non videt.

⁷ Ἰσοπαχῆς] Sic legendum esse recte vidit Obrechtus. In codice MS. erat, ἰσοπλαχῆς: at in Edit. Arcerii, ἰσοπαχῆς: utrumque vitiole.

⁸ Συντυχία] Συντυχία legendum esse non dubitabit, qui Musicos veteres legcrit. Et sic recte Nicomachus.

ὑπὸ φανειν. τὴν δὲ αὐτὴν μεγίστην πρὸς
τὴν ὥσθ' αὐτὴν ὡς μικροτάτην, ὥσπερ
ὁκτώ οὐκων, διὰ πέντε συμφωνῶ-
σαν. ἐνθεν ταύτῃ ἀπὸ φανειν ¹⁰ ἐν
ἡμιολίῳ λόγῳ, ἐν ᾧ περὶ αἱ οὐκων
ὑπερχον πρὸς ἀλλήλας. πρὸς δὲ
τὴν μετ' αὐτὴν μὲν τῷ βάρει, τῶν
δὲ λοιπῶν μείζονα, ἐνεία σθεμνῶν
ὑπερχουσι, τὴν δὲ διαποσάρων,
ἀναλόγως πῶς βέβηται. ἢ ¹¹ τῷ
τὴν δὲ ὑπερχον ἀνπερὺς καπι-
λαμβάνει, ἡμιολίῳ τὴν αὐτὴν
φύσιν ὑπερχουσι τῆς μικροτάτης.

118 * Τὰ γὰρ ἐνεία πρὸς τὰ ἕξ ¹² ὥσπερ
ἕξ, ὥσπερ τρεῖς, ἢ ὥσθ' ἢ μι-
κρῶν, ἢ ὁκτώ, πρὸς μὲν τὰ ἕξ
ἔχουσι ἐν ὑπερχον λόγῳ ἢ πρὸς
δὲ τὰ δώδεκα, ἐν ἡμιολίῳ. τὸ
ἄρα μεταξὺ τῆς διὰ πέντε, καὶ
τῆς διὰ ποσάρων, ᾧ ὑπερέχει
ἢ διὰ πέντε τῆς διὰ ποσάρων,

⁹ Μικροτάτην] Sic MS. At prior Edit.
μικροτάτην: quod sensus repudiat. Mi-
κροτάτην enim Jamblichus hic appellat
chordam eam, cui minimum pondus ap-
pensum erat: uti contra μεγίστην eam,
cui maximum. Vide omnino Macrobiū
& Boëthium locis ante laudatis, qui ad
totum hunc locum clarius intelligendum
multum conferent.

¹⁰ Ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ] Id est, ea pro-
portionē, quam habent e. g. duodecim
ad octo.

¹¹ Ταύτῃ δὲ ἐπιτείνει] Dicere Jam-
blichus voluit, vel debuit, ἐν ἐπιτείνῳ
λόγῳ. Nam falsum est, novem esse ἐπι-
τείνειν, ἢ διδύκειν: cum contra plane se res
habeat. Recte autem dixeris, novem ad
duodecim esse ἐν λόγῳ ἐπιτείνειν, sive

ra indicabant. Porro maximam il-
lam, ad minimam proximam, octo
pondera habentem, dia pente con-
sonare observavit; adeoque judi-
cavit eas habere hemioliū inter se
rationem, in qua & pondera illa
erant erga se invicem: ad eam au-
tem quæ pondere proxima, reli-
quisque major, novem habebat li-
bras appensas, ex proportionē pon-
derum, dia tessaron efficere: hanc
autem epitriton manifeste videbat
esse ad minimam; cum qua in pro-
portionē hemioliū natura sua consi-
stebat. Nam novem ad sex ita se
habent, quemadmodum minimam
proxima octo ponderum existens,
se habet ad illam quidem, quæ sex
ponderum erat, in epitriti; ad illam
vero quæ duodecim, in hemioliū
ratione. Quod igitur medium est
inter dia pente & dia tessaron, quo
dia pente dia tessaron excedit,

proportionē sesquitercia: quoniam *duode-
cim* continent *novem*, & præterea tertiam
ejus numeri partem. Totius ergo loci
hujus sensus hic est; chordam novem
ponderum habuisse λόγον ἐπιτείνειν, sive
proportionem sesquiterciam ad chordam
duodecim ponderum; ad chordam vero
minimam, sive sex ponderum, λόγον ἡ-
μιόλιον, sive sesquialteram. Hoc Lecto-
rem monere volui, quia Illustrem Obrech-
tum a vero loci hujus sensu aberrasse vi-
debam.

¹² Οὕτως ἕξ, ὥσπερ τρεῖς ἢ ὥσθ' αὐτὴν
μικρῶν.] Locum hunc sic lego & distin-
guo, ὥσπερ ἕξ. καὶ ὅτι τρεῖς ἢ ὥσθ' αὐτὴν
μικρῶν, ἢ ὁκτώ, πρὸς μὲν τὴν ὥσθ', &c. Nam
novem ad sex ita se habent. Pari ratione mi-
nima proxima, &c.

confirmabatur esse in epogdoi i. e. in qua novem ad octo, proportionē: & utrinque probabatur, quod concentus dia pafon esset contextus quidam, junctis sive dia pente & dia tessaron, quemadmodum jungitur ratio dupli, hemioli, & epitriti; ut duodecim, octo, sex: sive vice versa dia tessaron & dia pente, ut ratio dupli, epitriti, & hemioli; exempli gratia, duodecim, novem, sex. Hac ratione atque via, cum & manum & auditum ad pondera adpensa conformasset, atque secundum ea rationem proportionum stabilivisset, facili artificio illam communem paxilli, qui duobus parietibus ab angulo ad angulum infixus erat, lineam, ex qua chordæ religatæ erant, transtulit ad caput instrumenti, quod *chordotonon* voca-

ἑβειαιῶτο ¹³ ἐν ἐπογδόῳ λόγῳ ὑπάρχον, ἐν ᾧ περ τὰ ἐννεὰ πρὸς τὰ ὀκτώ. ἐκατέρως τε ἡ Διὰ πασῶν σύστημα ἡλέγχεται, ἥτοι ἡ Διὰ πασάρων, καὶ Διὰ πέντε ἐν συναφῇ. ὡς ὁ διπλασιῶν λόγος ἡμιολίας τε καὶ ἑπιτρίτης, οἷον δώδεκα, ὀκτώ, ἕξ. ἡ ἀναστροφῆς, τῆς Διὰ πασάρων ἐπὶ Διὰ πέντε, ὡς τὸ διπλασιῶν ἑπιτρίτης τε καὶ ἡμιολίας, οἷον δώδεκα, ἐννεὰ, ἕξ, ἐν τάξει πιαύτη ¹⁴ Διὰ πασῶν, τὴν γλῶσσαν ἢ καὶ τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἀκρότητα πρὸς τὰ ἐξαρτήματα ¹⁵, καὶ βεβαιώσας πρὸς αὐτὰ τὰ τῶν χείρων λόγον, μετέθηκεν εὐμηχανῶς τὴν μὲν τῇ χορδῶν κεινῶν ¹⁶ ἀποδοσιν, τὴν δὲ διαγωνίαν πιασάλας, εἰς τὸν ¹⁷ τῶν ὀργάνων βατήρα, ὃν χορδοτόνον ἀνά-

¹³ Εἰβειαιῶτο ὡς ἐπιγδοῦ λόγῳ] Antea pessime legebatur, ἑβειαιῶτο ὡς ἐπιγδοῦ λόγῳ.

¹⁴ Διὰ πασῶν, τὴν γλῶσσαν δὲ καὶ τ.] Locus hic procul dubio corruptus est; in quo emendando me frustra, fateor, torfi. Quare tenet alius, me felicior. Non enim omnes omnia possumus. Obrechtus pro Διὰ πασῶν legisse videtur Διὰ πλάσων; ut versio ejus fidem facit. At vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani scribendum suspicabatur, Διὰ τῶσαν. Sed neutra conjectura mihi satisfacit. In MS. pro τὴν γλῶσσαν scriptum erat τῶσαις: corrupte utique & nullo sensu. Apud Nicomachum locus hic ita legitur & distinguitur, ὡς τάξει πιαύτη. πῶσαις ἐπὶ τὴν χεῖρα, &c.

¹⁵ Εξαρτήματα] Male ante, ἐξαρτήματα. Dicuntur autem hic ἐξαρτήματα,

pondera chordis appensa; ut Obrechtus recte vertit.

¹⁶ Αποδοσιν] Sic etiam Nicomachus. At Arcerius, Obrechtus, & vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani, recte legerunt ἀπόδοσις: quamvis Meibomius emendationem hanc rejiciat; in quo me non habet assentientem. Quid enim hic sibi vult ἀπόδοσις. At ἀπόδοσις ἐστὶ πιασάλας, est, religatio (chordarum) ex clavo: sensu manifesto & necessario. Deinde scribitur, τὴν δὲ Διὰ γωνίαν πιασάλας. Sed sensus exigit, ut legatur, τὴν δὲ Διὰ γωνίαν πιασάλας.

¹⁷ Τῶν ὀργάνων βατήρα, ὃν χορδοτόνον ἀνά.] Jamblichus hic βατήρα sive χορδοτόνον vocat partem illam inferiorem lyrae, cui chordæ annexæ erant. Ei in parte superiore respondebant κρόκοις, sive verticilli; quippe qui chordas ab altera parte

μαζι· τὴν δὲ ¹⁸ πρὸς ἡ ἰσότητι
ἀναλόγως τοῖς βάρεσιν εἰς τὴν τῶν
χορδάων ¹⁹ ἀνωθεν σύμμετρον πε-
119 ρασποφύ. * Εἰς βάθρα τε παύτη
χρῶμα, καὶ οἷον ἀνέξαπατήτω
γνώμονι, εἰς πικίλα ὄργανα τὴν
πεῖραν λοιπὴν ἐξέτεινε· λεκίδων τε
κρῆσιν, καὶ αὐλὰς, καὶ σύραγγας,
καὶ μονόχορδα, καὶ τρίγωνα, καὶ τὰ
ᾠδωπάλησια. καὶ σύμφωνον εὐρα-
σκεν ἐν ᾧ πασι, καὶ ἀπαρχάλακτον τὸ
δὲ ἀρεθμῷ κατέλαψεν. ²⁰ ὀνομά-
σαι τὸ ὑπὸ τῶν μὲν τὸ τῶν ἐξ ἀρεθμῷ
κρίνων ἔντα φθόγγον· μέσῳ δὲ,
τὸν ἔξ ἡμῶν, ἰσότητι αὐτῶν τυγά-
νοντα· ᾠδωμέσῳ δὲ, τὸν ἔξ ἐνεία,
τὸν τῶν μέσων ὀξύτερον, καὶ δὴ καὶ
ἐπὶ γδοον· νήτῳ δὲ, τὸν ἔξ δώδε-
κα. καὶ τὰς μεταξὺ τῆς καὶ τὸ
διὰ πινκτὸν γῆρας πωαναπαληρώσεις
φθόγγους ἀναλόγους, ἕτως τὴν

bat: chordas vero clavorum supe-
riorum, commensurata ad ponde-
rum proportionem eorundem con-
versione, intendebat. Atque hoc
fundamento, & quasi infallibili
norma usus, ad varia deinceps or-
gana experimentum protulit; nem-
pe ad pulsationem patestrarum, ad
tibias, ad fistulas, ad monochor-
da, ad trigona, & similia: atque in
his omnibus deprehendit conso-
nam & immutabilem illam per nu-
meros comprehensionem. Nomi-
nabat autem hypaten sonum nume-
ri senarii participem; mesen, octo-
narii, qui illius existit epitritus; pa-
ramefen vero, novenarii quidem
participem, tono autem uno acu-
torem, quam est mese, atque illius
epogdoon; neten denique, de duo-
denario participantem. Cumque
juxta genus diatonicum, interjecta
spatia proportionatis sonis exple-

tendebant. Sensus ergo totius loci hu-
jus, quem Obrechtus paulo obscurius
vertit, hic est; Pythagoram, in confi-
ciendo instrumento Musico, usum clavi,
sive paxilli, parieti infixi, ex quo chor-
dæ religatæ erant, transiit ad limen,
sive chordotonon lyre, cui chordas an-
nectebat; usum vero ponderum, quæ
chordis appensa erant, eademque ten-
debant, ad χορδῶν, sive verticillos;
quippe quorum conversione Pythagoras
ita intendebat chordas, ut tensio illa pon-
deribus proportionem responderet.

11 Ποσειδών] Arcerius τῶν legendum
putat: sed conjecturam ejus probare non
possum. Nam τῶν & ἐπί τῶν idem pro-
prius est. Ego nulla mutatione, abjecto
tantum τῶν, lego, ποσειδών ἐπί τῶν: sen-

su omnino claro. Apud Nicomachum
certæ particula ἡ deest: sed apud quem
pro ἐπί τῶν minus recte legitur, ἀνά τα-
σιν.

12 Κορδάων] Id est, verticillorum,
quibus intenduntur chordæ: unde κορδά-
ωνος, intensio chordarum, quæ sit ver-
ticillis. Vox ista restituenda est Iambli-
cho nostro in Nicomachi *Introduct. Arith-*
met. pag. 171. ubi hodie male legitur,
κορδάων: quod eruditus interpret Sam-
Tennulius, amputationem vertit; sensu
prorsus refragante, ut cuilibet patebit,
qui locum ipsum inspicere voluerit.

20 Ὀνομαστικὸν δὲ ὑπὸ τῶν μὲν τὸν τῶν ἐξ
ἀρεθμῷ.] Confer cum hoc loco Nicepho-
rum in Synesium de *Insomn.* pag. m. 97.
& Plutarchum de *Musica*, pag. m. 1139.

visset, octochordum consonis numeris ordinavit : nempe duplo, hemiolio, epitrito, & qui hos determinat, epogdoo. Atque hac quidem ratione progressum, naturali quadam necessitate à gravissimo ad acutissimum tendentem, juxta diatonicum illud genus, invenit. Quod autem chromaticum genus & harmonicum attinet, illa itidem ex diatonico liquidiora reddidit; ut aliquando cum de *Musica* tractaturi sumus, demonstrare licebit. Cæterum diatonicum hocce genus à natura tales videtur gradus & processus habere: semitonium, deinde tonus, & deinde tonus; & hoc est dia tessaron, compositio duorum tonorum & semitonii. Postea adsumto alio tono i. e. infititio illo, fit dia pente, nempe systema trium tonorum & semitonii: deinceps post illud, semitonium, & tonus, & tonus, dia tessaron aliud, hoc est epitriton. Adeoque in veteri quidem heptachordo omnes toni inde à gravissimo quarti à se invicem, dia

ἐκτὰ χορδὸν ²¹ ἀριθμοῖς συμφώνοις ὑπετέττει, διπλασίῳ, ἡμιολίῳ, ἑπιτέττει, καὶ τῇ τέττων ἀφωροῦ ἐπογδοῦ. * Τὸ δὲ πρόσθεσιν ¹²⁰ ἀνάγκη πνὶ φυσικῇ ἀπὸ τῆ βαρυτάτης ὅτι τὸ ὀξύτατον, καὶ τὰ τοῦ διαπνικὸν γῆν ὅπως εὐρεσκει. τὸ γὰρ χρωματικὸν καὶ ἐναρμόνιον γῆν αὐτὸς ποτὶ ἐκ τῆ αὐτῆς διετέτανωσεν, ὡς ἐνέσται ποτὶ δεῖξαι, ὅτι ²² περὶ Μουσικῆς λέγων μὲν. ἀλλὰ πῶς διαπνικὸν γένετ' αὐτὸ ὅτι βαθμὺς καὶ τὰς προσόδας πιαύτως πινὰς φυσικὰς ἔχεν φαίνει), ἡμιτόνιον ²³, εἴτα τόνον. καὶ τὰτ' ἐστὶ διὰ τεσσάρων, σύστημα δύο τόνων, καὶ τὰ λεγόμενα ἡμιτονία. εἴτα προσληφθέντ' ἄλλα τόνον, τετίστι τὰ μεσεμβληθέντ', ἡ διὰ πέντε γίνετ', σύστημα τεττῶν τόνων ἢ ἡμιτονία ὑπάρχουσα. εἴθ' ἐξῆς τέττ' ἡμιτόνιον, ²⁴ καὶ τόνον ἄλλον διὰ τεσσάρων, τὰτ' ἐστίν, ἄλλο ἢ ὅτι τεττατον. ὥστε ἐν μὲν τῇ δερχαιοτέρᾳ τῇ ἐπιταχίρῳ πάντας ἐκ τῆ βαρυτάτης ὅτι ἀπ' ἀλλήλων τετάρτους

²¹ Οὐκ ἐχορδῶν] Lyrae Pythagoricæ octochordæ schema exhibet modico laudatus Nicephorus in Synesio de *Insomn.* pag. 98.

²² Ὅταν περὶ Μουσικῆς λέγωμεν] Opus hoc Jamblichi de Musica modico laudatus Meminit autem ejus idem Jamblichus in Nicomachi *Introd.* *Arithmet.* pag. 171. ubi ait, Ἀνω παρέρμεν ἐκείνης, ὡς ἐν κλειστέῳ ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ Μ.

σητὴ εἰσαγωγῇ περὶ αὐτῶν περὶ λογιῶν. Item, pag. seq. Τὰς δ' αἰτίας, διὰ τὰς αὐτὰς συνέβαινεν, καὶ οἰκείον τίπον ἐν αὐτῇ τῇ Μουσικῇ εἰσαγωγῇ σφαιρωμένον.

²³ ἡμιτόνιον, εἴτα τόνον] Supple ex Nicomacho, ἡμιτόνιον, εἴτα τόνον, εἴτα τόνον. Posteriora enim bis repetenda sunt.

²⁴ Καὶ τόνον ἄλλον διὰ τεσσάρων.] Nicomachus plenius & melius, καὶ τόνον, καὶ τόνον ἄλλον διὰ τεσσάρων, τετίστι, ἐπίτετατον.

τὴν Διὰ πωάρων ἀλλήλοις δι' ὅλα
 συμφωνεῖν, τὴν ἡμιτονίαν κτ' μετρί-
 ζασιν, τὴν περὶ πέντε καὶ τὴν μέστω
 καὶ τὴν τετρίτῳ χώρῳ μεταλαμβά-
 νοντ' κτ' τὸν περὶ τετράχορδον. * Ἐν
 δὲ τῇ Πυθαγορικῇ τῇ ὁκταχόρδῳ,
 ἥτοι κτ' συναφῶς συστήματα ὑπερ-
 χάσῃ τετράχορδον καὶ πενταχόρ-
 δον, ἢ κτ' Διὰ ζεύξιν δυοῖν τετρά-
 χορδῶν τῶν χωρὶς ζευγνύων ἀπ' ἀλ-
 λήλων, ὁπότε τὸ βαρυτάτης ἢ προ-
 χώρησις ὑπάρξῃ. ὥς οὖν ἀπ'
 ἀλλήλων πῆμπερ πάντες φθόγ-
 γες, τὴν Διὰ πέντε συμφωνεῖν ἀλ-
 λήλοις, τὴν ἡμιτονίαν προσβάδων εἰς
 πέντε χώρας μεταβαίνοντ',
 περὶ πέντε, δαυτῶν, τρίτῳ, πε-
 ντῆ. ἔτω μὲν ἔν τ' ἡμισυνῶν εὐ-
 ρῶν λόγῳ. καὶ συνησῶν αὐτὴν
 περιέδωκε πῶς ὑπερῶν ἵπτι πάντε τὰ κάλλιτε.

Κ Ε Φ. κζ.

C A P. XXVII.

122 Ἐπαινέται δὲ πολλὰ ἐκ τῶν κατὰ
 τὰς πολιτείας προχθέντων ὑπὸ
 τῶν ἐκείνῳ πηλοποιούντων. Φασὶ
 γὰρ, ἐμπειρίας μὲν ποτὶ ὧρα πῶς
 Κροτωνιάταις ἐρμῆς, πλυπλεῖς
 ποιῶν τὰς ἐκφορὰς ἐκ παλαιῶν,
 εἰπεῖν τινα πρὸς τὸν δῆμον ἐξ αὐ-
 τῶν, ὅτι Πυθαγόρας διεξίοντ'
 ἀκρόασις ὑπὲρ τῶν θείων, ὡς οἱ μὲν
 Ὀλύμπιοι τὰς τῶν θέντων Διὰ θεί-

tessaron secum ubique consonant; semitonio per transitionem quan-
 dam in primam, secundam &
 tertiam tetrachordi regionem sese
 extendente. In Pythagorica vero
 octachordo, quæ, si eam conjun-
 gas, systema quoddam est tetra-
 chordi & pentachordi, si vero
 disjungas, duarum tetrachordo-
 rum à se invicem separatarum; à
 gravissimo fiet processus, ut quin-
 ti à se invicem distantes omnes
 soni dia pente inter se conso-
 nent; semitonio in quatuor regio-
 nes successive progrediente; in
 primam scilicet, secundam, ter-
 tiam, quartam. Hunc itaque in
 modum Musicam invenisse fertur:
 quam postquam stabilivisset, disci-
 pulis ad pulcherrima quæque ad-
 ministram tradidit.

Porro multa à discipulis ejus
 in rerum civilium actu gesta
 laudibus efferuntur. Cum enim
 aliquando Crotoniatis cepisset im-
 petus, sumptuosas elationes fune-
 rum, sepulturaeque faciendi; qui-
 dam ex illorum numero ad popu-
 lum dixit: se audivisse ex Pythago-
 ra, cum de Diis disliceret, quod
 coelestes quidem sacrificantium af-

* Ταῖς τῶν θέντων Διὰ θείων, ἢ τῶν τ.]
 Apposite ad hunc locum Porphyrius de

Abstin. lib. II. §. 15. Μᾶλλον τὸ δαυμένιον
 πρὸς τὸ τῶν θέντων ἢ τῶν, ἢ πρὸς τὸ τῶν θέν-

fectum, non sacrificiorum numerum spectarent; inferi vero è contrario, quasi forte minores, commellationibus, & lessibus, continuisque libationibus & bellariis, inferiisque sumtuosis gaudeant: ideoque & Orcum, quod splendide excipi velit, *Plutonem* vocari. Qui igitur tenuiter eum honorant, illos ab eo in mundo superiori fini diutius vivere; ex iis vero, qui in funera profusos sumptus faciunt, semper eum quendam deducere; ut honoribus ad monumenta fieri solitis fruatur. Hoc consilio effecit, ut opinarentur *Crotoniatæ*, se salutem suam tueri, si in adversis medium tenerent; sin modum sumptibus excederent, omnes præmaturo fato morituros. Alter vero, cum litis arbiter, quæ teste carebat, seorsum cum utroque litigante in via processisset, cumque ad quoddam monumentum substitisset; ille, inquit, qui in hoc monumento situs est, summa æquitate præditus fuit. Ad hæc alter litigato-

Ἰππεικὴ καὶ ὑπερβολὴν γνέσθ.

ἄφρον πλεῖστον βλάπτει. Numen mores sacrificantium potius, quam sacrificiorum multitudinem spectat. Plures hujus generis sententiarum passim apud Scriptores occurrunt.

Ὁ πρὸ τῶν θ.] Sic recte MS. At prior Edit. male, ἔτι τῶν θυμ.

Ἐνταξισμοῖς] Ἐνταξισμοῖς legendum esse monuit etiam Arcerius.

Ἀπεργνῆ] Antea male, προσπνῆ.

σεσιν, ἔτι τῶν θυμῶν πλήθην προσέχουσιν. οἱ δὲ χθόνιοι τέναντον, ὡς ἀν' ἐλατίνων κληρονομήντες, πῶς κάμοις ἐθρήνοις, ἐπὶ ταῖς σωχεῖσι χοαῖς, καὶ πῶς ἰπποφορήμασι, καὶ τοῖς μὲν μεγάλῃς δαπάνῃς ἑναγασμοῖς χαίρουσιν.

* Ὅθεν διὰ τὴν προαίρεσιν τὴν ὑποδοχῆς Πλάτωνα καλεῖσθαι τὸ ἄδελφον καὶ τοῦ μὲν ἀφελῶς αὐτὸν τιμῶντας ἑάν κατὰ τὸ ἄνω κόσμον χροῖον. Διὸ δὲ τῶν ἐκκεχυμένων πρὸς τὴν πένθη ἀνακαίμων, αἰετὶνὰ κατὰ γαῖαν, ἕνεκα τῆς τυγχάνειν τιμῶν, τῶν ἰππὶ τῇ μνήμῃς γινομένων. ἐκ δὲ τῆς συμβολίας τούτης ὑπολήψαν ἐμπιῆσαι τοῖς ἀκούουσιν. ὅτι μετρίαιζοντες μὲν ἐν τοῖς ἀτυχήμασι, τὴν ἰδίαν σωτηρίαν ἀναζητοῦσιν ὑπερβόλῳ τοῖς ἀναλώμασιν, ἀπαντες πρὸς μοίρας καταστρίψουσιν. * Ἐπεὶ δὲ διατητῶν θυμῶν ἄφρον πινὸς ἀμαρτύνει πρᾶγματός, χωρὶς μεθ' ἑκατέρῃ τὴν ἀντιδικῶν ὁδῶν προσάγει, κατὰ μνηματίσιν, φησὶ τὸ ἐν τῷ κείμῳ τῶν ἀντιδικῶν ἔμην πολλὰ κἀνα-

Προάγειν autem hic significat, procedere, vel; progredi.

Ἐνταξισμοῖς] Plures voces in unam hic coaluisse, recte monuit Arcerius; qui legendum censet, καὶ μνηματίσιν, i. e. ipso vertente, cum, qui ad monumentum honores tribuebat. At Nos potius scribendum putamus, καὶ μνηματίσιν: unica tantum addita literula.

ἡ κατὰ ξαρκὶς τῷ πηλοῦ τηκό-
 πῃ τὰ δὲ εἰπόντῃ, μὴ πᾶν αὐτῷ
 πλεῖν ἐστὶ· καταδοξάσαι, καὶ περι-
 ῥηδῶναι πᾶν ῥοπλῶν εἰς τὸ πῖσιν πᾶν
 ἐγκωμιάσαντα τὸ καλοκαρδίαν.
 ἄλλον δὲ διαίταν εἰληφέναι μετὰ-
 λλῶν, ἐκάπερον πείσαντα τὸ ὅππτε-
 ψάντων, τὸν μὲν ἀποτίσαι πένταρα
 πάλαια, τὸν δὲ λαβεῖν δύο, κα-
 ταργῶναι τρία, καὶ δεξάμεναι
 πάλαν τὸν ἐκατέρω. θεμένων δὲ πινῶν
 ὅππτε κακουργία πρὸς γυναικῶν
 ἀγορεύων ἱμάριον, καὶ διειπομένων
 μὴ δίδοναι πατέρα, μέλλειν ἂν ἀμ-
 φότεροι παρῶσι· μετὰ δὲ ταῦτα πρ-
 οραλογισαμένων, καὶ συνέγγυς τὸ
 κεινὸν λαβόντῃ πατέρα, καὶ Φή-
 σωτῇ συγκυωρηκέναι τὸ ἔπρον,
 εἶτα συκοφαντῶντῃ ἑτέρα δὲ μὴ
 προσελθόντῃ, καὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς
 ὁμολογίαν πῖς ἀρχῆσιν ἐμφανί-
 ζοντῃ, ὅτι δεξάμενον τὸ Πυθαγό-
 ρειον πᾶν, Φῆσαι, πᾶν συγκυωρῆ-
 τὸν ἂν ὁρωπὴν ποιήσιν, ἂν ἀμφό-
 125 ποροι παρῶσιν. * Ἄλλον δὲ πινῶν ἐν
 ἰσχυρᾷ μὲν φιλία πρὸς ἀλλήλους
 εἶναι δοκούντων, εἰς σιωπῶν μὲν δὲ
 ὑπεψίαν δὲ πᾶν τὸ χαλαρόν-
 των τὸ ἔπρον ἐμπεπληκῶτων, ὡς ἑ-
 ρηκε πρὸς αὐτὸν, ὡς δὲ γυναικὸς
 ὑπὸ πατέρα διεφθαρμένης· ἀπὸ
 τύχης ἐισελθόντα τὸ Πυθαγόρειον εἰς
 χαλκῆον, ἐπεὶ δέξας ἡσθημένην
 μάχαιραν ὀνομίζων ἀδικεῖσθαι, τῷ

rum multa mortuo bona appreca-
 tus est; alter vero, num igitur,
 inquit, inde locupletior factus est?
 Hunc itaque sua sententia Pytha-
 goreus damnavit; ille vero, qui
 honestatis studium laudaverat,
 momentum non leve eo ipso at-
 tulit ad fidem sibi habendam.
 Alius magnæ rei arbitrio suscepto,
 utrique compromittentium author
 fuit; alteri, ut quatuor talenta
 solveret; alteri, ut duo accipe-
 ret: dein reum tribus talentis
 damnavit; atque ita visus est uni-
 cuique talentum donasse. Præter-
 ea quidam apud mulierculam cir-
 cumforaneam, vestem fraudulen-
 ter deposuerant, & ne alteri eam
 redderet, prius quam ambo præ-
 sentes adessent, vetuerant. Pau-
 lo post eam decepturi, alter com-
 mune depositum repetiit, dicens,
 id cum bona alterius venia fieri;
 ille vero qui non adfuerat, syco-
 phantia usus, ad judicem pactum
 ab initio inter ipsos initum detulit:
 quidam Pythagoreorum exci-
 piens dixit, mulierem satisfactu-
 ram pacto convento, cum ambo
 affuerint. Alii, quibus inter se
 firma videbatur intercedere ami-
 citia, in tacitam suspicionem erant
 delapsi, indicante alteri adulate-
 re ipsius, quasi uxor ejus ab ami-
 co corrumperetur: forte itaque
 Pythagoreus ingressus officinam
 fabri ærarii, ubi ille qui se inju-
 ria putabat affectum, monstrans

fabro gladium, quem acuendum illi commiserat, eidem succensebat, quasi non satis acuisset; suspicatus est hunc in eum, qui adulterii delatus erat, comparari. Atque hic, inquit, aliis omnibus acutior est, excepta calumnia. Quo dicto effecit, ut homo ille mentem adverteret, nec temere in amicum, qui intus erat, antea quippe accitus, peccaret. Alius, cum peregrino cuidam in templo Æsculapii zona aureis plena decidisset, & lex prohiberet, quod lapsum erat, humo tollere; peregrino indignanti præcepit, ut aurum quod humi non ceciderat, eximeret, zonam vero relinqueret. Quin & id, quod ignari in alia loca transferunt, Crotone accidisse ajunt; cum scilicet in ludis publicis grues theatrum supervolarent, & quidam ex iis, qui in portum appulerant, ad eum qui prope se sedebat, diceret: Viden' testes: id audiens aliquis Pythagoreus, eos in curiam magistratuum, qui mille

πηνίτη προσέκοπεν, ὡς ἔχ' ἱκανῶς ἠκονηκότες, καὶ ὑπονοήσαντες ποιεῖσθαι τὸ ἀποσπένδον αὐτὸν ὅτι τὴν διαβεβλημῆρον, αὐτῇ σοι, ἔφη, τῶν ἄλλων ἐστὶν ἀπάσιτων ὁξύπρεα, πλὴν διαβολῆς. καὶ τὸτ' εἰπόντες ποιεῖσθαι τὴν ἀνιδρωπὸν ὅπισσῃσιν τὸ δάκνοισιν, καὶ μὴ προσπιτῶς εἰς τὸ φίλον, ὅς ἐνδον ἦν προσκεκλημῆρος, ἐξαμαρτάν. * Εἰπ- 126 ρον δὲ, ξένος πρὸς ἀβεβληκῆτος ἐν Ἀσκληπείῳ ζώντι χρυσίον ἔχοντα, καὶ τὸ μὲν νόμων τὸ πᾶν ὅτι πλὴν γὰρ κωλύοντων ἀναιρεῖσθαι, τὸ δὲ ξένος χεῖρα λείποντες, καλεῖσθαι τὸ μὲν χρυσίον ἐξελαῖν, ὃ μὴ πέπλωκεν ὅτι τὸ γὰρ, τὴν δὲ ζώντι ἐκείν. εἶναι γὰρ ταῦτα ὅτι τὸ γῆς. καὶ τὸ μεταφερόμενον δὲ ὑπὸ τὸ ἀγνοῦντων εἰς τῆς ἐπὶ πρὸς, ἐν Κρότωνι γινώσκων λέγεσθαι, ὅτι θύας ἔσθαι, καὶ μαρτύρων ὑπὲρ τῶν θιάτρων φερομένων, εἰπόντες πρὸς τὸ καταπεπλωκῆτος πρὸς τὸ πλησίον κατῆμνον, ὅπως οὐτ' ἀμαρτυρεῖς; ἐπακρόους τις τὸ Πυθαγορείων ἢ ἡραγαν αὐτὸς ὅτι τὸ τὸ χρίων ἀρχαῖον,

* Εἰπ.] Φιλῶν legendum est. Referatur enim ad accusativos præcedentes, εἰσπένδοντες & υπονοήσαντες. Deinde pro ἐπὶ εἰδῆς, quod paulo ante præcedit, prior Edit. male habet, ἐπιδείξαι: quod mendum etiam ante Nos observaverat Desid. Herald. *Animadv.* in Jamblich. cap. viii.

Καὶ τὸ μεταφερόμενον δὲ ὑπὸ τ.] Re-

ctius leges, καὶ τὸτ' τὸ μεταφερόμενον ὑπὸ, &c.

* Καὶ μαρτύρων ὑπὲρ τῶν θιάτρων φερ.] Similis prorsus historia de Ibyco ab aliis narratur. Vide Zenobium Centur. i. Adag. 37.

* Ἡραγαν αὐτὸς ἐπὶ τὸ τὸ χρίων ἀρχαῖον, ὑπολ.] Locum hunc, in quo aliquid est salebrosi, sic lego, ἡραγαν αὐτὸς ἐπὶ

ὑπολαβὼν ὥπερ ἐλέγχοντες οὖν
 παῖδας ἐξέδρον καταπεποιημέναι
 πινάς, πᾶς ὑπὲρ τῆς νεῶς πετομένης
 μαράνας μαρτυραμένης. καὶ πρὸς
 ἀλλήλους οἱ πινες, ὡς εἴκοι, δι-
 νεχθέντες, νεωτὶ πρὸς Πυθαγόραν
 ὠδύναλλοντες, ¹⁰ ὡς ὁ νεώτερος
 προσελθὼν διελύετο, φάσκων, ὅτι
 οἷον ἐφ' ἔπειρον ποιείτω τὴν ἀναφο-
 ράν, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ὁππότε δέωται τὸ
 ὄργησθαι τὰ μὲν ἄλλα αὐτῷ φησὶ τὸ
 ἀκάνοντα ἀναφερόντως ἀρέσκειν,
 αἰσχύνειται δ' ὅππῃ τῷ πρῶτοντος
 ὦν, μὴ πρότερος αὐτοῖς προσελ-
 127 θῆναι. * Καὶ ταῦτα πρὸς ὁκνεῖον ἐ-
 πην, ¹¹ καὶ τὰ πρὸς Φιντίας ἔδειξεν
 μῶνα, πρὸς Πλάτων, καὶ Ἀρ-
 χύτην, καὶ ¹² τὰ πρὸς Κλενίαν καὶ
 Πρωῶτον. χωρὶς τοίνυν τῶν, Εὐ-
 βύλου δ' Μισσηνίας πλέοντος ὡς
 οἶκον, καὶ ληφθέντος ὑπὸ Τυρρή-
 νων, καὶ καταχθέντος εἰς Τυρρή-
 νίαν, Ναυσίθους δ' Τυρρήνους, Πυ-
 θαγόρειον ὦν, ὁππότε αὐτὸν, ὅπ-
 τῶν Πυθαγόρου μαθητῶν ἐστίν, ἀφελ-
 ομένη οὖν ἡ λησεία, μετ' ἀσφα-
 λείας πολλῆς εἰς τὴν Μισσηνίαν αὐτὸν
 128 κατέστησε. * Καρχηδονίων τε πλείους

viri vocabantur, abstraxit: ubi
 quaestione habita compertum est,
 pueros quosdam ab iis in mare
 abiectos fuisse, qui grues, navem
 supervolitantes, telles appellave-
 rant. Cum etiam inter se novitii
 quidam Pythagoræ discipuli diffi-
 dere viderentur, & is qui junior
 erat, alterum adiisset, dicens,
 non ad alium arbitrum litem re-
 ferri, sed ipsos inter se iræ obli-
 visci debere: is cui hæc diceban-
 tur reposuit; sibi quidem hoc
 dictum quoad cætera valde pla-
 cere, eo vero se solum erubescere,
 quod cum ætate senior esset,
 non etiam prior in adeundo illo
 fuisset. Liceret & alia hujus ge-
 neris adjicere, tum quæ de Phin-
 thia & Damone; tum quæ de
 Platone & Archyta, itemque de
 Clinia & Proro referuntur. His
 vero sepositis, mentionem tantum
 faciemus Eubuli Messenii; quem
 cum domum navigaret, captum à
 Tyrrhenis, Naufithus Tyrrhenus,
 & Pythagoreus agnovit, quod
 de schola Pythagoræ esset, cum-
 que prædonibus ereptum, secure
 Messanam deducendum curavit.
 Cum etiam Carthaginenses plus

τὸ τὸ χρίσιν ὁρᾶται. ὅπου ἐλέγχοντες αὐτοῖς,
 παῖδας ἐξέδρον, &c. Quid enim τὸ ὑπο-
 λαβὼν hic sibi velit, haud sane video.
 Deinde, vocem ἐλέγχοντες ex MS. revo-
 cavi, pro ἐλέγχοντες, quod prior Edit. habet.
¹⁰ ὡς ὁ νεώτερος.] Hæc tres voces in
 prior Edit. desunt, quas ex MS. revo-
 cavi.

" Καὶ τὰ πρὸς Φιντίας ἔδειξεν.] Historia
 hæc prolixè narratur infra, cap. xxxiiii.
 " Τὰ πρὸς Κλενίαν καὶ Πρωῶτον.] Histo-
 riam ipsam si scire cupis, adi Diodorum
 in Excerptis Historicis a Valesio editis:
 itemque Nostrium infra, Num. 238.

quam quinque mille milites in desertam insulam exposituri essent, Miltiades Carthaginensis videns inter illos Possiden Argivum; (ambo autem Pythagorei erant) adiit ipsum; te gensque quid acturus esset, ut quam celerissime in patriam proficisceretur hortatus est, & navi prætereunti commendatum viatico instruxit, virumque hoc modo periculo subduxit. In universum autem si quis exequi per omnia vellet, quomodo Pythagorei secum invicem versati sint, prolixitate orationis justam libri temporisque mensuram excederet. Quin ad illa potius transeo; quod plurimi Pythagoreorum, politici & ad imperandum idonei fuerint. Nam & legibus conservandis vacarunt; & nonnulli Italicas urbes rexerunt, introductis in illas, præter abstinentiam à publicis redditibus, aliis quoque decretis consiliisque, quæ optima ipsis videbantur: & quamvis plurimis calumniis impetiti essent, aliquandiu tamen Pythagoreorum virtus, & ipsarum etiam civitatum benevolentia prævaluit; ut ab illis Respublicas administrari desideraverint. Eo itaque tempore in Italia & Sicilia pulcherrimæ re-
rumpublicarum fuisse videntur.

ἡ πεντάκις χίλις ἄνδρας, ὅσων
παρ' αὐτοῖς στρατοδρομίας, εἰς νῆ-
σον ἔρημον δόποσέλλειν μελλόντων,
ιδῶν ἐν τέττοις Μιλτιάδης ὁ Καρ-
χηδόνη. Προσίδω 13 Ἀργεῖον,
ἀμφοτέροι τῷ Πυθαγορείων ὄντις,
προσελθὼν αὐτῷ, τὴν μὲν προᾶξιν
τὴν ἐσπερίην ἐκ ἐδήλωσεν, ἥξει
δ' αὐτὸν εἰς τὴν ἰδίαν δόποσέχεν τὴν
ταχίστην, καὶ ὡς ἀπολεσθῆς νεὼς
συνέστην αὐτὸν, ἐφίδιον προσδεῖς,
καὶ τὸ ἄνδρα δίδωσεν ἐκ τῶν κινδύ-
νων. ὅλως ὅ πασις εἰ τις λέγοι τὰς
γεννημίας ὁμιλίας τοῖς Πυθαγο-
ρείοις πρὸς ἀλλήλους, ὑπεραίροι
ἂν τῷ μήκει τὸ ὄγκον, καὶ τὸ καιρὸν
τῶν συγγράμματων. * Μέτεμι ἐν 129
μᾶλλον ἐπ' ἐκείνα, ὡς ἦσαν ἐνιοὶ τῶν
Πυθαγορείων πολιτικῶν καὶ δεχτικῶν.
καὶ γὰρ νόμους ἐφύλαττον, καὶ πόλεις
Ἰταλικὰς διέκτισαν τινες, δόποφαι-
νόμωροι μὲν ἐ συμβελόντες τὰ
ἄλλα, ὧν ὑπελάμβανον, ἀπε-
χόμενοι δὲ δημοσίων προσόδων.
πολλῶν δὲ γιγνομένων κατ' αὐτῶν
ἀφαισίων, ὥς ἐπεκράτη μέ-
γιστα πινὸς ἢ τῶν Πυθαγορείων καλο-
καγαθία, καὶ ἡ τῶν πόλεων αὐτῶν
βέλτης, ὡς ὑπὸ ἐκείνων οἰκο-
νομεῖσθαι βέλεια τὰ πλεῖστα τοῦ
πολιτείας. ἐν τῷ δὲ τῷ χρόνῳ
δοκῶσιν αἱ κάλλιστα τῶν πολιτειῶν
ἐν Ἰταλίᾳ γινώσθαι ἐν Σικελίᾳ.

" Ἀργεῖον] Ex MS. pro Αἰγίον, quod prior Edit. habet.

130 * Χαρώνδας ¹⁴ πὶ γὰρ, ὁ Κατα-
ναῖος, εἰς εἶναι δοκῶν τῶν ἀρίστων νο-
μοθετῶν, Πυθαγόρειος ἦν. Ζάλευκός
π, καὶ ¹⁵ Τιμάρης, οἱ Λοκροὶ, ὀνο-
μασεῖ γνησιωδοὺς ὅτι νομοθεσία,
Πυθαγόρειοι ἦσαν· οἱ πὶ τὰς Ῥηγινι-
κάς πολιτείας συστήσαντες, τὴν πὶ
γυμνασιαρχικῶν κληθεῖσαν, καὶ τὴν
ὅτι ¹⁶ Θεοκλῆς ὀνομαζομένην,
Πυθαγόρειοι λέγονται εἶναι. Φίπρος
τε, καὶ Θεοκλῆς, καὶ ¹⁷ Ἐλικίαν,
καὶ Ἀριστοκράτης, διήνεγκαν ὅτι-
πηδύμασι τε ἔθεσιν, οἷς ἔαι
ἐκ ἐκείνοις πῶς πόλεις καὶ
ἐκείνας οὖν χροῖας ἐχρήσαντο.
ὅλως ἢ εὐρετὴν αὐτὴν γινώσκειν φασὶ
καὶ τῆς πολιτικῆς ὅλης παιδείας, εἰ-
πόντες μηδὲν εὐλαβημένους εἶναι τῶν ὄντων
πραγμάτων, ἀλλὰ μετέχεν ¹⁸ καὶ
τῇ πυρός, καὶ πῦρ ὕδατος ἔπε-
μάτων· καὶ ταῦτα πύματα ἐστὶ
καλὸν αἰσχεῖν, καὶ δίκαιον ἀδίκην, καὶ τ' ἄλλα κατὰ λόγον τέτοις.

¹⁴ Χαρώνδας — Ζάλευκός π] Vide
omnino eruditissimum Richard. Bentle-
jum in Dissert. de Phalar. Epist. pag. 343.
& seqq. ubi pluribus argumentis evincit,
Charondam & Zaleucum non fuisse Py-
thagoreos, nec leges suas a Pythagora
accipere potuisse, cum Pythagora ipso
antiquiores fuerint.

¹⁵ Τιμάρης] Hic infra, Num. 172.
vocatur Τιμαχάτης.

¹⁶ Ἐπὶ Θεοκλῆς] Obrechtus legit,
Εὐθυκλῆς, ut ex versione ejus patet. Sed
cujus securus fuerit auctoritatem, nobis
non constar. Arceus scribendum puta-
bat, vel Ἐπιθυκλῆς, una voce; vel ἐπὶ
Διοκλῆς, vel Ἐπιδοκλῆς. Sed hoc est

Nam Charondas Catanæus, unus
ex optimis legislatoribus, & Za-
leucus atque Timares Locrenses,
itidem ob leges latas celeberrimi,
Pythagorei fuerunt: ut & qui
Rheginorum Respublicas ordina-
runt, tum quæ Gymnasiarchica
vocabatur, tum quæ ab Euthy-
cle nomen tulit: itemque Phy-
tius, Theocles, Elicaon, & Ari-
stocrates, institutis moribusque
inter Pythagoreos præcelluerunt:
quibus & ipsis eo tempore civi-
tates ejus regionis utebantur. In
genere ajunt, omnium politicarum
disciplinarum Ipsum authorem
fuisse; cum diceret, nihil in pri-
mis rerum elementis purum; sed
terram ignis, ignem aëris, aërem
aquæ, aquam spirituum participem
esse: eodem modo turpe honesto,
injustum justo, & alia secundum
cujusque rationem hisce admisceri:

ariolari, non vero certi quid afferre.
Nos, quoniam veterum auctoritate desti-
tuti sumus, ipsum quidem nomen pro-
prium mutare non audemus, sed tantum
scribendum existimamus, καὶ Θεοκλῆς.

¹⁷ Ἐλικίαν] Infra, Num. 172. idem
vocatur Ἐλικάων: quod magis placet.

¹⁸ Καὶ τῇ πυρός, καὶ πῦρ ὕδατος] Obrech-
tus locum hunc plenius sic legit, καὶ τῇ
πυρός, καὶ πῦρ αἰός, καὶ αἰός ὕδατος, καὶ
ὕδατος πύματα. Deinde ea quæ sequun-
tur, καὶ ταῦτα πύματα ἐστὶν, ut super-
vacanea prorsus & inutilia delenda sunt:
eorum vero loco scribendum, αἰσώπης
δὲ, vel simile quid.

juxta istud vero suppositum, rationem in alterutram partem ferri. Duos autem esse corporis & animæ motus; alterum ratione carentem, alterum spontaneum. Respublicas vero tres quasdam lineas constituere, quarum extremæ se invicem contingerent, & unum rectangulum conficerent; ita ut prima illarum, epitriti, secunda dia pente naturam habeat, tertia inter ambas anamefes locum teneat: ratiocinantibus autem nobis, quemadmodum lineæ istæ inter se coincident, & quænam spatia circumscribant, optimam Reip. formam representari. Hujus autem inventi gloriam sibi vindicavit Plato, in libris *de Rep.* aperte dicens, epitritum illud fundamentum quinario conjunctum, duplicem harmoniam præbere. Ajunt præterea Illum excoluisse affectuum moderationem & mediocritatem, atque id, quod adjuncto bono quodam præcipuo, singillatim vitam cujusque beatam efficit: &, ut paucis multa complectar, adinvenisse Eundem ferunt electionem bonorum nostrorum, officiorumque, quæ cuique conveniunt. Insuper Illum dicunt Crotoniatas

¹⁹ Πλάτωνα λέγοντι ἐν τῇ Πολ.] Arcerius hic notaverat, Platonis sententiam a Jamblichio hoc loco citatam occurrere in *Epinomide*, sub finem. Sed fallitur. Exstat enim lib. viii. *de Republ.* haud procul ab initio: ubi Philosophus ait, ὁ ἐπιτρίτου πυθμὲν πεμπάδι συζυγής, δύο

ἐκ τῆς πρώτης τῆς ὑποθέσεως λαβὼν τὸν λόγον τὸ εἰς ἐκάπερον μέρος ὁρμύ. δύο δὲ εἶναι κινήσεις ἐξ ὧν ὁματῶν ἐστὶ ψυχῆς. τὴν μὲν αἰλογον, τὴν δὲ πεσοιρετικὴν. πολιτειῶν δὲ γεγραμμάς πιναις πινάσδε τρεῖς συσσημύμενον, πῶς ἀκριβὲς ἀλλήλων συμψαυάσας, καὶ μίαν ἐρδὴν γωνίαν ποιήσας. τὴν μὲν ὀπίτρετον φύσιν ἐχέμεν. τὴν δὲ πίντι πινάτω διαωμένον. τὴν δὲ τέτων ἀφοπύρων ἀνάμεσον. * Λογίζομεθα 131
δὲ ἡμῶν τὰς πέντε γεγραμμῶν πρὸς ἀλλήλας συμπίψεις, καὶ τὰς τῶν χωρίων, τῶν ὑπὸ τέτων, βελτίστευ ὑποπυῶσαι πολιτείας εἰκόνας. σφειράται δὲ τὸ δόξαν ¹⁹ Πλάτωνα, λέγοντα φανεράς ἐν τῇ Πολιτεία, τὸν ὀπίτρετον ἐκείνον πυθμῆνα, τὸν τῇ πεμπάδι συζυγῆμενον, καὶ τὰς δύο παρεχόμενον ἀρμονίας. ἀσκήσας τὴν φασὶν αὐτὸν ἐπὶ τὰς μετριοπαθείας, καὶ τὰς μεσότητος, καὶ τὸ συνὸν πρὸς προσηγμένῳ τῶν ἀγαθῶν ἕκαστον εὐδαίμονα ποιεῖν τὸν βίον. καὶ συλλήθεδον, προσδραεῖν τὸ αἶρεσιν τῶν ἡμετέρων ἀγαθῶν ἐπὶ προσηκόντων ἔρχων. * Ἀπὸλλάζας δὲ 132
λέγειται οὗτο Κροτωνιάτας καὶ τῶν

ἀρμονίας περιέχεται. Aristides Quintil. lib. iii. *de Musica*, pag. 152. Edit. Meibom. Τάτω δὲ ἐπὶ Πλάτων φησὶ ἐπίτρετον πυθμῆνα πινάδι συζυγῆνα. Cæterum hanc Platonis sententiam refutat Aristoteles lib. v. *de Republ.* cap. xii.

παλλακίδων, καὶ καθόλα τὸ πρὸς
 τὰς ἀνεγγύους γυναικάς ἐμιλίας.
 πρὸς ²⁰ Δειωνῶ γὰρ τὴν Βροντίνην γυ-
 ναῖκα, τῶν Πυθαγορείων ἐνός, ἔσαν
 σφὴν π. καὶ περὶ τὴν τὴν ψυχὴν (ἥς
 ἐστὶ καὶ τὸ καλὸν καὶ περὶ γλεπὸν ῥῆμα,
 τὸ ²¹ τὴν γυναικα δὲν ἦν αὐτῇ
 μισρὸν, ἀνισαμῶν δὲ τὸ εἶναι αὐτῇ
 ἀνδρὸς. ὁ πινε ²² εἰς Θεανῶ ἀνα-
 φέρει) πρὸς δὲ τὴν τὴν παρελ-
 θάσας τὰς τὴν Κροτωνιατῶν γυναι-
 κάς τὴν ἀκαλῆσαι περὶ τὴν συμπίσαι
 τὴν Πυθαγόραν ἀγαλεχθῆναι περὶ τὴν
 πρὸς αὐτὰς σωφροσύνης τὴς ἀν-
 δράσιν αὐτῶν. ὁ δὲ εἰς συμβῆναι.
 καὶ τὴν γυναικὸς ἐπαγγελιαμῶν,
 καὶ τὴν Πυθαγόρα ἀγαλεχθῆναι,
 καὶ τὴν Κροτωνιατῶν ²³ περὶ τὴν
 ἀναίρεθῆναι πασιπᾶσι τὴν τὴν ὅτι
 133 πολὺν αὐτῶν ἀνδράσι. * Ἐπὶ Φα-
 σὶ Πυθαγόραν, ²⁴ ἀφικαμῶν εἰς
 τὴν πόλιν τῶν Κροτωνιατῶν ἐκ
 τῆς Συβαρίας πρὸς τὸν, ²⁵

à pellicum, aliarumque mulie-
 rum non legitime desponsatarum
 consuetudine abduxisse. Venisse
 enim Crotoniatarum uxores ad
 Deinono Brontini Pythagorei
 conjugem, sapientia & animi do-
 tibus præcellentem; (cujus est
 etiam egregium illud & illustre
 dictum, quod quidam Theanoni
 acceptum ferunt; mulieri eo ipso
 die fas esse sacra facere, quo à
 marito suo surrexerit;) eamque
 rogasse, persuaderet Pythagoræ,
 ut ad maritos suos de continen-
 tia uxoribus debita, verba face-
 ret: idque etiam effectui datum
 esse: muliere enim id quod roga-
 ta erat promittente, Pythagora
 vero verba faciente, & Croto-
 niatis assentientibus, ea quæ inva-
 luerat libido prorsus è medio sub-
 lata est. Memorant insuper, quod,
 cum legati Sybaride Crotonem,
 ad deposcendos exules, venissent,
 ὅτι τὴν ἐξάτησιν τῶν φυγάδων,

²⁰ Πρὸς Δειωνῶ] Arcerius scribendum
 monuit, πρὸς Θεανῶ: quod probō. Sic
 enim Brontini uxor appellatur infra, cap.
 ult. sub finem: itemque a Suida v. Θεανῶ,
 & Lærtio, lib. viii. num. 42. Erat
 vero & altera Theano, Pythagoræ uxor,
 cujus etiam hoc ipso loco, post aliquot
 versus, fit mentio.

²¹ Τὴν γυναικα δὲν ἦν αὐτῇ.] Pau-
 lo aliter apophthegma hoc refert Lærtius
 lib. viii. num. 43. aliique Scriptores
 a Menagio ibi citati. Illis vero (quod
 obiter moneo) addendus est Theo in
Progygnastis, pag. 69. Confer etiam
 Nostrium supra, Num. 55. ubi dictum
 hoc ipsi Pythagoræ tribuitur.

²² Εἰς Θεανῶ] Utique cum Arcerio
 addendum censco, τὴν τὴν Πυθαγόραν, i. e.
Pythagoræ uxorem: ut sic distinguatur a
 Theanone Brontini uxore; cujus paulo
 ante facta est mentio.

²³ Πρωθὶνται] Ex MS. pro προθὶνται,
 quod prior Edit. nullo sensu habet.

²⁴ Αφικαμῶν εἰς τὴν π.] Historiæ
 hujus uberior cognitio haurienda est ex
 Diodoro Sic. lib. xii. & Nostro infra,
 Num. 177.

²⁵ Ἐπὶ τὴν ἐξάτησιν] Sic etiam legi-
 tur infra, Num. 177. At magis Græcum
 est, ἐπὶ τῇ ἐξάτησιν. Cæterum Arcerius
 ἀσέως plane pro ἐξάτησιν legendum cen-
 sebat ἐξέταισιν: merito eam ob causam no-

Pythagoras unum ex legatis conspiciens, qui hominem sibi amicū propria manu interfecerat, nullo illum responso dignatus sit: quin interroganti & colloquium petenti, negasse, se homicidis responsa dare: unde etiam à quibusdam Apollo habitus est. Hæc sane omnia, & quæ paulo ante de tyrannorum subversione, urbiumque Italicarum & Sicularum liberatione, aliisque compluribus diximus, indicio sint, quanta Ille commoda circa res civiles in homines contulerit.

λείας αὐτῶν, ἣν σωθεῖσθαι πῶς ἀνθρώποις.

C A P. XXVIII.

Quod restat, non amplius, ut hæcenus, communiter; sed singillatim attingentes, virtutum Ejus opera oratione exornabimus. Primo autem à Diis, ut fieri par est, initium faciemus, pietatemque ejus & à pietate profecta admiranda opera nobis ob oculos ponentes, sermone celebrabimus. Sit igitur inter alia hoc ejus pietatis indicium, quod prius commemoravimus: quod scilicet animam suam, quam esset, undeque in corpus venisset,

tatus a Desider. Heraldo *Animadvers. in Jamblichum*, pag. 176.

²⁶ Τοῖς ἀνθρώποις.] Sensus exigit, ut scribatur, πῶς ἀνθρωποποιῶν, vel ἀνθρωποποιῶν.

θεασάμενον πινά τ' προσέειπεν, αὐτόχειρα γενησάμενον τ' αὐτῶν φίλων, μηδὲν ἀποκρίνασθαι αὐτῷ. ἐπερομύς δ' ἔ' ἀνθρώπους, καὶ βελονομίας τῆς οὐμίας αὐτῶν μετέχεν, ἐπιπύ, ὡς ἔ' θεμιστοῖς ²⁶ πῶς ἀνθρώποις. ὅθεν δὴ ἔ' τῶν πόνων ἀπὸ πλῶνα νομιόηται αὐτῶν. ταῦτα δὴ πάντα, καὶ ὅσα μικρὸν ἔμπροσθεν ²⁷ εἰρήκαμεν περὶ τῆς τ' τυράνων καταλύσεως, καὶ τῆς τ' πόλεων ἐλευθερωσεως τ' ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ, καὶ ἄλλων πλείονων, δείγματα ποιησάμεθα τ' εἰς τὰ πολιτικά ὠφελείας αὐτῶν, ἣν σωθεῖσθαι πῶς ἀνθρώποις.

K E Φ. καὶ.

Τὸ δὴ μὲν τῶν μηκέθ' ἔτι ¹³⁴ κενῶς, ἀλλὰ κατ' ἰδίαν ἀπὸ μέντοι, τὰ τ' ἀρετῶν ἔργα αὐτῶν τῷ λόγῳ κησμήσωμεν. δὲξάμεθα δ' ἐκ πρώτων διὰ θεῶν, ὡς περ νομίζου, τὴν περ ὁσιότητά αὐτῶν πειραδόμεν ὁπιδείξαι, καὶ τὰ ἀπ' αὐτῆς θαυμάσια ἔργα ὁπιδείξωμεν ἑαυτοῖς, καὶ τῷ λόγῳ κησμήσωμεν. ἐν μὲν ἂν δείγμα αὐτῆς ὁκείνο ἔστω, ἔ' ἐκ πρότερον ἐμνημονόσωμεν, ὅτι δὴ ἐγίνωσκε τ' ἑαυτῶ ψυχὴν, πῶς ἦν, καὶ πόθεν εἰς τὸ σῶμα εἰσεληλύθη,

²⁷ Εἰρήκαμεν περὶ τ' τῶν τυράνων καταλ.]

Supra, Num. 33.

[Α π ὅ μ ο ι .] Ex MS. pro ἀποτιμήματα; quod prior Edit. habet.

τάς τι ² προτέρως αὐτῆς βίης , καὶ
 τῶν πρόδηλα πικρὰ περιέχει.
 μετὰ τῷ πίνῳ συνέειναι . ³ Νέεσον
 ποτὶ τὸ ποταμὸν σὺ πολλοῖς τῷ ἐπαί-
 ρων Διφθαίρων προσεῖπε τῇ Φωνῇ·
 καὶ ὁ ποταμὸς γαγανέειν τι ἔτρανόν
 ἀπιφθέγγατο , πάντων ἀκρόντων ,
 Χαῖρε Πυθαγόρα . ἐπὶ μιᾷ καὶ τῇ
 αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐν τῇ Μεταποντίᾳ τῆς
 Ἰταλίας , καὶ ἐν Ταυρομενίᾳ τῆς Σι-
 κελίας συγγεγονέναι , καὶ διελέχθαι
 κρίνῃ τοῖς ἐκατέρωθεν ἐπαίροις αὐ-
 τῶν , ⁴ διαβεβαιῶνται σχεδὸν ἅπαν-
 τες , σκεδίων ἐν μεταχειμῶνι παμπόλ-
 λων καὶ κατ' γλῶσση καὶ κατ' ἡμέραν
 ὑπαρχόντων , ὅδ' ἡμέρας ἀνυσι-
 135 μων πᾶν πολλὰς . * Τὸ μὲν γάρ ,
 ὅτι τὸ μηρὸν χάστον ἐπέδειξεν Ἀβάρ-
 ριδῷ Ἰπερβορέῳ , εἰκόσκει αὐτὸν
 Ἀπόλλων εἶναι τὸ ἐν Ἰπερβορείῳ ,
 ὅπερ ἦν ἱερεὺς ὁ Ἀβάρης , βεβαιῶν-
 τα , ὡς τῷ ἀληθῆς ὑπολαμβάνει-
 νοι , καὶ ὁ Διφθόδοις , πᾶν τι

& priora vitæ acta genera nove-
 rit , atque horum manifesta &
 clara documenta dederit . Post
 hæc & istud , quod Nessum flu-
 vium aliquando multis discipulis
 comitatus , transiens , voce com-
 pellaverit , & flumen articula-
 te clareque , omnibus audienti-
 bus , responderit : *Salve Pythago-
 ra* . Deinde uno eodemque die
 Metaponti in Italia , & Tauro-
 menii in Sicilia versatum , cum-
 que utriusque loci discipulis locu-
 tum esse , pene omnes affirmant ;
 plurimis licet terra marique stadiis ,
 & quæ nec multis diebus quis con-
 fecerit , interjectis . Jactatum est
 autem abunde etiam vulgi sermo-
 nibus , quod Abaridi Hyperboreo ,
 ipsum Apollini apud populares
 suos culto , cujus sacerdos erat ,
 assimilanti , femur aureum ostende-
 rit ; ut confirmaret , quod secun-
 dum rei veritatem sic de eo judi-
 casset , minimeque in eo deceptus

² Τύς τι προτέρως αὐτῆς βίης] Hanc
 Pythagoræ imposturam merito ridet &
 exagitat Laëtant. Divin. Institut. lib. III.
 p. m. 151.

³ Νέεσον ποτὶ τὸν ποταμὸν σὺ πολλοῖς
 — τις ἰκν. ἐπαίροις ἀνίσταται τῇ αὐτῇ
 ἡμέρᾳ] Hæc omnia habet etiam Porphy-
 rius , Num. 27. 28. 29. nisi quod pro flu-
 mine *Nesso* , nominet *Causum* . Laërtius
 Lib. VIII. Num. II. eandem de Pythago-
 ra historiam narrans , *Nessum* itidem flu-
 vium illum vocat . At Ælianus Var. Hist.
 lib. II. cap. xxvi. *Kōssu* appellat ; idem-
 que lib. IV. cap. xvii. *Kōssu* . In diversum
 ab his abit Apollonius cap. vi. *Histot. Com-*

ment. qui sic ait : Ὑπὸ τῷ κατὰ Σάμῳ πο-
 τᾶι , Διφθαίρων σὺ ἄλλοις , ἤκουσθε φησὶ
 μεγάλῳ ὑπὲρ ἀνθρώπων . Πυθαγόρα χαίρει .
 Sic ergo Scriptores hi , quod ad rem
 ipsam attinet , consentiunt ; ac in nomi-
 ne fluvii discrepant . Nos ut in re dubia
 & incerta nihil definimus : sed tantum
 Lectorem remittimus ad Menagium in
 dictum locum Laërtii ; & Jacob. Perizon-
 ium ad Ælian. Var. Hist. lib. II. cap. 26.

⁴ Διαβεβαιῶνται σχεδὸν ἅπαντες] Sic ex
 Porphyrio locum huic emendavimus .
 Ante enim male , *Διφθαίρωνται σχεδὸν*
ἅπαντες .

fuiſſet. Sunt & millia alia his diviniſſima magiſque miranda, quæ uniformi conſonaque narratione de Viro traduntur: qualia ſunt, terræmotus infallibiliter prædicti, peſtes celeriter depulſæ, ventorum violentorum grandiniſque effuſiones abſque mora ſedatæ, fluctus maris & fluminum placati, ut diſcipuli facilius tranſire poſſent. Quorum compotes etiam facti Empedocles Agrigentinus, Epimenides Cretenſis, & Abaris Hyperboreus, multis in locis talia facinora designarunt. Satis autem nota ſunt ipſorum opera: inprimis vero, quod Empedocles cognominatus fuerit *Alexanemas*, Ventorum depulſor; Epimenides *Catharies*, Expiator; Abaris vero *Aithrobates*, Aërambulus: qui poſterior hoc nomen tulit, cum telo ſibi ab Apolline Hyperboreo donato veſtus, flumina, maria, & invia quæque, per aërem quodammodo incedens, ſuperaret. Quod aliqui & Pythagoram uſurpaſſe opinantur, cum uno die Metaponti & Tauromenii cum utriuſque loci diſcipulis verſatus eſt. Fertur & futurum terræmotum apud pu-

δρῦλῃ. καὶ μυρία ἔπραττων
 θεῖοπρα ἐ θαυμασῖπρα ἐπὶ τ' ἀν-
 δρὸς ὁμαλῶς ἐ συμφώνως ἱστρεῖ.·
 προῤῥήσις τε σεισμῶν ἀπαράβατι,
 καὶ λοιμῶν ἀποτροπῇ σὺν ταχέ, καὶ
 ἀνέμων βιαίῳν, χαλαζῶν τε χύ-
 σως ὠδυνήσας κατὰ νήσεις, καὶ
 κυμάτων ποταμίων τε ἐ θαλασσίων
 ἀπὸ διασμῶν,· πρὸς ὑμάρη τῶν
 ἐπαίρων ἀξέβασι. ὧν μεταλαβόν-
 τας Ἐμπεδοκλέα τε τ' Ἀκρῶγα-
 νῆον, καὶ Ἐπιμνίδην τ' Κρήτη, καὶ
 Ἀβάρην τ' Ὑπερβόρειον, πολλὰ καὶ
 καὶ αὐτὰς πιαῦτα πινά ὅπιτε τελέε-
 ναι. * Δῆλα δ' αὐτῶν τὰ ποιήμα- 136
 τα ὑπάρχει· ἄλλως τε καὶ Ἀλεξάνε-
 μος μὲν ὃν τὸ ἐπώνυμον Ἐμπεδο-
 κλέης· Καθαρίης δ', τὸ Ἐπιμε-
 νίδης· Αἰθροβάτης δ', τὸ Ἀβάρη-
 δος· ὅτι ἀρα ἡ εἰς τὸν ὕμνον Ὑπερ-
 βορείους Ἀπὸλωνος δωρηθέντι αὐτῷ
 ἐποχάρμῳ, ποταμούς τε ἐ πλά-
 γῃ ἐ πὰ ἄβατα διέβαιναν, αἰρο-
 βατῶν τρόπον πινά· ὅπερ ὡς ἐνόη-
 σαι ἐ Πυθαγόραν πινὲς πεπνιγμένα
 τότε, ἡνίκα καὶ ἐν Μεταποντίῳ καὶ
 Ταυρομνίῳ τοῖς ἐκατέρωθεν ἐπαί-
 ροις ὠμίλησε τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. λέ-
 γεται δ' ὅτι ἐ σεισμὸν ἐσόμενον ὅπι

* Ἀπὸ διασμῶν] Sic etiam Porphyrius. Quam vocem cæteroque suspectam habebat Arceus, ejusque loco scribendum suspicabatur, ἀπὸ θεσμῶν: sed male. Est enim vox insolens quidem, attamen vitii experta, significatque, tranquillatio-

nes, si sic dicere liceat; vel serenationes: ab ἐνδία.

* Καθαρίης] Scribe καθαρίης, ut habet Porphyrius loco laudato.

* Οἱ εἰς τὸν ὕμνον Ὑπερβορείους Ἀπ.] Confer Nostrium supra, Num. 91.

φρέατ' , ἔ' ἐγδύσας , προηγό-
 ράσας· καὶ πρὶν ἐνὸς ὑδροδρομέας,
 137 ὅπ' καταπνιγθήσῃ. * Καὶ ταῦτα
 μὲν ἐς αὐτὴν τὴν ἐκείνης αὐ-
 τοῦ. βέλομαι ἣ ἄνωθεν πρὸς δὲ χάς
 ὑποδείξαι τῆς τ' θεῶν θρησκείας ,
 αἷς προσήσονται Πυθαγόρας π' , καὶ οἱ
 ἀπ' αὐτῶν ἄνδρες. ὁ ἄπαντα ὅσα πρὶν
 τῷ πράττειν , ὁ μὴ πράττειν διο-
 ρίζουσιν , ἐσχάτως τ' πρὸς τὸ θεῶν
 ὁμολογίας ¹⁰· καὶ δέχῃ αὐτὴ ἐστ' ,
 [¹¹ καὶ βίος ἅπας σωπταταίαι πρὸς
 τὸ ἀκλεῖσθαι τῷ θεῷ , καὶ ὁ λόγος
 ἔσας , ταῦτα ἐστ'] τῆς Φιλοσοφίας.
 ὅπ' ¹² γὰρ οἷον ποιῶσιν οἱ ἄνθρωποι ,
 ἀλλοθεν ποτὲν ζητῶντες τὸ εὖ , ἢ πα-
 ρὰ τῷ θεῷ. καὶ ὁμοιον , ὡς περὶ αὐ-
 τοῦ ἐν βασιλευσσομένη χώρα τῶν
 πολιτῶν πινὰ ὑπερχον θεραπείῃ ,
 ἀμελήσας αὐτῶν τῶν πάντων ἀρχον-
 τος. ποιῶτον γὰρ οἶονται ποιῶν τῶν
 ἀνθρώπων. ἐπεὶ γὰρ ἐστὶν τε θεός , καὶ
 ἔστω πάντων κύριος , ¹³ δεῖν δὲ
 ὁμολογῶντα ὡς τὸ κύριον τ' ἀγα-
 θὸν αἰτεῖν· πάντες τε , ὅς μὲν αὖ
 φιλοῦσι , καὶ οἷς αὖ χαίρωσι , τῶν

teum , quem degustaverat , præ-
 dixisse ; & navem submersum iri ,
 quæ secundo vento vehebatur. At-
 que hæc sint certa Ejus pietatis
 indicia. Labet autem etiam cul-
 tus divini repetita altius principia
 ostendere , quæ à Pythagora , &
 ejus sectatoribus proposita sunt :
 quod scilicet omnia , quæ de agen-
 dis vel fugiendis definiunt , ten-
 dant ad consensionem cum Deo :
 estque principium , ad quod omnis
 eorum vita ordinatur : *Deum se-*
qui : atque hujus philosophiæ ista
 ratio est ; quod ridicule agant
 homines , qui quod bonum est ,
 aliunde quam à Diis petunt :
 perinde ac si quis in provincia
 Regis potestati subiecta , quen-
 dam è civium numero præfectum
 colat , neglecto eo qui omnibus
 dominatur : tale enim quid Py-
 thagorei existimant ab hominibus
 illis fieri. Cum enim & Deus sit ,
 & omnibus imperet , in confesso
 est , quod bonum à Domino peten-
 dum sit : omnes enim iis bona tri-
 buunt , quos amant , quosque sibi

* Ἀπαντα ὅσα πρὶν ἔσας. — πρὶν
 δὲ ὅς ὁμοίως ἔχουσιν , τ' αὐτοῦ πινὰ. Totus
 hic locus legitur etiam supra , Num. 86.
 87.

H' μὴ πράττειν] Hæc in prior Edit.
 defunt ; quæ ex MS. revocavi.

¹⁰ Ὁμολογίας] Vir doctus ad margi-
 nem codicis Spanhemiani rescripserat ,
 ὁμιλίας : quod non aspernandum.

¹¹ Καὶ βίος ἅπας σωπταταίαι.] Verba hæc

uncis inclusa defunt in MS. At eadem
 leguntur etiam supra Num. 86. ubi vide
 quæ notavimus.

¹² Ὅπ' οἷον ποιῶσιν] Supra rectius ,
 γὰρ οἷον ποιῶσιν.

¹³ Δεῖν ὁμολογῶντα ὡς τὸ κύριον τ' ἀγαθὸν
 hunc ex ipso Jamblichō , Num. 87. emen-
 davimus. Ante enim corrupte legebatur ,
 δεῖν δὲ ὁμολογῶντα πρὶν τὸ κύριον τ' ἀγαθὸν
 εἶναι.

acceptos habent; quos vero contrario affectu prosequuntur, iis contraria immittunt. Unde planum est, agenda esse ea quæ Deo grata sunt: hæc autem scire difficile est, nisi quis vel eum qui Deum audit, vel Deum ipsum audiverit, vel divino artificio cognitionem hanc sibi comparaverit. Hinc & divinationi operam dant: illa enim est unica propitiæ Deorum voluntatis interpretatio: & qui hanc eorum occupationem in pretio habet, is simul videtur existimare, Deos esse; qui vero horum alterutrum stultum censet, ille utrumque stultitiæ damnat. Sunt autem multa illorum interdicta ex sacris initiis introducta; quia hæc in honore nec pro vana ostentatione habent; sed Deum quendam pro eorum auctore agnoscunt. Unde omnes pariter Pythagorei prout sunt ad fidem adhibendam talibus, qualia de Aristæo Proconesio, & de Abaride Hyperboreo commenta referuntur; & quotquot alia sunt generis ejusdem. Omnibus enim hujusmodi adhibent assensum: multa quoque & ipsi comminiscuntur;

¹⁴ Τῆς περὶ τῆς ἡμετέρας. Vel ὅτι scribe, vel τὸ περὶ prorsus dele. Deinde pro ἡμετέρας, quod ab hoc loco prorsus alienum est, Arcerius & Obrechtus legunt εὐμενίας: quod probro.

¹⁵ Καὶ ὅμως ὅτι τῶν αὐτῶν περ.] Locus hic obscurus est, & procul dubio vitiosus; quem sic legendum puto, καὶ ὅμως δι' αὐτῆς ἡ παραγωγικῆς ἀξίας τῆς διέξινος εἶναι, τῆς οἰομένης θεῶς εἶναι. εἰ δὲ πῶς εὐήθεια ἡ πῶς, (sc. διέξινος) καὶ ἀμφότερα. Sensum

τοὺς διδάσκει τ' ἀγαθὰ. πρὸς δὲ ὅς ἐναντίως ἔχουσι, τάναντία. δηλονότι ἐπὶ πᾶσι περὶ αἰών, οἷς τυγχάνει ὁ θεὸς χαίρων. * Ταῦτα ὅτι ῥαδίον ¹³⁸ εἶδέναι, ἀν' μή τις ἡ θεῶν ἀκηχεὶς, ἡ θεῶν ἀκέραια, ἡ ἀπὸ πίχνης θεῶς πορίζῃ. διὸ ἐπεὶ τὸ μαθητικὸν ἀναδίδουσι. μένη γὰρ αὕτη ἐρμηνεία ¹⁴ τῆς περὶ τῆς θεῶν ἐρμηνείας ἐστίν. ¹⁵ καὶ ὅμως δὲ τὸ αὐτῶν παραγωγικῆς ¹⁶ ἀξίας τῶν διέξινος εἶναι, τῶν οἰομένης θεῶς εἶναι. τοὺς δὲ εὐήθειαν ἡμέτερον τέτων, καὶ ἀμφότερα. ἐστὶ ὅτι καὶ τὸ ὑποταγματικῶν τὰ πολλὰ ἐκ τελετῶν εἰσπλέουσι γὰρ, ἀλλὰ τὸ οἶδον εἶναι αὐτὰς ταῦτα, καὶ μὴ νομίζειν ἀλαζονείαν, ἀλλὰ ὑπὸ πινὸς θεῶς ἔχειν τὸ δέχλινον. καὶ τῶν γε πάντες οἱ Πυθαγόρειοι ὁμοῦς ἔχουσι περὶ πᾶσι, οἷον ¹⁷ περὶ Ἀριστῆος & Προκονησίου, καὶ Ἀβάρου & τῆς περὶ ὁρίων τὰ μυθολογικῶν, καὶ ὅσα ἄλλα πᾶσι ταῦτα λέγει. πᾶσι γὰρ περὶ τοὺς τοῖς τοῖς, πολλὰ δὲ ἐκ αὐτῶν περὶ αὐτῶν.

expressit Obrechtus in versione.

¹⁴ Ἀξίας τῶν] Sic MS. pro ἀξίας, quod prior Edit. habet. Deinde, εὐήθεια itidem auctoritate codicis MS. reposuimus, pro ὅτι ἡ δέξινος.

¹⁷ Περὶ Ἀριστῆος & Προκονησίου] De eo nimirum fabulabantur, animam ejus, quoties vellet, corpore exire, & in idem redire solitam esse. Vide Herodotum lib. 17. Apollonium Hystor. Mir. cap. 2. & alios.

τῶν πιάτων ἢ τ' δοκάντων μυθικῶν ἀπομνημονεύσιν, ὡς ἔδεν ἀπιστῆσαι, ὅ, π' αὖν εἰς τὸ θεῖον ἀνάστηται. * Ἐφη γὰρ Εὐρυτὴν περ λέγειν, ὅτι Φαίη ποιμὴν ἀκῆσαι πνὸς ἄδοντος, νέμων ὅππῃ τῷ πατρὶ φίλοισι. ¹³ καὶ αὐτὸν ἔδεν ἀπιστῆσαι, ἀλλ' ἐρέει, τίνα ἀρμονίαν. ἦσαν ἢ ἔτι ἀμφότεροι Πυθαγόρειοι, καὶ μαθητὴς Εὐρυτος φιλόλαος. Φασὶ ἢ τῷ Πυθαγόρᾳ πινάκον λέγειν, ὅτι δοκίμη πρὸς ἐν τῷ ὑπὲρ τῷ πατρὶ ἀγαλῆσαι πθινώπει, καὶ ἐπείρει, πῶς τῷ τῷ πῶς σημαῖν; τὸν δὲ ἔδενος φάναι. ἀλλ' ὡς διελέγαστο αὐτῷ ἀληθῶς. ὡς περ ἔν ἔδεν τὸ ἐμοὶ νῦν σε ἀγαλῆσαι σημαίνει ἔστιν, ἔτις ἔδεν ἐκείνο. ὡς περ πᾶντα τὰ πινάκῃ ἐκείνῃ αὐτὰς εὐχόμενοι νομίζουσιν, ἀλλὰ ὅτι ἀπιστῆσαι. καὶ γὰρ εἶναι τὰ μὲν δυνατὰ τοῖς θεοῖς, τὰ δὲ ἀδύνατα, ὡς περ οἰεσθῆναι ὅτι σοφιστικῶς ἀλλὰ πᾶντα δυνατὰ. καὶ ἡ δὲ ἔτι αὐτῇ ἐστὶ τ' ἐπὶ τῶν, ἀ' ἐκείνοι Φασὶ μὲν εἶναι Λίνε, ἐπὶ μὲν τοῖς ἰσως ἐκείνῳ.

sepeque talium, quæ fabulosa videntur, mentionem faciunt: tanquam nihil non credentes, quod ad Deum refertur. Retulit igitur quidam, Eurytum affirmasse, quod pastor aliquis juxta sepulchrum Philolai pascens, canentem quempiam audiverit. Illum vero minime ei fidem derogasse, sed quævivisse, quam harmoniam? Erat autem uterque Pythagoreus; & quidem Eurytus discipulus Philolai. Ajunt porro, Pythagoræ quendam narrasse, quod aliquando sibi visus sit cum parente suo demortuo colloqui; atque quid hoc sibi portenderet, interrogasse: illum respondisse, nihil portendere; sed parentem revera cum ipso locutum: ut igitur te jam mecum colloqui, nihil portendit; ita nec illud. Adeoque isti in omnibus, non se stultos esse existimant, sed eos qui sunt increduli. Non enim Deum quædam posse, quædam non posse, ut sciolii putant; sed posse omnia, statuunt. Estque id etiam initium carminis Heroici, quod illi quidem Lino tribuunt; est vero, nisi fallor, ab ipso met profectum:

¹³ Καὶ αὐτὸν ἔδεν ἀπιστῆσαι, ἀλλ' ἐρέει, τίνα ἀρμονίαν. ἦσαν ἢ ἔτι ἀμφότεροι Πυθαγόρειοι, καὶ μαθητὴς Εὐρυτος φιλόλαος. Hæc omnia in prior Edit. defunt, quæ ex cod. MS. revocavimus. Cæterum, conferendus est cum hoc loco Noster infra, Num. 148. ubi eadem historia nar-

ratur. Vide etiam Sam. Tennulium ad Jamblichum in Nicomachi *Introd. Arithm.* pag. 83. Quod autem ad rem ipsam attinet, pertinet huc symbolum illud Pythagoricum, Περὶ θεῶν καὶ διὸν ζωμῶν ἀπιστῆσαι, καὶ δὲ πρὸς θεῶν δυνάμει: de quo vide Nostrium in *Proterpica*, Symb. IV.

Omnia sunt speranda, nec insperabile quicquam est;

Cuncta Deus peragit facile, & nihil impedit ipsum.

Fidem autem suis opinionibus inde fieri censent, quod qui primus earum author extitit, non vulgaris homo fuerit; sed Deus: eratque hoc unum ex illorum dictis; Quisnam fuerit Pythagoras? A iunt enim Ipsum fuisse Apollinem Hyperboreum: hujus vero rei indicia haberi, quod in ludis surgens, femur aureum ostenderit; quodque Abarim Hyperboreum hospitio exceperit, & telum quo regebatur, ab eodem tulerit. Fertur autem Abaris ab Hyperboreis venisse, ut aurum in templum corrogaret: diversabatur autem in templis; neque unquam edere, aut bibere visus est. Ferunt etiam, apud Lacedæmonios A-
verruncatoria sacra celebrasse, & propterea Spartæ nunquam deinceps pestem obortam esse. Hunc igitur Abarim, telo aureo, sine

Ἐλπίδα ἢ χεὶρ πάντ', ἐπεὶ ἔκ-
ἔς' ἔδεν αἰετῶν.

Ἐ' ἄδια πάντα θεῶ τελέσσει, καὶ
ἀνήνυτον ἔδεν.

* Τὴν δὲ πίσιν τὴν παρ' αὐτοῖς ἔσπο- 140
λήψεων ἡγένηται εἶναι παύσει, ὅτι
ἦν πρῶτον εἰπὼν αὐτῷ, ὅτι ὁ τυ-
χὼν, ἀλλ' ὁ θεός. καὶ ἐν τῇ τὴν
ἀκασμάτων ἐστὶ, τίς ὁ Πυθαγόρας;
Φασὶ γὰρ 20 εἶναι Ἀπόλλω τὴν πε-
ρίερον. τέταρτος δὲ περὶ μέγαρα ἔχει, ὅτι 21 ἐν τῷ αἰῶνι ἐξαισώμενος τὴν
μηρὸν παρέφηνε χρυσόν, καὶ ὅτι
Ἀβάρην τὴν τὴν περὶ ἑρῶν εἰσία, καὶ
τὴν οἰσὴν αὐτῷ ἀφείλετο, ὅς ἐκυ-
βερῶτο. * Λέγεται δὲ ὁ Ἀβάρης 141
ἐλθεῖν ἐξ τὴν περὶ ἑρῶν, 22 ἀγίρων
χρυσὸν εἰς τὴν νεῶν, καὶ περὶ ἑρῶν
λοιμὸν. κατέλυε δὲ ἐν τοῖς ἱεροῖς,
καὶ ἔπινεν ἐπὶ ἐοδίων ὠφθη ποτὶ
ἐξέν. 23 λέγεται δὲ ἐν Λακεδαι-
μονίοις θύσασθαι τὰ κωλυτήρια, καὶ διὰ
τῇ τῇ ἑρῶν πῶποτε ὑπερὸν ἐν Λα-
κεδαίμονι λοιμὸν θύεσθαι. τῇ τῇ ἐν
τὴν Ἀβάρην παρελόμενος, ὃν εἶχε,

19 Ἐλπίδα χεὶρ π.] Vide Clariss. Joh. Alb. Fabricium Bibliot. Græc. lib. 1. cap. xiv. § vii.

20 Εἶναι Ἀπόλλω τὴν περὶ ἑρῶν] Confer Nostrium supra, Num. 91. & 135. & Menag. ad Laert. lib. viii. Num. ii.

21 Εἰ τῷ αἰῶνι] Scribendum est, ἐν τῷ ἀγῶνι. Sic enim diserte Ælianus Var. Hist. lib. ii. cap. xxvi. καὶ ἐν τῷ ἀγῶνι ἐξαισώμενος τὴν μηρὸν ὁ Πυθαγόρας παρέφηνε τὴν ἱερὴν χρυσόν. Per vocem ἀγῶν hic designantur ludi Olympici; ut patet

ex eodem Æliano, lib. iv. 17. καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ παρέφηνε χρυσόν τὴν ἱερὴν μνηρῶν. Adstipulatur Amm. Marcellinus xxi. 16. Femur suum autem apud Olympiam sæpe monstrabat. Loquitur de Pythagora. Aliorum auctorum loca consulto hic prætermitto.

22 Ἀγίρων χρυσόν] Confer Nostrium supra, Num. 91.

23 Λέγεται δὲ καὶ ἐν Λακεδ.] Supra, Num. 92.

χρυσὴν οὖρον, ἃ ἄνθρωπος οὐκ οἶός τ' ἦν
 τὰς ὁδὸς ἐξέρχουσαν, ὁμολογῶντα
 142 ἐποίησε. * Καὶ ἐν Μεταποντίῳ,
 εὐξαμνίων πινῶν θυιάσαι αὐτοῖς τὰ
 ἐν τῷ προσωλείονι πλοίῳ· νεκρὸς
 πίνων ἂν ἡμῖν, ἔφη. καὶ ἐφάνη νε-
 κρὸν ἄρον τὸ πλοῖον. καὶ ἐν Συβάρει
 τὸν ὄφιν τὸ δολοκλίναντα ²⁴ τὸν δα-
 σὺν ἔλαβε, καὶ ἀπὸ πέμψατο. ὁμοίως
 δὲ ἔτ' ἐν Τυρρηνίᾳ τὸ μικρὸν ὄφιν,
 ὃς ἀπέκλινε δάκνων. ἐν Κρότωνι δὲ
 τὸν ²⁵ αἰτὸν τὸν λαλὸν κατέκλινον
 ὑπομέναντα, ὡς φασι. βυλο-
 μύς δὲ πινὸς ἀκύνει, οὐκ ἔφη πα-
 λέξεν, πρὶν ἢ σημεῖον τι φασί.
 καὶ μὲν ταῦτα ἐγγύετο ἐν Κανκωνίᾳ
 ἡ λαλὴ ἀρχὴ. καὶ πρὸς τὸ μέλ-
 λοντα ἐξαγγέλλειν αὐτῷ ²⁶ τὰς
 143 θάνατον, προεῖπεν αὐτός. * ²⁷ Καὶ
 Μυλλίαν τὸ Κροτωνιάτῳ ἀνέμνη-
 σεν, ὅτι ἦν Μίδας ὁ Γορδῖος. καὶ
 ἔχετο ὁ Μυλλίας εἰς τὸ ἡπειρον,
 ποιήσων, ὅσας ὅππῃ τῷ πατρὶ ἐκέλευ-
 σε. λέγεται δὲ καὶ ὅτι τὸ οἰκίαν αὐτοῦ
 ὁ περιάμψας ἔειπεν, ὅτι μὲν

quo vias invenire non poterat,
 privatum, testem de se dedit Py-
 thagoras; & Metaponti quibus-
 dam sibi ipsis apprecantibus, quic-
 quid in navi portum jam intrante
 foret; Mortuus ergo, inquit, vo-
 bis erit: & apparuit, mortuum
 illa vescuū esse. Sed & Sybari
 serpentem lethiferum & hirsutum
 comprehendit, alioque ablegavit:
 similiter alium in Tyrrenia par-
 vum serpentem, morfu interfici-
 cientem. Crotone vero albam
 aquilam palpavit, quæ se con-
 trectandam, ut ajunt, illi præbue-
 rat. Cum quidam audire quidpiam
 ab eo vellet, negavit se ante dictu-
 rum, quam prodigium aliquod ap-
 paruisset; & fuit posthac in Cau-
 lonia urbs alba: cujus cum mor-
 tem quidam illi annuntiaturus
 esset, ipse eam prædixit. Mylliam
 quoque Crotoniatem admonuit,
 quod fuerit Midas Gordii filius;
 & Myllias in continentem Asiæ
 trajecit, facturus ibi, quæ ad sepul-
 chrum facienda Pythagoras ei præ-
 ceperat. Ajunt etiam, eum qui do-
 mum Illius emit, & defossa in ea

²⁴ Τὸν δολόν] Oportet hac voce de-
 notari hominem aliquem, vel animal,
 a serpente occisum: alioqui sensus erit
 mutilus. Vir doctus ad marginem cod.
 Spanhem. rescripserat Δάσι: sed absque
 auctoritate. Erat aliquando cum scri-
 bendum putare, τὸ δασύποδον, i. e. le-
 porem: sed nunc ἐπέχω, & de re incer-
 ta nihil certi affirmo.

²⁷ Τὸν αἰτὸν τὸν λαλὸν κατέκλινον.] Ælianus

Var. Riss. IV. 17. totidem verbis, Καὶ τὸ
 αἰτὸν δὲ τὸ λευκὸν κατέκλινον ὑπομέναντα
 αὐτόν. Vide etiam supra, Num. 62. ubi
 simile quid Olympiæ a Pythagora factum
 esse refertur.

²⁵ Τύττω] Ταύτης scribendum est, si
 ad præcedens ἀρκύττω refertur.

²⁷ Καὶ Μυλλίαν τὸν Κροτ.] Idem re-
 fert Ælianus, loco laudato: ubi vide
 Schefferum.

refodit, nulli prodere ausum esse quæ viderat: quin & facinoris hujus pœnas dedit; in sacrilegio Crotone deprehensus, & capite plexus: delapsam enim simulacro barbam auream abstulerat. Hæc igitur, aliaque id genus commemorant, fidei conciliandæ: cumque ista in confessio sint, nec fieri possit, ut in unicum hominem congruant; hinc jam liquere autumant, quod dicta de Illo, non tanquam de homine, sed tanquam de Numine quodam accipienda sint. Quod etiam indicat ænigma illud, quod velut proverbium quoddam in ore habent:

Et bipedes homines, & aves, & tertia res, sunt.

Nam *tertia res*, est Pythagoras. Talis itaque pietate, & erat, & revera esse censebatur. Juramenta vero Pythagorei omnes tam religiose observabant; memores hujus præcepti Pythagorici:

Primum immortales ex lege Deos venerare;

Et cole jusjurandum, post Heroas & almos:

Ut quidam eorum lege ad jusjurandum adactus, quamvis sancte

²² Σαφές εἶναι --- πρὶ ἐκείνῳ] Antea male, σαφῶς, & ὡς ἐκεῖνον.

²³ Ὡς δὲ δέκνεται] In MS. est, ὡς δὲ δέκνεται: ut referatur ad ἡνός. Sed ego malo δὲ δέκνεται: ut sit sensus, ut lege con-

εἶδεν, ἔδεν ἐτόλμησεν εἰπεῖν. ἀντὶ δὲ τῆς ἀμαρτίας ταύτης ἐν Κρότωνι ἱεροσουλῶν ἐλήφθη ἔαπείθανε. τὸ γὰρ ἡμίονο δότοπεσὸν ἔαράλματός τὸ χρυσὸν ἐφωράθη λαβῶν. ταῦτά περ ἔν λεγασί περὶ πίσι, καὶ ἄλλα πιαῦτα. ὡς ἡ τέτων ὁμολογῶν, καὶ ἀδιωάτης ἐντὸς περὶ ἀνθρώπων εἶνα ταῦτα συμβῶναι, ἡδὴ οἶονται²² σαφές εἶναι, ὅτι ὡς περὶ κρείττονος²³ δόποδεχέσθαι χρὴ τὰ περὶ ἐκείνης λεχθέντα, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. ἀλλὰ καὶ τὸ δότοπέμμιον τέτο σημαίνει. * Ἐστὶ γὰρ περὶ αὐτοῦ¹⁴⁴ τοῖς λεγόμενον, ὅτι

Ἀνθρώπου δὴ πρὸς ἐστὶ, καὶ ὄρνις, καὶ τρίτον ἄλλο.

τὸ γὰρ τρίτον Πυθαγόρας ἐστὶ. πρὸς τὸ μὲν οὐδὲν ἀλλὰ τὸ εὐσέβειαν ἦν, καὶ ἐπὶ τῇ ἀληθείας ἐνομιζέτω εἶναι. περὶ δὲ τοῦ ὄρνικος εὐλαβῶς ἔτω δέκνεται πάντες οἱ Πυθαγόρειοι, μέμνημενοι τῆς Πυθαγόρας ὑποθήκης, τῆς.

Ἀθανάτης μὲν πρῶτα θεᾶς, νόμος²⁰ ὡς ἀλάμει,

Τίμα, καὶ σέβας ὄρνικον, ἐπειθ' ἡρώας ἀγαυῆς

ὥστε ὑπο νόμος τις αὐτῶν ἀναγκαζόμενος ὁμόσαι, καὶ τοῖς εὐορκεῖν

fiuntum est. In vulgatis Edit. carminum Pythagoræ, quæ Antea vocantur, itidem quidem legitur δέκνεται: sed Sylburgius testatur, in quibusdam MSS. eo loco legi δέκνεται.

μέλλων, ὅμως ὑπὲρ τῆς Διαφυλάσσασθαι τὸ δόγμα, ὑπέμεινεν, ἀντὶ τῆς ὁμότητος, τρία μᾶλλον πάλαιτα καταθείας, 30 ὅσα περ ἐπιτήμητο τὸ πρῶτον τῷ διδασκαλικῷ.

145 Ὅτι δὲ ἔδεν ὄντο ἐκ ταυτομάτης συμβαίνειν ἔδοτο τύχης, ἀλλὰ καὶ θείαν πρόνοιαν, μάλιστα πῶς ἀγαθοῖς ἔστι εὐσεβέσι τῶν ἀνθρώπων, βέλαιοι τὰ ὑπὸ Ἀνδροκύδου ἐν τῷ περὶ Πυθαγορικῶν συμβόλων ἱστορήματα, περὶ Θυμαρίδου καὶ Ταρεντίνου, Πυθαγορικῶν. ἔδοτο πλεονεξία γὰρ αὐτῷ ἔχωρμαζομένῳ διὰ τὴν πείρασιν, παρέστησαν οἱ ἐπαῖοι, ἀπαρζομένοι τε καὶ προσημιτικῶς δόξατοσόμενοι. καὶ τῆς ἡδὴ ὀπιθεάντη τῶν πλοίων εἶπεν, ὅσα βέλαι, 31 παρὰ τῶν θειῶν γήρυτό σοι, ὦ Θυμαρίδα. καὶ ὅς ἐυφημεῖν ἔφη. ἀλλὰ βελούμεν μᾶλλον, ὅσα μοι 32 ὡς τῶν θειῶν γήρυται. 33 ὀπισημονικὸν γὰρ τῶν

11 Ὅσα περ ἐπιτήμητο τὸ τ.] Id est, quanti hoc (i. e. recusatio jurisjurandi) aestimaretur ei, qui iudicio contendebat. Sive, quanta multa statuta erat in litigantem, qui iusjurandum, quod ex lege praeſtare tenebatur, recusasset. Pro διδασκαλικῷ enim legendum esse διαζόμενον manifestum est. Est autem phrasis apud Græcos frequentissima, πῶς ἢ πῶς αὖ πῶς, (subintelligendo διὰ) licet alicui tanti aestimare; sive, tanta aliquem multa damnare: ut vel ex Lexicis vulgaribus constat. Cæterum, conferendus est Noster infra, Num. 150. ubi historia hæc de Syllō quodam narratur.

11 Παρὰ τῶν Θεῶν] Antea male, ὡς

juraturus esset, nihilominus tamen, ut dogmati satisfaceret, tria potius talenta solvere, quam jurare sustinuerit: tanti enim lis illa reo convicto aestimata erat. Quod vero nihil putaverint casu vel fortuito contingere; sed cuncta Dei providentia, probis imprimis & piis hominibus accidere, id confirmant quæ ab Androcyde in libro *de Symbolis Pythagoricis* referuntur, de Thymarida Tarentino, Pythagorico. Huic nimirum ob incidens negotium discessuro, & jam oram solventi, aderant amici, ac more deducentium salutationibus & valedictionibus defungebantur; cumque in eo esset, ut jam navem conscenderet, quidam ad eum, eveniant tibi Thymarida à Diis, inquit, quæcunque volueris: at ille, DI meliora! respondit; quin potius malim ea, quæ mihi à Diis adventura sunt. Scitius enim hoc rectorisq̃ judi-

τῶν Θεῶν. Sed sexcentis aliis in locis simili modo in hoc libello peccatum erat, καὶ pro ὡς positum, & vice versa. Deinde, pro, καὶ ὅς ἐυφημεῖν ἔφη, rectius leges, καὶ ὅς, ἐυφημεῖν, ἔφη: ut monuit etiam Casaubonus ad Athenæum cap. vii. lib. i.

11 Παρὰ τῶν Θεῶν] Hic rursus antea male, ὡς τῶν Θεῶν.

11 ὀπισημονικὸν γὰρ τῶν ἡγ.] Locum hunc Arcerius asterisco notaverat, tanquam mancum & mutilum. Sed si verba hæc recte intellexerit, & in præcedentibus pro καὶ legendum esse ὡς animadvertisset; aliter certe opinaturus fuisset. Nihil enim omnino loco huic decet.

cii existimabat, ut non repugnaret, aut succenseret Divinae providentiae. Si quis autem scire voluerit, unde tantum pietatis hi Viri hauserint; dicendum est, quod Theologiae Pythagoricae numeris comprehensae evidens apud Orpheum specimen extet: neque porro dubitandum, quin Pythagoras, occasione ab Orpheo accepta, librum *de Diis* composuerit: quem propterea etiam *Sacrum Sermonem* inscripsit; quia ex loco Orphei maxime mystico defloratus est: sive revera Illius Viri, ut maxima pars authorum asserit; sive, ut quidam e schola Pythagorica docti & fide digni tradunt, Telaugis opus fuerit; ex commentariis scilicet desumptum, qui ab ipso Pythagora filiae suae Damoni, Telaugis sorori, relictii fuerant; quique post mortem ejus, traditi sunt, ut ajunt, Bitalae Dami filiae, atque Telaugi Pythagorae filio, & postquam ad aetatem adultam pervenisset, Bitalae

ἤρπτε μᾶλλον, καὶ εὐγνώμον, τὸ μὴ ἀντιπίνειν καὶ προσαγανακτεῖν τῇ θείᾳ προνοίᾳ. πῆν δὲ οὐ τῷ παύτῳ εὐσέβειαν παρέλαβον ἔτι οἱ ἄνδρες, ἃ τις βέλοιο μαθεῖν, ῥήσιον, ὡς τῆς Πυθαγορείκης κατ' ἀριθμὸν θεολογίας ὡς ἀδείκνυμα ἐναργὲς ³⁴ ἔκειτό πως ἐν Ὁρφῇ. * Οὐκ ἐπὶ δὲ οὐκ ἀμφίβολον γίγνε- 146 νε, τὸ πὺς ἀφορμὰς ὡς δὲ Ὁρφείως λαβόντα Πυθαγόραν, σωτῆσαι τὸν ³⁵ πρὸς θεῶν λόγον, ὃν ἔϊερόν διὰ τῆς ³⁶ ἐπιγραφῆς, ὡς αὖ ἐκ τῆς μυστικῆς ³⁷ ἀπὸ τῆς διανοίας ὡς δὲ Ὁρφῆς τύπος· εἶπε ὅντως τῷ ἀνδρὶ, ὡς οἱ πλείους λέγουν, σύγγραμμά ἐστι· εἶπε Τηλαύγης, ὡς ἐνίοι τῷ διδασκαλείᾳ ἐλλογίμοι καὶ ἀξιόπιστοι διαβέβαιον, ἐκ τῆς ὑπομνημάτων τῆς Δαμοῦ τῇ θυγατρὶ διπλασιφθέντων ὑπὸ αὐτῆς τῆς Πυθαγορείας, (ἀδελφῇ τῇ Τηλαύγης) ἀπὸρ μὲν θάνατον ἰσορῶσι δοθῆναι βιτάλη τῇ Δαμῶς θυγατρὶ, καὶ Τηλαύγῃ ³⁸ ἐν ἡλικίᾳ ἡμορμύῳ, ἡδὲ μὲν Πυθαγόρα, ἀνδρὶ δὲ τῆς βιτά-

³⁴ ἔκειτό πως ἐν Ὁρφῇ] Ex MS. pro ἔκειτο ὡς Ὁρφῇ: quod prior Editio habet.

³⁵ Τὸν πρὸς θεῶν λόγον, ὃν καὶ ἔϊερόν διὰ τῆς.] Vide Menag. ad Laert. in Pythag. §. 7. & praecipue Clariss. Joh. Albert. Fabricium *Biblioth. Graec.* lib. 1. cap. 19. §. 2.

³⁶ ἐπιγραφῆς] Sic MS. At prior Edit. male ἐπιγραψαμένη. Refertur enim ad Pythagoram.

³⁷ ἀπὸ τῆς διανοίας] Prior Editio male ἀπὸ τῆς διανοίας: pro quo vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani ἀπὸ τῆς διανοίας rescripserat. Sed Desider. Heraldus *Animadv.* in Jambl. pag. 178. recte monuit scribendum hic esse ἀπὸ τῆς διανοίας: quam lectionem etiam Obrechtus in versione sua secutus est.

³⁸ ἐν ἡλικίᾳ ἡμορμύῳ.] Vide Menag. ad Laert. lib. viii. Num. 42.

λης. κομίδῃ γὰρ νέῳ ὑπὸ τῇ Πυθαγόρᾳ θάνατον ἀπολειμμένῳ, ἢν 39 ὧδ' αὖ Θεανοῖ τῇ μητρὶ. δηλῶται δὴ Διὶ ἔ' ἱερῷ λόγῳ τῷ, ἢ πρὸς θεῶν λόγῳ, (Ἐπιγραφεται γὰρ ἀμφοτέρω) καὶ τίς ἦν, ὁ ὧδ' αὖ δέδωκός Πυθαγόρᾳ τῇ πρὸς θεῶν λόγον. 40 λέγει γὰρ· Ὁ δὲ πρὸς θεῶν Πυθαγόρᾳ τῷ Μνημάρχῳ, πρὸς ἐξέμαρτον, ἐργασθεὶς ἐν Λιβήθροις τοῖς Θρακίοις, Ἀγλαοφάμῳ πελῆας μεταδίδνται, ὡς ἄρα Ὁρφῶς ὁ Καλλιόπης καὶ τὸ Πάγκρατον ὅρῳ ὑπὸ τῇ μητρὶ πινυομένης, ἔφαται ἀρλεμῶ ἐστὶν αἰδίων εἶναι μὲν δόξαν, περὶ μαρτυρεῖται τῷ παντὸς ὡρανῶ ἐκείνης, καὶ πᾶς μεταξὺ φύσις· ἐπὶ δὲ καὶ θεῶν καὶ θεῶν καὶ δαιμόνων 41 Διαιμονῶς ῥίζαν.

11 Παρ' Θεανοῖ τῇ μητρὶ] Sic recte MS. At prior Edit. corrupte, πρὸς θεῶν οἱ τῇ μητρὶ: pro quo Arcerius πρὸς θεῶν τῇ Δημήτρει infeliciter legendum putabat.

40 Λέγει γὰρ· Ὁ δὲ πρὸς θεῶν Πυθαγ.] Locum hunc sic repræsentavi, ut in MS. legebatur. In Edit. enim Arcerii priora sic distinguuntur, λέγει γὰρ ὁ δὲ πρὸς θεῶν, &c. Deinde pro ἐργασθεὶς pessime legitur ὁρῶν: pro quo Arcerius infelici conjectura ἐργασθεὶς reponendum censebat. Quamvis autem ista rectius sese habeant in MS. quam in priorē Edit. reliqua tamen medicam manum adhuc desiderant. Quare totum hunc locum sic legendum censeo, λέγει γὰρ, ὅτι πρὸς θεῶν Πυθαγόρᾳ ὁ Μνημάρχῳ (Dorice pro Μνημάρχῳ) ἐξέμαρτον ἐργασθεὶς ἐν Λιβήθροις τοῖς Θρακίοις, Ἀγλαοφάμῳ πελῆας μεταδίδνται [ὅφ' ὃ καὶ ἰδιώχῃ, vel si

marito: nam is quidem, cum Pythagoras moreretur, ætate admodum juvenis apud matrem Theano relictus fuerat. Indicatur autem libro quoque, quem *Sacrum Sermonem* vocant, aut *de Diis*, (utroque enim modo inscribitur) quoniam Pythagoræ isthunc de Diis sermonem tradiderit. Sic enim in eo loquitur: *De Diis quod Pythagoras Mnesarchi didicit*, cum sacris arcanis initiaretur in *Libethris Thraciæ monte*, *Aglaophamo initia tradente*; quodque *Orpheus, Calliopes filius, in monte Pangæo sapientiam à matre edoctus*, dixit, *numeri essentiam æternam, principium esse providentissimum Universi, cæli, terra, & intermedia natura; præterea radicem divinatorum & Deorum, & Damonum perpetuitatis.*

mile quid] ὡς ἄρα Ὁρφῶς ὁ Καλλιόπης, &c. Pro πελῆας, ut est in priorē Editione, vel πλινῆς, ut habet codex MS. in textu reposui πελῆας, non solum propter sensum, sed etiam auctoritatem Procli in *Timæum* Platonis lib. v. p. 291. qui eadem plane de Pythagora his verbis tradit: ὁ δὲ Ὁρφῶς τῇ ἀπορίῃ τοῦ λόγου μυθικῶς περιέδωκε, ταῦτα Πυθαγόρᾳ ἐξέμαρτον ἐργασθεὶς ἐν Λιβήθροις τοῖς Θρακίοις, Ἀγλαοφάμῳ πελῆας μεταδίδνται· ὅτι πρὸς θεῶν σφίσις ὧδ' αὖ Καλλιόπης τῇ μητρὶς ἐκπύοιτο. Respexit omnino ad hunc ipsum locum Jamblichi. Confer Joann. Albert. Fabricium in nunquam satis laudanda *Bibliotheca Græca*, lib. i. cap. xix. §. 2.

41 Διαιμονῶς] Antea male, δαιμόνιος: quod Arcerius sigillatim verterat. Huc spectat, quod *quæstio* a Pythagoreis diceretur habere fontem & radicem natu-

Unde patet utique, quod *definitam numero essentiam Deorum* ab Orphicis habuerit. Per eosdem autem numeros admirabilem præscientiam, Deorumque cultum numeris arctissime connexum peragebat. Id quod vel inde colligere liceat: opus enim est, ut factio quopiam dictis fidem conciliemus: cum nimirum Abarris suo more sacris operaretur, & excultam ab omnibus barbaris futurorum præscientiam, victimas immolando, quæreret; inprimis avium; utpote quarum viscera accuratiori inspectioni servire putant: Pythagoras ei studium veritatis adimere nolens, sed aliam viam tutiorem suppeditaturus, citra effusionem sanguinis mactationemque; tum ob alias rationes, tum quod gallum gallinaeum Soli sacrum censeret; verissimam, ut proverbio dicitur, veritatem ei consummatam dedit, scientia numerorum instructo. Præstitit Ei præterea pietas fidem de Diis: nam de his semper ad-

της εὐσεβείας καὶ ἡ περὶ τῶν θεῶν

re immortalis: ut docemur infra, Num 130. itemque quod Philolaus *numetum* definiret, τὸ τῶν κρομικῶν αἰωνίας διαμονῆς αὐτοῦ συνολήν, i. e. æternæ ætatis mundanarum durationis ex se ortum vinculum: teste Jamblichio in Nicomachi *Arithm.* pag. 11.

⁴¹ Τῶν ἀερθῶν ἀέλου.] Antea male, τῶν ἀερθῶν, &c. περὶ τῶν Ὀρφικῶν περίλασι. Prius quidem, τῶν ἀερθῶν, ex MS. reposuimus: reliqua vero ex ingenio e-

* Εἰς δὲ τῶν φανερῶν γέγονεν, 147.

ὅτι ⁴² τῶ ἀερθῶν ἀέλου ἀέλου ἐστὶν τῶν θεῶν περὶ τῶν Ὀρφικῶν περίλαβεν. ἐπιείπετο δὲ ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἀερθῶν ἐξ ἡμαρτῶν πρὸς γένωσιν καὶ θεοπείαν τῶν θεῶν, καὶ οὕτως ἀερθῶν ἐπὶ μάλιστα συγγενεσάτην. γνοίη δ' ἂν πρὸς τῶν ἐν πύθην (δὲ γὰρ καὶ ⁴³ ἔργον πρὸς ἀρχαῖα εἰς πίστιν τὰς δὲ τῶν λεγομένων) ἐπειδὴ Ἀβάρης περὶ τῶν σωήτων αὐτῶν ἱερουργήματα διετίθη ὧν, καὶ τῶν ἀερθῶν παντὶ βαρβάρων γένει πρὸς γένωσιν ἀπὸ θυμάτων ἐπερίζετο, μάλιστα τῶν ἐρριθείων. περὶ γὰρ τῶν πεισίων ἀπὸ ἀρχαῖα ἀερθῶν περὶ ἀπὸ ἀρχαῖα βελόνη. ὁ Πυθαγόρας μὴ ἀφαιρῆν μὲν αὐτῶν τῶν εἰς τὴν ἀληθῆς ἀπὸ ἀρχαῖα, περὶ ἀρχαῖα ἢ ἀπὸ πνὸς ἀσφαλεστέρας, καὶ χωρὶς αἵματός καὶ σφαγῆς ἄλλως πρὸς ὅτι ἱερὸν ἦγετο εἶναι τὸ ἀλεκερύνον αἱλίω. τὸ λεγόμενον πᾶν ἀληθῆς ἀπὸ πείσεσιν αὐτῶν δὲ ἀερθῶν περὶ τῶν Ὀρφικῶν ⁴⁴ σωπταγμῶν. * Ὅτι πρὸς δὲ αὐτῶν περὶ τῶν πείσεσιν. ⁴⁵ παρήγγελλε γὰρ αἰεὶ περὶ

mendavimus.

⁴¹ Ἐργον π] Ex MS pro ἐργον, quod prior Edit. habet.

⁴² Σωπταγμῶν] Potius σωπταγμῶν; ut referatur ad πᾶν ἀληθές: quod etiam censuerunt Arcerius & vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani.

⁴³ Παρήγγελλε γὰρ αἰεὶ περὶ τῶν μεθ' ἡμῶν.] Vide quæ notavimus supra, ad Num 139.

θεῶν μηδὲν θωμάσων ἀπιστεῖν, μη-
 δε πρὶ θεῶν δογμάτων, ὡς πάντες
 τῶν θεῶν διωαυδίων· καὶ πρὶ θεῶν
 δογματεῖν λέγειν, οἷς χρὴ πισδεῖν,
 ἀ Πυθαγόρας παρέδωκεν. ⁴⁶ ἔτω
 γοῦν ὁπίσθιον καὶ παρελήφισεν,
 πρὶ ὧν δογματίζουσιν, ὅτι οὐκ
 ἐν βλάβῃ δόξηται. ⁴⁷ ὥς Εὐρυτῶ
 μὲν ὁ Κροτωνιάτης, φιλολάῳ ἀκκ-
 σῆς, ποιῶν τινὸς ἀπαγγέλλαν-
 τῶ αὐτῷ, ὅτι μεσημβρίας ἀκκ-
 σεις φιλολάῳ Φωνῆς οὐκ ἔστι πάθος,
 καὶ πᾶσι πρὸ πολλῶν ἐτῶν πενηκ-
 τῶ, ὥσπερ ἄδοντῶ, καὶ ἴνα,
 πρὸς θεῶν, ⁴⁸ εἰπὼν ἁρμονίαν.
 Πυθαγόρας ⁴⁹ δὲ αὐτὸς ἐρωτηθεὶς
 ὑπὸ τινῶ, τί σημαίνει τὸ ἰδεῖν
 ἑαυτῶ πατέρα πάλας πενηκτότε,
 καὶ ὅτι ὕπνης αὐτῷ προσδιαλεγόμε-
 νον· εἶπεν, εἶπεν. εἶπεν γὰρ ὅτι μοι ἄρ-
 149 τι ⁵⁰ λαλεῖς, σημαίνει τι. * Εἰ δὲ ἡ-
 τι ⁵¹ δὲ ἐλθῇ το λῶκῃ καὶ καθαυτῶ.
 ὥσπερ δὲ καὶ γράμμασι λῶκοῖς καὶ

monuit, ne quis ulli admirando
 operi aut divino dogmati fidem
 denegaret; cum Diis omnia possi-
 bilia sint: Divina autem dogmata,
 quibus credendum esset, diceban-
 tur ea, quæ Pythagoras tradebat.
 Sic igitur credebant accipiebant-
 que quæ edocebantur placita, ut
 quæ neutiquam essent falsa opinio-
 ne conficta. Ideoque Eurytus Cro-
 toniata, Philolai auditor, pastore
 quodam nuntiante, quod circa me-
 ridiem, Philolai quasi canentis, ē
 sepulchro vocem audiverit, idque
 Philolao jam ante complures annos
 defuncto; Deorum quandam har-
 moniam esse, dixit. Pythagoras
 vero ipse, interrogatus à quo-
 dam, quid portenderet, quod vi-
 sus sibi sit cum parente suo de-
 mortuo colloqui; respondit, nihil:
 neque enim te jam mecum collo-
 qui, aliquid portendit. Veste au-
 tem utebatur alba & pura: simili-
 busque stragulis itidem albis pu-

⁴⁶ Οὕτω γὰρ εἰπὼν καὶ παρελ.] Sic recte MS. pro, ἔτως ἐν πιστεύοντι παρελήφισεν, quod prior Edit. habet.

⁴⁷ ὥς Εὐρυτῶ μὲν ὁ Κροτων.] Eadem historia narratur supra, Num. 139. Cæterum, pro Εὐρυτῶ in prior Edit. male legitur Εὐρητῶ: at in MS. Εὐρυτῶ: quod proxime ad veram lectionem accedit. Eurytus enim non solum ab aliis Scriptoribus vocatur, sed etiam ab ipso Jamblichio supra, Num. 139.

⁴⁸ Εἰπὼν] Scribe εἰπὼν. Refertur enim ad præcedens Εὐρυτῶ. Cæterum totius loci hujus sensus hic est; Eurytum pastori, sibi nuntianti, se vocem Philo-

lai canentis ex monumento ejus audivisse, fidem ei minime derogasse, sed potius interrogando respondisse, Quam, rei Deos, harmoniam? Hoc ideo moneo, quia Obrechtus in versione sua scopum hic non ferit. Confer Nostrium supra, Num. 139. ubi is, quem dixi, sensus clare expressus est.

⁴⁹ Πυθαγόρας δὲ αὐτὸς ἐρωτ.] Et hæc de Pythagora narratur etiam supra, Num. 139.

⁵⁰ Ἄρτι λαλεῖς] Sic recte MS. pro ἀπὸ λαλεῖς, quod prior Edit. habet.

⁵¹ Εἰ δὲ ἡ καὶ ἐλθῇ το λ.] Eadem traduntur supra, Num. 100.

risque; & que his quidem ex lino confectis: laneis enim non utebatur: & hunc morem etiam auditoribus suis tradidit. Deos laudē bonisque verbis prosequabatur; nec ullum tempus absque illorum mentione cultique trans mittebat: ita ut etiam inter cœnandum Diis libaret, & quotidie numen hymnis honorare præciperet. Observabat & omina, & vaticinia, & sortes omnes fortuito oblatas. Diis sacra faciebat thure, milio, placentis, favisque & quibusvis suffimentis: animalia autem ipse non immolabat; nec ullus philosophorum Theoreticorum: ceteris vero Acusmaticis, vel Politicis præceptum erat, non nisi raro immolare animalia; gallum puta gallinaceum, vel agnum, vel alia recens nata: boves vero minime. Est & illud pietatis Ejus in Deos argumentum, quod præceperat, ne quis jurando Deorum nominibus abuteretur. Unde & Syllus, unus Pythagoreorum, qui Crotone erant, ne juraret, judicatum solvit; quamvis bona cum conscientia juraturus esset. Et tribuitur quidem Pythagoreis talis jurandi formula: cum Pythagoram præ reverentia nominare nollent, quemadmodum & Deorum nominibus

καθαρῆς. εἶναι δὲ καὶ τὰ πιαῦτα λινὰ ¹². κωδίοις γὰρ σὺν ἐρχῆτο. καὶ πῆς ἀκραταῖς ᾧ τὰ πὸ τὸ εὐφροσύνη παρέδωκεν. ἐρχῆτο δὲ εἰς εὐφροσύνην πρὸς σὺν κρείττονας, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ μνήμην ἐποιεῖτο καὶ τιμὴν τῶν θεῶν. ὥστε εἰς πᾶσι τοῖς δειπνοῦσιν ἀπονδᾶς ἐποιεῖτο τοῖς θεοῖς, καὶ παρήγγελλεν ἐφ' ἡμέραν ἐκάστη ὑμνεῖν σὺν κρείττονας. προσεῖχε δὲ εἰς φήμαις εἰς μαυπίας, καὶ κλήδουσιν, καὶ ὅλως πᾶσι τοῖς αὐτομάτοις. * Ἐπιθῆναι ᾧ 150 θεοῖς λίβανον, κέγχρους, πόπανα, κηρία, καὶ τ' ἄλλα θυμιάματα. ζῶα ᾧ αὐτὸς σὺν ἔθνεσιν, ὅθεν τὸ θεωρητικῶν φιλοσόφων ἔδειξεν. τοῖς δὲ ἄλλοις τοῖς ἀκροματικῆς, ἢ τοῖς πολιτικῆς προσέτι καὶ σαυαῖως ἐμψυχα θύειν, ἢ ἀλεγκρυῖνα, ἢ ἄρνα, ¹³ ἢ ἄλλο πᾶσι νεογνῶν. βῆς δὲ μὴ θύειν. κακῆνο ᾧ τῆς εἰς θεὸς τιμῆς αὐτῶν τιμήμενον, τὸ παρηγγέλλαι, μηδέποτε ὀμνύειν θεῶν ὀνόμασι καταχρωμένους. διότι καὶ Σύλλας, εἰς τὸ ἐν Κρότωνι Πυθαγορείων, ¹⁴ ὡς περὶ τὸ μὴ ὀμνέσαι χρεῖματα ἀπίπισεν, καὶ τοὶ εὐορκῆσαι μέλλων. ἀναφέρειται γὰρ μὲν οἱ τὰς Πυθαγορείους καὶ τοιοῦτος τις ὅρκος, αἰδῶ μὲν ποιεῖν ὀνομάζειν Πυθαγόραν, (ὡς περὶ καὶ τὸ θεῶν ὀνόμασι

¹² Λινὰ — ἀκραταῖς] Has duas voces ex MS. revocavi: quarum loco in priorē Edit. corrupte legitur, κωιδίαι, & ἀκωιδίαι.

¹¹ Ἄλλο πᾶσι νεογνῶν] Vide Menag. ad Laërt. Lib. viii. Num. 20.

¹⁴ Ὡς περὶ τὸ μὴ ὀμνέσαι χρεῖ.] Confer Nostrium supra, Num. 144.

ζηῶσαι πολλῶν Φειδῶ ἐπιῆντο)
 Διὰ τῆς εὐρέσεως τῆς τετρακλῦς
 δηλάντων τῶν ἀνδρῶν.

Ναὶ ὅμως μὴ τὴν ἀμετέρεως σοφίας
 εὐρίσκετε τετρακλῦν,

Παράν ἀεινάς φύσεως ῥίζωμά
 τ' ἔχουσιν.

151 * Ὅλος δὲ Φασὶ Πυθαγόραν ζη-
 λῶτῶν γνέσθαι τῆς Ὀρφείας ἐρη-
 νείας π καὶ Διαιρέσεως καὶ τιμαῖν
 οὖν· θεὸς Ὀρφεὺς ὡδραπωλειῶς,
 ἱεραρχίας τῆς αὐτῆς ἐν τοῖς ἀγάλ-
 μασι ἔτῃ χαλκῶ, ὃ τῇ ἡμετέρεως
 συνεζωγυμνῶμεν μαρφαῖς, ἀλλὰ τοῖς
 ἰδρύμασι τοῖς θεοῖς, πάντα παρέ-
 χοντας, καὶ πάντων προνοῶντας, καὶ
 τῷ παντὶ τῆς φύσιν καὶ τῆς μορφῆς
 ὁμοίαν ἔχοντας. ἀγγέλλειν δὲ αὐ-
 τῶν οὖν καθαρμῶν, καὶ τὰς λεγο-
 μῆναις πλεῖστας, τῶν ἀκριβεστάτῃ
 εἰδήσιν αὐτῶν ἔχοντα. ἔτι δὲ Φασὶ
 καὶ συνάθετον αὐτὸν ποιῆσαι τῆς θείας
 φιλοσοφίας ἑν θεραπείαν· ἃ μὲν
 μαθόντες ὡδρὰ τῶν Ὀρφικῶν, ἃ δὲ
 ὡδρὰ τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων, ἃ δὲ

uti reformidabant; per inventio-
 nem numeri quaternarii, quem
tetractyn appellant, nomen ejus
 circumscribebant:

*Juro Illum Sophia à quo nostra
 inventa tetractis,*

*In qua natura fons est radixque
 perennis.*

Omnino autem ajunt, Pythago-
 ram stylo animoque Orphei imu-
 latorem fuisse; eodemque plane,
 quo Orpheus, modo Deos coluif-
 se; dum eos proposuit in simula-
 cris & ære, non nostris figuris alli-
 gatos; sed per Divinas imagines;
 tanquam qui omnia complectun-
 tur, omnibus provident, & for-
 mam habent, tam quoad naturam,
 quam quoad figuram, toti Uni-
 verso similem. Præscripsisse autem
 Ipsum lustrationes, & initiatio-
 nes, uti vocantur, accuratissimam
 Deorum notitiam complexas. In-
 super dicunt, eum compositam
 quandam rerum Divinarum phi-
 losophiam, Deorumque cultum
 instituisse: cum quædam didi-
 cisset ab Orphicis, quædam à
 Sacerdotibus Ægyptiis, alia à

11 Ναὶ μὴ τῆς ἀμετ.] Vide infra, Num.
 162. ubi versus prior paulo aliter legitur.
 Cæterum, de juramento hoc Pythago-
 reorum pluribus disputat Palmerius in
Exercitiis. pag. 228. & seqq. sed qui,
 ut verum fatear, nodum in scirpo, quod
 ajunt, quærit. Nam Pythagorei tam
 per τετρακλῦν jurare solebant, quam per
 ejus inventorem, i. e. Pythagoram. Et

cum per Pythagoram jurabant, dici ta-
 men quodammodo poterant per *quater-
 nionem* jurare; quoniam per Pythagoram
 præcipue jurabant ob inventionem my-
 stici illius quaternionis. Confer Holste-
 nium ad Porphyrium, Num. 20.

16 ἱσταμένης] Scribe, ἱστᾶμεν, i. e.
 collocantem, vel statuentem. Refertur enim
 ad præcedens Πυθαγόραν.

Chaldæis & Magis, nonnulla ex initiis quæ sunt Eleusine, in Imbro, in Samothracia, & Delo; aliqua porro etiam ex iis, quibus Celtæ & Iberi communiter utebantur. Apud Latinos fertur librum Pythagoræ legi, qui *Sacer Sermo* inscribitur; non inter omnes tamen, neque ab omnibus; sed ab iistantum, qui ad optima quæque discenda propensum, à turpibus vero omnibus abhorrentem animum gerunt. Dicitur etiam observasse, quod homines ter libent; quodque Apollo ex tripode responsa det: quia trias primarius numerus habeatur: Veneri vero sexto die sacra fieri; quia

ναὶ τὸν ἀριθμὸν Ἀφροδίτη ἢ Ἡσιόζειν ἔκλῃ, ⁶⁴ Διὰ τὸ πρῶτον τε-

⁵⁷ Χαλκιδίων] Χαλδαίων scribendum hic esse, recte monuerunt Arcerius ad hunc locum, & δὲ πᾶν Casaubonus ad Athen. lib. I. cap. VII.

⁵⁸ Ἄ ἢ ὧς τὴν πελειῆς] Antea pessime, & ἢ ὧς τὴν πελειῆς.

⁵⁹ Ἰμβρῶ] Sic recte MS. At prior Edit. Ἰμβρῶ: pro quo Ἰμβρῶ legendum esse jamdudum etiam monuit Casaubonus ad Athen. dicto loco. Schefferus de Philosoph. Italica, pag. 26. locum hunc itidem quidem tentavit: sed non pari successu. Ait enim: Id ἐν Ἰμβρῶ quoque (apud Jamblichum nempe) est ineptum, & loco ejus vocabuli positum, quod continet nomen regionis alicujus, ob initiationes celebris & clara, quod in præsens memoria non occurrit: nisi quis ἐν Ὀδρυσίᾳ, pro ἐν Ἰμβρῶ τε legendum puset; quomodo & Origenes in primo contra Celsum Odrysias, Samothracas, & Eleusinos conjunxit. Sed hæc quidem nihil ad rem. Erat autem Imbrus insula Thraciæ: de qua vide Stephanum Byzantium, & alios Geographos.

ὧς ⁵⁷ Χαλκιδίων, καὶ Μάγων, ἀ δὲ ⁵⁸ ὧς τῆς πελειῆς, τῆς ἐν Ἐλάσῃ γαιολογίας, ἐν ⁵⁹ Ἰμβρῶ, καὶ Σαμοθράκῃ, καὶ Δήλῳ, καὶ ⁶⁰ αἰετὶ ὧς τοῖς κρινόις, καὶ πρὸς τὴν Κελτὰς δὲ, καὶ τὴν Ἰβηρίαν.

* Ἐν δὲ τοῖς Λατίνοις ἀναγινώσκοντες Πυθαγόρα τὸ ἱερὸν λόγον, ὅτι εἰς πάντα, ἐδ' ὑπὸ πάντων, ἀλλ' ¹⁵² ὑπὸ ⁶¹ τῶν μετιχόντων ἐτοιμῶς πρὸς τὴν τ' ἀγαθῶν διδασκαλίαν, καὶ μηδὲν αἰσχροῦν ὀπιτηδόντων. λέγειν ἢ αὐτὸν ⁶² περιπαρένδειν ὅτι ἀνθρώπους, καὶ μαντεύοντες τὸν Ἀπὸλλωνα ἐκ τ' ἐρμῆος, Διὰ τὸ ⁶³ καὶ τὴν τελεὰν πρῶτον Φυ-

⁶⁰ Καὶ αἰετὶ π ὧς τοῖς κρινόις] In his sane ἂν ὀπί. Quare lego, ἢ π ὧς τοῖς λειπείοις.

⁶¹ Ὑπὸ τ' μετιχόντων] Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani recte commendat, ὑπὸ τ' μὲν ἰχόντων.

⁶² Περιπαρένδειν τὴν ἀνθρώπων] An Jamblichus forte scripsit, πρὸς τὴν ἀνθρώπων, καὶ τὴν μαθητιῶν, &c. ut sensus sit, Pythagoram etiam discessisse de libationibus hominum, & de eo, quod Apollo ex tripode consulentibus responsa dare soleat, &c. Sed assentior potius viro docto, qui ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat, πρὸς ἀνθρώπων. Nam infra Noster, Num. 155. trinam libationem a Pythagora præceptam fuisse docet.

⁶³ Καὶ τὴν τελεὰν πρῶτον φωνῇ τ.] In prior Edit. male, καὶ τὴν τελεὰν πρῶτον φωνῇ, &c. Τὸ φωνῇ est ex MS.

⁶⁴ Διὰ τὸ πρῶτον τῶν ἀριθμῶν.] Hinc etiam numerus Senarius a Pythagoreis dicebatur ἑξαμῶν. Vide Samuellem Tenu-
nulum

procuremus : nec pediculus in templo necandum ; ne quid de eo quod inutile & corruptibile est, Numen participet : Deos autem colendos esse cedro , lauro , cupresso , quercu , ac myrto ; ideoque horum nullo corpus repurgandum , aut dentes fodiendos : coctum non esse aslandum ; innuens, mansuetudinem opus non habere , ut ira ad illam accedat : cadavera mortuorum vetabat igne comburi , Magos in hoc secutus ; nihil enim quod Divinum esset, cum mortali copulari volebat : mortuos in albis deduci fas existimabat ; simplicem primigeniamque naturam , juxta numerum atque rerum omnium principium , subinnuens. Inprimis vero præcipiebat , pie sancteque jurare : quoniam longum est, quod à tergo sequitur ; Diis autem nihil longum esse. Multo justius esse gravem injuriam pati, quam hominem interficere ; in inferno enim repositum esse judicium ; ubi animæ , quæ inter ea , quæ sunt,

λαῶν δὲ πολλὸν ἀδικεῖσθαι ὅσον εἶναι ⁷¹ λέγει , ἢ κτείνειν ἀνθρώπων. ἐν αὐτῷ γὰρ κεῖσθαι τὸ κρῖνον , ⁷² ἐκλογιζόμενον πρὸς τοὺς πνεύματι

ceant. Obrechtus legit , ἀπὸ τοῦ ὁμοτίμου ἀνέστην ἀγαθόν : sed sensus, quem ex hoc loco elicit, non video quomodo cum præcedentibus cohzreat.

⁷⁰ Ταῦτῃν πρώτῃν γενεῇ τὸ ὕψος — ὁπλαμενόν] Hæc verba diximus collocanda esse paulo superius, post τῷ πνεύματι τὸ ὁπλίσθαι.

ἀπαλείψαντες ἀρχαί. λέγει δὲ καὶ Φωῶς ἐν ἱερῷ μὴ κτείνειν. ἐδνός τ' ἐκείνων καὶ φθαρτῶν νομίζων δὲν μεταλαμβάνειν τὸ δαιμόνιον. κείνῳ δὲ λέγει καὶ δάφνη καὶ κυπαρίσσις καὶ δρυὶς καὶ μυρτὴν οὐδ' ἕως πρῶτον καὶ μεθὲν τῶν πρὸς ἀποκαθάρσεσθαι τὸ σῶμα, καὶ μεθὲν ἁλῶν οὐδ' ὀδόντας. ⁷¹ πρὸς τῷ πρώτῳ γενεῇ τὸ ὕψος φύσεως, καὶ τροφῇ τῆς πρώτης ἐκκοιτῆρας ὕλης ὡς λαμβάνων. ἐφθόν τ' ὡς ἀγαθὴ μὴ ὁπλίσθαι. τῷ πρὸς ἀποκαθάρσεως καὶ πρὸς δεινῇ τῆς ὁρῆς. κατεκαίειν τ' οὐκ εἶα πρὸς σῶματι τὸ πλεονεξῶντων, μάστιγι ἀκολούθως. μεθὲν τ' ἡμῶν τὸ θνητὸν μεταλαμβάνειν ἐδελήσας. * Τὸς τ' ἐκλογιζόμενος ἐν ἀδικαίᾳ ἐδελήσας πρὸς ἀποκαθάρσεως ὅσον ἐνίμω, πρὸς ἀποκαθάρσεως καὶ πρὸς πνεύματι αἰνιττόμενον φύσιν κατὰ τὸ ἀεὶ μόνον καὶ πρὸς ἀρχαί τῶν πάντων. εὐεργετὴν δὲ πάντων μάστιγι ὡς ἀγαθὴ, ⁷² ὅσα μακρὸν ἐκείνῳ. θεοῖς δὲ ἐδν μακρὸν εἶναι. πλε-

⁷⁰ Ἐπὶ μακρῇ τῇ πνεύματι] Scribendum non dubito, ἐπὶ μακρῇ τῇ πνεύματι.

⁷¹ Λίγη] Sic MS. At prior Editio male, μέγα.

⁷² Ἐκλογιζόμενος] Scribo, ἐκλογιζόμενος, ut referatur ad ἀποκαθάρσεως. Deinde ea, quæ sequuntur, infra Num. 179. rectius sic leguntur, πρὸς πνεύματι, καὶ

καὶ τὸ εὐσιαν αὐτῆς τὸ πρῶτον τὸ ἔνταυ
 φύσει. ⁷³ κυπαρισίνῃν ἣ μὴ δὲν
 κατασκευάζεσθαι σωρὸν ὑπαγο-
 ραίει, ἀλλὰ τὸ κυπαρισίνοι γεγονέ-
 ναι τὸ ἔξ Διὸς σκηπτοῦ· ἣ δὲ ἄλλον
 πᾶς μυτικὸν λόγον. ἀνένδειν ἣ πρὸ
 τροφῆς ὡς παλαιῇ Διὶ Σωτή-
 ρει, καὶ Ἡρακλείῃ, καὶ Διοσκύρῳ·
 τῆς τροφῆς ὑμνεῖται τὸ δεχτηρὸν καὶ
 τὸν πῶτος ἡγεμόνα Δία· καὶ τὸν
 Ἡρακλῆα, τὴν διώκουν τὴν φύσιν·
 καὶ οὗν Διοσκύρεα, τὴν συμφωνίαν
 156 τῶν αἰπάντων. * Σπονδῶν δὲ μὴ
 κατασκευάζεσθαι πρὸς φέρεσθαι δὲν ἔφη.
 ἔθεν γὰρ τὸ καλὸν ἄξιον αἰσχρῆς
 καὶ αἰδῆς διαλάμβανον. ὅταν δὲ
 βραβιτήσῃ, τῆς γῆς αἰσάσθαι παρήγ-
 γαλλε, μνημονεύοντας τὸ θνῆσκας
 τῶν ὄντων. εἰσίναι ἣ ὡς πρὸ ἱερῶ
 καὶ οὗν δεξιὸς πᾶς ὡς ἀγαθὸς
 ἐξείναι καὶ οὗν ἀριστερός· πρὸ μὲν
 δεξιὸν δεξιῶν ἔξ ὡς ἐκείνῃ λεγομένη
 τὴν ἀριστερὰν ἔξ ὡς ἐκείνῃ λεγομένη· πρὸ ἣ
 ἀριστερὸν ἔξ ὡς ἐκείνῃ λεγομένη
 συμβολὸν πημέρου. πᾶς τις πρὸ
 τῆς οὐκ ἐκείνῃ λεγομένη αὐτῇ γεγονέναι τῆς
 οὐκ ἐκείνῃ εὐσιαν ὁππότε δόσεως. καὶ
 τὸ ἄλλα δὲ ὅσα ὡς ἐκείνῃ λεγομένη
 παλαιότερα. ὥστε πρὸ μὲν τέτα πᾶσι λέγων.

primatum tenet, substantia & na-
 turæ expenduntur : loculos, sive
 arcas sepulchrales, cupressinas fieri
 vetuit ; quia Jovis sceptrum è cu-
 presso fabrefactum est ; vel propter
 aliam quandam mysticam ratio-
 nem : ante mensam Jovi Servatori,
 & Herculi, & Castoribus libandum
 esse statuit ; ut sic Jupiter, tanquam
 alimonix dux & author laudetur ;
 in Hercule vero naturæ potentia ;
 & in Castoribus rerum omnium
 harmonia celebretur : libamina non
 esse clavis oculis offerenda ; nec
 enim putabat quicquam eorum,
 quæ bona sunt, mereri ut cum pu-
 dore & verecundia tractetur : cum
 tonat, terram tangendam esse ; in
 memoriam generationis rerum : à
 dextra intrandum esse templum,
 à sinistra egrediendum ; dextrum
 enim statuebat esse principium nu-
 meri imparis, & divinum quid-
 piam ; sinistrum vero pro symbolo
 numeri paris, & dissoluti habebat.
 Hic fertur Ejus modus fuisse pieta-
 tem excolendi : cætera vero, quæ
 præterimus, pronum erit ex dictis
 colligere : adeoque hic de iis di-
 cendi finis esto.

αὐτῆς, ὅπῃ τῶν ἀριστερῶν ἐνέσθι

τὴν εὐσιαν αὐτῆς, καὶ τὴν πρῶτον τὸ ἔνταυ
 φύσει.

⁷³ Κυπαρισίνῃν δὲ μὴ δὲν ἔφη.] In-
 signem hujus loci lacunam ex MS. sup-
 plevi. In priore enim Edit. desunt hæc
 verba, κυπαρισίνῃν ἣ μὴ δὲν κατασκευάζε-

ζεῖν σερὸν ὑπαγορεύει, ἀλλὰ τί. Huc spe-
 ctant verba Laertii in Pythag. Num. 10.
 Ἀποίχοντι ἣ καὶ σερὸν κυπαρισίνῃς, ἀλλὰ τὸ
 ἔξ Διὸς σκηπτοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ κατασκευάζει. Vide
 ibi Menagium.

CAP. XXIX.

Κ Ε Φ. κθ'.

Sapientia autem Ejus, ut verbo dicam, maxima erant indicia, commentarii à Pythagoreis de omnibus rebus conscripti juxta veritatis normam: &, quoad cætera quidem omnia rotundi; in primis vero vetustum, ultimæque

¹ Ἐχόντα τ' ἀληθείας] Scribe, ἔχοντα τ' ἀλ. Et deinde, προγύλας ὅτι τὰ ἄλλα πάντα, i. e. supra alia omnia.

² Πίνω] Sic recte MS. At prior Edit. πίνω: quod Arcerius bona fide labore verterat. Idem mendum occurrit apud Photium in *Damascio*, p. m. 1068. ubi de Salustio philosopho ait, ὡς τὸν νύκτωρ μιμνήσκοντο σφιδάς, ἀλλὰ πρὸς τὸν δὲ χαίρει πίνοντα λόγον φιλοφάνει. Scribe, πίνον: ut recte legitur apud Suidam v. Πίνω, & v. Σαλυστιό, ubi locus ille refertur. Πίνω autem, præter significationem vulgarem, notat etiam oleum palæstricum, sive ceroma, quo athletæ sæpius inuncti & sordidati, accedente corporis exercitio, bonam habitudinem, & vires, succumque & colorem sanum sibi conciliabant. Inde ducta metaphora, πίνω dicitur de oratione probe subacta, sive succo & sanguine nervisque plena, & nitorem non fucatum, sed naturalem & virilem præ se ferente: ut pluribus ostendit personatus Franciscus Francus, vero nomine Salmasius, in Confutatione Animadverforum Antonii Cercocœtii ad Salmasii Notas in Tertullianum de Pallio, pag. 174. & seqq. Quare, locus ex Photio adductus sic vertendus est: Non recentiores imitans Sophistas (ob stilum nempe eorum enervem & elumbem) sed masculas præ se orationis veneres emulari student. Deinde, quæ hic apud Jamblichum sequuntur, non parum habent obscuritatis & difficultatis, nec ab interpretibus

Περὶ δὲ τῆς σοφίας αὐτῆς, ὡς 157
μὲν ἀπλῶς εἰπὼν, μέγιστον
ἔστω περὶ τὸν τὰ γεωφάντα ὑπὸ
τῷ Πυθαγορείῳ ὑπομνήματι, περὶ
πάντων ἔχοντα τ' ἀληθείας, καὶ
προγύλα μὲν περὶ τὰ ἄλλα πάντα,
δὲ χαίρει πίνω δὲ ἑ παλαιῶ πίνω

intellecta fuerunt. Quid enim sibi volunt illa, ὡς πρὸς τὴν ἀρχαίαν πρὸς τὸν πρὸς τὸν: quæ Arcerius vertit, veluti mentis, quæ manibus apprehendi nequeat, afflantis. Quasi vero quædam mens sit, quæ manibus apprehendi queat. Obrechtus quoque nec veram significationem vocis πίνω in versione sua expressit, nec in verbis hisce postremis ullum suspicatus est mendum. Nos pro ὡ legendum existimamus χνῶ; quippe quam vocem Dionysius Halicarn. quoque in erudita epistola ad Cajum Pompejum, pag. 127. Edit. Wechel. cum πίνω conjunxit. Ait enim, ὅτι πίνω αὐτῇ καὶ χνῶς ὁ τῆς δὲ χαίρει πίνω καὶ ἡμεῖς καὶ ἡμεῖς ἐπιπείχεται. Loquitur ibi de dictione Platonis. Et alibi, nimirum πρὸς τὸν Διόνυσον. δεινότητος, pag. 186. χνῶς δὲ χαίρει πίνω dixit, idque cum χνῶς αὐτῶς conjungit. Χνῶς autem, ut notum est, proprie significat lenocinam, quæ tenera est, & veluti flos menti, ejusque ornamentum. Quare & in adductis locis Dionysii Halicarnassensis, & hic apud Jamblichum χνῶς significare potest gratiam venustatem; quoniam lanugo in puberibus grata & venusta esse solet. Porro, pro ὡσπερ ὡσπερ scribendum est ὡσπερ ὡσπερ (refertur enim ad ὑπομνήματα:) & ut paucis rem expediam, totus hic locus sic mihi constituendus videtur, δὲ χαίρει πίνω ἢ καὶ παλαιῶ πίνω ἀφ' ὧς πίνω (μυστῶ, vel simile quid) καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀρχαίαν πρὸς τὸν πρὸς τὸν, [καὶ] μετ' ἐπιπείχεται, &c. Sic omnia

διαφερόντως, ὡς περ πνὸς ἀχει-
ραπήτης νῦν³ προσπνέοντο μετ'
ἐπιστήμης δαυμονίας ἀκρῶς συλλε-
λογισμῶν· πᾶς ὃ ἐννοίαις πλήρη
τὴ καὶ πυκνότητι, ποικίλα τὴ ἄλλως
καὶ πολύτροπα πῶς εἶδеси καὶ τῷ ἵλασι·
ὡς οὖν ὃ ἐξαίρετως ἅμα ἐ ἀνελ-
λιπὴ τῇ φράσει, καὶ τραγμάτων
ἐναργῶν ἐ ἀναμφιλέκτων, ὡς ὅτι
μάλιστα, μετὰ, μετὰ δοποδείξιος
ἐπιστημονικῆς, καὶ πλήρης, τὸ λε-
γόμενον, συλλογισμῶν, εἰς πῶς, αἷς
προσέκτι, ὁδοῖς κεχρημῶν ἐπ'
αὐτὰ ἴοι μὴ παρέργως, μηδὲ παρη-
κασμῶν ἀφοσιωμῶν. πῶς τῶν
πίνων ἀνωθεν τὸ περὶ τῶν νοητῶν, καὶ
τῶν περὶ θεῶν ἐπιστήμῶν ὡς ἀδι-
δωσιν. * Ἐπειτα τὰ φυσικὰ πάντα
ἀναδιδάσκει, τῶν τὴ ἡθικῶν φιλο-
σοφίας ἐ τῶν λογικῶν ἐπελευσάτω·
μαθήματα τὰ πᾶσι πᾶσι ὡς ἀδιδω-
σι, καὶ ἐπιστήμης πᾶς ἀρίστεως. ὅλως
τὴ ἔστιν εἰς γνώσιν ἐληλυθὸς πε-
ρὶ ἐκείνων ὡς ἀνθρώποις, ὃ μὴ
ἐστὶ πῶς συγγράμμασι τέτοις διη-
κρῆσθαι. εἰ πίνων ὁμολογῆται⁴ τὰ
μὲν Πυθαγόρᾳ εἶναι τῶν συγγραμμά-

antiquitatis afflatum, velut illiba-
tam quandam mentem spirantes,
& cum summa divinaque scientia
collecti: sensibus insuper redun-
dantes, & de cætero, sive for-
mam, sive materiam spectes, va-
rii & diversimodi: sed & eximie
perfecti, ac neque dictione desti-
tuti, & rebus perspicuis atque in-
dubitatis maxime referti: idque
non sine demonstrationibus scien-
tificis, atque, ut vulgo ajunt,
syllogismo repletis; si quis, qua
deceat via, accesserit, nec per-
functorie, aut aurium tenus eos
attigerit. Hanc igitur de iis, quæ
mente cernuntur, atque de Diis,
repetitam altius scientiam tradit:
deinde universam rerum natura-
lium doctrinam exhibet: quin &
morum Philosophiam & Logicam
absolvit; variasque disciplinas, &
optimas quasque scientias exequi-
tur: ut adeo universim loquendo,
nihil hominum notitiæ subijciatur,
quod non in illis scriptis accurate
sit pertractatum. Cum igitur in
confesso sit, quædam inter ea scri-
pta, quæ nunc circumferuntur, Py-

mihī clara videntur; excepta sola voce
ἀχειραπήτης, (sic enim scribendum puto
pro ἀχειραπῆτης) in qua mihī non satis-
facio. Non video enim, quomodo ἀχει-
ραπῆτος possit esse aptum epithetum τῷ
χρῆσι: nisi forte quis dicere velit, χρῆσι
ἀχειραπῆτης vocari posse lanuginem pri-
mam, quæ nondum manum, i. e. no-
vaculam, passa sit. Sed hæc tantum mo-
neō, ut animum advertat Lector, &

aliā, si possit, loco huic medicinam
querat.

¹ Προσπνέοντο μετ' ἐπιστ.] Scribe &
supple, ὡς προσπνέοντο, καὶ μετ' ἐπιστήμης,
&c.

⁴ Τὰ μὲν Πυθαγ.] An Pythagoras
quædam ingenii monumenta olim reli-
querit pluribus disputat Clariss. Joann.
Alb. Fabricius in *Biblioth. Græca*, lib. II,
cap. XII. §. IV.

thagoræ esse; quædam autem ex ejus ore excepta fuisse, quibus & hinc nullius nomen præscribitur, quæque propterea ad Pythagoram velut authorem referuntur; manifestum est, quod ab omni sapientia satis instructus fuerit. Geometriz vero potissimum apud Ægyptios operam Eum dedisse ferunt: Ægyptii enim multa habent problemata Geometrica; quoniam ab antiquo, & inde ab ipsorum Deorum ætate, necesse est, propter Nili alluviones, ut periti totam Ægyptiorum terram dimetiantur. Nec in cœlestium rerum contemplationem obiter inquisiverunt; fuitque hujus etiam scientiæ peritus Pythagoras. Cæterum figurarum perceptiones autem empiriis o Pythagoræs εἶχε.

Ἡ λέξις ὅτι γεωμετρίας αὐτὸς ἐπὶ πλείον ἐπιμελ.] Τὸ ἐπὶ πλείον est ex MS. pro ἐκπλέον, quod prior Edit. habet. Cæterum, quod ad totius loci hujus sensum attinet, non cohæret, Pythagoram Geometriz studuisse, quia ab Ægyptiis multa de Geometria problemata proponerentur: ut recte etiam observavit Schefferus de *Philos. Ital.* cap. v. pag. 23. Quare, ut sensui ἀνωγειά sua constet, post ἐπὶ πλείον addendum utique est, ἐν Αἰγύπτῳ. Vel dicendum est, Jamblichum initio scripsisse, ἐπιμεληθῆναι παρ' Αἰγυπτίων, παρ' Αἰγυπτίοις ᾧ, &c. Nam fieri facile potuit, ut illud παρ' Αἰγυπτίοις, cum bis a Jamblichō positum esset, semel a librariis omitteretur: qua ratione sexcenties in veteribus libris peccatum esse quis ignorat?

Ἐκ παλαιῶν] Subintellige, ῥηόντων.

των τῶν κατὰ Φερεγγιδίαν, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς ἀκροάσεως αὐτῶν συγγεγραφέα (ὅτι καὶ τὰ πρὸς αὐτῶν ἐπιφύμιζον αὐτὰ, ἀλλὰ εἰς Πυθαγόραν ἀνέφερον αὐτὰ, ὡς ἐκείνους ὄντας) Φανερόν ἐκ πάντων τῶν, ὅτι πάσης σοφίας ἔμπειρος ἦν διὰ τῶν ῥηόντων. Ἡ λέξις ὅτι γεωμετρίας αὐτὸν ἐπὶ πλείον ἐπιμεληθῆναι. παρ' Αἰγυπτίοις γὰρ πολλὰ προβλήματα γεωμετρίας εἰσὶν ἐπίπερα ἐκ παλαιῶν ἐπὶ ἐκ τῶν θεῶν καὶ τῶν Νεῖλων προσέδοται καὶ ἀφαιρέσεις ἀνάγκη ἀνέχουσι πάσης ἐπιμετεῖν, ἣν ὀνέμοντο, γὰρ Αἰγυπτίων οἱ λόγοι. διὸ ἐ γεωμετρίας ἀνόμασται. ἀλλ' αὐτὸ ὅτι τῶν ἑρμηνείων γεωμετρίας περὶ ῥηόντων αὐτῶν κατὰ τὴν ἡμετέραν, ἥς ἐ πάντας δὲ τὰ περὶ τῶν γεωμετρίας

Deinde illud ἐπὶ, quod sequitur, mutatum velle in ἡδὴ. Porro, pro ἀπὸ θεῶν vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat, ἀπὸ θεῶν. Sed vox illa non solum de temporis intervallo dici, sed loci. Ego malim, ἀνωγειν: quamvis nec lectio vulgata temere damnanda sit. Potest enim haud incommode verti, inde a Deorum aliam: id est, a temporibus longe antiquissimis.

Ἡ λέξις] MS. habet Νεῖλων, voce leviter corrupta. At prior Editio Νεῖων, quod Arceus insigni errore de Nino intelligendum censebat. Cæterum, quod hic Jamblichus de Geometriz apud Ægyptios inventionem refert, plures confirmant Scriptores: quorum loca, ut satis obvia, hic adducere superseco. Confer tantum Suidam v. Ἐπιστήμη.

θεωρήματα ὅσα ἐκείθεν ἐξηρητῆσθαι δοκεῖ. τὰ γὰρ περὶ λογισμὸν καὶ ἀριθμὸν ὑπὸ τῷ περὶ τὸ φοινίκιον Φασὶν εὐρεθῆναι. τὰ γὰρ ἑρῶνια θεωρήματα κατὰ κενὸν πνις Αἰγυπτίοις ἔχοντο καὶ Χαλδαίοις ἀναφέρειται. 159 * Ταῦτα δὲ πάντα Φασὶ τὸ Πυθαγόραν ὡς ἀγαθόντα καὶ συναυξήσαντα, πᾶς Ἰπσημέας προσάγειν π, καὶ ὁμοῦ σαφῶς καὶ ἐμμελῶς τοῖς αὐτοῖς ἀκροαμένοις δεῖξαι. ὁ φιλοσοφίαν μὲν ἐν πρώτῳ αὐτὸς ὠνόμασεν, καὶ ὁρεξίν αὐτῷ ἔπειν εἶναι, καὶ οἰονεὶ Φιλίαν σοφίας. σοφίαν ἣ Ἰπσημέλι τῆς ἐν πῶς ἔστιν ἀληθείας. ὄντα¹⁰ δὲ ἡδὲ ἔλεγε πᾶς αὐλα καὶ αἰδία καὶ¹¹ μονοθεστικά, ὅπερ ἐστὶ πᾶς ἀσώματῶς ὁμολογούμενος ἣ λογικὸν ὄντα, καὶ κατὰ μαθητικὴν αὐτῶν ἔστω καλὸν ἔργον, σωματικὰ¹² αἰδία καὶ ὑλικά, γυναικίαν ἔστω φθαρτά, καὶ ὄντως¹³ ἔστω πᾶς ὄντα. τὸ δὲ σοφίαν Ἰπσημέλι εἶναι τὸ καλὸν ὄν-

sive theorematum, indidem profecta esse videntur : nam computationem quod attinet, & numeros, in Phœnicia repertos ferunt ; coelestium autem doctrinam communiter Ægyptiis atque Chaldæis adscribunt. Hæc vero omnia cum accepisset Pythagoras, ajunt & ipsum scientiarum tum protulisse terminos, tum perspicuas accuratasque demonstrationes auditoribus suis tradidisse. Ac philosophiam quidem Ille primus excogitavit, affectionemque quandam, & quasi amicitiam sapientiæ esse dixit : Sapientiam vero, scientiam veritatis, quæ est in entibus : entia autem, quæ sunt expertia materiæ, æterna, & per se efficientia ; quæ sunt incorporea. Nam quæ per participationem illorum entia vocantur, ut corporea, materialia, generationi & corruptioni obnoxia ; illa tantum æquivoce talia ; adeoque vere neutiquam entia sunt. Sapientia autem versatur circa ea, quæ pro-

¹⁰ Θεωρήματα ὅσα ἐκείθεν ἐξηρητῆσθαι δοκ.] Insignem hujus loci lacunam ex MS. supplevi. In prioribus enim Edit. desunt verba hæc, ἐκείθεν ἐξηρητῆσθαι δοκ. πᾶς γὰρ περὶ λογισμὸν ἔστω ἀριθμὸν ὑπὸ τῷ περὶ τὸ φοινίκιον Φασὶν εὐρεθῆναι. πᾶς γὰρ ἑρῶνια θεωρήματα.

¹¹ Φιλοσοφίαν μὲν ἐν πρώτῳ αὐτὸς ὠνόμασεν, καὶ ὁρεξίν αὐτῷ ἔπειν εἶναι.] Hæc, & omnia quæ sequuntur usque ad finem Numeri 160. ἀντιλεγεῖ etiam leguntur apud Jamblichum in Nicomachi *Introduct. arithmet.* pag. 5. & 6. Confer etiam Nostrum supra, Num. 59.

¹² ὄντως δὲ ἡδὲ καὶ ἔλεγε π.] Confer

omnino Schefferum de *Philos. Ital.* c. viii. & Sam. Tennulium ad Jamblichum in Nicomachi. *Arithmet.* pag. 78. 79. Cæterum pro ἡδὲ ex MS. reposuimus ἡδὲ.

¹¹ Μονοθεστικά] Scribe, μόνα θεστικά, ut habet Jamblichus in Nicomachi *Arithmet.* pag. 5.

¹² Εἰδη] Sic rescripti pro ἡδὲ, quod prior Edit. habet ; idque auctoritate Jamblichi in Nicomachi *Arithmet.* pag. 5. ubi vide Sam. Tennulium.

¹³ ὄντως] Sic recte MS. itemque Jamblichus in Nicomachi *Arithmet.* loco laudato. At prior Edit. vitiose ὄντως.

prie; non vero circa ea, quæ æquivoce sunt entia: quoniam corporalia neque sciri possunt, neque cognitionem firmam admittunt; cum sint infinita, nec scientia se patiantur comprehendi: ita ut respectu universalium perinde se habeant, ac si non essent; nec insuper definitioni includi queant. Quæ autem porro natura sciri non possunt, illorum non potest scientia excogitari: neque verisimile est, appetitum aliquem dari scientiæ non subsistentis; sed potius scientiæ eorum, quæ proprie entia sunt, quæque semper circa eadem, & eodem modo permanent, atque vere cum nomine suo coexistunt. Nam & horum intellectum sequi solet intellectus entium æquivoce talium; etiamsi non intendatur eo studium: perinde ut scientiam universalium, particularium scientia consequitur. Nam, *qui de universalibus*, inquit Archytas, *recte judicant; etiam particularia qualia sint, præclare perspiciunt*. Idcirco neque sola, neque unigenia, neque simplicia sunt entia; sed varia, & multiplici specie esse cernuntur: quædam nempe intelligibilia & incorporalia sunt, quæ entium nomine veniunt; alia vero corporalia,

των. ἀλλ' ἐχ' τ' ὁμωνύμως· ἐπειδήπερ ἐδὲ ὁπσιγὰ ὑπάρχει τὰ σωματικά, ἐδὲ ὁπιδέχεται γνώσι βεβαίαν, ἀπειρά π' ὄντα, καὶ ὁπσιγὴ ἀπερίληπτα, καὶ οἰονεὶ μὴ ὄντα κατὰ ¹⁴ Διασπλῶ τ' καθόλου, καὶ ἐδὲ ὄρω ὑποπεσεῖν εὐπεριγράφως διωάμωρα. * Τῶν ἧ Φύσι μὴ ὁπσιγῶν ἐδὲ ὁπσιγῶν οἷον π' ὁπσιγῶν· ὅτι ἄρα ἔρεξιν τ' μὴ ὑφ' ἐσώσης περὶ σήμης εἰκὸς εἶναι, ἀλλὰ μάλλον τ' περὶ τὰ κυρίως ὄντα, καὶ αἰὲ κ' τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως Διαμύοντα, καὶ τῇ ὄντως προσηγορίᾳ αἰὲ συνυπάρχοντα. καὶ γὰρ τῇ τῶν, καταλήψ' συμβέβηκε ¹⁵ καὶ τὴν τ' ὁμωνύμως ὄντων παρεμαρπῆν, ἐδὲ ὁπτιγῶν θεοῖαν ποτ' οἶα δὴ τῇ καθόλου ὁπσιγῇ ἡ ἔ' κατὰ μέρος. πικρὰ περὶ τῶν καθόλου, φησὶν Ἀρχύτας, καλῶς Διαγνόντες, ἐμείλλον ἔ' περὶ τ' κατὰ μέρος, οἶα ἐντὶ, καλῶς ὀψέσθ'. διόπερ ἔ' μόνα, ἐδὲ μονογενῇ, ἐδὲ ¹⁶ ἀπλὰ ὑπάρχει τὰ ὄντα, πικίλα ἧ ἡδὴ ἔ' πλυεῖδῃ θεωρεῖται, τὰ π' νοητά, καὶ ἀσώματα, ὧν τὰ ὄντα ἡ κλήσις· καὶ τὰ σωματικά, καὶ ὑπ' αἰσθη-

¹⁴ Κατὰ Διασπλῶ] Rectius, κατ' ἀντιδιασπλῶ, ut habet Jamblichus in Nicomachi *Arithmet.* loco laudato.

¹⁵ Καὶ τῶν τ' ὁμωνύμως ὄντων] Sic rescriptus ex Jamblichio in Nicomachum.

Ante enim male legebatur, καὶ τῇ τῶν ὁμωνύμως ὄντων, &c. Ὁμωνύμως vero erat etiam in MS.

¹⁶ Ἀπλὰ] Ex MS. pro ἀπλῶς.

σιν πεπρωμένους, ἃ δὲ καὶ μετα-
 χλῆ κοινωνοῖ 17 τὰ ἔντως γινέσθαι.
 161 * Περὶ δὲ τῶν αἰπάντων ὁπισθί-
 μας παρέδωκε τὰς οἰκιοτάτας, καὶ
 ἔδεν παρέλιπεν ἀδιερώνητον. καὶ
 τὰς κωνὰς δὲ ὁπισθίμους, ὥστε τὸ
 ἀποδεικνύειν, καὶ τὸ ὁρατικὸν, καὶ τὸ
 ἀλφαιρικὸν παρέδωκε πῶς ἀνθρώ-
 πους, ὡς ἔστιν ἀπὸ τῶν Πυθαγορεῶν
 ὑπομνημάτων εἰδέναι. εἰς δὲ τὸ καὶ
 ἀπὸ κομίδῃ βραχυτάτων φωνῶν
 μυρία ἔπλασαν ἐμφασιν συμ-
 βολικῶς τῶν πῶς γνωρίμοις ἀπο-
 φοιτᾶζεν, ὥστε ἀπὸ τῶν χειρο-
 γράφων πᾶν λόγον, ἢ μικρῶν πῶς
 ὄγκοις ἀπερμάτων ὁ Πύθαγ., καὶ
 αὐτὴ ἡ φύσις πλήρῃ ἀνήνυσται ἔδου-
 σε πινύται ἐνοσιῶν ἔδοσι πλεσμά-
 162 των ὑποφαίνεσι. * Τούτων δὲ
 ἐστὶ, τὸ, Ἀρχὴ δὲ τοῖς ἡμῖν παντὶς,
 ἀπὸ θεοῦ Πυθαγόρου αὐτοῦ. ἔ-
 μόνον δὲ ἐν τῷ παρὲντι ἡμετέριον,
 ἀλλὰ ἔστι ἐν ἐπείροις ὡραταλῆσι οἱ
 ἡμέτεροι Πυθαγόρου τὰ τὸ ἀλη-
 θείας ἐνέκρυπτε ζώοντα πῶς δυ-
 νατόν ἐκασταῖς, βραχυ-
 λογία πᾶσι ἀποδησόμεζον 18 ἀπὸ
 εἰσληπτοῦ καὶ παραληγῆς ἡμε-

communicationem quandam de
 ente participare contingit. De
 his omnibus Ille scientias tradidit
 maxime appositas; nihilque prorsus
 in iisdem inexcussum reliquit.
 Sed & scientias illas communes,
 de demonstratione, de definitione,
 de divisione, homines edocuit; uti
 ex commentariis Pythagoricis vi-
 dere licet. Sobeat etiam brevissi-
 mis dictis plurimos atque multifa-
 rios sensus, symbolico more, apud
 familiares effundere: prorsus uti
 Apollo Pythius, & ipsa etiam na-
 tura, per oraculorum effata, at-
 que parva, si molem spectes, se-
 mina, immensam copiam diffi-
 ciliū intellectu notionum atque
 effectuum producant. Tale est il-
 lud: *Principium, dimidium totius*:
 quod apophthegma ipsum Pytha-
 goram authorem habet. Neque
 tantum in presenti hoc hemisti-
 chio, sed & in aliis similibus,
 divinissimus Pythagoras ignicu-
 los veritatis abscondit; illis, qui
 lumen inde accendere possent, in
 breviloquio quodam, incompre-
 hensibilem latissimeque patentem
 contemplationis extensionem re-

17 Τὰ ἔντως γινέσθαι] Sic recte Jam-
 blichus in Nicomachum, pag. 6. Prior
 vero Edit. ἔστιν ἡ γινέσθαι.

18 Χειρογράφων πᾶν λόγον] Scribe,
 πᾶσι γινέσθαι πᾶν λόγον. Loquitur enim
 hic de oraculis sive effatis Apollinis Py-
 thii: quæ infra, cap. 34. in fine, πᾶσι
 ἀπὸ τῶν λόγων vocantur. Deinde, Πύθαγ.

revocavi ex MS. pro corrupto πύθαγ.,
 quod est in priore Edit. & Arceriani in-
 genii conatus elusit. Sic supra Num. 105.
 Jamblichus dicta Pythagoræ similia esse
 dicit χερσὶν ἢ πύθαι.

19 Ἀπὸ εἰσληπτοῦ] Obrechtus, ut ex
 versione ejus colligitur, legit ἀπὸ εἰσλη-
 πτοῦ: quod probō.

condens. Quale quid occurrit in illo:

Omnia conveniunt numero:

Quod sæpius omnibus inculcabat: vel porro: *Amicitia, aequalitas; aequalitas, amicitia est:* vel in nomine *Cosmos*, i. e. *mundus*: vel profecto in nomine *Philosophia*: vel etiam in *Euesto* aut & *Aeiesto*, id est, tranquillo & constanti animo: vel denique vulgatum illud in *tetractys*. Hæc omnia, & alia adhuc plura hujus generis inventa, figmenta que, Pythagoras in utilitatem & emendationem familiarium suorum excogitabat; ea que adeo venerabilia, adeo divina ab intelligentibus habebantur, ut apud condiscipulos in jurisjurandi formulam abierint:

Non per Eum! generi nostro à quo ostensa tetractys;

²⁰ Ἀριθμῶ δὲ πᾶντα.] Dīcti hujus Pythagorici meminerunt etiam Theophrastus, Sextus Empiricus, Themistius, & alii. Vide Menag. ad Laërt. lib. viii. 12.

²¹ Ἐπιφύλλοις, ἰσότης] Scribe, ἢ φιλότης, ἰσότης: & deinde, illud alterum φιλότης, quod sequitur, dele. Est enim supervacaneum. Obrechtus legit, φιλότης, ἰσότης ἰσότης, φιλότης.

²² Κόσμος] Rectius κόσμος. Materialiter enim, ut vulgo dicitur, vox ista hic ponitur.

²³ Ἡ ἢ Δία] Sic MS. At in prioribus lit. corruptissime, ἑπιδία: quod Arserius in ἢ ἰδία mutandum censebat.

²⁴ Ἐν τῇ τῇ χρίστῳ] Monstra ver-

εἰας ἐκτασιν· οἷον περ καὶ ἐν τῷ,

Ἀριθμῶ ²⁰ δέ πᾶντ' ἐπίοικεν.

ὁ δὲ πυκνύεται πρὸς ἀπαντας ἐπιφύλλοις. ἢ πάλιν, ²¹ Ἐπιφύλλοις, ἰσότης, φιλότης. ἢ ἐν τῷ κόσμῳ ²² ὀνόματι, ²³ ἢ ἢ Δία ἐν τῷ φιλοσοφία, ἢ ἐ ²⁴ ἐν τῷ τῷ καίτων, ἢ τὸ ²⁵ Διαβρώμειον ἐν τῷ πετρακίῳ. ταῦτα πάντα καὶ ἔπρα πλείω πιαῦτα Πυθαγόρας πλάσματ' καὶ ποιήματα εἰς ἀφίλειαν ἐπινύρθωσιν τῷ σωδιαζόντων ἐπινοῶν, καὶ ἔτω σεβαστὴ ἢ ἐξεθεαίρετο ὑπὸ τῶν σωιέντων, ὥστε εἰς ὅρκον ἀχίματα περιτίσεται τοῖς ὁμαχοῖς.

Οὐ ²⁶ μὰ τὸν ἀμετρήν γλῆψιν παρὰ δόντα πετρακίῳ,

borum, vel potius mendorum: quæ feliciter, ut puto, profligavit Obrechtus. Legit enim, ἐν τῇ τῇ καὶ καίτων. Quid autem voces illæ significant, Grammatici docebunt. Unum tamen, fateor, conjecturæ huic obstat; quod nempe Laërtius, & alii testentur, Democritum primum vocis τῇ τῇ fuisse inventorem; quippe qua εὐθυμία, sive animi tranquillitas designaverit. An vero alii ad Pythagoram etiam vocem hanc retulerint, nunc non memini. Quare hæreo.

²⁵ Διαβρώμειον] Ex MS. pro inepto Διαβρώμειον, quod prior Edit. habet.

²⁶ Οὐ μὰ τὸν ἀμ.] Versus hi leguntur etiam supra, Num. 150. sed cum aliqua diversitate. Vide, quæ ibi notavimus.

Παράν αἰνναῖς Φύσεως, ῥίζωμά
τ' ἔχουσι.

*In qua fons naturæ habitat radix-
que perennis.*

Τῷ π μὲν οὖν ἔτω θανμασὸν ἦν τὸ
163 εἶδ' αὐτῶν τ' σφίρας. * Τῶν δὲ
θησιμαῶν ἐχ' ἦκιστε Φασὶν αὐτὰς
τὰς Πυθαγορείους πμᾶν μυσικὴν π,
καὶ ἰατρικὴν, καὶ μαθητικὴν. 27 σιω-
πηλὰς ὅτι εἶναι, καὶ ἀκυστικὰς, καὶ
ἐπαινεῖσθαι παρ' αὐτοῖς τ' διωάμενον
ἀκῶσαι. 28 τῆς δὲ ἰατρικῆς μάλιστα
μὲν δὸποδέχεται τὸ Διαιτητικὸν εἶ-
δ' αὐτῶν καὶ εἶναι ἀκρὴς ἐστὶν ἐν τῷ
τῷ, καὶ περὶ αὐτῶν πρῶτον μὲν κα-
ταμαρτυρεῖν σημεῖα συμμετρίας,
πίνων π, καὶ σίτων, καὶ ἀναπαύσεως.
ἔπειτα περὶ αὐτῆς τ' κατασκευῆς
τῶν 29 προσφερομένων χυδὸν πρῶ-
τὰς ἐπιχειρήσαι π καὶ παραμαρτυρεῖ-
σθαι ὅτι διορίζειν. αἰσθάνειν ὅτι 30 χρῆ-
καὶ καταπλασμάτων ὅτι πλεῖον
αὐτῶν Πυθαγορείους τῶν ἐμπροσθεν.
τὰ δὲ περὶ τὰς Φαρμακείας ἔπινον
δοκιμάζουσιν αὐτῶν δὲ τῶν τοῖς
πρὸς τὰς ἐλκώσεις μάλιστα χρῆσθαι.
τὰ δὲ περὶ τὰς τομάς π καὶ καύσεις
164 ἦκιστε πάντων δὸποδέχεται. * Χρῆ-
σθαι δὲ καὶ τ' ἐπὶ αὐτῶν πρὸς ἕνα τῶν
ἀρρώγημάτων. ὑπελάμβανον δὲ
καὶ τ' μυσικὴν μεγάλα συμβάλλει-

Hoc itaque tam admirabile genus
Ejus sapientiæ erat. Inter scien-
tias autem haud postremo loco
Pythagorei Musicam, Medici-
nam, & Divinandi artem excole-
bant. Taciturni autem erant, &
ad auscultandum exercitati; eum-
que, qui audire novisset, laude
prosequebantur. Medicinæ cam
maxime speciem amplectebantur,
quæ diætā moderatur; inque
hac exercenda accuratissimi erant.
Ac initio quidem signa niteban-
tur addiscere, quibus congruum
laboris, victusque, & somni mo-
dum explorarent: deinde quod
ad ipsam ciborum præparando-
rum rationem attinet, illi fere
primi commentari de ea, atque
disputare aggressi sunt. Cata-
plasmata autem Pythagorei fre-
quentius, quam qui eos antecesser-
ant, adhibebant: sed unguenta
medicata minus probabant: his-
que ipsis ad vulnera potissimum
sananda utebantur: incisiones vero
& ulsiones minime omnium ad-
mittebant. Quosdam insuper mor-
bos etiam curabant incantationi-
bus. Existimabat autem Ille Mu-
sicam quoque plurimum ad sani-

27 Σιωπηλὰς] Ex MS. pro corrupto
σιωπικὰς.

28 Τῆς δὲ ἰατρικῆς μάλιστα μὲν — ἔπειτα
τῶν ἀρρώγημάτων] Hæc omnia αὐτοῖς
ἐξ etiam leguntur infra, Num. 243.

29 Προσφερομένων] Scribe, προσδοκώμε-
νων, i. e. ciborum: ut recte Obrechtus.

30 Χρῆ καὶ] Vir doctus ad marginem
codicis Spanhemiani notaverat, χρῆται:
quod non aspernandum.

tatem conferre, si quis ea legitimo modo utatur. Sed & Homeri atque Hesiodi selectas sententias ad emendandas animas adhibebant. Putabant porro, quæcunque didicerant audiverantque, memoria retinenda esse: atque eatenus animum disciplinis doctrinisque instruendum, quatenus facultas discendi memorandique tradita capere possit: illa etenim est, qua cognoscere aliquid; hæc vero, qua cognitum asservare oportet. Ergo memoriam maxime colere colebant, multamque in ea exercenda curandaque diligentiam collocabant: atque in discendo non prius mittebant quæ docebantur, quam firmiter prima disciplinæ rudimenta comprehendissent: deinde quotidie, quæ dicta erant, hunc in modum memoria repetendo ruminabant: vir Pythagoreus nunquam è lecto surgebat, quin prius in memoriam sibi revocaret, atque ita reminiscendo recognosceret quæ pridie acta erant: quæ ita rememorabat, ut mente recensere niteretur, quid primum dixerit, vel audiverit, vel domesticis suis, è lecto surgens, præceperit, quid secundum, quid tertium. Eadem erat & agendorum

ἔργα πρὸς ὑγίαν, ἃν τις αὐτῇ χρῆται καὶ οὖν προσήκοντες τρεῖς. ἔχοντες 31 δὲ Ἐσπερίην Ἐσπερίαν λέγουσι διελγυμένους πρὸς ἐκπύρωσιν ψυχῶν. ὄντες ὅδε κατέχοντες Ἐλαιοῦντες ἐν τῇ μνήμῃ πάντας τὰ διδασκόμενά τε Ἐφραζόμενα καὶ μέγρι τέτε συσπλάγγισαν πᾶς τε μαθήσεις καὶ πᾶς ἀκροάσεις, μέγρις ἔτε διώσται ὡς ἀδελφίδας τῇ μαυρίαν καὶ ἀλμυρηνόμονον. ὅτι ἐκείνο 32 ἐστὶν ὁ δὲ γινώσκων, καὶ ἐν τῇ γνώμῃ φυλάσσει. ἐπὶ μὲν γὰρ σφόδρα τὴν μνήμην, καὶ πολλὰ αὐτῆς ἐπιμένει γυμνασίαν τε καὶ ὀπτιμέλειαν, ἐν τῇ μαυρίαν ἐπὶ πρὸς πρὸς ἀφίεντες τὸ διδασκόμενον, ἕως πελάγειον βεβαίως τὰ ὅτι τὴν πρώτης μαθήσεως, καὶ τὴν κατὰ ἡμέραν λεγομένην ἀνάμνησιν ἀνὰ τὴν πρῶτην. * Πυθαγόρειος αὐτὸς οὐ 165 πρὸς πρὸς ἐκ τῆς καίτης ἀνίσταται, ἢ τὰ χθὲς γινώσκοντα πρὸς πρὸς ἀναμνηστική. ἐπὶ μὲν τῇ τὴν ἀνάμνησιν τὸνδε τὸν τρεῖς. ἐπὶ μὲν τὴν ἀναλαμβάνειν τῇ ἀλμυρίᾳ, τὴν πρῶτον εἶπεν, ἢ ἡμέραν, ἢ πρὸς πρὸς τοῖς ἔνδοις, ἀναστῆς, ἢ τὴν δόξιν, ἢ τὴν τρεῖς. καὶ 33 ὡς τὴν ἐσπέρην ὁ αὐτὸς λό-

31 Ἐχοντες ὅδε καὶ Ὀμ.] Supra, Cap. xxv. Num. III. ubi rectius legitur, ἐκλεγμένους.

32 Ἐκείνο ἐστὶν, ὁ δὲ γιν.] Est locus corruptus & obscurus, quem cum Obrech-

to sic legerim, ὅς δὲ γινώσκων, τὸν δὲ, ὅς τὴν γνώμην, δεσ.

33 Πρὸς τὴν ἐσπέρην] Ex MS. pro ὡς τὴν ἐσπέρην.

γ. - καὶ πάλιν αὐτὸ ἐξιών, τίνι
 πρῶτον ἐνέτυχεν, ἢ τίνι δῶπρον·
 καὶ λόγοι τίνες ἐλέχθησαν πρῶτοι,
 ἢ δῶπροι, ἢ τρίτοι. καὶ πρὸς τῶν
 ἄλλων ἢ ὁ αὐτὸς λόγος. πῶτα γὰρ
 ἐπειρᾶτο ἀναλαμβάνειν τῇ δι-
 νοίᾳ τὰ συμβάντα ἐν ὅλῃ τῇ ἡμέρᾳ,
 οὕτω τῇ πᾶσι προθυμέμῃ ἀνα-
 μιμνήσκειν, ὥστε σωίῃ ἡμέρᾳ
 ἕκαστον αὐτῶν. εἰ ἢ πλείω χρόνῳ
 ἄνοιον ἐν τῇ διαίρειν, τὰ κατὰ
 τρίτῳ ἡμέραν συμβάντα τὸ αὐτὸν
 τρόπον ἐπειρᾶτο ἀναλαμβάνειν.
 166 * Καὶ ὅτι πλέον ἐπειρῶντο ἢ τῇ
 μνήμῃ γυμνάζειν. ὅθεν γὰρ μῆζον
 πρὸς ὁπισθίαν καὶ ἐμπροσθεν καὶ
 φρόνησιν ἔδιδασκεν μνημονεύειν.
 διὸ δὴ τῶν τῶν ὁπισθόματῶν
 σωίῃ τὴν ἰταλίαν πᾶσαν φιλοσό-
 φων ἀνδρῶν ἐμπληθύνει, καὶ
 πρότερον ἀνομιᾶς αὐτῆς, ὕστε-
 ρον δὲ πυθαγόραν μεγάλῳ ἑλ-
 λάδα κληθεῖν, καὶ πλείους παρ'
 αὐτοῖς ἀνδρας φιλοσόφους ἐποι-
 ῶντες ἐνομοθέτας ἡμέρᾳ. τίς τι γὰρ
 τίχνας τίς ῥητορικός, καὶ ὅσον λό-
 γους ὅσον ὁπιδεικνύς, καὶ ὅσον νό-
 μους ὅσον γεγραμμένους παρ' ἐκεί-
 νων εἰς τὴν ἑλλάδα σωίῃ κομιθεῖ-
 ναι. καὶ πρὸς τὴν φυσικῶν ὅσον πινά-
 κειαν πεπύλῃ, πρῶτον ἐμπεδο-
 κλέα ἐπαρμενίδην καὶ ἑλεάτιν
 προσφερόμενοι τυγχάνουσιν· εἰ τι γνωμολογήσῃ τι καὶ τὸ βίον βυλό-

ratio : iterumque recordabatur,
 cui primum, domo egressus, cui
 deinde obuius fuerit : & qui pri-
 mo, qui secundo, qui tertio loco
 sermo habitus esset ; & sic dein-
 ceptis. Omnia enim memoria re-
 peteré allaborabat, quæ toto die
 gesta erant ; idque eo ordine, quo
 singula illorum evenerant. Si ve-
 ro expergefæcto plus otii super-
 esset, tum etiam eorum, quæ nu-
 dius tertius acta erant, eodem
 modo reminisci conabatur. Me-
 moriam igitur potissimum exercere
 allaborabant : utpote, cum ni-
 hil sit quod ad scientiam, ad ex-
 perientiam, ad prudentiam deni-
 que comparandam magis, quam
 vis reminiscendi valeat. Per hæc
 itaque studia, tota Italia Philoso-
 phis repleta ; quæque antea igno-
 bilis erat, postea propter Pytha-
 goram Magna Græcia cognomi-
 nata est : plurimique ibi Philoso-
 phi, Poætæ, & Legislatores pro-
 venerunt : quorum artes rhetori-
 cæ, generisque demonstrativæ ora-
 tiones, & leges ab iis scriptæ, in
 Græciam translatae sunt. Sed &
 qui Physices aliquam mentionem
 fecerunt, primo loco Empedo-
 clem, & Parmenidem Eleatem
 citare solent ; & qui sententias
 vitæ communi utiles tradere vo-

¹¹ Τῇ μνήμῃ] Scribe, τῷ μνήμῃ.

168 Πυθαγορείων συμμάρτυροι. * Τῷ πο
 πίνῳ ἀρῆσαι ἀνδρῶν καπινοκλῶ-
 σεν, ἐν τοῖς ἤθεσι τὸ ἴδιον πᾶν ἐξο-
 ράσας, τὸ ᾧ κρινὸν αὐξήσας, μέλρε
 τῶν ἐσχάτων κλημάτων, καὶ εἰσέως
 αἰτίων ἐντῶν, καὶ παρεχῆς. κρινὰ
 γὰρ πᾶσι πᾶντα ἐκ ταῦτα ἦν. ἴδιον ᾧ
 ἐδῆς ἐδὲν ἐκέκλητο. καὶ εἰ μὲν ἡρέ-
 σκετο τῇ κρινῶνίᾳ, ἐλρεῖτο τοῖς κρι-
 νοῖς, καὶ τὸ δικαιοῦται. εἰ δὲ μὴ,
 ἀπολαβὼν ἂν τ' ἐαυτῷ ἐσίαν, καὶ
 πλείονα, ἥς εἰσενήνοχε εἰς τὸ κρινὸν,
 ἀπηλλάττετο. ἕτως ἐξ ἀρχῆς τῆς
 πρώτης τ' δικαιοσύνης ἀρῆσαι κα-
 πισησάτο. μετὰ ταῦτα πίνῳ ἡ μὲν
 οἰκείῳσις ἡ πρὸς οὗτον ἀνθρώπους
 εἰσαῖς δικαιοσύνης. ἡ ᾧ ἀλλοτρίω-
 σις ἐκαταφρόνησις τῶν κρινῶν ἡμέτε-
 ραδικίαν ἐμποιεῖ. πᾶν τῶν πίνῳ πρ-
 ῶθεν τ' οἰκείῳσιν ἐνθεῖναι βεβλόμε-
 νον τοῖς ἀνθρώποις, καὶ πρὸς τὰ
 ὁμογενῆ ζῶα αὐτὸς συνίστησι, πε-
 ραγγέλλων οἰκείᾳ νομίζεν αὐτὸς
 ταῦτα ἐκ Φίλα. ὡς μηδὲ ἀδικεῖν
 μηδὲν αὐτῶν, μή τι φονδεῖν, μή τι
 169 ἐαδίειν. * Οἱ πίνῳ ἐκ τοῖς ζώοις,

διότι ἀπὸ τ' αὐτῶν σπιχείων ἡμῖν
 ὑφέσκει, καὶ τῆς κρινῶν ζώης
 ἡμῖν συμμετέχει, οἰκείῳσις οὗτον
 ἀνθρώπους πᾶσι μᾶλλον τοῖς τῆς
 ὁμοειδὲς ψυχῆς κεραινωγηκόσι καὶ

fruantur, homines sociavit; quanto magis inter illos societatem ne-
 cessitudinemque stabilivit, qui de ejusdem speciei anima, deque ra-

thagoreis didicit. Hoc ipsum igitur optime in effectum deducens, procuravit, è vivendi consuetudine privatum omne removens, & communionem eousque augens, ut se ad infimas etiam facultates, tanquam ad dissidiorum & perturbationum materiam porrigeret. Omnia enim omnibus communia & indistincta erant; nec quisquam privatum quidpiam possidebat: cui jam placebat hæc communio; is communibus etiam justissime utebatur: cui vero displicebat; ille facultatibus suis, quas in medium contulerat, & pluribus insuper receptis, discedebat. Hunc in modum justitiam à primo sui principio optime ordinavit. Deinceps justitia etiam nascitur è necessitudine societatis, quæ inter homines intercedit: ex infociabilitate autem & communis generis neglectu injustitia provenit. Hanc igitur necessitudinem longius accersitam, hominibus inculcaturus, animalia etiam, sub eodem genere comprehensa, illis conciliavit, atque pro sociis amicisque haberi iussit; ita ut ex iisdem nullum vel injuria afficeretur, vel occideretur aut comederetur. Qui igitur cum animalibus etiam, ideo quod nobiscum ex iisdem consistent elementis, communisque vitæ aura

tionali facultate participant? patet autem & hunc, quod iustitiam à principio maxime proprio derivatam, introduxerit. Cum porro pecuniæ quoque indigentia multos iniustum aliquid perpetrare sæpius adigat; huic etiam malo, mediante rei familiaris dispensatione, egregie prospexit; liberalibus sumptibus, quantum fas & satis erat, sibi met comparatis: est enim & alias omnis boni ordinis in civitate principium, iusta rei domestica dispositio: utpote cum ex domibus civitates constituentur. Ajunt igitur, Pythagoram ipsum, postquam Alcei, qui à legatione apud Lacedæmonios peracta redux, mortem obierat, bonorum hereditatem adiisset, non minorem sui ab œconomia sive dispensatione rei familiaris, quam à philosophia admirationem excitasse: quin &, cum uxorem duxisset, natam sibi filiam, quæ postea Menoni Crotoniata nupta est, ita educasse, ut virgo choris præficeret; mulier vero, inter eas quæ ad aras accedebant, primum locum obtineret: Metapontinos denique memoriam Pythagoræ, secutis etiam temporibus venerantes, domum quidem ejus templum Cereri initiasse, angli-

τ' λογικῆς, τὴν οἰκείωσιν ἐνεργήσαντα. ὅκ' ἢ τούτης δὴλον, ὅτι καὶ τ' διακοσμήσιν εἰσῆγει ἀπ' ἀρχῆς τῆς κυρωτάτης ὡς θεομορφίαν. ἐπεὶ ἢ πολλὰς ἐνίοτε ἐπ' αὐτῆς χρημάτων συναναγκάζει ὡς πρὸς τὸ δίκαιόν τι ποιεῖν, καὶ τὰτα καλῶς προσνόησε διὰ τῆς οἰκονομίας πρὸς ἐλπίδα θάλατταν, καὶ πρὸς δίκαια ἰκανῶς ἑαυτῷ ὡς θεομορφάζων. καὶ γὰρ ἄλλως ἀρχὴ ἐστὶν ἢ πρὸς τὸ οἶκον δίκαια διδόντες, τ' ὅλης ἐν τ' πόλει ἐπιτηδεύας. ἀπὸ γὰρ τ' οἴκων αἱ πόλεις σκιάζονται. * ὅμοι' οὖν αὐτοὶ τὸν 170 Πυθαγόραν κληρονομήσαντα τ' Ἀλκιμένην βίαν, τῷ μὲν τ' εἰς Λακεδαιμόνα πρὸς βίαν τ' βίον καταλύσαντα, καὶ ἢ τὸν ἰσομαχίαν καὶ τὴν οἰκονομίαν, ἢ τ' φιλοσοφίαν γάραντα δὲ τ' ἡγενηθέντα αὐτῷ θεοποίησαν, μετὰ ταῦτα ἢ Μένωνι τῷ Κροτωνιάτῃ συναισθησάμεναι, ἀπογὰς ἔσται, ὡς περὶ τὸν μὲν ὡς πρὸς ἡγεσίαν τ' χερσὶν, γυναικῶν ἢ ἡμετέρων, πρῶτον προσείναι τὰς βαίμους. ὅτ' οὖν δὲ Μεταποντίνας διὰ μνήμης ἔχοντες ἐπὶ τ' Πυθαγόρα καὶ τὰς αὐτὰς χρόνας, πρὸς μὲν οἰκίαν αὐτῷ Δημητρεῖ ἱερὸν

* Κυρωτάτης] Antea male, κυρώσας.

7 Μένωνι] Sic recte MS. pro μένων, quod Arceus putabat esse a μέν, τῷ.

* Τὸς ἢ Μεταποντίνας δ.] Porphyrius Num. 4. hoc de Crotoniatis refert.

7 Κατὰ τὰς αὐτὰς χρόνας] Rectius forte legeretur, μὲν τὰς αὐτὰς χρόνας, i. e. post ejus tempora.

πελίται¹⁰. τὴν δὲ στυγερὰν, Μυ-
 171 στίον. * Ἐπὶ τῇ ἑσέρας, καὶ τρυφῇ
 πολλάκις, καὶ νόμων ὑπερφία
 ἐπαίρεισιν εἰς ἀδικίαν, διὰ πάντας
 ὁσημέραι παρήγγαλλε νόμῳ¹¹ βοη-
 θεῖν, καὶ ἀνομία πλεμῖν. διὰ πάν-
 τας δὲ καὶ πλὴν πιαυτίων διείρεσιν
 ἐπιείκοι, ὅτι τὸ πρῶτον τὰ κακῶν
 ὡς φέρειν εἴωθεν εἰς πᾶς οἰκίαν,
 καὶ πᾶς πόλιν, ἢ καλαμυρὴν τρυφῇ.
 δόλιπον, ἕσπερ. τρίτον, ὀλεθρὸς.
 ὅθεν ἐκ πάντες εἰργαίνετο καὶ ἀπω-
 θεῖσθαι τὴν τρυφὴν, καὶ σωεδίεσθαι
 διὰ τῆς σάφρονος καὶ ἀνδραγα-
 θίας. δυσφημίας δὲ πάσης κατε-
 ρείν, τῆς τε χειλιαστικῆς, καὶ τῆς
 μαχίμης, καὶ τῆς λοιδορητικῆς, καὶ τῆς
 172 φορτικῆς, καὶ γαλωπποῦ. * Πρὸς
 τῆς ἄλλο εἶδος δικαιοσύνης κάλ-
 λιστον καπεσήσαστο, τὸ νομοθετικόν.
 ὁ προσέτις μὲν, ἀδὲ ποιεῖν. ἀπα-
 γορεύει δὲ, ἀ μὴ γρηὶ πράττειν.
 κρείττον τῇ ἐστὶ καὶ ἔστω δικαστικόν. τὸ
 μὲν γὰρ τῇ ἱατρικῇ προσοίκεται, καὶ
 νοσήσαντας θεραπεύει. τὸ δὲ τὴν ἀν-
 χλὴν ἔχει¹² νοσεῖν, ἀλλὰ πόρρωθεν
 ὀπτασθῆναι τὴν ἐν τῇ ψυχῇ νόσιν.
 τάς τε τῇ ἕως ἔχοντες, νομοθέται
 πάντων ἀρεταῖς μερόμενοι οἱ Πυ-
 θαγόρα προσελθόντες. πρῶτον μὲν

portum autem Museum vocasse. Quoniam vero etiam lascivia, & luxuria, atque legum contemptus frequenter ad injustitiam impellunt; ideo quotidie præcipiebat, legi opem ferendam, & quod legi adversatur impugnandum esse: ac propterea talem quoque partitionem instituebat; quod primum malorum domibus atque civitatibus incumbere soleat luxuria; secundum, lascivia; tertium, interitus: adeoque arcendum procul omnibus modis repellendumque luxum, & contra vitæ sobriæ ac virili, à prima nativitate insuescendum esse: abstinere autem insuper nos debere à maledicentia, indignationem, aut contentionem excitare apta; itemque à convitiis, verbisque odiosis, ac scurrilibus. Ad hæc aliam quoque pulcherrimam constituit justitiæ speciem; nempe legislatoriam; quæ facienda quidem præcipit, fugienda vero vetat; & judiciali longe præstantior est: hæc enim similis est medicinæ, quæ ægrotos curat; illa vero ne initio quidem ægrotare sinit, sed sanitatem animæ à longinquo præservat. Quod cum ita se haberet, legislatores omnium optimi à Pythagoræ schola prodierunt: primum qui-

¹⁰ Τελίται] An forte Jamblichus scripsit, καλίται? Porphyrius habet, ποιήται.

¹¹ Νόμῳ βοηθεῖν] Vide supra, Num. 100.

¹² Νοσῶν] Sic recte MS. pro νοσῶν, quod in priore Edit. egitur, & Arceris fraudi fuit.

dem Charondas Catanæus, dein-
de Zaleucus, & Timaratus, qui
Locrensis leges tulerunt: præ-
ter hos Theatetus, & Helicaon,
& Aristocrates, & Phytius; à
quibus Rhegini leges acceperunt:
atque hi omnes à civibus suis di-
vinos honores adepti sunt. Nam
Pythagoras quidem, non Hera-
cliti more, qui se Ephesius leges
scripturum dixit, quibus cives
cum omni juventute sua ad la-
queum amandarentur; sed cum
multa benevolentia civilisque mo-
ris scientia leges sancire aggressus
est. Verum quid hosce miremur,
qui & educati sunt & vixerunt li-
beraliter? cum Zamolxis & Thrax
fuerit, & servus Pythagoræ. Hic
autem postquam sermones Pytha-
goræ percepisset, manumissus,
atque ad Getas reversus, & leges
ipsis tulit, sicut ab initio diximus,
& ad fortitudinem populares suos
incitavit; dum iis animæ immor-
talitatem persuasit. Unde etiam-
num Galatæ omnes, & Thraces,
& alii multi barbarorum, liberos
suos instituunt, ut credant, ani-
mam interitus expertem esse.

Χαρώνδας ¹³ ὁ Καταναῖος ἔπει-
τα Ζάλευκος, καὶ ¹⁴ Τιμάρατος,
οἱ Λοκροῖς γράψαντες αὐτῶν νόμους.
πρὸς τούτους Θεαίτητος, καὶ ¹⁵ Ἐλι-
κάων, καὶ Ἀριστοκράτης, καὶ Φύπιος,
οἱ Ῥηγίων ἡρόδομοι νομοθέται. καὶ
πάντες ἐπὶ ὧσθ' πῶς αὐτῶν πολί-
ταις ἰσθῆναι τιμῶν ἔτυχον. * Οὐ ¹⁷³
γὰρ, καθάπερ Ἡράκλειτος γρά-
ψαν Εὐφείοις ἔφη αὐτῶν νόμους,
ἀπάγχασθαι αὐτῶν πολίτας ἡσθδὸν
καλῶσιν, ἀλλὰ μὴ πολλῆς ἐνοίας
καὶ πολιτικῆς ὀπιστήμης νομοθετεῖν
ἐπεχείρησε. καὶ τί δὲ τέτλες θω-
μάζειν, αὐτῶν ἀγωγῆς ἔτι προφῆς
ἐλάθερας ματίχοντας, Ζαμόλξις
γὰρ Θραξ ὢν, καὶ Πυθαγόρα δὲ λα-
βὼν ἡρόδομος, καὶ τῶν λόγων ἔτι Πυθα-
γόρα διακύβαντες, ἀφ' ἑστῆς ἐλάθε-
ρος, καὶ ὧσθ' ἡρόδομος πρὸς αὐτῶν
Γέτας, τὸς πᾶσι νόμους αὐτοῖς εἴηκε,
καθάπερ ἔτι δὲ καὶ δεδηλωκάμενος,
καὶ πρὸς τὸ ἀνδρείαν αὐτῶν πολίτας
παρακάλεσε, τὴν ψυχὴν ἀθάνατον
εἶναι πείσας. ἐπὶ ἐν αὐτῶν οἱ Γαλάται
πάντες, καὶ οἱ ¹⁶ Τρῳάλλεις, καὶ οἱ πολ-
λοὶ τῶν Βαρβαρῶν αὐτῶν ὑπὸς
πίσθ' αὐτοῦ, ὡς εἶπε Φθαριῶν τ

¹³ Χαρώνδας] Confer supra, Num.
104. & 130.

¹⁴ Τιμάρατος] Hic supra, Num. 130.
vocalur Τιμάρης.

¹⁵ Ἐλικάων] Supra, loco laudato,
minus recte, Ἐλικίαν.

¹⁶ Τρῳάλλεις] In MS. & priore Edit.
est Τρῳάλλεις; pro quo Τρῳάλλεις rescripti,

auctoritate Hesychii v. Τρῳάλλεις. Erant
autem Tralles populus Illyriæ, teste Ste-
phano v. Τρῳάλλια: a quo iidem Τρῳάλλοι
& Τρῳάλλεις vocantur. Hesychius tamen
loco laudato eos Thraciæ assignare vide-
tur. Alii erant Tralliani, sic dicti ab ur-
be Lydiæ Trallis.

ψυχῶν, ἀλλὰ ἀναμύρον τ' ἀπο-
θανόντων, καὶ ὅτι τ' θάνατον καὶ φο-
βητόν, ἀλλὰ πρὸς οὗτο' κινδυνὸς
εὐρώσως ἐκλεόν. καὶ καὶ τὰ παιδύ-
σαι οὗτο' γέτας, καὶ γεγάσας αὐτοῖς
οὗτο' νόμους, μέγιστον τ' θεῶν ἐστὶ
174 παρ' αὐτοῖς. * Ἐπὶ πίνυν ἀνυσιμώ-
ται τον πρὸς τ' τῆς δικαιοσύνης κα-
τάστασιν ὑπελάμβανεν εἶναι τὴν τ'
θεῶν ἀρχήν, ἀναγνῆναι ἀπ' ἐκεί-
νης πολιτείας ἐ νόμους, δικαιοσύνην
τὴν καὶ τὰ δίκαια διέθηκεν. καὶ χεῖρον
δὲ ἐ κατ' ἑκάστην, ὅπως διώ-
ροσε, ¹⁷ προσθεῖναι. τὸ ἀνανοῖσθαι
καὶ τ' θεῖς, ὡς ἐστὶν, καὶ πρὸς τὸ
ἀνθρώπινον γένος ἔταως ἐχθρὸς, ὡς
ἐπιβλέπειν, καὶ μὴ ὀλιγωρεῖν αὐτῶν,
χρησίμους εἶναι ὑπελάμβανον οἱ
Πυθαγόρειοι, παρ' ἐκείνων μαθήσαντες.
θεῖσθαι γὰρ ἡμᾶς ἐπισημασίας τοιαύ-
της, ἢ καὶ μηδὲν ἀνταίρειν ἀξιώσο-
μεν. τοιαύτην ᾗ εἶναι τ' ὑπὸ τῶν
θεῶν ¹⁸ γινόμεθην, εἴπερ ἐστὶ τὸ θεῖον
τοιαῦτον, ἀξίον εἶναι τ' ἔσθ' ὁμπαυ-
τος ἀρχῆς. ὑβριστικὸν γὰρ δὴ φύσιν
τὸ ζῶον ἐφασκεν εἶναι, ὁρῶντες λί-
γοντες, καὶ πικίλον, κατὰ τε πᾶς
ἐρμᾶς, καὶ πᾶς ἐπιθυμίας, καὶ κατὰ
τὰ λοιπὰ τῶν παθῶν. θεῖσθαι ἔν
τοιαύτης ὑπεροχῆς τε καὶ ¹⁹ ἐπανα-
τάσεως, ἀφ' ἧς ἐστὶ σωφρονισμός τις

mortuisque superstitem manere ;
adeoque mortem iis non perti-
mescendam , sed firmato animo
periculis occurrendum. Cum ita-
que Getas hæcce docuisset , leges-
que illis præscripsisset , maximus
Deorum apud illos habitus est.
Porro efficacissimum ad stabilien-
dam-justitiam , Deorum imperium
censebat esse Pythagoras ; idque
adhibebat , velut principium ad
Remp. legesque & justitiam , juxta
normam juris constituendam. Ne-
que alienum fuerit adjicere singul-
latim quasnam cogitationes de
Numine concipiendas esse , defi-
niverit : nempe , quod existat ,
quodque ita se gerat erga huma-
num genus , ut illud inspiciat , mi-
nimeque negligat : quod ab Ipso
edocti Pythagorei plurimum uti-
litalis in se habere existimabant.
Hujusmodi enim regimine nobis
opus esse , cui nullatenus refragari
valeamus : tale autem esse regimen
Dei : qui cum tantus sit , dignum
quoque esse , qui universis imperet.
Recte enim ab iis dictum est , ani-
mal istud natura proclive esse ad
proterviam ; itemque inclinatio-
ne , cupiditatibus , aliisque affecti-
bus varium : ideoque tali eminencia
atque superinspektionem opus
habuisse , à qua moderatio & ordo

¹⁷ Προθεῖναι τὸ διανοεῖσθαι π.] Locum
hunc pessima interpunctio ante obscurum
reddebat , qui nunc planus est.

¹⁸ Γνωσθῆναι, ἵππερ ἐστὶ τ.] Scribo &c

distinguo, γνωσθῆναι οἱ γὰρ ἐπὶ τὸ θεῖον,
&c.

¹⁹ Ἐπανατάσεως] Ἐπανόωσις hic si-
gnificat coercionem , quæ fit per metus

proveniret. Siquidem existimabant, unumquemque naturalis huius mutabilitatis suæ conscium, nunquam pietatis cultusque divini oblivisci debere; sed assidue menti suæ proponere Numen, tanquam quod hominum actiones observet, iisque indefinenter invigilet. Post Deos vero & Dæmones, maximam parentum & legum quemque rationem habere debere, iisque non fictæ, sed ex animo obsequi. Universe vero statuiebant, sentiendum esse, quod anarchia malorum omnium maximum sit: utpote cum humanum genus, nemine imperium obtinente, salvum esse non possit. Idem Viri isti patriis legibus consuetudinibusque inhærendum esse censebant; licet cæteris deteriores essent: nam neque utilitati, neque salutis publicæ consulere eos, qui legibus, rebusque novandis student. Cæterum Pythagoras multa insuper alia pietatis in Deum documenta dedit, dum doctrinam suam, ipso vivendi modo repræsentavit; neque abs re fuerit, unius duntaxat meminisse; ex quo cætera etiam elucescere poterunt: nimirum quid

καὶ τάξιν. * ὦντο δὲ δεινὴ καὶ 175
αὐτῶν σπουδὴ πρὸς τὴ φύσιν ποι-
κίλιαν, μηδέποτε λήθην ἔχεν τὸ
πρὸς τὸ θεῖον ὁσιότητος τε ἔθρο-
πίας· ἀλλ' αἱ πρὸς τὸ θεῖον
νοίας, ὡς ὑπερβλήντες τε ἔ¹⁰ πα-
ραφυλάττοντας πρὸς ἀνθρώπων
ἀγωγὴν. μετὰ ἣ τὸ θεῖον τε ἔ
δαίμονιον, πλείον πειθεσθαι λόγον
ζωνῶν τε ἔ νόμον, καὶ τῶν ὑπὸ
αὐτὸν κατασφάλλειν, μὴ
πλασῶς, ἀλλὰ πεπεισμένως. κα-
θόλου δὲ ὦντο δεινὴ ὑπολαμβάνειν,
μηδὲν εἶναι μείζον κακὸν
ἀναρχίας. καὶ γὰρ πεφυκέναι τὸν
ἀνθρώπον διὰ τὴν φύσιν, μηδε-
ρὶς ὑπερβαίνειν. * Τὸ μένειν 176
ἐν τοῖς πατρίοις ἔθροισι τε καὶ νο-
μίμοις, ἐδοκίμαζον οἱ ἄνδρες
ἐκεῖνοι, καὶ ἡ μικρὰ χεῖρ ἐτίμων.
τὸ γὰρ βραδύως δοποῦναι τὸν
ὑπαρχόντων νόμον, καὶ οἰκείας
εἶναι ²¹ καινοτομίας, ἐδαμῶς εἶ-
ναι σύμφορον ἔ σωτήριον. πολλὰ
μὲν ἐν καὶ ἄλλα τὰ πρὸς τοῦ θεοῦ
ὁσίας ἐχόμενα ἔργα διεπράξαν,
σύμφωνον ἑαυτῶν τὸν βίον τοῖς λόγοις
ὑπερβλήντων. καὶ χεῖρον ἣ ἐνὸς μνη-
μονεύσαι, διωαμένως καὶ τὰ ἄλλα
αἰφῶς ἐμφαίνειν. * Ἐρῶ δὲ τὰ 177

intentionem. Vel, metum potentie
superioris.

²⁰ Παραφυλάττοντας] Ex MS. pro
παμφυλάττοντας.

²¹ Καινοτομίας] Sic recte MS. pro

καὶ νομοτομίας, quod prior Edit. habet.
Arcerius nimirum, cum in suo MS. καὶ
νοτομίας scriptum invenisset, illud in καὶ
νομοτομίας mutandum censuit; invita di-
va Critice.

πρὸς ²² τὴν περὶ τὴν ἐκ Συβα-
 ριδος εἰς Κρότωνα ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς
 ἵππ' ἡ ἐξ αὐτῆς τῆς Φυγάδων ὑπὸ
 Πυθαγόρου ρηθέντα καὶ παραθέντα.
 ἐκείν' ὅμως, ἀνηρημένων πινῶν,
 τῶν μετ' αὐτὰς σπυδαίοντων,
 ὑπὸ τῶν ἡκόντων περὶ τῶν, ὧν ὁ
 μὲν τῶν ἀντιπαρακρίνων· ὁ δὲ, ἡς π-
 πλοῦτος τῶν ἀρρώστιας τῆς
 αἰτίας μετὰ τῶν. ἐπὶ μὲν τῇ ἐν
 τῇ πόλει διακρίνοντων, ὅπως χε-
 σωνται πῶς πράγματα, εἰπὶν πρὸς
 οὗτο ²³ ἐπαίρους, ὡς οὐκ ἀν' βέλτοι-
 τι μεγάλα πρὸς αὐτὸν διαφωτισται
 οὗτο Κροτωνιάδας, καὶ δοκιμάζον-
 τ' αὐτὰς, μετ' ἱερῆα πῶς βωμοῖς
 προσάγειν ἐκείνας, καὶ οὗτο ²⁴ ἐκί-
 τας δὲ τῶν βωμῶν διασπᾶν.
 προσελθόντων δ' αὐτῶν τῶν Συβαρι-
 τῶν, καὶ μεμφομένων, τῶν μὲν ἀν-
 τιχειρῶν, λόγον δὲ δοδιδόντι τῶν ἱππι-
 μωμένων, ὁ θεμισθεὺς ἐφησεν.
 ὅθεν ἡπῶντο αὐτὸν Ἀπόλλωνα φά-
 σκεν εἶναι, ἀφ' ἧς τὸ καὶ πρὸς τὸν
 ἵππ' πιν' ζήτησεως ἐρωτηθέντα,
 ἀφ' ἧς τί ταῦτα εἶναι ἀντιπρωτῆσαι τὸν
 πωτανομόμονον, εἰ καὶ τῶν Ἀπόλλω
 λέγονται οὗτο χρησμούς ἀξιώσειεν
 178 ἀν' τῶν αἰτίων διαδοῦναι; * Πρὸς δὲ
 πιν' ἐπερῶν, ὡς ὅτε, κατὰ γὰρ τῶν

Pythagoras dixerit feceritque ,
 cum Legati Sybaride Crotonem
 ad repetendos exules advenissent.
 Fuerant enim à convictoribus ejus
 quidam à Legatis istis interfecti :
 ac unus quidem Legatorum ca-
 dem propria manu perpetraverat ;
 alius, ejus filius erat, qui seditio-
 nem excitaverat, fatoque naturali
 fuerat extinctus. Cum itaque de-
 liberarent Crotoniatæ quid facto
 opus esset ; Pythagoras discipulis
 suis dixit , sibi non placere quod
 Crotoniatæ tantopere super hoc
 disceptent : suo quippe judicio,
 Legatos istos ne victimas quidem
 aris admovere ausuros ; nedum ut
 supplices inde abstrahant. Cum
 deinceps Sybaritæ illum conve-
 nissent , querelasque suas ad eum
 detulissent ; homicidæ objecta sibi
 excusanti, non dare se responsum,
 dixit. Unde eum incusarunt ,
 quod se Apollinem esse jactaret ;
 quia jam antea super quadam con-
 sultatione interrogatus , quare se
 res ita haberet ; vicissim interro-
 gaverat sciscitantem , num & ab
 Apolline oraculi, si quod ipsi edi-
 disset , causam flagitaturus esset.
 Alius scholas ejus , ut putabat ,
 irrisurus , quibus reditum anima-

²² Πρὸς τὴν περὶ τὴν ἐκ Συβαρι-
 δος εἰς Κρότωνα.] Eadem historia tangitur
 supra, Num. 133.

²³ Ἐπαίρους.] Ex MS. pro ἱππῶν.

²⁴ Ἐκίτας.] Antea male εἰκίτας : quæ

duæ voces quam sæpiissime locum inter
 se commutare solent. Per *ἐκίτας* autem
 hic intelligit exules, qui Sybaride Croto-
 nem fuga se receperant.

rum ab inferis docebat; dixit, se literas illi ad patrem suum daturum esse, quoniam in infernum descendere paret; præcepitque, ut inde remeaturus, à patre suo responsorias sumeret: huic respondit Pythagoras, sibi propositum non esse, ad impiorum sedes proficisci; ubi probe sciat, homicidas puniri: Cum autem Legati convitia in illum jacerent, ipseque multis comitibus circumfusus ad mare procederet; quidam ex iis qui Crotoniatis à consiliis erant, postquam in cetera Legatorum invecus fuisset, adjecit: quod Pythagoram quoque convitiis laceffere aggressi sint, cui ne brutorum quidem animalium ullum maledicere ausurum foret, si ut primitus accidisse fabulis traditur, omnia animata denuo humana voce loquerentur. Reperit præterea & aliam methodum, qua, proposito animarum judicio, ho-

τῷ Διατριβῶν, ἐν αἷς ἀπεφαίνετο
Πυθαγόρας, ²⁵ ἐπάνοδον εἶναι ταῖς
ψυχαῖς, καὶ Φάσκειν τε πρὸς τὴν πα-
τέρα δάσκειν Ἰπσιπλῶν, ἐπειδὴν καὶ
εἰς ἄλλα μέλλοι καταβαίνειν, καὶ κε-
λεύοντα λαβεῖν ἐπείραν, ὅταν ἐπα-
νίη ὡς καὶ τὸ πατρός· οὕτω, ἔφη,
μέλλειν εἰς τὴν τῶν ἀσέβων τύπην πε-
ραβάλλειν, ὅπως σαφῶς οἶδε οὖν
σφαγαῖς καταζομῆρας. λοιδορηθέν-
των δ' αὐτῷ τῶν περὶ τῶν κα-
κίων προσέγοντος Ἰππὶ τὴν θάλασσαν,
καὶ ²⁶ φειρράνα μύρα, πολλῶν ἀκα-
λεθόντων, εἰπε πρὸς τὸν συμβαλόν-
των πρὸς Κροτωνιάταις, ἐπειδὴ καὶ
ἄλλα τὰ ἐκόντων κατέδραμον, ὅτι
καὶ Πυθαγόρα προσκοπίειν ἐπινοήθη-
σαν, ²⁷ ὡς περὶ καὶ πάλιν ἐξ ἀρχῆς,
ὥστε οἱ μῦθοι ὡς ἀδεύκασι,
ἀπάντων ἐμφύχων τὸ μὲν αὐτῷ
Φωνῶν τοῖς ἀνθρώποις ἀφίεντων,
μηδὲ τῶν ἄλλων ζῶων μηδὲν αὖν τολ-
μήσεις βλασφημεῖν. * Καὶ ἄλλω 179
δὲ μέθοδον ἀνεῦρε καὶ ἀνατέλλειν τὰς

²⁵ Ε' ἐπάνοδον] Obrechtus, reditum ani-
marum ab inferis. Potius, regressum ad su-
peros. Inde enim animas nostras in cor-
pora descendisse, & eo tandem, variis
purgationibus a terreno affectu liberatas,
redire, Pythagorei, eosque imitati Pla-
tonici statuebant. De hoc quidem re-
gressu animarum, sive περὶ ἀνόδου τῶν ψυ-
χῶν, librum scripserat Porphyrius, lau-
datum Augustino de Civitate Dei lib. x.
cap. 29. Uti contra περὶ καθόδου ψυχῆς,
sive de descensu anima in corpus tractatum
composuit Plotinus, qui hodie adhuc ex-
stat. Vide Lucam Holstenium de Vita &

Scriptis Porphyrii Philos. pag. 46. & seq.

²⁶ Πειρράνα μύρα] Cum Arcerio lego
φειρράνα μύρα: sed simpliciter expono,
cum se aspergeret, vel lustraret aqua ma-
rina.

²⁷ ὡς περὶ καὶ πάλιν ἐξ ἀρχῆς.] Est locus
obscurus, & procul dubio corruptus,
quem sic legendum censeo, περὶ καὶ, καὶ
πάλιν, ὡς περὶ καὶ ἀρχῆς συμβαλέμεθα οἱ μῦ-
θοι ὡς ἀδεύκασι, &c. Hanc lectionem
Obrechtus quoque ob oculos habuit.
βλασφημεῖν περὶ πρὸς, recte dicitur: non
autem ὡς περὶ πρὸς.

ἀνθρώπους ἀπὸ τῆς ἀδικίας, ἀλλὰ τὴν
κρίσιν τῆς ψυχῶν, εἰδὼς μὲν ἀλη-
θῶς πᾶσι τὴν λογικὴν, εἰδὼς δὲ ἔ-
χρησιμον ἕσθαι εἰς τὴν Φύσιν τῆς ἀδι-
κίας. ²⁸ πολλῷ δὲ μᾶλλον ἀδικεῖσθαι
δεῖν παρήγγαλιν, ἢ κτείνειν ἀνθρώ-
πον. ἐν αὐτῷ γὰρ κείσθαι τὴν κρίσιν,
ἐκλογισμὸς ²⁹ τῆς ψυχῆς καὶ τῶν
ἐσίων αὐτῆς, καὶ τῶν παρόντων ὄντων
φύσιν. βελομένη δὲ τὴν ἐν τοῖς
ἀνίσιν καὶ ἀσυνμέτρους καὶ ἀπίρους
πεπερασμένῃ καὶ ἰσῶν καὶ σύμμε-
τρον δικαιοσύνην ὡς φαίνεται, καὶ
ὅπως δεῖ αὐτὴν ἀσκεῖν, ὑφηγήσα-
σθαι, τὴν δικαιοσύνην ἐφ' ἑαυτοῖς
κτείνειν τῷ ἡγήματι ἐκείνῳ, ὅτι μόνον
τῶν ἐν γαμμετέρᾳ διαγραμμαμάτων
ἀπίρους μὲν ἔχοντας τῶν γεωμετρικῶν
συστάσεις, ἀνομοίως δὲ ἀλλήλοις
διακειμένων, ἴσως ἔχοντες τὴν διωά-
μειν ³⁰ ἀποδείξει. * Ἐπεὶ ὅτι καὶ ἐν τῇ
πρὸς ἑαυτὴν ἡγεῖα ἐστὶ τις δικαιοσύ-
νη, καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους πᾶσι τὴν
λέγεσθαι ὑπὸ τῶν Πυθαγορείων ὡς φα-
νέσθαι. εἶναι γὰρ καὶ τὴν ὁμιλίαν,
τὴν μὲν εὐκαιρον, τὴν δὲ ἀκαιρον
διακρίνειν ὅτι ἡλικίας πρὸς ἀφ' ἑαυτοῦ,
καὶ ἀξιώματι, καὶ οἰκειότητι τῆς συγ-
νίκης, καὶ εὐεργεσίας, καὶ εἴ τι ἄλλο
τοιοῦτον ἐν τῇ πρὸς ἀλλήλους διαφο-
ραῖς ὅν ὑπάρχει. ἐστὶ γὰρ ὁμιλία
εἰς τὸ, ὅ φανέσθαι νεώτερον μὲν πρὸς

mines ab injustitia revocavit; gna-
rus equidem & vere istud doceri,
& ad injustitiam metu reprimen-
dam, plurimum conducere. Mul-
to itaque satius esse dicebat, in-
juria affici, quam hominem occi-
dere: apud inferos enim repositum
esse judicium, ubi anima, ejusque
essentia, & princeps entium natu-
ra examinatur. Cum autem sibi
proposuisset, rebus inæqualibus
mensuraque carentibus, & infinitis,
determinatam, æqualem & com-
mensuratam justitiam inducere,
simulque exemplo quoquam osten-
dere, quemadmodum illa in usum
deducenda esset; similem dixit esse
justitiam illi figuræ, quæ sola in
diagrammatibus Geometricis infi-
nitas figurarum compositiones ha-
bet, inæqualiter quidem inter se
dispositas, sed æquales potentia
demonstrationes producentes. Et,
quoniam in consuetudine quoque
cum aliis justitia quædam consistit,
talem ejus modum à Pythagoreis
traditum esse ferunt: quendam ni-
mirum vivendi cum aliis rationem
opportunam esse, aliam importu-
nam: & differre has inter se, di-
versitate ætatis, dignitatis, necessi-
tudinis, meritorumque, & si quid
aliud discriminis inter homines oc-
currit. Esse enim convictus quod-
dam genus, quo, si juvenis erga

²⁸ Πολλὴ δὲ μᾶλλον ἀδικ.] Hæc legun-
tur etiam supra, Num. 155.

²⁹ Ἐκλογισμὸς] Lego, ἐκλογισμὸς
ἵνα, ut referatur ad κρίσιν.

αἰσῶτι sibi similem utatur, minime id importunum videatur; tale autem sit, si id juvenis erga senem adhibeat: siquidem erga hanc αἰσῶtem juvenibus omni irā, aut comminationis specie, omnique ferocia abstinendum, & totam hujusmodi importunitatem devitandam esse: sed & parem dignitatis rationem esse. Nam cum viro, qui ad veram virtutis dignationem pervenit, neque decorum neque tempestivum fore, familiarius, liberiusve, aut alio ex prædictis modo agere. Hisce similia de conversatione cum parentibus docuit: itemque de ea, quæ nobis cum benefactoribus intercedit. Esse autem varium quendam & multiformem opportuni temporis usum: siquidem & qui irascuntur, atque animo commoventur, partim tempestive, partim intempestive id facere: itidemque inter eos qui appetitu cupiditateque & impetu in rem quampiam feruntur, aliis temporis opportunitatem favere, alios ab ea destitui: eandemque cæterorum etiam affectuum, actionum, dispositionum, colloquiorum & interpellationum rationem esse. Hanc autem temporis opportunitatem doceri aliquatenus, & certa quadam

νεώτερον ὅτι ἀκαιρὸν εἶναι· πρὸς ἣν πρεσβύτερον ἀκαιρὸν. ἔτε γὰρ ἐργῆς, ἔτε ἀπειλῆς εἶδ' ὅτι πᾶν, ἔτε θρασυτήτ', ἀλλὰ πᾶσι τ' τοιαύτῳ ἀκαιρῶς εὐλαβητόν εἶναι³⁰ τῷ νεωτέρῳ πρὸς τ' πρεσβύτερον. ὡς ἀπλήσιον δὲ πινά εἶναι καὶ τὸν περὶ τ' ἀξιώματ' ὅτι λόγον.
 * Πρὸς γὰρ ἄνδρα ὅτι καλοκαγα- 181
 θίας ἤκοντα ἀληθινὸν ἀξίωμα, ἔτ' εὐχαριμον, ἔτ' εὐκαιρὸν εἶναι προσφέρειν, ἔτε παρρησίας πάλιν, ἔπ' ἐπὶ λοιπὰ τ' ἀρετῶς εἰρημίων. ὡς ἀπλήσια ἣ τέστις καὶ³¹ περὶ τ' πρὸς ὅτ' ὁμοίως ἐμιλίαις διελέχτ'. ὡσαύτως δὲ ὅτι περὶ τ' πρὸς τὰς εὐεργείας. εἶναι ἣ πικίλλῳ πινά ὅτι πλουσιδῇ τ' τε καὶ ἔχουσιν. καὶ γὰρ τ' ὁρεγομένων τε ὅτι θυμολογίων τὰς μὲν εὐκαιρῶς τέστι ποιῆν, ὅτ' δὲ ἀκαιρῶς. καὶ πάλιν τ' ὁρεγομένων τε καὶ ὅτι θυμολογίων καὶ ὁρεμάντων ἐφ' ὅτι πινά. τίς μὲν ἀκαλῶς καίρῳ, τίς ἣ ἀκαιρῶς. τὸν αὐτὸν δὲ εἶναι λόγον ὅτι περὶ τ' ἀλλῶν πινάων τε καὶ πρὸς ἔξω καὶ³² ἀκαλῶς καὶ ὁμοίαις καὶ ἐντέλειαις. * Εἶναι ἣ 182
 τὸν καιρὸν μέλει μὲν πινά διδασκίον, καὶ³³ ἀπαραλόγον, καὶ πικυαλο-

³⁰ Τῷ νεωτέρῳ] Ex MS. pro τῷ νεωτέρῳ.

³¹ Περὶ τ' ὅτι τὰς ὁμοίαις ἐμ.] Locum ante mutilum ex MS. supplevi. In prioribus enim Editis, desunt verba hæc, ὅτι,

τὰς ὁμοίαις ἐμιλίαις διελέχτ'. ὡσαύτως δὲ ὅτι περὶ τῶν.

³² Διαθήσαν] Ex MS. pro corrupto ἀκαλῶς.

³³ Ἀπαραλόγον] Ἀπὸ καὶ ἡσυχασ-
 dum

γίαν ὀπιδεχόμενον· καθόλου ἢ καὶ ἀπλῶς εἶδεν αὐτὰ τέτων ὑπαρχαι·ν. ἀκόλουθα ἢ εἶναι καὶ σχεδὸν πιαῦτα, οἷα συμπιπταῖα τῇ τῷ καιρῷ Φύσιν, τὴν π. ὀνομαζομένην ὥραν, καὶ τὸ πρῆπον, καὶ τὸ ἀρμόδιον, καὶ εἰ π. ἄλλο τυγχάνει τέτοις ὁμογνῆς ὄν. δέχλω ἢ ἀπεφαίνοντο ἐν παντὶ ἐν π. τ. πμωπῶτων εἶναι, ὁμοίως ἐν ὀπισθῇ π. καὶ ἐμπροσθῇ, καὶ ἐν γνῆσι· καὶ πάλιν δύο, ἐν οἰκίᾳ π. καὶ πόλει, καὶ στρατιπῶν, καὶ πᾶσι τοῖς τοιαύτοις συστήμασι. δυοδεώρητον δὲ εἶναι καὶ 3· δυσινόπτον τ. τῆς δέχλης Φύσιν ἐν πᾶσι τοῖς εἰρημνῶσι. ἐν γὰρ τ. ὀπισθῇ μαις εἰ τ. τυχέσης εἶναι Διανοίας, τὸ καταμαθεῖν π. καὶ κέραια καλῶς βλέψαντας εἰς τὰ μέρη τῆς πραγματείας, πῶς τέτων δέχλη.

183 * Μεγάλω δὲ εἶναι Διφορεάν, καὶ σχεδὸν ὡς ὅλα π. ἐ. παντὸς τ. κίνδυνον γίνεσθαι, μὴ ληφθείσης ὀρθῶς τῆς δέχλης. εἶδεν γὰρ, αἷς ἀπλῶς εἰπεῖν, ἐπ. τ. μ. πᾶντα ὑγιᾶς γίνεσθαι, ἀγνοηθείσης τῆς ἀληθινῆς

ratione, ac via, & arte comprehendī posse; universe autem & simpliciter præceptorum artisque formulam respuere. Adhærere autem illi natura veluti pedissequas quasdam, id quod elegans & concinnum dicitur, itemque decorum, congruum, & si quid aliud hisce geminum est. Pronunciabat autem insuper, quantivis pretii esse principium; unum quidem in universitate mundi; itemque in scientia, in experientia & in generatione: duo vero, in domo, in urbe, in exercitu, & in omnibus ejusmodi compositis corporibus: naturam autem principii in præfatis omnibus cognitu perspectuque perquam difficilem esse: nam in scientiis non vulgaris ingenii haberi, ex tractatione partium, intellectu judicioque recte assequi, quale earum principium sit: plurimum autem referre, & propemodum de universa rerum omnium cognitione actum esse, si principium non recte comprehendatur: ignorato enim vero principio, nihil, ut simpliciter dicam, fani deinceps con-

dum est, μέγας πῶς. Παράλογον autem significat id, quod contingit præter expectationem, vel præter rationem; sive, quod adeo incertum est, ut nulli consilio humano subiaceat. Hinc ἀπαλόγον contra dicetur de re, quæ non est adeo incerta, quin aliquatenus a nobis prævideri, & consilio ad certum finem dirigi possit.

11 Δυσινόπ[ος] Vocem esse mendosam,

quavis facile videt. Arcerius conjiciebat, δυσκίνητον, vel δυσκόποτον: quod repudiandum. Desider. He. aldus *Animadvert.* in Jambl. cap. ix. in fin. δυσκόπον, vel δυσκίνητον: quorum posterius ad vestigia corruptæ lectionis propius accedit. Nos proxime accellerimus, si legamus, δυσωποτον: prout Jamblichum initio scripsisse nullus dubito.

stitui poterit. Eodem modo se rem etiam cum principatu habere : neque enim domum, neque civitatem recte institui posse, nisi & verus princeps præsit, & imperium in volentes exerceat. Etenim utrisque consentientibus imperium administrari debere, principem scilicet, & subditis : perinde uti disciplinæ quoque, si rite quis eas instituere velit, utrisque etiam docente nimirum & discente, volentibus id debet fieri : nam si aliteruter reluctetur, nunquam, quod sub manibus est, opus, ad propositum finem perveniet. Sic igitur probabat, æque præclarum esse, si imperantibus obsequium, præceptoribus vero faciles aures præstentur : hujusque moniti ipso opere tale specimen dedit : ad Pherocydem nimirum Syrium, præceptorem suum, ex Italia in Delum profectus est, ut ei, pediculari, ut vulgo nominari solet, morbo laboranti opem ferret; inque hac cura ad mortem ejus usque

ἀρχῆς. τὴν αὐτὴν δὲ εἶναι λέγειν ἔπειτ' ἡ ἐκείνου ἀρχῆς. ὅτι γὰρ οἰκίαν εἰ ποτὶ ἀν' οἰκιστῆρα, μὴ ὑπαρξάτωσαν ἀληθινῶς ἀρχοντες, τῆς ἀρχῆς τῆς ἐκκρίσεως. ἀμφοτέρων γὰρ οὕτως βελονιδίων τὸ ἴδιον γίνεται, ὁμοίως τὰ τε ἀρχοντες, καὶ τὸ ἀρχονδίων. ὥστε ἐπὶ μαθητῶν τῆς ἐρῆως γονυμίας ἐκκρίσεως. 35 δὲ τὸ 36 ἵστανται γίνεται, ἀμφοτέρων βελονιδίων, τὰ τε διδάσκοντες, καὶ τὰ μαθητὺς αὐπείκοντες γὰρ ὅτι τῶν δὴ πατέρι ἀρχιδίων, οὕτως ἀν' ἴδιον τελεσθῆναι κατὰ τὸν τρόπον τὸ προκειμένον ἔρχον. ἔτι μὲν ἐν τῷ περὶ τῶν τοῖς ἀρχαῖς καλὸν εἶναι ἐδοκίμαζε, καὶ τὰ τοῖς διδασκάλοις ὑπακούειν. τεκμήριον δὲ ἔργων μέγιστον περιείχετο τοῖς τοῖς. * Πρὸς 37 φερεινιδίων τὴν 184 Σύρον, διδάσκαλον αὐτῶν γυνόμενον, ὅτι τῆς ἱππικίας εἰς Ἀθῶν ἐκομίσθη, νοσηρῶν τῶν αὐτῶν, ὡς ἐπὶ τῇ 38 γυνόμενον τῶν ἱππικῶν τῆς 39 φθειρῶν πᾶσι, καὶ κηδύνων αὐτῶν, 40 περιέμενε τε ἀρχῆς

11 Ε'κκρίσεως] Ε'κκρίσεως lego : eaque lectio ex sequentibus satis confirmatur.

12 Δὲ τὸν ἵστανται γίνεται] Vel scribendum est δὲ τὸν γίνεται, deleta voce ἵστανται, ut supervacanea; vel, δὲ τὸν φησὶς γίνεται.

13 Πρὸς φερεινιδίων τὴν Σύρον.] Vide Porphyrium, Num. 55. & Noster infra, Num. 251. ubi eadem historia iisdem verbis narratur.

14 Περιέμενε] Sic recte MS. itemque Porphyrius, & Noster infra, dictis locis.

Prior autem Edit corrupte, ὡς ἐπὶ τῇ : de quo mendo Lectorem jandudum etiam monuit Salmasius ad Solinum, pag. 583.

15 φθειρῶν.] Idem ex MS. pro φθειρῶν. Cæterum Pherocydem morbo pediculari obisse, plures testantur Scriptores; quorum testimonia collegit Menagius ad Laert. in Pherocyde, Num. 118.

16 Περιέμενε π] Sic MS. At prior Edit. male περιέμενε.

185 * Πρὸς γὰρ μὲν ταῖς συνταγαῖς, καὶ
τῇ αἰσχύρῃ ἐν αὐταῖς, ἕτως εὖ
παρασκευάσει οὗτος ὁμιλητικὸς Πυ-
θαγόρας, ὡς Φασὶ ποτὶ Λύσιν
προσκυῖσθαι ἐν Ἡρώεϊ ἱερῷ, καὶ
ἐξίεντα παντοχῆν Εὐρυφάμῳ Συ-
ρακούσῳ τῷ ἐπιείρῳ πνι, καὶ τῷ
προσπύλαια τῷ θεῷ εἰσόντι. προσέ-
ξαστο δὲ τῷ Εὐρυφάμῳ προσμαί-
ναι αὐτὸν, μέχρις ἂν καὶ αὐτὸς
προσκυῖσθαι ἐξέλθοι, ἰδραδίῳ αἰ-
σθῆντι λιθίνῳ θώκῳ, ἰδρυμένῳ
αὐτόθι. ὡς δὲ προσκυῖσθαι ὁ Εὐρύ-
φαμος, καὶ ἐν πνι διανοήματα καὶ
βαθυτέρα καθ' ἑαυτὸν ἐνοῖα ἡρό-
μενος, δι' ἐτέρῃ πυλῶν ἐκλα-
γόμενος ἀπηλλάγη, τὸ π' ἡμέ-
ρας λοιπὸν, καὶ τῷ ὀπτιῶν νύκτι,
καὶ τὸ πλεον μέρ' ἐπὶ τῷ ἄλλῃ ἡμέ-
ρας ⁴¹ εἶλεν ἀπέμνας, προσέμνηεν
ὁ Λύσις. καὶ πάλιν αὖ ⁴² ὅτι πλείο-
να αὐτὸς ἦν, εἰ μήπερ ἐν τῷ ὁμαχίῳ
τῆς ἐξῆς ἡμέρας ἡρόμενος ὁ Εὐρύ-
φαμος, καὶ ἀκῆσαι ὀπτιζόμε-
νος πρὸς τῷ ἐπιείρῳ τῷ Λύσιδι,
ἀνεμνήσθη καὶ ἐλθὼν αὐτὸν ἐπὶ
προσέμνηεν καὶ τῷ σιωπήσειν ἀπὸ

perduravit, defunctoque docto-
ri suo iusta persolvit: tanti fecit
studium præceptoribus debitum.
Ad pacto vero conventa religiose
servanda ita discipulos suos for-
mavit Pythagoras; ut referatur,
Lysidem aliquando in templo Ju-
nonis adoratione functum, inter
exeundum incidisse in Eurypha-
mum Syracusanum, qui unus è
grege condiscipulorum erat, qui-
que templum ingressurus; circa
propylæa versabatur: hic itaque
cum Lysidi præcepisset, ut etiam
præstolaretur, donec ipse quo-
que, adorato Numine, exiret;
Lysidem in sedili quodam ex la-
pide ibi constructo eum opperitu-
rum confedisse: sed Euryphamum
adoratione peracta, in profundas
quasdam meditationes prolapsum,
eiusque quod cum Lyside consti-
tuerat, oblitum, per aliam portam
templo excessisse. Lysidem autem
quod lucis reliquum erat, noctem-
que insequentem, cum bona diei
subsecuta parte immotum perse-
disse: nec finis fuisset, nisi Eury-
phamus poltridie auditorium in-
gressus, desiderari à condiscipu-
lis Lysidem audivisset: sic enim
erroris sui admonitus eum ex
pacto adhuc expectantem ab-

⁴¹ Εἶλεν ἀπέμνας, προσέμνειν ὁ Λύσις]
Nullus hic sensus. Quare, vel scripse-
rim, ἀπέμνας προσέμνειν ὁ Λύσις, deleta
voce ἦλεν: vel, εἶχον ἀπέμνας, προσέμ-
νειν ὁ Λύσις.

⁴² Εἰπὶ πλείονα] Scribe, ἐπὶ πλείον.
Litera enim α ex sequenti voce τῷ πλείον
adhæsit.

duxit; oblivionisque suæ causa commemorata, adjecit, eam sibi à Deorum aliquo injectam, ut Lyfidis in pactis servandis constantia probaretur. Sancivit insuper abstinentiam ab animalibus, tum ob alias multas rationes, tum quod ad conciliandam pacem hoc institutum faceret: qui enim animantium cædem, ut nefariam, & naturæ adversam, abominari adsueverit; illum judicabat multo magis pro injusto habiturum esse, hominem necare, bellumque in posterum gerere; cum Mars cædium veluti præses & legislator existat; utpote qui illis etiam alatur. Præterea symbolum illud, stateram non esse transfiliendam, ad justitiam quoque adhortatio est; omniaque juste agere præcipit: uti demonstrabitur cum *de Symbolis* agemus. Hisce sane omnibus ingens præ se studium tulit Pythagoras, ut hominibus justitiam verbis pariter factisque excolendam traderet.

C A P. XXXI.

Hisce ita expositis, sequitur ut de temperantia agamus: ubi dicendum erit, quemadmodum & Ipse illam excoluerit, & familiaribus suis tradiderit. Ac communia quidem ejus præcepta jam superius

⁴¹ Εἰρηνοποιὸν τὸ] Sic recte MS. pro εἰρηνοποιόντο, quod in priore Edit. legitur.

⁴² Εἰ τῶς περὶ συμβόλων] Intelligit

καὶ, τὴν αἰτίαν ἑπὶ τὴν λήθης, καὶ προσεπηγείας, ὅτι ταύτῃ δέ μοι θεῶν τις ἐνέηκε, δοκίμιον ἐσθλότητος τῆς σῆς περὶ σωτηρίας εὐσεβείας. * Καὶ τὸ ἐμφύχων ἢ ἀπέχεσθαι ἐνο- 186 μοσέτης, ἀλλὰ πὶ ἄλλα πολλὰ, καὶ ὡς ⁴³ εἰρηνοποιὸν τὸ ἐπιτηδεύμα. ἐπιζόμενοι γὰρ μουσικήσιν φέρον ζώων, ὡς ἄνομον ἐστὶν φύσιν, πολὺ μᾶλλον ἀνεμιώπρωτο τὸ ἀνθρώπων ἡγάμοι κτείνεν, ὅσα ἐστὶ ἐπὶ πόλεμιν. Φόνων ἢ χορηγίας καὶ νομοσέτης ὁ πόλεμος. τὰς γὰρ καὶ σωματοποιεῖται. καὶ, τὸν ζυγὸν δὲ μὴ ὑπερβαίνειν, δικαιοσύνης ἐστὶν ὡς ἀκελῶσμα, πάντα τὰ δίκαια ὡς ἀγαθὰ ἀσκήν. ὡς ⁴⁴ ἐν τοῖς περὶ συμβόλων δειχθήσεται. πέφηνεν ἄρα ἀπὸ πάντων τῶν μετὰ τὴν σωτηρίαν περὶ τῆς δικαιοσύνης ἀσκήσιν ἐστὶν ὡς ἀσκήσιν. εἰς ἀνθρώπους πεποιημένον Πυθαγόρας, ὡς ἐν τοῖς ἔργοις ἐστὶν ἐν τοῖς λόγοις.

K E Φ. λα΄.

Επεταὶ δὲ τῷ περὶ τῶν λόγων ὁ 187 περὶ σωφροσύνης, ὡς πὶ αὐτῷ ἐπιτηδεύσει, καὶ παρέδωκε τοῖς χρωμάσι. ¹ εἰρηται μὲν ἂν ἦδη περὶ καὶ νὰ ὡς ἀγαθὰ ἀσκήσιν περὶ αὐτῆς, ἐν

Protrepticum, in quo de Symbolis Pythagoreorum egit.

¹ Εἰρηται μὲν ἂν ἦδ.] Supra, Cap. vii.

οἷς περιέσθην τὰ ἀσύνμμετρα
πάντα ἀποκρίθειν διαίεσαι. τὰ δὲ
αὐτὰ εἶδους εἰσὶν ὁποχὴ ἐμψύχων
ἀπάντων, καὶ προσέτι βρωμάτων
πινῶν ἀκατάστων, καὶ τὸ ὡραπίε-
σθαι μὲν ἐν τῇ ἐσιτάσει τὰ ἡδέα καὶ
πολυτλή ἐδεσμάτα, ἀποπέμπειν δὲ
αὐτὰ πῶς οἰκίταις, ἕνεκα τῆς
λάσας μόνον πᾶς ὀργισμίας ὡρα-
πίεσθαι καὶ τὸ, χρυσὸν ἐλθού-
σαν μηδεμίαν φορεῖν, μόνον δὲ
πᾶς ἐπαίρας. καὶ αἱ ἐπὶ τῇ αἰ-
τῇ λογισμοῦ, καὶ αἱ εἰλικρινεῖαι τῇ
ἐμπροσθεν, τὰ αὐτὰ εἰσὶν εἶδους.
188 * Ἐπὶ τῇ ἐχεμυθία καὶ παντλή-
σιν, πρὸς τὸ γλώσσης κρατεῖν
σιωπᾶσαι, ἢ πὺν τὸ πᾶν τὸ
ἀδιάνωτος πρὸς τὰ δυσληπίστα
τῇ θεωρημάτων ἀνάληψις καὶ
ἐξέτασις. Ἀλλὰ τῇ παρὰ καὶ αὐτοῖς καὶ
ὀλιγοστίαι καὶ ὀλιγοπύκναι, δέξας
καὶ πλάττει καὶ τῶν ὁμοίων
ἀνεπιτήδωτος καὶ κατεξανάστασις.

commemorata sunt, quibus omnia
immoderata igne ferroque præ-
scindenda esse, definitum fuit.
Ejusdem generis est abstinencia ab
animalibus; itemque à cibis gulæ
irritamenta habentibus, rationis-
que impredientibus promptitudi-
nem & integritatem: sed & eodem
pertinet, quod epulæ suaves &
opiparæ in conviviis apponebantur
quidem, sed ad servos mox able-
gabantur; ad appetitum quippe
coercendum duntaxat appositæ: &
quod nullam ingenuam mulierem,
sed solas meretrices aurum gesta-
re voluit. Deinde taciturnitas, &
omnibus numeris absolutum silen-
tium; quo linguæ continentia exer-
cebatur: porro intentæ & continua
ruminatio, & pervestigatio difficil-
imarum speculationum; & propter
istâ cibi somnique parsimonia; tum
gloriæ, divitiarum, similiumque
inaffectatus contemptus; seniorum
sincera & infucata reverentia; erga
pares æqualitas humanitasque non

* Ἀποχὴ ἐμψύχων ἀπ.] Confer supra, Num. 68.

Ἀι ἐπὶ τῇ αἰ τῇ λογισμῷ, καὶ αἱ εἰ-
λικρ.] Hæc in alienum locum rejecta
sunt, & adeo turbata. ut nec caput nec
pes veræ sententiæ in illis appareat. Con-
jungenda enim sunt cum præcedentibus
illis, βρωμάτων πινῶν ἀκατάστων, eademque
sic scribenda, πᾶς ἀποκρίσεις καὶ πᾶς τῇ
λογισμῷ εἰλικρινεῖαι ἐμπροσθεν. Vide
Nos supra ad Num. 68. ubi idem locus
occurrit.

Καὶ ἀδιάνωτος] Schefferus de Phi-
los. Ital. pag. 115. vertit, Ac ne minimo

quidem spiritu proderent doctrinas: sed
male. Rectius Obrechtus. Locus autem
hic non solum legitur supra, Num. 68.
sed etiam infra, Num. 225.

Κατεξανάστασις] Vocem hanc Lexica
vulgata ignorant; nec eam temere alibi
reperias. Existat tamen etiam apud Lon-
ginum Cap. VII. Num. 6. ubi Faber exis-
timabat, vocem illam nusquam alibi re-
periri Significat autem κατεξανάστασις pro-
prie, animum contra aliquid insurgendi;
vel una voce, contemptum: ut Obrechtus
recte reddidit. Nam supra Num. 69.
vox hæc cum κατεφρονησις jungitur.

fiſta; juniorum directio & adhortamenta invidia vacua; omniaque id genus alia ad hanc eandem virtutem referenda erunt. Licebit præterea virorum illorum continentiam, & quomodo illam Pythagoras docuerit, ex iis etiam cognoscere, quæ Hippobotus & Neanthes de Myllia & Timycha Pythagoreis, memoriæ prodiderunt. Referunt enim, Dionysium tyrannum, cum nihil inexpertum omitteret, non potuisse tamen ullius Pythagorei amicitiam sibi conciliare; utpote qui ingenium ejus imperiosum, & à legum observatione abhorrens caute declinabant. Turmam itaque triginta militum, duce Eurymeno Syracusano, Dionis fratre, viris immisisse, ut cum pro more & temporis ratione Metapontum Tarento commigrarent, iis insidias tenderet: in usu quippe habebant, ut pro diversis anni tempestatibus, domicilium mutarent, & loca huic rei apta seligerent. Itaque in agro Tarentino, regione convallibus obsita, quam PHALAS i. e. cacumina sive apices nominabant, qua illis necessa-

καὶ αἰδῶς μὲν ἀνυπόκριτον ὡς οὗτοῦ προσκοινοῦσας πρὸς τὴν ὁμήλειαν ἀπώλας ὁμοιότης ἐφίλοφροσύνῃ. ὁ σωπεπίστους δὲ καὶ περιφροσύνῃς ὡς οὗτοῦ νεωτέρους φθόνος χωρὶς καὶ πάντα ὅσα ποιεῖται εἰς τὸ αὐτὸ ἀρετῶν περὶ ἑσθῆς. * Καὶ ἐξ ὧν δι' ἱπποβοτῶν καὶ 189 Νεάνθους περὶ Μυλλίας καὶ Τιμύχας τῶν Πυθαγορείων ἱστορεῖται, μαθεῖν ἔνεστι τὸ κρίνειν τὸ ἀνδρῶν σφραγίσαν, καὶ ὅπως αὐτῶν Πυθαγόρας περιέδωκε. τὴν γὰρ Διονύσιος τὸν τῶραν φασιν, ὡς πάντα ποιεῖν ἕδειός αὐτῶν ἐπιτύγχανει φιλίας, φυλακισμῶν ἐπεισεμῶν τὸ μοναρχικὸν αὐτῶν ἐστὶν ἔσχατον, λόχον πινὰ τεράκοντα ἀνδρῶν, ἡγεμῶν Εὐρυμῶν Συρακῆσις, Δίωνος ἀδελφεῖ, ὑποπίμψαι τοῖς ἀνδράσι, λοχίσσοντας τὸ μεταβάσιν αὐτῶν τὸ ἀπὸ Τάραντος εἰς Μεταπόντιον εἰσθῆαι καὶ καιρὸν γίνεσθαι. ἡμερόζοντο γὰρ ὡς τοῖς τῶν ὡρῶν μεταβολαῖς, καὶ τόπως εἰς πᾶσι ποιεῖται ἐπιλέγοντι ὁπτιηθείας. * Ἐν δὲ φάλασι, χωρὶς τῶν 190 εἰσθῆαι φασιν, καὶ ὁ σωπεπίστους αὐτοῖς ἀναγκαίως τὸ

Eandem significationem vox ista habet apud Longinum dicto loco: quamvis Faber eam aliter, i. e. male, illic interpretetur.

* Σωπεπίστους] Supra, Num. 69. minus recte legitur, σωπεπίστους.

7 ὡρῶν] Ex MS. pro ὡρῶν: quod Arcerius *montium* verterat; haud parum sane a loci hujus sensu aberrans.

8 Ἐν δὲ φάλασι] Sic MS. At prior Edit. corrupte & nullo sensu, ἐν δὲ φάλασι.

ὁδοιπορίαν γίνεσθαι, ἐλόχα κατα-
 κρύψας τὸ πλῆθος ὁ Εὐρυμέδης.
 ἐπειδὴ ὃ ἔδεν προσεδέμενοι ἀφικέ-
 ται οἱ ἄνδρες πρὸς μέσσην ἡμέραν εἰς τὴν
 πόλιν, ληστρικῶς αὐτοῖς ἐπαλα-
 λάξας ἐπιβῆναι οἱ στρατιῶται. οἱ
 δὲ ἐκτραχθέντες μετ' εὐλαβείας
 ὅμα π' ἀφ' τῶν αἰφνιδίων, καὶ αὐτὸ
 τὸ πλῆθος, (ἦσαν γάρ αὐτοῖς συμ-
 πατοῦς δέκα πρὸς τὸν ἀριθμὸν) καὶ ὅτι
 ἄνθρωποι πρὸς πικρίλους ἀπαλομέ-
 νους διαγωνισόμενοι ἐμελλον ἀλίσσε-
 σθαι, δρόμον καὶ φυγὴν ἀποσάξουσιν
 αὐτοὺς διγνωσάμενοι, ὅτε τῶν αἰσ-
 κησίων ἀρετῆς πρῆμφοι. τῷ γὰρ
 ἀνδρείᾳ ἤδη φάσκειναι τὸ εὖ ὑπο-
 μέμνηται ὁ Περικλῆς, ὡς ἂν ὁρθοῦς
 ὑπαγορεύει λόγος. καὶ ἐπιτύχα-
 191 νον ὃ ἤδη τὰτα. * Βαρύμενοι γάρ
 τοῖς ὅπλοις ἀπελείποντο ὅτι οἱ αὐτοὶ
 Εὐρυμέδης τὸν διώγμην, ¹⁰ εἰ μήπερ
 φεύγοντες ἐνέτυχον πεδίῳ πρὸς κο-
 μοῖς ὑπαρμόνῳ ὅτι πηλοπικανῶς
 καὶ μὴ βαλόμενοι δόγμα ὥσπερ
 βαίνειν, τὸ καλῶν, κυάμων μὴ
 διγρᾶναι, ἐσησάν, καὶ ὑπὸ ἀνάγκης
 λίθοις καὶ ξύλοις καὶ τοῖς προσυχέουσιν
 ἑκάστῳ μέχρι πόντος ἡμιώνοντο
 σὺν δαίμονας, μέχρι πινᾶς αὐτῶν
 μὲν ἀνιρηκέναι, πολλὰς δὲ πρᾶ-
 ματικέναι πάντας μὲν ὑπὸ τῷ δο-

rio transeundum erat, copias suas
 Eurymenes in insidiis collocave-
 rat: cumque Pythagorei nihil ta-
 le metuentes, circa meridiem eo
 pervenissent, milites clamore edi-
 to, latronum more in eos irrue-
 runt. Illi vero re improvisa, nu-
 meroque insidiantium, nam ipsi
 non amplius decem erant, in me-
 tum terroremque coniecti, ac se
 facile captum iri rati, quod iner-
 mes adversus perarmatos pugna-
 turi essent, cursu fugaque sibi
 consulere decreverunt: minime id
 à virtute alienum existimantes;
 quippe qui probe noverant, for-
 titudinem fugiendorum & susti-
 nendorum, prout recta ratio
 dictaverit, scientiam esse. Nec
 cesserat infelicitè consilium; si-
 quidem Eurymenis milites armis
 graves, fugientibus segnius insta-
 bant: nisi ad campum fabis con-
 situm, affatimque jam florentem
 pervenissent. Tum enim dogma
 illud, quod fabas attingere veta-
 bat, violare abnuentes, pedem
 fixerunt, & necessitate compulsi,
 lapidibus, fustibus, & aliis quæ-
 cunque præ manibus erant, tam-
 diu se contra hostes defenderunt,
 donec quidam ex ipsis caesi, plu-
 res vulnerati, denique omnes à

⁹ Οἱ αὐτοὶ Εὐρυμέδης] Sic recte MS. pro corrupto, οἱ αὐτοὶ ἐμενον, quod prior Edit. habet.

¹⁰ Εἰ μήπερ φεύγοντες] Prior Editio habet, εἰ μὴ ἀφ' ἐκείνων. At Nos representavimus hic lectionem codicis MS.

satellitibus interfecti sunt : neque enim ullus eorum vivus capi sultinuit , sed omnes secundum sectæ suæ regulas occumbere maluerunt. At Eurymenes ejusque satellites valde conturbati erant , quod ne unicum quidem ad Dionysium adducere possent ; cum tamen in hunc unice finem à tyranno missi essent. Terra itaque cæsis injecta , communique tumulto iis ibidem extructo , domum redire parabant ; cum iis forte obvii facti sunt Myllias Crotoniates & Timycha Lacæna , uxor ejus , quos reliqua multitudo à tergo reliquerat ; quia Timycha , jam decem mensibus gravida tardius incederet. Hos igitur vivos in potestatem redactos ad tyrannum læti deduxerunt , nullo studio curaque omissa , quo illos incolumes conservarent. Dionysius autem , cognito quod acciderat , gravem mœrorem præ se tulit : Vos vero , ait ad Mylliam & Timycham , præ omnibus dignos à me honores consequemini , si in regni consortium mecum venire volueritis : quæ promissa cum illi respuissent ; at unum saltem si me docueritis , inquit Dionysius , incolumes , dato sufficienti præsidio , dimittam : interroganteque Myllia , quid tandem esset quod tantopere discere averet ; hoc , subjecit ,

ρυφίρων ἀναιρεθῶμαι , καὶ μηδένα τοπαρέπαιον ζωρηθῶμαι , ἀλλὰ πρὸς τῶν θανάτων ἀσμεύσαι κατὰ τὰς τῆς αἰρέσεως ἐντολάς. * Ἐν 192 συγχύσῃ ᾧ πολλὴ τὴν τι Εὐρυμύλῳ , καὶ οὖν σὺ αὐτῷ , καὶ ἐπὶ τῇ τοχῇ γυνεὲς , εἰ μηδὲ ἓνα ζῶντα ἀράγοιεν τῷ πεμψάντι Διονυσίῳ , εἰς αὐτὸ μόνον τὸ πρὸς τρεψαμένῳ αὐτὰς. γῆς ἂν ἐπαμύχαντες τοῖς πεσῶσι , καὶ ἡρώων πολυάνδρον ὀπχωσάντες αὐτόθι , ὑπερέσπον. εἶτα αὐτοῖς ἀπλώθησε Μυλλίας Κροτωνιάτης , καὶ Τιμύχα Λακεδαιμονία , γυνὴ αὐτῶν , ἀπολειμμένοι ἔπληθύς , ὅτι ἐγκυῖσαι ἦν Τιμύχα , τὸν δέκατον ἤδη μῆνα εἶχε , καὶ χολαίως διὰ τὸ ἐβιάζε. τῆς ᾧ ζωρησάντες ἀσμενοὶ πρὸς τὸν Τυραννον ἤγαγον , μετὰ πάσης κομίδης καὶ ὀπιμελείας διασώσαντες. * Ὅ δὲ πρὸς τὰ γεγονότων διαπυθ- 193 ῶν , καὶ σφόδρα ἄθυμους ἔφαινεν . Ἀλλ' ὑμεῖς γὰρ , εἶπεν , ὑπὲρ πάντων τὴν ἀξίαν τόξισθε παρ' ἐμὲ τιμῆς , εἰ μοι συμβασίλῃσι θελήσῃτε τὰ δὲ Μυλλίας καὶ τῆς Τιμύχας πρὸς πάντα , ἀ' ἐπεγγέλλετο , ἀναυδόντων . ἀλλὰ ἐν γὰρ με , ἔφη , διδάξαντες , μετὰ τῆς ὀπιβαλλέσης προπομπῆς διασώξεσθε . πυθὼν δὲ ἔσθ' Μυλλίας , καὶ τί ποτ' ἐστὶν , ὃ μαθεῖν προθυμεῖται . ὁκνεῖν ,

11 Ἀθυμήτους ἔφαινε] Lego , ἀθυμήτους , ὡς ἰφαίνεται.

ἔπεν ὁ Διονύσιος, τίς ἡ αἰτία, δι
 ἣν οἱ ἐπαίρουσιν ἀποθανεῖν μάλλον
 ἢ λοντο, ἢ κυάμους πατήσαι; καὶ ὁ
 Μυλλίας εὖτος, ἀλλ' ὁκνεῖς μὲν,
 εἶπεν, ὑπέμειναν, ἵνα μὴ κυάμους
 πατήσωσιν, ἀποθανεῖν. ἐγὼ δὲ
 αἰρῶμαι, ἵνα τάτῃσι τ' αἰτίαι μὴ
 ἐξείπω, κυάμους μάλλον πατήσαι.

194 * Καταπλάγνεν δὲ ὁ Διονύσιος,
 καὶ μεταστῆσαι κελεύσαντος αὐτὸν
 σὺν βίᾳ, βασιάνους ἢ ὀπιφέρειν τῇ
 Τιμύχᾳ προσέειπεν. ἐνόμιζε
 γὰρ, ὅτι γυναικὰ π' ἔσται, καὶ
 ἐπύκων, ἐρήμην ἢ τῷ ἀνδρὶ,
 ῥαδίως τῷτο ἐκλαλήσειν, φέρε
 τὴ βασιάνην. ἡ γυναικὶ δὲ ¹² συμ-
 βρυῖσθαι ὅτι τῆς γλώσσης οὐ
 ἔδόντας, καὶ ἀποκρίσθαι αὐτῷ,
 προσέειπεν τῷ Τυράννῳ, ἐμφαίνε-
 σαι, ὅτι εἰ ἐπὶ τῇ βασιάνῳ τὸ
 θῆλυ αὐτῆς νικῆν σπαραγκα-
 δείη τῶν ἐχεμυθευόντων τὴν ἀνακαλύψαι,
 τὸ μὲν ὑποκρίσθαι ἐκ
 πιδῶν ὑπὸ αὐτῆς ¹³ περικέκρυπται.
 165 ἐξωπρεμὰς Φιλίας ἦσαν, εἰ καὶ βασιλικῇ τυγχάνοιεν. * Παρα-

tyrannus, cur socii tui mori ma-
 luerint, quam fabas calcare? at
 ego, regeffit è vestigio Myllias,
 malim fabas calcare, quam cau-
 sam hujus rei prodere. Quo re-
 sponso percussus Dionysius, Myl-
 liam è conspectu abripi, Timychæ
 vero tormenta admoveri iussit;
 ratus eam, utpote mulierem, &
 gravidam, & à marito destitutam
 facilius illud metu tormentorum
 indicaturam esse: sed virago illa
 dentibus linguam mordicus cor-
 reptam, abscidit, & in Tyran-
 num exsruit; eoque illi demon-
 stravit, quod, licet sexus ejus mu-
 liebris tormentis succumbens, ta-
 cendum aliquid evulgare adigere-
 tur; ministra tamen loquendi à se
 è medio sublata præcisæque esset.
 Adeo difficulter ad admittendas
 extraneas, imo regias etiam ami-
 citias, adduci se passi sunt. Con-

¹² Συμβρυῖσθαι ἐπὶ τῇ γλώσσῃ τὸς ὀδ.]
 Historiam hanc respexit Sanctus Ambro-
 sius, lib. 2. de Virginit. cap. 4. his verbis:
 Pythagorea quædam, una ex virginibus,
 celebratur fabulâ, cum a Tyranno cogere-
 tur secretum prodere, ne quid in se ad ex-
 torquendam confessionem vel tormentis lice-
 ret, morsu linguam abscidisse, atque in
 Tyranni faciem despuisse: ut, qui interro-
 gandi suum non faciebat, non haberet,
 quam interrogaret. Hunc locum acceptum
 recito Agudio Menagio qui eum obser-
 vaverat in Historia Mulierum Philosophæ-

rum, ubi de Timycha agit. Apud eum
 plura vide. Cæterum pro συμβρυῖσθαι,
 quod ex cod. MS. revocavimus, prior
 Edit. male habet συμβύξαι: quod Ar-
 cerius infelicitè in συμπύξαι mutan-
 dum censebat.

¹³ Περιέκρυπται.] Sic rectè MS. At
 prior Edit. vitiose, περικέκρυπται.

¹⁴ Δυσκατέηται.] Operam hic ludit
 Arcerius, qui vocem hanc, quæ utriusque
 rectè se habet, in δυσκατέηται mutandam
 censet.

similia hisce, silentii etiam præcepta fuerunt, quæ ad exercendam continentiam ducebant: cuius nimirum difficillimum genus est, linguam moderari. Ad temperantiam quoque referendum est, quod Crotoniatis Pythagoras persuasit, ut à profano & spurio pellicum commercio se abstinerent: item, quod Musices beneficio adolescentem amoris æstro percitum emendavit, & ad sanam mentem traduxit: sed & dehortatio à lascivia, in eandem virtutem incidit. Atque hæc suis discipulis ita tradidit Pythagoras, ut ipse eorum primus effector esset. Nam corpora sua ita curabant illi, ut in eodem semper habitu permanerent; non vero jam quidem macilenta, alio vero tempore obesa essent: hoc enim

πλήσια ἢ τῷ τοῖς ἐπὶ τῷ σώματι τῷ σώματι ἢ τῷ σώματι. Φέρονται εἰς σωφροσύνης ἀσκήσιν. πέντων γὰρ χαλεπώτατον εἶναι ἐγκρατείας, τὰ γυνώσκουσιν. καὶ αὐτῆς ἡ ἀρετὴς ἐστὶ. καὶ τὸ πῦλον κροτωνιάδας ἀπέχου τῆς ἁγίας. καὶ ἐπὶ ἡ ἀρετὴ τῷ σώματι ἐπακούσθαι, ¹⁶ δι' ἧς ἐπὶ τῷ σώματι μωροσύνην ἵστανται. καὶ τῆς σωφροσύνης μετέστησι. καὶ ἡ τῆς ὑβριδος ἡ ἀπέχου τῷ σώματι εἰς τὴν αὐτὴν ἀρετὴν ἀνέλκει. * Καὶ 196 τῷ σώματι δὲ παρέδωκε τὴν Πυθαγορείου Πυθαγόρου, ὡς αἰτῶν αὐτὸς ἦν. ¹⁷ προσέχον γὰρ εἶναι τὸ σῶμα, ὡς αὐτὸς τῷ σώματι ἀπέχου, καὶ μὴ πᾶσι ¹⁸ μὲν ῥικνὰ, πᾶσι ἢ πολύσικνα. ἀσκήσιν γὰρ

" Ἀρετὴ] Miror, Arcerium vocem hanc, non solum sanam, sed etiam elegantem, sollicitasse, & in ἀρετῇ mutandam censuisse: quamvis ipse testetur, se ad marginem codicis sui hoc scholium annotatum reperisse, τῷ σώματι μωροσύνην ἵστανται, τῷ σώματι δὲ, ἡδονῇ. Verum utique Scholiastes ille dicit. Nam nullæ nuptiæ legitimæ & solennes olim absque sacrificiis celebrabantur. Hinc ἡδονῇ γάμοις apud Ælian. Var. Hist. viii. 7. nuptias solenniter celebrare significat: & apud Suidam ἡδονῇ γάμοις appelluntur, nuptiæ legitimæ, & absque sacris contractæ.

" Δι' ἧς ἐπὶ τῷ σώματι μωροσύνην ἵστανται.] Historia, ad quam hic respicit Jamblichus, narratur supra, Num. 112.

¹⁷ Προσέχον γὰρ εἶναι τὸ σῶμα, ὡς αὐτὸς

ἵπ.] Scribendum est, προσέχον γὰρ εἶναι τὸ σῶμα, ὡς αὐτὸς τῷ σώματι ἀπέχου. Confer cum hoc loco Porphyrium, Num. 35. qui idem, quamvis aliis verbis, refert.

¹⁸ Μὲν ῥικνὰ] Sic recte codex MS. At prior Edit. vitiose, μετὰ: quod Arcerius bona fide sollicita vertebat. ῥικνὰ autem hic significat, macilentum: quod vel ex opposito ei πολύσικνα patet. Hinc obiter emendo Hesychium, v. ῥικνὰ, apud quem pro ἡδονῇ μετὰ, legendum est addita negatione, καὶ ἡδονῇ μετὰ. Miror autem, ut & hoc obiter moncam, Henr. Stephanum in Thesaur. suo. vocem ῥικνὰ, & inde derivata, prorsus omisisse: cum tamen usus ejus satis frequens sit apud veteres Scriptores.

βίη τε ποῦ ὄντα εἶναι δειγµα. ἀλλὰ
 ὁ αὐτὸς ἔκαστος τῶν ἀγαθῶν, ὡς
 ὅτι μὲν ἰλαροί, ὅτι δὲ κατηφῆς,
 ἀλλὰ ἐφ' ὅµαλός τε πρῶτος χαίροντες.
 διεκρέοντο δὲ ὁρῶντες, αἰσχυρίαι, πα-
 ραχάες. καὶ ἦν αὐτοῖς ὡς δῶρον γα-
 λµα, ¹⁹ ὡς ἔδεν δὲ τῶν ἀνθρώπων
 συμπεριπατῶν ἀποσπασθῆναι εἶναι
 ὡς δὲ πῆς ἐν ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντα
 προσδοκᾶν, ὡς μὴ τυγχάνουσιν
 αὐτοὶ κύριοι ὄντες. εἰ δὲ ποτε αὐ-
 τοῖς συμβαίῃ ἡ ἐργή, ἡ λύπη, ἡ
 ἄλλο τι τοιοῦτον, ἐκποδὼν ἀπηλ-
 λάττειν, καὶ κατ' εἰρησὶν ἔκαστος
 ἡσυχίᾳ, ἐπειρεῖτο καταπέπλην
 197 τὸ ἐκαστὸν τὸ πᾶν. * Λέγει-
 ται δὲ ἐκαστὸς τῶν Πυθαγορείων,
 ὡς ἔτι οἰκέτω ἐκείλῳ ὅτι αὐ-
 τῶν, ὑπὸ ὁρῆς ἐχέτω. ἔτι
 τῶν ἐλπίδων ἐν ἐξήγησιν πνα.
 ἀλλ' ἀνέμεινον ἔκαστος τῶν ἀγα-
 θῶν ὁποκατάστασιν. ἐκάλου δὲ
 τὸ ²⁰ νουθετεῖν, παιδαρεῖν. ἐποιοῦ-
 το γὰρ τῶν ἀναμονῶν, σιωπῇ ἡσυχί-
 ας, ὡς ἡσυχία. Σπινθάρου γοῦν
 δηλαῶς πολλὰς τῶν ἀρχῶν
 ταρεντίων, ἐπὶ ἀφ' ἧς πνός εἰς
 ἄλλον ἀφικέτω, ²¹ ἐκ τρε-
 πῆς νουθεσίᾳ ὡς ἀγαθῶν, ἦν ἐρε-

vitz inæqualis signum habebant.
 Eodem modo sibi constabant ani-
 mo; neque modo hilares, modo
 tristes erant; sed velut ad perpen-
 diculum, æquabiliter leniterque
 lætabantur: iras vero, & animi
 dejectionem, atque perturbationes
 procul habebant; eratque illis in-
 ter præcepta, sapientes nihil eo-
 rum non expectare debere, quæ
 homini accidere possunt, quæque
 in ejus potestate non sunt. Quod
 si quandoque ira, vel tristitia, vel
 aliud quippiam hujusmodi alicui
 supervenisset, è medio se proripie-
 bant, & pro se quisque sine arbi-
 tris, affectum illum digerere &
 sanare conabatur. Ista quoque de
 Pythagoreis feruntur, quod nemo
 illorum iratus, vel servum verberibus
 multaverit, vel liberum homi-
 nem verbis corripuerit: sed quis-
 que expectarit, donec sibi animus
 ad tranquillum statum rediisset.
 Vocabant autem castigare verbis,
 PÆDARTAN, i. e. disciplina in-
 struere. Cæterum cum silentio &
 tranquillitate, patientiæ litabant:
 unde & Spintharus subinde de Ar-
 chyta Tarentino referebat, quod,
 cum post aliquod temporis inter-
 vallum à bello redux, quod Ta-

¹⁹ ὡς ἔδεν δὲ τῶν ἀνθρώπων. συμπλ.] Hæc leguntur etiam infra, Num. 124. usque ad verba illa, ἐκαστὸν τὸ πᾶν.

²⁰ Τὸ νουθετεῖν, παιδαρεῖν.] Sic locum hunc scribendum esse recte monuit Schæferus de Philos. Ital. cap. xiv. in fine. Ante enim legebatur, τὸ νουθετεῖν, παι-

δαρεῖν. Conferendus est autem cum hoc loco Noster supra, Num. 101. & infra, Num. 230. ubi pariter docemur, τὰς νουθεσίας a Pythagoreis olim dictas fuisse; παιδαρεῖν.

²¹ Ἐκ τρεπῆς.] Ex MS. pro καὶ τρεπῆς.

rentini contra Messenios ductu ejus gesserant, rus suum revifceret, & villicum cum cætera familia, rem rusticam, non ut par erat diligenter, sed extreme supina negligentia curasse animadverteret, tanta ira indignationeque correptus sit, ut in servos invecstus, bene cum illis agi dixerit, quod ipsis iratus sit; alias tam gravium admifforum condigna supplicia luituros esse. Similia etiam de Clinia tradi, ait: nam & illum omnes castigationes punitioesque distulisse, donec mentem in tranquillum statum restitutam haberet. Præterea memorant, viros istos à lamentis, ploratu, & id genus omnibus sibi temperare; & nec lucri spe, nec cupiditate, nec ira, nec ambitione, aut alio quopiam simili affectu ad contendendum inter se abripi: sed omnes Pythagoreos ita erga se invicem affectos esse, ut bonus pater erga liberos suos. Egregium etiam fuit, quod cuncta Pythagoræ adscribebant attribuebantque, nec ullam sibi, nisi admodum raro, ab inventis suis gloriam vindicabant: pauci enim sunt quorum propria opera celebrantur. Admireris etiam merito, quod id

ὡν ἴδια γνωρίζεται ὑπομνήματα.

τὸ σκοπεῖν ἢ πόλιν εἰς Μεσσηνίους, ὡς εἶδε τὸν τε Ὀπίτηρον, καὶ οὗτος ἄλλας οἰκίας, οὐκ εὖ τ' ὥρῃ τ' ἡμερίαν Ὀπιμελείας πεποιημένων, ἀλλὰ μεγάλην πρὶν κεχηρμένους ἐλιγυρίας ὑπερβολῇ, ὀργισθεὶς τε ἡσανύκησεν ἄτως, ὡς ἂν ἐκεῖνος εἶπεν, ὡς εἰκοι, πρὸς οὗτος οἰκίας, ὅτι εὐτυχῶσιν, ὅτι αὐτοῖς ὤρῃσιν, εἰ γὰρ μὴ τὸτο συμβεβηκός ἦν, οὐκ ἂν ποτε αὐτὰς ἀθώως ἡμεῶν, τηλικαῦτα ἡμαρτηκός. * Εἴφη 198 λέγεσθαι ὅτι Κλενίς τοιαῦτα πῶνα. καὶ γὰρ ἐκεῖνον ἀναβάλλεσθαι πάσις νεφετῆσις τε ὅτι ἐκλάσεις εἰς πλὴν τῆς Διανοίας ἀποκαταστασιν. οἰκίῳν δὲ καὶ δακρύων καὶ πάντων τῶν τοιούτων ἐργασθαι οὗτος ἄνδρας, ἅτε δὲ κέρδιος, ἅτε Ὀπιθυμίας, ἅτε ὀργῆς, ἅτε φιλοπρίαν, ἅτε ἄλλο ἔθεν τῶν τοιούτων αἶπον γίνεσθαι ἀφ' ὧρας· ἀλλὰ πάντας τὰς Πυθαγορείους ἄτως ἔχειν πρὸς ἀλλήλους, ὡς ἂν πατὴρ πατρὸς πρὸς τέκνα 22 χοίρη. καλὸν δὲ ὅτι πάντα 23 Πυθαγόρα ἀναπείναι τε καὶ ἀποκαλεῖν, καὶ μηδεμίαν πεποιεῖσθαι δόξαν ἰδίαν ἀπὸ τῶν εὐερεσπομένων, εἰ μὴ πᾶσι πάντων. πάνυ γὰρ δὴ πινες εἰσὶν ὀλίγοι, * θαυμάζεται δὲ καὶ ἡ τῆς Φυλα- 199

22 Σχοίη] Sic MS. pro ἰχοίη.

23 Πυθαγόρα ἀναπείναι τε καὶ.] Confer Nostrium supra, Num. 158. & Scheffer.

de Philof. Ital. pag. 131. Cæterum pro ἀποκαλεῖν antea male legebatur, ἀπὸ καλεῖν.

κῆς ἀκρίβειά. ²⁴ ἐν γὰρ πινύταις
 χρεαῖς ἐτῶν ἑδείς ἑδενὶ φαίνεται τῷ
 Πυθαγορείων ὑπομνημάτων ²⁵ πε-
 ριπετάχως ποτὶ τὸ φιλολάα ἡλι-
 κίας· ἀλλ' ²⁶ ἔτ' οὐ περὶ αὐτὸ ἐξή-
 νεγκε τὰ θρυλλέμενα πάντα τρία
 βιβλία, ἀ λέγεται Διών ὁ Συρα-
 κῆς οὐ κατὰ μὲν πέρασται,
 Πλάτων οὐ κελεύσασθαι, εἰς πε-
 νίας πινὰ μετὰ τὴν πῆ καὶ ἰσχυρὰ
 ἀφικνεύμεν τὰ φιλολάα· ἐπειδὴ
 καὶ ²⁷ αὐτὸς ἦν διὰ συγγραμμάτων
 Πυθαγορείων, καὶ διὰ τὰς μετὰ
 100 λαβεῖν τὰ βιβλίων. * Περὶ τῆς δόξης
 πάντες φασὶ λέγειν αὐτῶν. ἀνοήτως
 μὲν εἶναι, καὶ τὸ πᾶσι ἐπαινεῖν
 δόξῃ προσέχον, καὶ μάστιγι τὴν
 πολλῶν γινόμενῃ. τὸ γὰρ
 καλῶς ὑπολαμβάνειν τὸ ἐδοξά-
 ζειν ὀλίγοις ὑπάρχον. δῆλον γὰρ,
 ὅτι πᾶσι οὐκ εἰδότες τὰς γίνεσθαι.
 ἔπειτα εἰσὶν ὀλίγοι. ὥστε δῆλον, ὅτι
 οὐκ ἂν ἀφαιρῇ εἰς οὐκ πολλὰς ἢ
 πιαυτὴ διώξεις. ἀνόητον δὲ εἶναι,
 καὶ πάσης ὑπολήψεως τὸ ἐδοξῆς
 καταφρονεῖν. συμβῆσθαι γὰρ ἀμα-
 ρῇ τὸ ἀνεπανόρθωτον εἶναι τὸν

adeo accurate custodiverint, ut
 per tot secula nemo reperiatur, in
 ullum Pythagoreorum commenta-
 rium incidisse, ante Philolai tem-
 pora. Hic enim primus celebra-
 tos illos tres libros evulgavit, quos
 Dio Syracusanus Platoni, id fla-
 gitanti, centum minis emisse dici-
 tur: inciderat enim in magnam
 gravemque paupertatem Philo-
 laus; & quia cum Pythagoreis
 necessitudine junctus erat, ideo
 librorum istorum particeps factus
 est. De fama & gloria ista di-
 cuntur tradidisse: insipientis esse
 omnem undique opinionis auram
 captare; præsertim quæ à pro-
 miscuo vulgo profisciscitur: nam
 paucis contingere, ut recte de
 quopiam sentiant opinenturque:
 quin apertum esse, id intelligen-
 tibus tantum competere: horum
 autem perexiguum esse numerum:
 indeque manifestum fieri, quod
 ista facultas ad multitudinem se
 minime extendat. Sed & illum
 insipienter agere, qui omnem de
 se opinionem famamque contem-
 nat: qui enim eo animo sit, il-
 lum rudem & inemendabilem

²⁴ 'Εν γὰρ πινύταις χρεαῖς ἐτ.] Vide
 Schefferum, loco laudato; itemque Sam.
 Tennulium ad Jamblich. in Nicom. pag.
 72. 73. & Joh. Albert. Fabricium in Bi-
 blioth. Græca, Lib. II. Cap. XII. pag. 454.

²⁵ Περιπετάχως] Sic MS. Antea vero
 male, περιπετάχως.

²⁶ Οὐτὸ περὶ αὐτὸ ἐξήνεγκε τὰ θρ.] Ad
 rem faciunt illa Lærtiana in Pythagor.

Num. 15. Μίχαλ δὲ φιλολάα οὐκ ἦν πινύ-
 ται Πυθαγορείων διγμοῦ. Οὐτὸ δὲ μόνον
 ἐξήνεγκε τὰ ἀφαιρῇ τρία βιβλία, ἀ Πλά-
 των ἐπίσταντες ἐκαστὸν μὲν ἰσχυρὰν. Con-
 fer Menagium ad Lærtium in Philolao,
 Num. 85. & Sam. Tennul. ad Jamblich.
 in Nicom. pag. 199.

²⁷ Αὐτὸς] Id est, Philolaus; non ve-
 ro, ut Arcerius existimabat, Dion.

mansurum. Necessesse autem esse, ut is qui ignarus est, se ad discenda quæ ignorat, componat; discendi vero incumbere, ut animum ad opinionem sententiamque ejus, qui gnarus est, quique docere potest, advertat: generatim insuper opus esse, ut juvenes, quibus salus sua cordi est, attendant, quid seniores, quique vita recte acta inclauerunt, senserint opinatique fuerint. Præterea in universa hominum vita ætates quasdam inter se distributas esse, quas ENDE-
DASMENAS vocare dicuntur: neque cujusvis esse, illas secum invicem connectere: subverti enim unam ab altera, nisi quis ab incunabulis id, quod in se hominis est, bene recteque institutum habeat. Debere itaque cum educatione pueri ita comparatum esse, ut si ad probitatem, ad sobrietatem, ad fortitudinem exacta fuerit, potissima ejus pars in adolescentiam transferatur. Eodem modo, si adolescens ad honestatem, fortitudinem & temperantiam cum cura educatus sit, præcipuam hujus educationis portionem in virilem ætatem transfundi debere: quod enim vulgo circa hæc fieri amat, absurdum & ridiculum esse; dum pueros existimant modeste & temperanter agere, & ab omnibus quæ odiosa & turpia videntur, se continere debere; cum vero ad ado-

ύτω ἀγακείμηνον. ἀναγκαῖον δὲ εἶναι τῷ μὲν ἀνεπισήμονι μαθη-
ναι, ἀτυχάνει ἀγνοῶν τι καὶ οὐκ ὀπισθέρμηνον. τῷ δὲ μαθημένῳ προσέχειν τῇ ὁπισθέρμῳ τι καὶ διδάξαι διωαμὸν ὑπολήψαι τι καὶ δόξῃ. * Καθόλου ᾧ εἰπῆν, ἀναγ- 101
καῖον εἶναι οὗτον σωτηριμὸν τῶν νέων προσέχειν καὶ τῶν προσκυπῶν τι καὶ καλῶς βεβιωκότων ὑπολήψαι τι ἐ δόξαις. ἐν ᾧ τῷ ἀνδρωπίνῳ βίῳ τῷ σύμπαντι εἶναι πᾶς ἡλικίας ἐνδεδασμένους, (ύτω γὰρ ἐ λέγειν αὐτὸς φασίν) ἀς οὐκ εἶναι ὁ τυχόντων πρὸς ἀλλήλους συνεῖραι. ἐκκρέμαται γὰρ αὐτοὺς ὑπὸ ἀλκήλων, εἰάν τις μὴ καλῶς τι καὶ ἐρῶς ἄγῃ τὸ ἀνδρωπὶν ἐκ γυναικὸς. δεῖ γὰρ τῆς ὁ παιδὸς ἀγωγῆς καλῆς τι καὶ σώφρονος γινόμενης, καὶ ἀνδρακῆς, πολὺ εἶναι μέ- 102
ρὸν τὸ ὁπλοδιδόμηνον εἰς τὸ τῷ νεανίσκῳ ἡλικίαν. ὡσαύτως ᾧ καὶ τῆς τῷ νεανίσκῳ ὀπισθέρμῳς τι καὶ ἀγωγῆς καλῆς τι καὶ ἀνδρακῆς καὶ σώφρονος γινόμενης, πολὺ εἶναι μέ-
ρὸν τὸ ὁπλοδιδόμηνον εἰς τὸ ἀνδρὸς ἡλικίαν. ἐπεὶ περ εἰς γε οὗτον πολλὰς ἀπὸ τῆς καὶ γαλοῖον εἶναι τὸ συμμεινόν. * Παῖδας μὲν γὰρ ὅν- 103
τας οἰεσθαι δεῖν εὐτακτεῖν τι καὶ σωφρονεῖν, καὶ ἀπὸ τῆς πάντων τὸ φορετικῶν τι καὶ ἀρχημένων εἶναι δοκούντων νεανίσκους δὲ γυμνάζειν

αφ' ἑαυτοῦ ὡς ἂν καὶ πῶς πολλοὺς
 ποιῇν. ὅτι ἂν βέλων). ἀντὶ τοῦτο δὲ
 ὁρῶντες εἰς τὸν αἰῶνα τὴν ἡλικίαν ἀμφο-
 τερά τῃ γῆν τὴν ἀμαρτημάτων. καὶ
 καὶ παιδαγωγῶν πολλὰ ἐκ τῶν αἰσθη-
 τῶν νεανίσκους ἀμαρτάνειν. τὰ μὲν
 γὰρ φέρειν ἅπαντα τὰ ἑσπερία τὰ ἐ-
 πὶ τοῦ αἵματος καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ αἵματος
 δύνανται ἢ τὸ τὴν παιδείαν τε ἐκ τῆς
 λαοφιλίας καὶ ὑπερβολῆς τῆς παιδείας εἶδος,
 τῆς τῶν παιδῶν ἡλικίας οἰκονομίας
 οὐκ αἶψα. καὶ ταῦτα ἔν τε τῇ ἐκκοιμῇ
 ἡλικίας ἀφικνεῖσθαι πρὸς ταῦτα
 ἀφ' ἑαυτοῦ. τὰ δὲ τὴν παιδείαν τῶν
 ἰσχυρῶν, οὐκ αἶψα δὲ ἐκ τῶν αἰσθη-
 τῶν φιλαυτοῦ καὶ, ἐμοῦ καὶ καὶ
 τοῦ λοιποῦ ὁρῶντες ἐκ τῆς ἀφ' ἑαυτοῦ,
 ἔστιν περὶ τῶν αἰσθητῶν καὶ χαλεπὸν
 τε καὶ ἰσχυρὸν καὶ γῆρας. καὶ τὰ
 αἰσθητῶν ἡλικίας εἰς τὴν τῆς νεανίσκου
 ἀφικνεῖσθαι. διότι ταῦτα δύνανται
 ἡλικίαν ταῦτα πείσκειν. Περὶ
 203 λείας. * Καθόλου ἢ ἐπὶ τῶν αἰσθη-
 τῶν αἰσθητῶν ἐκ τῶν αἰσθητῶν, ὅτι
 αἰσθητῶν, ἀλλ' αἰσθητῶν οὐκ αἶψα
 ταῦτα ἀφ' ἑαυτοῦ δύνανται, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ
 νόμον τε ἐκ τῶν αἰσθητῶν, ἢ ἐκ τῶν
 καὶ ἐκ τῶν αἰσθητῶν τῶν πολιτῶν. πε-
 ρὶ τῶν αἰσθητῶν τῶν αἰσθητῶν τῶν
 καὶ ὁλιγομένων, εἰς κακίαν τε καὶ
 φανερῶν. ὁρῶντες τε καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ
 πολλὰ καὶ αὐτὰς ἐκ τῶν αἰσθητῶν
 ἐνεκα τῶν παιδῶν οὐκ αἰσθητῶν προσφέρειν τὴν προσφύοντα ταῦτα καὶ
 τε καὶ συμμέτρως, καὶ τὴν μὲν πᾶσιν καὶ τὴν ἀφ' ἑαυτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ

lescentiam pervenerint, tunc ple-
 rique illis plenam faciendi quod
 lubet, licentiam indulgent. Quo
 fit, ut in hanc ætatem utriusque
 fere generis vitia confluant: siqui-
 dem & pueriliter multa, & viri-
 liter adolescentes delinquant. Fu-
 giunt enim, ut verbo dicam, quic-
 quid cum diligentia & bono or-
 dine tractari desiderat; lusu-
 vero, incontinentiæ, petulantia-
 que species, puerili ætati familia-
 res, sectantur: ex puerili itaque
 in proximam ætatem hanc affectio-
 nem devolvi: similiterque ambi-
 tionem reliquasque graves atque
 turbulentas inclinationes, & af-
 fectus, è virili ætate, in juveni-
 lem sese penetrare; adeoque huic
 præ omnibus intentiore cura invi-
 gilandum esse. In summa, nun-
 quam homini concedendum, ut
 quod lubet, perpetret; sed sem-
 per adjungendum qui præsit; ita
 ut quilibet civium, legitimo de-
 centique imperio pareat. Nam
 animal sibi derelictum neglectim-
 que habitum, celeriter in vitia,
 & ad pravitatem delabit. Ajunt
 & sæpe eos interrogasse disputas-
 seque; quare pueros aduofacia-
 mus, ut in capiendo cibo ordi-
 nem modumque servant; osten-
 dentes illis hac ratione, quod ista
 pulchra; contraria vero, qualia

sunt confusio, & excessus quilibet, turpia sint: unde & ebrietati & gulæ deditum esse, insigni probro habetur. Si enim nihil horum nobis profuturum est, postquam in viros evaserimus; frustra, dum pueri sumus, tali ordini nos adsuefieri. Eandem autem & cæterarum assuetudinum rationem esse. At enim non cerni, quod in aliis animalibus, quæ ab hominibus erudiuntur, idem fiat; sed statim ab initio catulum & pullum ea assuescere atque doceri, quæ jam adultis agenda sunt. In genere dicitur, Pythagoreos perinde obvios quosvis ac familiares adhortari, ut à voluptate sibi caveant, tanquam à re summæ cautionis indiga: nullo enim nos alio, quam isthoc affectu, vehementius decipi, & in peccata præcipites agi: hinc generatim videntur contendisse, ne unquam ad voluptatem collineantes, aliquid cæptaremus: hunc quippe finem ut plurimum inhonestum noxiumque esse: itaque eo proposito ad agendum nos accingere debere, ut bonum honestumque primo loco spectemus; utilitatem vero commoditatemque in secundis collocemus: & hæc quidem iudicio

αὐτοῖς καλὰ· τὰ δὲ τέτων ἐναντία, πῶς τε ἀπαξίαν καὶ τ' ἀσυμμετρίαν, αἰσχερά· ²⁸ ὃ δ' εἰσὶν ὁ, τε οἰνόφλυξ καὶ ἀπληγῶς ἐν μεγάλῳ ὀνείδῃ κείμην. εἰ γὰρ μηδὲν τέτων ἐστὶ χρήσιμον εἰς τ' τῶ ἀνδρὸς ἡλικίαν ἀφικνευμένων ἡμῶν, μάταιον εἶναι τὸ σωθεῖσθαι παῖδας ὄντας τῇ παιώτῃ πατρὶ. τὸν αὐτὸν δὲ λόγον εἶναι καὶ περὶ τ' ἄλλων ²⁹ ἐθῶν. * Οὐκ ἂν ὅτι γε τ' λοιπῶν ζώων ²⁰⁴ τῶτο ὁρᾶσθαι συμβαῖνον, ὅσαι ἴσ' ἀνθρώπων παιδᾶς), ἀλλ' εὐθὺς ἐξ ἄρχῆς τὸν τε σκύλακα καὶ τ' παῖδα πῶτα σωθεῖσθαι τε καὶ μανθάνειν, ἀδεήσ' πράττειν αὐτὰς τελευθῆντες. καθόλου δὲ οὗτο Πυθαγορείως ἔφασαν ὡς ἀκελεύσασθαι τοῖς ἐντυγχάνεσσι τε ἑ ἀφικνεύοις εἰς σωήθειαν, εὐλαβεῖσθαι πῶς ἡδονῶν, ὥστε περὶ ἄλλο τ' εὐλαβείας δεομένων. ἔστιν γὰρ ἔτω σφάλλαιν ἡμᾶς, ἔδ' ἐμβάλλαιν εἰς αἵμαρτίαν, ὡς τῶτο τὸ πᾶσι. καθόλου δέ, ὡς εἰσικε, διεικνόντο μηδεπτε μηδὲν πράττειν ἡδονῆς σοχαζομένων. καὶ γὰρ ἀρχήμονα καὶ βλαβερόν, ὡς ὅτι τὸ πλὺ, τῶτον εἶναι τὸν σκοπόν· ἀλλὰ μάλιστα μὲν πρὸς τὸ καλόν τε καὶ εὐαχέμον βλέποντες, πράττειν ὃ ἀν' ἡ πρακτέον· δαίτερον δὲ πρὸς τὸ συμφέρον τε καὶ ὠφέλιμον. δεῖσθαι δὲ πῶτα κρείστος

²⁸ ὃ δ' εἰσὶν] Lego, καὶ ὅτι εἰσὶν ὁ, π οἰνόφλυξ, &c.
²⁹ ἐθῶν] Male antea, ἐθῶν.

205 δ' τῆςτυχίας. * Περὶ δὲ τῆς
 ὀνομαζομένης Ὀπιθυμίας πιαῦτα
 λέγειν ἔφασι αὐτ' ἄνδρας ἐκεί-
 νους· αὐτῶν μὲν τ' Ὀπιθυμίαν Ὀπι-
 φορέειν πῶτα εἶναι τ' ψυχῆς, καὶ ἐρ-
 μεῖο, καὶ ἐρεξίν, ἥτοι πληρώσεως π-
 νθ, ἢ περυσίας πινῶν, αἰσθησεως
 ἢ διαφύσεως αἰσθητικῆς. γίνεσθαι δ'
 καὶ τ' ἐναντίων Ὀπιθυμίαν, 3^ο ἢ κε-
 νώσεως π καὶ ἀπχσίας, καὶ τὰ μὴ
 αἰσθάνεσθαι ἐνίων. ποικίλον δ' εἶναι
 τὸ πᾶν θ' τὰτ', καὶ χαδόν τ' εἶναι
 ἀνθρώπων πολυειδέστων. εἶναι δὲ
 πᾶς πολλὰς τ' ἀνθρωπίνων Ὀπιθυ-
 μιῶν Ὀπιτικῆτας ἐ κατισχυασμέ-
 νας ὑπ' αὐτῶν τ' ἀνθρώπων. διδ
 καὶ πλείους Ὀπιμελείας δεῖσθαι τὸ
 πᾶν θ' τὰτ', καὶ φυλακῆς π καὶ
 σωμαστικῆς ἐ τ'τυχίας. τὸ μὲν
 γὰρ κενωθένθ' εἰ σώματ' τῆς
 τροφῆς Ὀπιθυμείν, φυσικὸν εἶναι·
 καὶ τὸ πάλιν ἀναπληρωθένθ', κε-
 νώσεως Ὀπιθυμείν τ' προσηκῆσθαι,
 φυσικὸν ἐ τὰπ εἶναι. τὸ δ' Ὀπιθυ-
 μείν περιέρχθαι τροφῆς, ἢ περιέρχθαι
 π καὶ τροφικῆς ἐσθ' ἥτις π καὶ
 τρομῆς, ἢ περιέρχθαι π καὶ πολυπ-
 λῆς καὶ ποικίλης οἰκίσεως, Ὀπιτικῆ-
 πιν εἶναι. πὴν αὐτὴν δὴ λέγον εἶναι
 καὶ εἰ σφῶν π, καὶ ποτηρίων, καὶ
 διακένων, καὶ θρημμάτων, τῶν εἰς
 206 τροφὴν ἀνηκόντων. * Καθ' ἃ δὲ τ'

non vulgari opus habere. De cu-
 pidinibus, uti vocantur, ista do-
 cuisse viros illos, referunt: ipsam
 quidem cupiditatem, esse concit-
 ationem quandam animæ, & im-
 petum, appetitionemque, quæ
 juxta inclinationem sensuum at-
 que appetitus sensitivi, repleti ali-
 quibus rebus, aut quarundam re-
 rum præsentit frui, desideramus:
 vicissim vero, esse quandam cupi-
 ditatem, quæ ad evacuationem
 tendit, quaque abesse à nobis
 quædam, & non sentiri volumus.
 Multifarium autem esse hunc af-
 fectum, & præ omnibus fere, qui
 se in homine exerunt, affectibus,
 pluriformem: sed & plerasque hu-
 manas cupiditates, extrinsecus ac-
 cersitas esse, & propria hominum
 opera paratas: ideoque illas ma-
 gna cura atque custodia, & mini-
 me perfunctoria exercitatione in-
 digere: nam naturale quidem esse,
 ut corpus exinanitum alimoniis
 refocilletur: idemque postquam
 repletum est, juxta naturæ ductum,
 evacuatione opus habere: aut ex-
 quisitos cibos, aut curiosam deli-
 catamque vestem, ac stragula, aut
 sumptuosam splendidamque habi-
 tationem concupiscere; id vero
 accersitum esse: eodem modo se-
 rem habere cum suppellectili, va-
 sis, ministris, pecore ad vescen-
 dum apto. Universe autem cum

1^ο ἢ κενώσεως.] In priore Edit. & MS.
 corrupte legitur, ἀπχασίας: cujus loco

ἢ κενώσεως, scribendum esse, videret etiam
 Arceius.

humanis affectibus ita comparatum esse, ut nusquam consistant, sed in infinitum abripiant: quapropter à prima statim juventute, proficientium curæ attendendum, ut mature quæ appetenda sunt, expetant; vanasque & superfluas cupiditates fugiant; adeoque ab hujusmodi appetitionibus imperturbati purique permaneant; eosque ipsos contemnant, qui, eo quod cupiditatibus impliciti sunt, dignos se contemptu reddiderunt. Cum primis vero animadvertere licere, vanas illas, damnosas, exorbitantes, & effrenatas cupiditates iis dominari, qui eminentiori quapiam potestate conspicui sunt: nihil enim tam absonum esse, quo hujusmodi tam puerorum, quam virorum, & mulierum animus se non incitet. In genere vero admodum multiplicem esse alimentorum, quæ sumuntur, varietatem: haberi enim quodammodo infinitos numero fructus, infinitas radices quibus humanum genus vescatur; varii præterea generis carnes comedere, ita ut difficile sit, inter pedestria pariter, volatiliaque, & aquatica animalia quæpiam reperire, à quibus degustandis abstineat; quin & in illis parandis condiendisque, varias artes, succorumque multiplici-
ces mixturas excogitatas fuisse:

πρὶ ἀνθρώπων παλαιὸν οὐδὲν τῶν
μαλίστα πικρῶν εἶναι, οἷον μηδαμῶς
ἴσπερ, ἀλλὰ προάγειν εἰς ἀπυρεν.
διότι οὕτως ἐκ νεότητος ὁ πρῶτος
λατρεῖν εἶναι τῷ ἀναφθορῶν, ὅπως
ὁ πρῶτος μὲν ὦν δὲ φέρων
τῷ δὲ τῷ ματαίῳ π. ἐκ πείρας
ὁ πρῶτος μὲν, ἀπέρων οἱ π. ἐκ πείρας
τῷ τῷ πικρῶν ὁρίζων ὄντες, καὶ κα-
ταφρονεῖν αὐτῶν τε τῷ ἀξιοκατα-
φρονήτων, καὶ τῷ ἐνδεδεμένων ἐν τῷ
ὁ πρῶτος μὲν. μαλίστα δὲ εἶναι κα-
τασφάταις τὰς τε ματαίους καὶ τὰς
βλαβεράς, καὶ τὰς πείρας καὶ τὰς
ἐξαρτάς τῷ ὁ πρῶτος μὲν, ὡς τῷ
ὦν ἐξαρτάς ἀναφθορῶν γινο-
μενός. ἔστι γὰρ ἕως ἀπυρεν εἶναι,
ἐφ' ὃ τῷ ψυχρῷ καὶ ὁρμῶν τῷ πικ-
ρῶν παίδων τε, καὶ ἀνδρῶν, καὶ γυναι-
κῶν. * Καθόλου δὲ πικρῶν 207
εἶναι τῷ τῶν καταφρονήτων πικ-
ρῶν. ἀπέρων μὲν γὰρ π. πλῆ-
θος εἶναι κατὰ τὸν, ἀπέρων τῷ
πικρῶν, ὃ καὶ τῷ ἀνθρώπου
τῷ. ἐπ' ὃ καταφάταις πατο-
δὲ καὶ κατὰ, καὶ ἕως εἶναι τῷ
πικρῶν, τῷ τῷ γινόμενῳ, τῶν κα-
ταίῳ, καὶ τῶν πικρῶν, καὶ τῶν
ἐνδεμένων ζῶν. καὶ δὲ σκαλιστάς
πατοδὲ κατὰ πικρῶν μεμνη-
τῶν, καὶ χυμῶν πατῶν μίξας.

* Ἐπὶ τῷ, πικρῶν δὲ γινόμενῳ] Sic locum
hunc auctoritate codicis MS. emendavi

& distincti. Antea enim legebatur, πικρῶν
πικρῶν, δὲ γινόμενῳ: nullo utique sensu.

ὅταν εἰσῶτας 3² μαυρὸν τε ἔσπλυν-
 μαρφοι εἶναι καὶ τῆς ψυχῆς κίνη-
 208 σιν τὸ ἀνθρώπινον Φύλον. * Ἐκα-
 στεν γὰρ δὴ τῶν προσφερομένων ἰδίᾳ
 πρὸς ἀφ' ἑαυτοῦ αἶψιν γίνεσθαι.
 ἀλλὰ οὗτ' ἀνθρώπους τὸ μὲν πε-
 ραχρῆμα μεγάλης ἀλλοιώσεως αἶ-
 πια γινόμενα σωροῦν, εἶον καὶ τὸ
 εἶον, ὅτι πλείων προσπεχθεῖς,
 μέγχι μὲν πινθίᾳ ἰλαρωτέρως ποιοῖ,
 ἐπειτα μαυκωτέρως ἔσχημονεστέ-
 ρως· τὸ δὲ μὴ τισι αὐτῶν ἐνδεκνύ-
 ρονα διώσκειν, ἀγνοῦν. γίνεσθαι
 δὲ πᾶν τὸ προσπεχθὲν αἶψιν πινθί-
 ᾳ ἰδίᾳ ἀφ' ἑαυτοῦ. διὸ δὴ ἔστω μεγάλης
 σφίαις τὸ καπνοῦσι τε ἔστω ἰδίᾳ,
 ποίοις τε ἔστω δὲ καὶ καὶ πινθίᾳ
 πρὸς πινθίᾳ. εἶναι ἢ καὶ πινθίᾳ
 καὶ πινθίᾳ τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ πινθίᾳ
 καὶ πινθίᾳ. ὕστερον ἢ τῶν πινθίᾳ
 209 ἀπὸ πινθίᾳ. * Περὶ δὲ γένεσιν
 τὰς λέγειν αὐτὸς ἔφασκεν· καὶ
 λα μὲν ἦσαν δὲν φυλάττειν τὸ
 καλὸν καὶ πρὸς πινθίᾳ. ὅτε γὰρ τὸ
 φυτῶν τὰ πρὸς πινθίᾳ, ὅτε τῶν ζώων,
 εὐκαρπὴ γίνεσθαι πινθίᾳ χρόνον πρὸ
 τῆς καρποφορίας, ὅπως ἐξ ἰσχυρῶ-
 των τε ἔστω τελευτῶν τῶν σωμα-
 των τὰ σπέρματα καὶ οἱ καρποὶ γί-
 νων). δὲ εὐὲς τε πινθίᾳ ἔστω τὰς
 πινθίᾳ ἐν πινθίᾳ τε καὶ ἐν γυμνα-
 σίοις καὶ καρτερίαις καὶ πρὸς πινθίᾳ

unde mirum non esse, si morta-
 lium natio infanos ac multifarios
 animi motus hauriat. A singulis
 quippe cibis, singulas etiam, &
 cuique cibo proprias affectiones
 ingenerari: quod & ipsi homines
 in iis alimentis observant, quæ no-
 tabiles alterationes afferunt: qua-
 le quid contingit in vino immode-
 rate hausto; quod hilariores pri-
 mum efficit, dein vero ebriis men-
 tem adimit, eosque ludibrio ex-
 ponit: ea vero ignorant quæ tan-
 tam vim non exerunt: cum tamen
 omne quod comeditur, singularis
 cujusdam affectus causa fiat: ut
 adeo insignis sapientię res haberi
 debeat, expendere atque observa-
 re, qualibus alimentis utendum,
 quantumque cibi assumendum sit:
 eam vero scientiam initio ab Apol-
 line & Pæone traditam, ac dein-
 cept ab Æsculapio excultam fuisse.
 De generatione denique hæc illos
 docuisse fertur: primo cavendum
 esse quod præcox dicitur: Neque
 enim aut in plantis præcoces fru-
 ctus, aut in animalibus immaturos
 foetus bene se habere; sed debere
 accedere temporis quoddam inter-
 vallum, antequam fructum ferant;
 ut ex validis perfectisque corpori-
 bus semina & fructus proveniant.
 Ideoque pueros & virgines in la-
 boribus, exercitiis, & tolerantia
 convenienti educari, cibisque ali

3² Μαυρὸν] Sic scribendum esse sensus & sequentia manifesto faciunt. Antea vero corrupte legebatur, μαυρὸν.

oportere, qui vitæ labori, temperantiz, patientizque debitz accommodari sint. Multa vero in rebus humanis occurrere, quæ ferius discere præstat; inter quæ etiam esse rei Veneræ usum. Ita igitur educandum esse puerum, ut intra annum vigesimum de tali commercio nihil cogitet; postquam vero ad id ætatis venerit, raro ei rei operam det: quod futurum sit, si bonum corporis habitum, in honore, & pro re præclara habuerit; & persuasus simul sit, illum cum intemperantia in uno eodemque homine neutiquam consistere posse. Laudata ab illis etiam dicunt vetera hæc Græcarum civitatum instituta, quibus vetabatur cum matre, cum filia, aut sorore rem habere; itemque in templis, aut in publico: bonum enim & utile esse, ut quamplurima huic rei obstacula objiciantur. Idem Viri generationes quæ præter naturam fiunt, quæque cum lasciva libidine conjunctæ sunt, è medio tollendas; eas vero, quæ secundum naturam, & temperantiz conformes sunt, ac ad sobriam & legitimam liberorum procreationem

τρέφειν, ³³ προσφύω προσφέροντας, τὴν ἀρετὴν ἔχοντα φιλοπόνῃ τε ἑσώφρονι ἑκαπερικῷ βίῳ. πολλὰ δὲ τῶν κτ' ἂν ἀνθρώπινον βίον ποιεῖται ὄναι, ἐν οἷς βέλπιδόν ἐστιν ἡ ὀφθαλμία, ὡς εἶναι καὶ τῶν ἀφροδισίων χρεῖαν. * Δεῖν γὰρ τὴν παιδείαν ὥστε ἀγαθὴν, ὥστε μὴ ζητεῖν ἐν τῇ εἰκοταίῳ ἐτῶν τὴν ποσὶν σωφροσύνην. ὅταν δὲ εἰς τὰ πρὸς ἀφροδίτην, ἀπαντοίως εἶναι χρῆσθαι τοῖς ἀφροδισίοις. ἔσται δὲ τὰ πρὸς, ἐὰν τίμιον τε καὶ καλὸν εἶναι νομίζῃται ἡ εὐεξία. ἀκραιφνέστατα γὰρ ἅμα ἑὲς εὐεξία καὶ πάντα γίνεσθαι περὶ τὴν αὐτὴν. ἐπαινέσθαι δὲ αὐτοῖς. ἔφασαν ἑὲς τὰ παιδείαν τὴν προσφύω χόντων νομίμων ἐν τῇ ἰδωλικαῖς πόλεσι, τὸ μήτε μητέρασι συγγίνεσθαι, μήτε θυγατρὶ, μήτε ἀδελφῇ, μήτε ἐν ἱερῷ, μήτε ἐν τῷ φατρῷ. καλὸν τε γὰρ εἶναι, καὶ σύμφερον, τὸ ὡς πλείεστα γίνεσθαι καλῶν ματα τῆς ἐκτεργείας ταύτης. ὑπελάμβανον δὲ, ὡς εἶπεν, ἐκείνοι οἱ ἄνδρες, ἀφαιρῆναι μὲν δεῖν τοῖς τε ὡς φῶς φύσιν ἡμῶν, καὶ τοῖς μετ' ὕβρεως γονομῶν. καταλιμπάσκειν δὲ τῶν κτ' φύσιν τε καὶ μετ' ὡς φῶς γονομῶν τοῖς ³⁴ ὅτι πενοπιία

³³ Τροφὴν προσφέρειν] Cave confundas has duas phrasas apud Græcos, προσφύω προσφέρειν, & προσφύω προσφέρειν. Prius enim significat, cibum alicui porrigere edendum; velut nutrix infanti, vel matres filiis. Posterius vero, cibum capere, vel sumere: nullo scilicet

porrigente. Hic ergo προσφύω προσφέρειν, τρεφω, vertes, cibum præbentes.

³⁴ Ἐπὶ πενοπιίᾳ σῶφρονι τε καὶ νομῇ.] Hoc Græci eleganter vocabant, ἐπὶ ἀφροδίτῃ καὶ σωφροσύνῃ: metaphora ducta ab agricultura. Ildorus Pelsus. Lib. iiii. Ep. 243. Παρ' Ἀθηναίων τὴν σωφροσύνην, ἢ

σωφρονίᾳ τε καὶ νομίμῳ γινομένης.

211 * Ὡς πλάμειον δὲ πάλιν πρὸ-
νοιαὶ ποιεῖται τοῦ πικνοποιοῦ
τῶν ἐσομένων ἐκτόνων. πρῶτον μὲν
εἶναι καὶ μεγάλῃ προνοίᾳ, τὸ
προσάγειν αὐτὴν πρὸς τὴν πικνοποίαν
σωφρονῶς τε καὶ ἐμμενῶς βεβαιώ-
ται καὶ ζῶντα, καὶ μήτε πληρώσει
χρῶμα τροφοῖς ἀκαίρως, μήτε
προσφερόμενον πιαῖται, ἀφ' ὧν
χέραι αἱ τῶν σωμάτων ἔξαισι γίνονται.
μήτε δὲ μέθυοντά τε, ἀλλ' ἦκιστα
πάντων. ὦντο γὰρ ἐκ φαύλης τε
καὶ ἀσυμφώνος καὶ παραχρῆδος κρῆ-
σεως μοχθηρὰ γινώσκοντα τὰ αἰσθημα-

212 π. * Κατὰ δὲ παντελῶς ὦντο
ρᾶντες πρὸς εἶναι ἐκ ἀπορροῆς,
τὸν μάλλοντα ζωοποιεῖν, καὶ ἄγαν
πινὰ εἰς ὕμνον τε καὶ ὑσίων, μήτε
μὲν ἀσθενῶς πάσης προορᾶν, ὅπως
ἔσται ὡς χαλεπέστατα τὸ γινώσκοντα ἢ
εἰς τὸ εἶναι καὶ ζῆν ἀφίξις· ἀλλὰ
τὰς μὲν φιλόκωνας μὲν πάσης ἀσ-
θενῶς ὑπὸ μελέσθαι ἐκ σκυλακείας,
ὅπως ἔξω δὲ, καὶ ὅτε δὲ, καὶ ὡς
δὲ ἀσθενῶν, προσηνὴ γίνονται
τὰ σκυλακία. ὡς οὕτως δὲ ἐκ τοῦ

213 Φιλίρηντας. * Δήλον δὲ ὅτι ἐκ τῶν

καὶ ὡς, ἐκ ἀτόμῳ (sic enim ibi legen-
dum est pro ἐκ ἀτόμῳ) παιδὸν ἐλίσσεται
γινώσκοντα. Ἀρῶν παιδὸν hic vocatur pro-
prie, aratio liberorum, i. e. procreatio:
quod præcise dictum est pro, ὡς οὕτως
ἐπὶ παιδὸν πικνῶς; ut loquitur Plutar-
chus in libro de Precept. Conjugal. pag.
144.

tendunt, retinendas esse censue-
runt. Dein nascituræ soboli in an-
tecessum providendum esse ab iis,
qui liberiis procreandis operam
dant: primam vero & præcipuam
cautionem circa ipsam generatio-
nem adhibendam illi, qui soboli
generandæ animus admovet; ut
victu sobrio & salubri utatur, neve
alimentis intempestive se ingurgi-
tet, aut ebrietate præcipue, aliave
perturbatione, corporis habitum
deteriorem reddat. Existimabant
enim è pravo dissonoque, & tur-
bido temperamento, vitiosa semi-
na edi. Universe autem vecordem
plane & inconsideratum pronun-
tiabant, si quis vitam nascendique
ortum alteri daturus, non omni
diligentia provideat, ut iste in
lucem vitamque introitus quam
amabilissimus fiat: iniquum enim
esse, eos qui canum studio ferun-
tur, omnem curam impendere,
ut catuli concipiantur ex quibus
oportet, & quo tempore oportet,
atque ex hoc vel alio modo af-
fectis, utque inde mansueti eva-
dant: similiterque agere avium
etiam studiosos. Quin & ceteros

21. Μὴτε δὲ μέθυοντά τε, ἀλλ' ἦκιστα π.]
Idem plane monet Plutarchus in aureolo
tractatu περὶ παιδὸν ἀγωγῆς, pag. 1. & 2.
& Plato Lib. vi. de Legib. pag. 623.

22. Ὡς δὲ ἀσθενῶν] Sic scriben-
dum putavi, pro, ὡς ἀσθενῶν, quod
prior Edit. habet.

παχὺ μόνον, καὶ πρὸς πάντας ἐκιν-
δυνῶν ἀμνηστῶν ὅσους ἐξέβαλ-
λόμενον, ἑλόμενον ἢ καὶ τὴν πα-
τριδα δόπολιπτιν, καὶ ὅππῃ τὴν ἀλλο-
δαπῆς διατερίβων. τυραννίδας δὲ
καταλύων, καὶ πολιτείας συγκυ-
μώνας διατάττων, ἐλευθερίαν τε
δοτὶ δαλίας καὶ πόλεσι ἐξεδίδύς·
καὶ τὴν ἐξουσίαν παύων, ὕβριν
καταλύων, καὶ οὖν ὕβρις καὶ
τυραννικὰς καλῶν. καὶ τοῖς μὲν
δικαίοις καὶ ἡμέτεροις περὶ αὐτὸν
παρίχων καθηγεμόνα, οὖν δὲ
ἀγροῖας ἀνδρας καὶ ὕβρις ἀπι-
λωνων τῆς σωφροσύνης, καὶ μὴ θεμι-
στῶς τὰ τοιαῦτα ἀπαγορεύων. καὶ
τοῖς μὲν σωφρονοῦν ἐκτρέφοντα περὶ
μας, πῶς ἢ πατὴρ ἀνὴρ ἐνιστρέφοντα.

215 * Πολλὰ μὲν ἐν ταύτων ἔχει τις αὐ-
τίαν παμνήματα, καὶ πολλὰς
αὐτῷ καταρθεύοντα. μέγιστον ἢ πάν-
των ἐστὶ τὸ πρὸς Φάλαριν αὐτῷ μὴ
περὶ ῥησίας ἀνυπακούει ῥηθέντα πρὸς
καὶ περὶ ῥησίας. ὅτι καὶ ὑπὸ Φαλαρί-
δου ἔσμεν τὰς τὴν τυραννὸν καπι-
χεῖν, καὶ συνέμειν αὐτῷ ἐπὶ ἀνὴρ
ὑπερβόρειος τὸ ὄνομα, αὐτὸς τὰς ἐν αὐτῷ ἀφικ-
τόμενος, τὴν συμβαλὲν αὐτῷ λό-

quaquaversum peregrinatus est,
laboribusque ac periculis immen-
sum quantis sese obtulit, & relicta
patria, vitam apud exteros exige-
re statuit: quin &, dum tyranni-
des sustulit, turbatis Rebusp. pri-
stinum ordinem restituit, & civi-
tates à servitutē in libertatem asse-
ruit: eodem pertinet quod inju-
stitiam compescuit, contumelias
dispulit, & protervis tyrannicisque
ingeniis obstitit; ac iustis quidem
mansuetisque benignum se ducto-
rem præbuit; feros vero & pro-
tervos à convitū suo removit, il-
lisque negavit se responsa datu-
rum: alteris denique alacriter o-
pem tulit; alteris autem, totis vi-
ribus repugnavit. Pronum itaque
foret & horum multa certissima
documenta proferre, & majori
etiam numero ad virtutis amussim
ab eo gesta, adjicere: sed inter
ea maxime eminent, quæ coram
Phalaride, cum invicta oris liber-
tate, sive dixit, sive fecit. Cum
enim à Phalaride crudelissimo ty-
rannorum captivus detineretur,
eique congressus esset vir sapiens,
gente Hyperboreus, nomine Aba-
ris, qui ob hoc ipsum advenerat,
ut cum eo sermonem sociaret; plu-

* Ἐλόμενον] Hæc vox non absque
sensu dispendio in priore Edit. deest,
quam ex MS. revocavi.

* Πάντων] Ex MS. pro quo antea in-
cepte legebatur, πάντων.

* Σωφροσύνης] Idem ex MS. pro σοφίας,

quod prior Edit. habet.

* Ἀπαγορεύων] Imo potius, ἐκγο-
ρεύων, i. e. palam profertens, vel elo-
quens. Nam ἀπαγορεύων, ut notum est,
significat, interdicere, vetare: quod seu
sui loci huius non convenit.

res quaestiones, maxime sacras, Abaris ei proposuit, de simulacris, de religiosiore Deorum cultu, de providentia, de rebus, tum quæ cælo continentur; tum quæ in terris passim versantur, multisque similibus aliis. Pythagoras vero, prout divino afflatu incitabatur, acriter, utque veritati prorsus consonum erat, tantaque cum persuadendi facultate respondit, ut audientibus dicta plane approbaret. Tum vero Phalaris & contra Abaridem, quod ab eo Pythagoras laudaretur, ira exarsit, & in ipsum Pythagoram acerbe invecus est: ausus etiam in Deos ipsos, graves seque dignas blasphemias evomere. Abaris autem ea propter Pythagoræ gratias agebat; insuperque ab eo edoctus est, quod à Cælo pendeant reganturque omnia: id quod ei tum ex aliis plurimis, tum imprimis ex præsentissima sacrorum efficacia ostendit: tantumque aberat, ut docentem talia Pythagoram pro præstigiatore Abaris haberet; ut potius illum, tanquam Deum quempiam, supra modum suspexerit. Ad hæc Phalaris divinationem, & quicquid in sacris fieri solet, aperte negavit. Abaris vero ab hisce digressus est ad alia, quæ in oculos incurrunt; & ex iis quæ humanis viribus averruncari

γὰρ πῶς ἠρώτησε, καὶ μάλα ἱερὰς, καὶ ἀγαλαμάτων καὶ τῆς οὐσιωτικῆς θερηπείας, καὶ τῆς τῶν θεῶν προνοίας, τῶν πᾶσι κατ' ἔρανον ὄντων, καὶ τῶν κατὰ τὴν γλῶττιν ἀντιπροσφόμενων, ἅλλα πᾶσι πολλὰ πεισύνει ἐπύθετο. * Οὗ δὲ 116
Πυθαγόρας, οἷον ἦν, ἵ ἐν θείῳ σφόνδρα, καὶ μετ' ἀληθείας πάσης ἀπεκρίνατο, καὶ περὶ τῆς, ὥστε προσεμαρτυρεῖται ὅτι ἀκούσας. τότε ὁ Φάλαρις ἀνεφλέχθη μὲν ὑπὸ ἐργῆς πρὸς τὸ ἐπαινεῖν τὸν Πυθαγόραν Ἀβάρην· ἡγεῖσθαι δὲ καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν ἐπὶ πᾶσι τῶν κατὰ τὴν φύσιν αὐτῶν βλασφημίας θειὰς προσφέρειν, καὶ πεισύνει, οἷας ἀν' ἐκείνῳ εἶπεν. ὁ δὲ Ἀβάρης πρὸς ταῦτα ἀμολόγη μὲν χάριν Πυθαγόρᾳ· μετὰ δὲ τὸ ἐμάνθηναι παρ' αὐτοῦ καὶ τὸ ἔρανον ἡρητῆσθαι τὸ οἰκονομεῖσθαι πάντα, ἀπ' ἄλλων πᾶσι πλείονων, καὶ διὰ τῆς ἐνεργείας τῶν ἱερῶν· πολλὰ γὰρ ἐδὲ γόηται νομίζουσιν Πυθαγόραν τὸ ταῦτα παιδιδόντα, ὥς γὰρ καὶ αὐτὸν ἐπαύμαζεν ὡς ἀν' θεὸν ὑπερφυσῶς. πρὸς ταῦτα Φάλαρις· ἀνὴρ μὲν μαρτυρίας, ἀνὴρ δὲ τὸ πᾶσι ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀρρημένα περὶ φανῶς. * Οὗ δὲ Ἀβάρης 217
μετῆγε τὸ λόγον διὰ τῶν τετῶν ὅτι πᾶσι φαινόμενα ἐναργῶς, καὶ διὰ τὸ ἐν ἀμνηστῶν, ἥτοι πᾶσι

μοις⁶ ἀπλήτεις, ἢ νίσις ἀνιάτεις, ἢ καρπῶν φθοραῖς, ἢ λοιμῶν φθοραῖς, ἢ ἄλλοις ποτὶ πύχτις παγχαλέπεις ἢ ἀνηκίσις, ἢ ὡς ἀγγιγνομένων δαιμονίων πινῶν καὶ θείων εὐεργετημάτων, ἐπειρᾷ συμπίθαι, ὡς ἐστὶ θεία πρόνοια, πᾶσα ἐλπίδα ἀνθρώπων καὶ διώσκειν ὑπεράρξαι. ὁ δὲ Φάλαργς ἠνιχιώτῃ πρὸς πάντας, καὶ ἀπειθεσύνει. αὐτὸς δὲ ὁ Πυθαγόρας ὑποπιδῶν μὲν, ὅτι Φάλαργς αὐτῷ ῥάπτοι θάνατον, ὅμως ἢ εἰδώς, αἰς σὺκ εἴη⁷ Φαλάργς μόρσιμον⁸, ἐξουσιαστικῶς ἐπιχειρῇ λέγειν. ἀπιδῶν γάρ πρὸς τὸ Ἄβαριν εἶπεν, ὅτι ἔρανονθεν ἡ ἀθάνατος εἰς τὰ ἀέθρα, καὶ τὰ ἰπύγια φέρεσθαι πύ-
 218 φυκε. * Καὶ ἐπὶ τοῦ πρὸς τὸν ἔρανον ἀπολαθίας πάντων, διεξήλθε γνωριμώτατα πῶς πῶσι. πρὸς τὴν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ δυνάμειως ἀναμφισβητήτως ἀπέδειξε καὶ προῶν. πρὸς τῆς τῆς λόγου καὶ τῆς νῦν πλείας ἐνεργείας ἐπεξήλθεν

nequeunt, nempe ex bellis inex-pugnabilibus, ex incurabilibus morbis, ex interitu fructuum, ex pestilentia grassatione, ex aliis denique id genus gravissimis & atrocibus calamitatibus, quæ Dæmonum quorundam, aut Deorum operatione immittuntur, persuadere conatus est; esse utique divinam providentiam, quæ omnem hominum expectationem, & vim longe exsuperet. Sed Phalaris fronte perfrecta, contra hæc audacius insurrexit. Denuo igitur Pythagoras, suspicatus quidem à Phalaride necem sibi parari, gnarus tamen simul, quod non esset in fatiis, ut ab illo occideretur, liberrime dicere orsus est. Ad Abarim enim conversus, docuit, quod à Cælo in res aëreas & terrestres transitus quidam & descensus fieri soleat: deinde per notissima quæque edisseruit, quod omnia Cæli ordinem sequantur: item demonstravit, animæ facultatem liberam, sui que juris esse: & longius progressus, perfectas rationis mentisque operationes esse

⁶ Ἀπλήτεις] Scribo, ἀτλήτεις, i. e. intolerabilibus.

⁷ Παρεγγυησάν δαίμ. πινῶν καὶ θείων εὐεργετ.] Locum hunc sic scribendum puto, ποτιεύσας δαίμ. πιν. καὶ θείων εὐεργετῶν: ut constructio talis sit, καὶ δαίμ. εὐεργετῶν δαίμονι πινῶν ἢ θείων, νομιεύσας δὲ ἀνθρώποις, ἢ πιν. πλείους, &c. Νουήταρς ἦτοι hic vocatur admonitio, sive castigatio divina, quæ sit immis-
 missis calamitatibus: eodem sensu, quo

Græci dicunt νοητῶν πιν. πληγαῖς, i. e. verberibus aliquem officii sui admonere: qua phraisi præter alios usus est Aristophanes.

⁸ Φαλάργς μόρσιμον] Alludit ad verbum illud Homericum, *Odyss.* X. Οὐ μὲν με κείνιος, ἐπεὶ ἔτι μορσιμός εἰμι. Quo versu usum esse Apollonium Tyanensem, cum a Domitiano vitæ periculum ei immineret, refert Philostratus.

adstruxit: ac ita demum solita libertate, de tyrannide, omnibusque fortunæ prærogativis, deque injustitia, omnique hominum avaritia, quam nullius ista cuncta pretii sint, solide docuit: hisque subjunxit divinam de vita optima admonitionem; ejusque cum pessima comparationem exserte instituit; sed & quomodo anima cum suis facultatibus & affectibus se habeat, clarissime detexit: quodque omnium præstantissimum est, demonstravit, Deos non esse causam malorum, morbosque, & si quæ alia corpus male afficiunt, ab intemperantia profeminari; reprehensis fabularum scriptoribus atque poetis, ob ea quæ in fictionibus suis seculius dicta extant. Hincque Phalaridem redarguendo erudit, quæque & quanta esset Cœli potentia, ex ipsis operibus ostendit; quodque pœnæ legibus sanctæ, jure meritoque infligantur, multis certisque argumentis probavit. Insuper quantum discrimen inter hominem & cætera animalia intercederet, aperte indicavit: ac de oratione quoque interna & externa scientificè locutus est; ut & de mente, notitiaque, quæ ab illa provenit, ac de aliis moralibus, hisque affinibus dogmatibus. Tradidit etiam quæ communi vitæ utilia forent, hisque congruas

ικανῶς. καὶ ἐπειτα μὲν παρρησίᾳ περὶ τυραννίδος, καὶ τῆς κατὰ φύσιν πλεονεκτημάτων πάντων, ἀδικίας τε καὶ τῆς ἀνθρώπινης πλεονεξίας ὅλης στρεψῶς ἀνεδίδαξεν, ἐπιθεὶς ἐν ταύτῃ αἴτια. μετὰ δὲ ταῦτα θείων ὡς αἰτέτην ἐποίησεν περὶ τῶν ἀρίστων βίης, καὶ τῶν πρὸς τὰ κακίστην ἀντιπαρεβολῶν αὐτῶν προθύμως ἀντιπαρέτενε. περὶ ψυχῆς τε, καὶ τῶν δυνάμεων αὐτῆς, καὶ τῶν παθῶν, ὅπως ἔχῃ ταῦτα, συφίσταται ἀπεκάλυψε, καὶ τὴν κάλλιστον πάντων ἐπέδειξεν, ὅτι οἱ θεοὶ τὰ κακῶν εἶσιν ἀναιργοί, καὶ ὅτι νόσοι καὶ ὅσα πάντα σώματα, ἀπελαστίαι ἐστὶ πάθηματ'· περὶ τῆς κακῶς λειτουργίας ἐν τοῖς μύθοις διηλεγξέσθαι λογοποιῆσαι καὶ ποιηταῖς τὴν τι φάλαρην μεταλέγχων ἐναθήτη, καὶ πῶς ἔχουσιν δυνάμειν, ἐπὶ αἷμα τίς ἐστὶ, καὶ ὅση, δι' ἔργων ἐπεδείκνυται περὶ τῆς κατὰ νόμον καλότητος, ὡς εὐφρόνης γένεσι, περὶ μέγα πολλὰ παρέστη. περὶ τῆς ἀφ' ὁμοῦ ἀνθρώπων πρὸς τὰ ἄλλα ζωᾶ παρέδειξε περὶ φανῶς. περὶ τῆς ἐν διαθήκῃ λόγου, καὶ τῆς ἐξω προοιόντος, ὁππῆσμονικῶς διεξῆλθε. περὶ τῆς καὶ τῆς ἀπ' αὐτῶν κατὰ φύσιν γνώσεως ἀπιδείξε πλείους ἡθικά τε ἄλλα πολλὰ ἐχόμενα τῶν δόγματ'.

* Περὶ τῆς ἐν τῷ βίᾳ χρησάντων ἀφελιμῶνται ἐπαίδεσι, ὡς ἔδειξεν

π συμφώνως τῷ τοῖς παθήμασιν
 ὑποκείμενῳ, ἀπαγορεύσεις π, ὧν
 ἡ χρῆσις, παρέστη. καὶ τὸ μέ-
 γιστον, τῶν κατ' εἰμαρμόνῃ καὶ χε-
 νοῦ δρωμένων τ' ἀφ' ἑκαστοῦ ἐπιση-
 ασερ, καὶ τ' κατὰ περὶ εἰμαρμόνῃ, καὶ
 κατ' εἰμαρμόνῃ. περὶ δαιμόνων π
 πολλὰ καὶ σφάδιχ' ἐλέχθη, καὶ περὶ
 ψυχῆς ἀθανασίας. ταῦτα μὲν ἐν
 ἀλλ' αὖ ἐν ἑτέρῳ λόγων· ἐκεί-
 να δ' καὶ πολλοὶ τοῖς περὶ ἀνδρείας
 220 ὑποτιθέμενοι προσέειπεν. * Εἰ γὰρ
 ἐν αὐτοῖς μέσσις ἐμβεβηκώς τοῖς
 δεινοῖς, σπεύδῃ τῇ γνώμῃ φιλοσο-
 φῶν ἐφαίνετο, καὶ παντὶ πασι ὡρε-
 πταγμῶς καὶ καρτερῶν ἡμύ-
 νετο τ' ὑγίαιεν, καὶ εἰ πρὸς αὐτὴν τ'
 ἐπάγοντο οὗτοι κινδύνους ἐξ ἑσθίας καὶ
 παρρησίας¹⁰ χρώμενοι ἐν δὴ λ' αὖ-
 ῖν, πάντως πρὸς καταφρόνησιν
 ὄντι τ' ὑπομιμνῶν ἐν αὐτοῖς δεινῶν, ὡς
 ἀδινὸς ἀξίων ὄντων. καὶ εἰ δ' ἀνεί-
 τε προσδοκῶμεν, ὅσα γὰρ δὴ πρὸς
 αἰσχροπράγῃ, ὡς γὰρ τὰς πάν-
 τας πασι, καὶ οὐκ ἦν πρὸς τῇ παρρησίᾳ
 τόση προσδοκία, δῆλον δὴ περὶ
 ὡς ἐλκερῶς ἀδελφὴ ἦν πρὸς θάνα-
 τιν. καὶ τῶν δ' ἐπὶ ἡλικαιόπρον
 διεπράξατο, πῶς κατὰ λυσιν τῆς
 τυραννίδος ἀπεργασάμενοι, καὶ
 καταχρῶν μὲν τ' ὑγίαιον, μέλλον-
 τα ἀντικείμενα συμφορὰς ἐπαγαγεῖν τοῖς

admonitiones lenissima hortatio-
 ne adhibita, aptavit; interdicta-
 que de iis adjecit, quæ fugienda
 essent: distincte etiam explana-
 vit, quæ fato, quæque arbitrio
 humano fierent; ac de Dæmoni-
 bus & de immortalitate animæ
 sapienter multa disputavit. Sed
 hæc alterius fuërit Philosophiæ
 materia: ista vero propius forti-
 tudinis culturam spectant; quod,
 cum in media se conjiciens pe-
 ricula, constanti & ad omnia pa-
 rato animo philosophari visus sit,
 cum fortunam patienter sustinue-
 rit, cum magna auctoritate &
 ore libero in eum perorarit, qui
 capiti ejus exitium minabatur;
 manifestum utique effecerit, quod
 gravissima quæque mala, tan-
 quam in nullo numero haben-
 da contempserit. Idem de me-
 tu mortis judicandum est: à
 quo illum penitus intadum fuisse
 apparet; utpote cum mortem,
 sibi, quantum humanitus præ-
 videri potuit, proxime immi-
 nentem plane non curaverit, ne-
 que præsentissimæ necis expecta-
 tioni animum adverterit. Ex-
 tant autem etiam fortiora ad-
 huc dictis facta ejus, dum tyran-
 nidem funditus delevit, ipsum-
 que tyrannum, atrocissimas ca-
 lamitates hominibus machinan-

* Καρτερῶν] Scribe, καρτερῶν, vel καρτερῶν.

¹⁰ Παρρησία] Male ante, παρρησία.

tem, cohibuit; & Siciliam crudelissima dominatione liberavit. Quod autem ipse tam præclari facinoris auctor extiterit, ipsa quoque Apollinis Oracula indicio sint; utpote quibus prædictum est, tum demum Phalaridis dominatum corruium esse, cum cives meliores, magisque inter se concordēs facti essent: quales utique præsentia Pythagoræ, ejusque institutione, & manu ductione facti sunt. Hujus rei adhuc certius argumentum à tempore desumi poterit: eodem enim die Phalaris Pythagoræ & Abaridi capitis periculum intentavit, & ipse ab insidiatoribus interfectus est. Quin & ab Epimenide sumto indicio hæc adstrui poterunt. Sicut enim ille, qui Pythagoræ discipulus erat, cum quidam vitæ ejus manus violentas asferre vellent, Furiis, Diisque ultoribus invocatis, effecit, ut insidiatores illi sese mutuis cædibus conficerent; ita sane & Pythagoras, Herculis ritu & virtute, mortalibus opem ferens, illum, à quo homines proterve nefarieque habiti fuerant, morte punivit: idque per ipsa Apollinis Oracula, cum quibus illi à prima nativitate, naturalis quædam conjunctio intercedebat. Et hætenus quidem præclarum hoc ejus facinus à nobis

τῶ Ἀπολλωνοῦ, οἷς ἦν αὐτοφωῶς σωτηρητὴρ ὁ δὸς τῆς ἐξ ἀρχῆς γνέσεως· τῶ μὲν ἂν τὸ θάνατον αὐτῆς τῆς ἀνδρείας κατὰ θάνατον

ἀνθρώποις, ἐλευθερώσεις δὲ τῆς ὁμοπατρὸς τυραννίδος Σικελίαν.
 * Ὅτι δὲ αὐτὸς ἦν ὁ παῖς κατὰ τὴν
 θῶκος, τεκμήριον μὲν καὶ δὸς τῶν
 χρησμῶν τῶ Ἀπολλωνοῦ, τίτις
 κατέλυτον ἀγαθαινομένων τῶ φα-
 λάραδι γνησάτω τῆς ἀρχῆς, ὅτι
 κρείττονες ἔομονοητικώτεροι γίνον-
 ται, καὶ σωσιτέωροι μετ' ἀλλήλων
 οἱ ἀρχοὶ οἷοι ἔτε ἔχοντες,
 Πυθαγόρα παρὸν, ἀπὸ τῆς
 ὑφηγήσεως ἔπαιδ' αὐτῶν αὐτῶν. τῶ
 δ' ἐπὶ μείζον τεκμήριον ἦν δὸς τῶ
 χρόνου. ὅτι γὰρ τῆς αὐτῆς ἡμέρας
 Πυθαγόρα τε καὶ Ἀράραδι φάλαρα
 ἐπὶ τῆς κίνδυνον θανάτου, καὶ αὐτὸς
 ὑπὸ τῶ ὀπταλμῶν αὐτοφάγῃ.
 καὶ τὸ κατ' Ἐπιμενίδην δὲ τῶ αὐτῶν
 τῶν ἐξω τεκμήριον. * Ὡστερ 222
 γὰρ Ἐπιμενίδης, ὁ Πυθαγόρα μα-
 θητῆς, μέλλων ὑπὸ πνῶν ἀναρῆ-
 σθαι, ἐπειδὴ τῶ Ἐρινύας ἐπεκα-
 λείσας, καὶ ὅτι πῶρος θέναι,
 ἐποίησεν ὅτι ὀπταλμῶν πάντας
 ἀρδῶν ὅτι αὐτῶν δὸς φανῆναι.
 ἔτω δὲ πῶς ἔπυθαγόρας ἐπαμύων
 τοῖς ἀνθρώποις, κατὰ τῶ Ἡρα-
 κλέους δικῶ ἔανδρείαν, τὸν ἐν-
 βρόχον καὶ πλημμελῆναι εἰς ὅτι
 ἀνθρώπους, ἐπ' ἀφελεία τῶν ἀν-
 θρώπων ἐκείλας, καὶ θανάτω
 παρίδωκε δὲ αὐτῶν τῶν χρησμῶν

223 ἄλλοις πῶς τε μνήμης ἡξιώκαμεν.
 * Ἄλλοις τε κτήρεσιν αὐτῆς ποιησά-
 μεθα, τίς σωτηρίας τῆς ἐνόμου
 δόξης, δι' ἣν αὐτῆς τε μόνῃ τὰ δο-
 κῶνται ἑαυτῷ ἐπραγματοῖται, καὶ τὰ ὑπὸ
 τῷ ὀρθῷ λόγῳ ὑπαγορεύοντα,
 μήτε ὑφ' ἡδονῆς, μήτε ὑπὸ πόνου,
 μήτε ὑπ' ἄλλης πινός περὶ τῆς, ἢ κιν-
 δυνῆς μεθιστάμεθα. ἀπ' αὐτῶν
 οἱ τε ἐταῖροι αὐτῶν. ¹¹ πρὸς τῷ π
 παρὰ τῶν ὀρεαδίωντων ὑπ' αὐτῶν,
 ἡρῶντο δοποθαιεῖν. ἐν παντοδαπαῖς
 τε τύχαις ἐξεταζόμενοι, τὸ αὐτὸ
 ἡθῶς ἀδιάφορον διεφύλαττον. ἐν
 μυρίαις τε συμφοραῖς γυρόμενοι,
 ἐδέετο ὑπ' αὐτῶν μετετρέψασθαι.
 ἦν δὲ καὶ ἀδιάλεπτος παρ' αὐτοῖς
 ὡδὴ ἀκλῆσις, τῷ νόμῳ βοηθεῖν ἀν-
 καὶ ἀνομία πλεμεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἐρ-
 γειν καὶ ἀπαρτίζεσθαι τὸ τετυφλω, καὶ
 συνεβίβειον διὰ τῆς γυμναστικῆς
 224 καὶ ἀνδραγαθῆς βίῃ. * ¹² Ἦν δὲ πνα
 μέλη παρ' αὐτοῖς πρὸς τὰ ψυχῆς
 πάθη πεποιημένα, πρὸς τε ἀνυμίας
 καὶ δηγμῶν, αἷ δὲ βοηθητικώτατα
 ἐπενεμένη. καὶ πάλιν αὖ ἑτέρως
 πρὸς τὰς ὀρεάς, καὶ πρὸς ὄν-
 θυμῶν, δι' ὧν ὑπαικόντες αὐτῶν,
 καὶ ἀνιόντες ἄλλοις ἔμετρον, σύμ-
 μετρον πρὸς ἀνδρείαν ἀπειροάζον-
 το. ἦν δὲ καὶ τῷ μέγιστον εἰς γυ-
 ναιότητος ἔργον, τὸ πεπαιδευ-

memoriarum consecratum esto. Per-
 gimus autem jam ad aliud forti-
 tudinis ejus argumentum; quod
 nimirum factam tectamque con-
 servaverit sententiam, quæ juri &
 justitiæ conformis esset; juxta
 quam & ipse solus quæ sibi vide-
 bantur peregit; & ab iis quæ recta
 ratio dictabat, neque voluptate
 neque laboris molestia, neque ul-
 lis denique affectibus dimoveri se
 passus est. Sed & discipuli ejus
 mortem obire maluerunt, quam
 ullum ejus placitum transgredi:
 variisque cum casibus colluctati,
 hos mores incorruptos custodive-
 runt, nec unquam ab iis fecerunt
 divortium, quamvis infinitis cala-
 mitatibus obruerentur. Erat etiam
 perpetua apud eos cohortatio, le-
 gi opem ferendam, & quicquid
 legi adversatur debellandum esse:
 itemque ad arcendum depellen-
 dumque luxum, vitæ sobriæ & vi-
 rili ab incunabulis assuescendum.
 Habebant etiam cantus quosdam
 ad sanandos animi affectus compo-
 sitos, & contra tristitiam animique
 vulnera, veluti præsentissima reme-
 dia, excogitados; rursusque alios
 contra iram & animositatem, per
 quos affectus istos intendebant,
 remittebantque, donec fortitudi-
 ni congruos redderent. Hoc quo-
 que maximum illis ad strenuitatem
 pondus addebat, quod persuasi

¹¹ Πρὸς τὸ π παρὰ τῶν ὀρεαδίωντων.] Con-
 fer Nostrium supra, initio hujus capituli.

¹² Ἦν δὲ πνα μέλη παρ' αὐτῶν.] Hæc le-
 guntur etiam supra, Num. III.

essent, sapientes nihil eorum non expectare debere, quæ homini accidere possunt, quæque in ejus potestate non sunt. Quod si quandoque ira, vel tristitia, vel aliud quidpiam hujusmodi alicui supervenisset, è medio se proripiebant, & pro se quisque sine arbitris affectum illum digerere, & sanare strenue conabatur. Generatim quoque illis competebar laboriosa in disciplinis & studiis diligentia, & innata omnibus incontinentiæ, avaritiæque cruciamenta, diversissimæque castigationes, & sufflaminæ igne ferroque irremissibiliter peracta: idque nullo laboris aut patientiæ dilectu: hinc enim abstinentia ab omnibus animalibus, & ab aliis etiam quibusdam cibis strenue exercebatur; illinc sermonis prohibitio, & omnimodum silentium, tanquam medicamenta ad linguam coercendam, per complures annos eorum fortitudinem exercitam habebant: uti & intentæ & continua pervestigatio & ruminatio difficillimarum speculationum; & propter ista cibi somnique parsimonia; itemque gloriæ, divitiarum, similitumque in affectatus contemptus: quibus omnibus

πλάττω καὶ τῶ ὁμοίων ἀνεπιτήδευτον καταφρονήσεις. καὶ πάντως πάντα

ὡς ἔδδεν δὲ τῶ ἀνθρωπίνων συμπληρωμάτων ἀποπροδοκῆται εἶναι παρὰ τοῖς νοῦν ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντα προσδοκᾷ, ὅτι μὴ τυγχάνουσιν αὐτοὶ κύριοι ὄντες. * Οὐ μὲν, 225 ἀλλ' εἴ ποτε συμβαίῃ αὐτοῖς ἡ ὀργή, ἡ λύπη, ἡ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ἐκπαδῶν ἀπηλλάχοντο· καὶ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος ἡμόθυμος ἐπερεστέον καταπίπτεται τι ἐῖς ἰατροῦσιν τὸ σπείθειν ἀνδρακάς. 14 ἢ ἡ ἡμετέραν αὐτῶν καὶ τὸ πρὸς τὰ μαθήματα καὶ ὑπηρεσίαις μαθήματα ὑπὸ τῶν καὶ αἰ τῆς ἐμφύτης πᾶσι ἀρεσείας τι καὶ πλεονοξίας βάσανοι, πικριλώπτηται τι καὶ λασίς καὶ ἀνακαταί, πυρελὶ καὶ σιδήρῳ σωτηριεύματα ἀπερεστέωται, καὶ ἔτι πόνων, ἔτι κατεργείας ὑδεμῶς φειδόμεναι. εἰς τὸ μὲν γὰρ διποχὴ ἐμφύτων ἀπέντων, καὶ προσέτι βρωμάτων πινῶν ἀσπεῖτο ἡμναίως· τὸ πρὸς ἡχεμυθία τε καὶ παντελὴς σιωπῇ, πρὸς τὴν γλώσσης κρατῆν ἀνασπᾶσαι, ὅτι ἐπὶ πολλὰ πῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἐγύμναζεν· ἢ τε σπείθει. 15 καὶ ἀδιὰ πᾶσι τῶν πρὸς τὴν δυσληπτικότητα τῶν θεωρημάτων ἐξέπαισις τε καὶ ἀνάληψις. * Διὰ τῶν τῶ αἰονία, καὶ ὀλιγοστί- 216 πᾶ, καὶ ὀλιγοπνία, δόξης τε καὶ

11 ὡς ἔδδεν δὲ τῶν ἀνθρωπίνων συμπλ.] Pulchrum hoc præceptum traditur etiam supra, Num. 196.

12 ἢ δὲ ἡμετέραν αὐτῶν καὶ τὸ πρὸς τ.]

Cum toto hoc loco confer Nostrium supra, Cap. xvi. ubi eadem leguntur.

13 Καὶ ἀδιὰ πᾶσι.] Vide Nos supra ad Num. 188. ubi eadem occurrunt.

εἰς ἀνδρείαν αὐτοῖς σπέντεται.
οἰκλῶν ¹⁶ δὲ, καὶ δακρύων, καὶ
πάντων τῶν πικρῶν ἐργαζομ. οὕ-
τως ἀνδρὰς ἐκένετο Φασίη. ἀπείχοντο
δὲ καὶ δεήσεων καὶ ἱκετιῶν καὶ πάσης
τῆς πικρῆς ἀνελκόμενα θυμίας,
ὡς ἀνάνδρῃ καὶ πεπειθῆς ἕως, τῆς ᾗ
αὐτῆς ιδέας τῶν ἡθῶν ἵπτον, καὶ ὅτι
πρὸς κυριώτατον καὶ σπουδαιώτατον τῶν
ἐν αὐτῇ δογμάτων, ἀσπέρηται ἐν
ἑαυτοῖς διεφύλακτον ἅπαντες αὐτοί.
μετὰ ἀνελκόμενοι ἐχέμενθας πρὸς τὰς
ἐξωτερικὰς ἀνέκφορα ἀσπέρη-
τες, καὶ ἀγράφως ἐν μνήμῃ τοῖς
ἀσπέρηταις, ὡς περὶ μυστήρια θείων
227 μεταπαράδιδόντες. * Διοπερ. ἔδω-
κεν ἐξέφοιτο τῶν τε λόγων ἁγίων, μέ-
γιστα πολλὰ ᾗ διδασκόμεναι τε καὶ
μαθηταῖς, ἐν τοῖς τοῖς μόνον
ἐργαζόμενοι. ¹⁷ ὅτι δὲ τῶν θυραίων,
καὶ, ὡς εἶπεν, βεβήλων, οἱ καὶ
πολλοὶ τόχοι, ἀπὸ συμβόλων ἀλλή-
λοις οἱ ἄνδρες ἠνίχοντο, ὧν ἔχοντο
ἐστὶν νῦν, ὅτι περὶ φέρωνται πρὸς θυρα-
ίων. οἷον, πρὸς μαχαίρῃ μὴ
σκαλῶν καὶ πρὸς τοιαύτῃ σύμβο-
λα. ἅπερ ψιλῇ μὲν τῇ φράσει
ἡρώδῃσιν ὑποδείκναις εἶποι. ἀπὸ
πρὸς ἀνδρείαν ᾗ θαυμαστικῶς πρὸς καὶ
σεμνῶν ὡφείλειαι παρέχεται τοῖς
228 μεταλαβέσθαι. * Μέγιστον ᾗ πάντων
πρὸς ἀνδρείαν ὡς ἀγαλλμά ἐστι,

illi se ad fortitudinem acuebant.
Afferunt præterea, Viros illos la-
menta, & ploratus, & id genus
omnia procul habuisse: abstine-
bant etiam ab obsecrationibus,
supplicationibus, omnique illibe-
rali adulatione, tanquam effoemi-
nata & humili. Ad hanc morum
speciem quoque referendum est,
quod præcipua dogmata, quibus
disciplina eorum continebatur,
inter arcana sua omnes summo
silentio tegebant, ne peregrinis
innotescerent: eaque, sine scriptu-
ra, soli memoriz commissa, ac
si Deorum mysteria essent, ad
successores trans mittebant. Unde
etiam evenit, quod nihil eorum,
commemoratione dignum, in pu-
blicum emanavit; quamvis satis
longo tempore docerentur; nec
deessent qui discerent; sed id
quidem intra privatos tantum
parietes: si vero res ita ferret,
ut extranei, &, ut ita loquar,
profani adessent, per symbola
inter se agebant ænigmatum mo-
do: exempli gratia, Ignem gla-
dio ne fodito; & similia: quæ
nuda phrasi amlibus monitis affi-
nia videntur; explicata vero in
admirabilem sermumque usum ab
intelligentibus adhiberi possunt.
Omnium autem maximum ad
fortitudinem incitamentum est,

¹⁶ Οἰκλῶν δὲ ἐ δακρ. — τὸς ἀνδρὰς
ἐκένετο] Sunt verba Aristoxeni: ut ipse
Jamblichus testatur infra, Num. 333.

¹⁷ Ἐπὶ δὲ τῶν θυραίων] Confer Nostrum
supra, Num. 104.

quod sibi primum hunc scopum propositum habeant, ut à carcere & vinculis, quibus ab incunabulis constricta tenetur, eruant, atque in libertatem afferant mentem; sine qua nemo quisquam fani aliquid verique sive didicerit, sive viderit; quocunque denique sensu utatur: nam mens, juxta illos, *cuncta cernit, cunctaque audit; surda, caeca caetera*. Secundis autem curis id agendum censebant, ut mens illa sacris disciplinarum studiis deinceps expurgeretur, meliorque reddatur, atque sic demum eidem utilia & divina infundantur communicenturque: ne vel à corpore recedere timeat, vel ad incorporea accedens, præ splendore illorum fulgentissimo oculos avertat, aut ad passiones, sive affectus, qui animam corpori, veluti quibusdam clavis fibulisque affixam tenent,

τὸ σκοπὸν προσέδοι καὶ κυρωτάτοις, ῥύσαιτο¹⁸ καὶ ἐλευθερώσαι τὸ τοσούτων εἰργμῶν καὶ συνδέσεων τὸ κατεχόμενον ἐκ βρεφῶν ἔτι, καὶ χωρὶς ὑγιᾶς ἔστιν ἂν τις ἔτι ἀληθὲς τοπαρῶσαι ἐκμάθοι, ἔδ' ἂν καί ποτε, δι' ¹⁹ ἥτιν. ἐν ἐτεργῶν αἰδιόσεως. ²⁰ Νῦν γὰρ, κατ' αὐτὰς, πάντ' ὅρη, καὶ πάντ' ἀκέρ. τ' ἄλλα δὲ καὶ κωφὰ καὶ τυφλά. δούτερον ὅ τὸ ὑπερσυνάδειν ²¹ ἀκαταρθένην λοιπὸν αὐτῇ καὶ ποικίλως ὀπιτηδευμένῃ ἀπὸ μαθηματικῶν ὀργασμῶν, τὸ τιλικάδε τὸ ἐνησιφόρον τι καὶ θείων ἐπιθέτων καὶ μεταδίδοναι, ὡς μήτε τῶν σωμάτων ἀφιστρέφοντο ἀποδειλιῶν, μήτε πρὸς τὰ σώματα προσεγγίζοντο ὑπὸ τῆς λαμπροῦς αὐτῶν μαρμαρυγῆς ἀποσπείρειται τὰ ὄμματα, ²² μήτε προσελάντων τῷ σώματι τὸ ψυχρὸν παθημάτων, καὶ προσωρεσινόντων

¹⁸ ῥύσαιτο καὶ ἐλευθερώσαι τ.] Hæc etiam leguntur apud Porphyrium, Num. 46.

¹⁹ Δι' ἧς πιν. ὅ.] Sic recte MS. pro δι' ἧς τὸ πιν. quod Arcerio fraudi fuit.

²⁰ Νῦν γὰρ, κατ' αὐτὰς. πιν. ὅ. ὅρη, καὶ πάντ' ἀκ.] Erat dictum Epicharmi, ut testantur Tzetzes *Chil.* xii. vers. 440. Plutarchus, Tom II. pag. 99. Maximus Tyr. Dissert. i. & alii. Cæterum, pro ὅρη, ut recte est in MS. Arcerius intempestive corripiebat, ὅρα: ignorans scilicet, dictum hoc esse Epicharmi, qui Dorica dialecto usus est.

²¹ Διακαταρθένην — ἐπιτηδευμένην] Sic recte MS. At prior Edit. vitiose, ἀκαταρθένην, & ἐπιτηδευμένην.

²² Μὴτε προσελάντων τῷ σώματι τὸ ψυχρ.] Alludit Jamblichus ad illud Platonis in *Phædone*, pag. 387. B. Edit. Lugdun. Εἰς τὴν ἐδὴ καὶ λύπη, ὥστε ἡλὸς ἔχουσιν, προσελθὼν αὐτῶν πρὸς τὸ σῶμα καὶ προσωρεσθῆναι; quem locum adducit etiam Jamblichus noster in *Protreptico*, cap. xiii. pag. 80. Vide etiam Nicephorum ad Synesium de *Insomniis*, pag. 357. qui eundem locum Platonis adducit, & Synesium eodem alludere docet. Obiter hic Lectorem monemus, Henricum Stephanum in *Thesaur.* (Tom. III. Col. 162. ubi de προσωρεσινῶν agit) ab aliis procul dubio deceptum, tradere, locum hunc Platonis exstare in *Phædro*; cum, ut diximus, in *Phædone* occurrat.

Ἰππικρίφειδης. ὅλως ᾗ ἀδάμαστον εἶ-
ναι πρὸς πάντας θνητοὺς καὶ κατα-
γὰρ πατήματα. ἡ γὰρ ἀλφὶ τῶν
πάντων γυμνασία ἐ ἀνοδῶν τῆ
λειοτάτης ἀνδρείας ἦν Ἰππικήδους.
τοσαῦτα ἐ πρὸς τῆς ἀνδρείας ἡμῖν
τεκμήρια κείδω πρὸς Πυθαγόρα τε
καὶ τῶν Πυθαγορείων ἀνδρῶν.

& Pythagoreorum fortitudine proposita indicia sunt.

Κ Ε Φ. λγ'.

219 Φίλιον ᾗ ἀφανεύματα πάν-
των πρὸς ἀπαντας Πυθαγό-
ρας παρέδωκε. θίων μὲν πρὸς ἀν-
θρώπους δι' εὐσεβείας ἐ Ἰππικημονι-
κῆς θρησκείας· δογματῶν δὲ πρὸς
ἄλλα, καὶ καθόλου ψυχῆς πρὸς
σῶμα, λογικῆς τε πρὸς πᾶ τῇ
ἀλέγῃ εἶδη, ἀλφὶ φιλοσοφίας καὶ
τῆς κατ' αὐτὴν θειότητος· ἀνθρώ-
πων ᾗ πρὸς ἀλλήλους, πολιτῶν μὲν
ἀλφὶ νομιμότητι ἐν γένει· ἑτερο-
φύλων δὲ ἀλφὶ φυσιολογίας ὁρήτης·
ἀνδρῶν ᾗ πρὸς γυναῖκα, ἡ τέκνα, ἡ
ἀδελφεία, καὶ οἰκεία, ἀλφὶ κοινωνί-
ας ἀδιασρέφους. συλλήθεδν δὲ,
πάντων πρὸς ἀπαντας, καὶ προσέτι
τῶν ἀλέγων ζώων πινά, ἀλφὶ δι-
καιοσύνης ἐ φυσικῆς Ἰππικολοκῆς
καὶ κοινωνίᾳ· σῶματι δὲ κατ'
ἐσωτὸ θνητῷ, καὶ τῶν ἑγκεχυ-

convertatur; sed adversus omnia,
quæ generationi subserviunt; item-
que adversus affectus, qui nos in
terram detrahunt, tota persistat
indomita. Per istos quippe gra-
dus enitens exercitatio, & ad su-
periora reditus, perfectissimæ for-
titudinis studium erat. Et hæc no-
bis etiam hætenus de Pythagoræ

C A P. XXXIII.

A Micitiam vero præclare tradi-
dit Pythagoras; & quidem er-
ga omnes omnium; sive Deorum
cum hominibus, per pietatem cul-
tumque cum scientia conjunctum;
sive dogmatum inter se, & in uni-
versum animæ cum corpore, par-
tisque rationalis cum irrationali,
per philosophiam ejusque specu-
lationes; vel hominum secum in-
vicem; civium puta, per sanam
legislationem, peregrinorum per
rectam rerum naturalium doctri-
nam; mariti vero cum uxore, aut
liberis, aut fratribus, aut necessa-
riis, per communionem indistor-
tam: &, ut summatim dicam,
cum omnibus omnium; animalium
etiam irrationabilium, per justitiam
& naturalem necessitudinem
societatemque: denique latentium
in corpore per se mortali, & con-

¹ Φίλιον ᾗ ἀφανεύματα πάντ.] Torus
hic locus usque ad finem Numeri hujus,
legitur etiam supra, Cap. xvi.

² ἑγκεχυμένον] Sic rescripsi pro ἀ-
νεκεχυμένον; auctoritate ipsius Jamblichi
supra, Cap. xvi.

trariatum facultatum pacificationem & conciliationem, per sanitatem, huicque congruum vicium & temperantiam, salubri mundanorum elementorum statui similem. Hæc omnia sigillatim ad idem amicitia nomen, velut compendio ad unum caput revocata, omnium confessione invenit & sancivit Pythagoras. Isque tam admirabilem inter familiares suos amicitiam introduxit, ut etiamnum de iis, quos arctior benevolentia sociavit, dici vulgo soleat, quod è numero Pythagoreorum sint. Proponenda igitur erit horum etiam institutio, una cum præceptis quæ suis discipulis præscripsit. Jubeant igitur hi Viri certamen & contentionis studium remove ab omni in universum amicitia, si fieri possit; si non, saltem ab ea, quæ nobis cum senioribus, aut cum benefactoribus intercedit. Nam cum hisce decertare atque contendere, ira vel alio vehementiore affectu accedente, contractam amicitiam perennare non finit: in qua, juxta illorum monitum, quam minimum cicatricum & exulcerationum esse debet. Hoc autem ajunt fieri posse, si uterque amicorum invicem cedere, iramque comprimere sciverit:

ἡδύναι αὐτῶν ἐν αὐτοῖς διαμένειν εὐφροσύνην τε καὶ συμβίβασμον, δι' ἡλικίας καὶ τῆς εἰς πάντων διαίτης καὶ σωφροσύνης. κατὰ μίμησιν τῆς ἐν τοῖς κοσμοῖς εὐτυχίας εὐεργείας.
 * Ἐν πρῶσι δὴ τέτραις, ἐνὸς ἑ. ἑ. αὐτῶν 230
 καὶ συλλήψιν ἑ. τῆς Φιλίας ὀνόμα-
 τος οὐκ εὐεργείας καὶ νομοθεσίας
 ὁμολογούμενως Πυθαγόρας ἐκφέρει·
 καὶ ἄτω θαυμαστέον Φιλίαν παρέ-
 δωκε τοῖς χρωμένοις, ὥς ἐπὶ ἐνὶ
 οὖν πολλὰς λέγειν ὅτι τὸ σφοδρό-
 πρην ἔ. εὐνοήτων ἐαυτοῖς, ὅτι τῶν
 Πυθαγορείων εἰσί. δὴ δὲ καὶ περὶ
 τέτραις τὸ Πυθαγόρας παιδείας ὡρα-
 γία, καὶ πᾶς ὡραγγέλιμα, οἷς
 ἐχρήτη πρὸς οὖν αὐτῶν γνωρίμας.
 παρεκκλῶνται ἂν οἱ ἄνδρες ἔπι ἐκ
 Φιλίας ἂν ἀληθινῆς ἐξαίρετον ἀγῶνα
 πᾶς Φιλονεικίαν, μάλιστα μὲν ἐκ
 πρῶτης, εἰ διωαπίν· εἰ δὲ μὴ, ἐκ γὰρ
 τῆς πατρικῆς, καὶ καθόλου ἐκ τῆς
 πρὸς οὖν πρεσβυτέρους. ὡσπύτως
 δὲ καὶ ἐκ τῆς πρὸς οὖν εὐεργείας. πᾶ
 γὰρ διαγωνίζονται ἢ διαφιλονικεῖν
 πρὸς οὖν τοῖς ἐμπροσθεν ὀρ-
 γῆς, ἢ ἄλλας πρὸς τοῖς παῖδας,
 ἢ σωπύρετον τῆς ὑπαρχούσης Φιλίας.
 * Ἐφασκεν ὅτι δὲν ὡς ἐλαχίστας ἀμυ- 231
 χάς πᾶς ἐκλώσεις ἐν τῇ Φιλίᾳ
 ἐγγίνεσθαι. τὰ πᾶς δὲ γίνεσθαι, ἐάν
 ὅστις ὧνται εἴκειν ἐκρεταῖν ὀργῆς.

¹ Εὐνοήτων] Ex MS. pro εὐνοήτων.

² Ἐκ Φιλίας ἀληθινῆς ἐξαίρετον.

[καὶ μισθὸν πᾶς ἐκ τῆς ἀντιπαύσεως] Hæc omnia leguntur etiam supra, Cap. xxi.

ἀμφοτέρω μὲν, μάλλον μὲν πὶ ὁ
πρώτος π. καὶ τὴν ἡμετέραν τάξιν
ἔχων ἡνδίαται. τὰς ἐπαγορεύσεις
τε καὶ νουθεσίας, ὡς δὴ παιδευτά-
σις ἐκάλουν ἐκείνοι, μετὰ πολλῆς
εὐφημίας τε καὶ εὐλαβείας ὄντα
θεῶν ἡνέσταντο ὡς δὲ τὸ πρῶτον
τῆς νουθεσίας καὶ πολλὴ ἐμφάνει-
σιν ὅτι πρὸς νουθεσίαν τὸ κηδεμονικόν
τε καὶ οἰκόν. ὅταν γὰρ εὐχρηστά τε
γίνεσθαι καὶ ὠφέλιμον τὸ νουθετηθῆναι.

232 * Ἐν φιλίᾳς μηδέποτε ἐξαρεῖν πί-
στιν, μήτε πείζοντας, μήτε ἀπα-
θάζοντας, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ραδίον εἶναι
διυγιάναι τὸν ἀρχαῖον φιλίαν,
ὅταν ἀπὸ τῆς ἐμπειρίας τὸ ψαδὸν εἰς
τὸ τὸ φασκόντων φίλων εἶναι ἦδη.
Φιλίαν μὴ ἀπογινώσκαι ἀπύχνης
ἐνείκε, ἢ ἀλλῆς πρὸς ἀδιυναμίας
τὸ εἰς τὸ βίον ἐμπηκιστῶν ἀλλὰ μόνον
εἶναι δοκιμὸν ἀπογινώσκον φίλον
τὸ ἐν φιλίᾳ, πᾶν γινώσκον ἀλλὰ
κακίαν μεγάλῃ τε καὶ ἀνεπαύστον
ἐχθρὰν ἐόντα μὲν μηδέ-
ποτε ἀρεῖσθαι πρὸς τὰς μὴ τελείας
κακίας ἀρετὰς δὲ, μᾶλλον εὐγε-
νῶς ἐν τῷ ἀγαθολαμίῳ, ἀν μὴ με-
ταπίσῃ τὸ ἦδη τὸ ἀγαθὸν ἀρετὰν,
καὶ προσγίνεται εὐγνωμοσύνη. πολέ-
μῳ δὲ μὴ λόγῳ, ἀλλὰ πρὸς ἐχθροῖς
νέμεμον ἢ εἶναι καὶ ὅσον τὸ πόλεμον,
καὶ ὡς ἀνδρῶν ἀνδρῶν πολέ-
μῳ. αἱρεῖται μὲν μηδέποτε γίνεσθαι εἰς

inprimis junior, & qui aliquo ex
ante dictis loco, vel ordine positus
est. Emendationes & castigationes,
quas PÆDARTASES nomina-
bant, multa cum verborum cle-
mentia cautioneque à senioribus
erga juniores fieri debere existima-
bant; plurimumque sollicitudinis
affectusque ex parte corripientium
prominere: ita enim castigationem
decoram utilemque fore. Nun-
quam ab amicitia fidem, neque per
jocum, neque serio removendam
esse: non enim facile amicitiam
salvam manere, cum semel menda-
cium in mores eorum, qui se amicos
jactant, se insinuaverit. Amicitiam
non esse reprobendam propter in-
fortunium, vel aliam quandam in-
firmitatem, quæ rebus humanis in-
tervenit; sed unicam, quæ quidem
probabilis sit, amici & amicitia
rejiciendæ causam esse eam, quæ
à majori quadam & inemendabili
malitia proficiscitur. Inimicitiam
ultra non esse suscipiendam contra
eos qui non sunt plane improbi: si
autem semel suscepta fuerit, obfir-
mandum animum, strenueque de-
certandum, nisi mores mutaverit
adversarius, & ad bonam mentem
redierit. Certandum autem non
verbis, sed factis: hoc autem le-
gitimum, sanctumque & tale bel-
lum esse, quali hominem cum ho-
mine decertare fas sit: nunquam
diffidio, quantum in nobis est,

occasionem dandam esse; sed, quam maxime quisque potest, rixæ hujusmodi principiis obstandum. In amicitia, quæ vera sinceraque futura est, quam plurima debere esse definita, suisque legibus circumscripta, & ut decet distincta; ac providendum, ne quid temere fiat; sed ut omnia consuetudine quadam ita ordinata sint, ut nullum colloquium obiter & perfunctorie instituitur; sed cum pudore, cum præfenti animo, & bono ordine: neque temere, leviter, & vitiose ullus excitetur affectus; exempli gratia, cupiditas aut ira: quod & de cæteris passionibus animique dispositionibus habendum. Quod vero non obiter, sed summo studio declinaverint caverintque peregrinas amicitias, & quod propterea mutuum inter se amorem per plura secula illibatum conservaverint; ex iis quoque colligi poterit, quæ Aristoxenus in libro *de vita Pythagorica*, se ex Dionysio Siciliæ tyranno, cum literas Corinthi doceret, audivisse refert. Sic autem loquitur Aristoxenus: Abstinebant autem à luctu & à lachrymis, omnibusque id genus,

δυνάμιν διαφορεῖς. * εὐλαβεῖσθαι ταύτην τὴν ἀρχήν, ὡς οἶόν τε μάλιστα. * Ἐν τῇ μελλόνῃ ἀληθινήσει- 233
σθαι Φιλίᾳ, ὡς πλεῖστε δὲ ἐφασκεν εἶναι πρὸς ἑρμηνείαν καὶ νομισμῶνα. καλῶς ᾗ πᾶσι δὲ ἐστὶ κεκερμηνῶνα, καὶ μὴ εἰκῇ, καὶ δῆτα καὶ οἷς ἔσθ' ἕκαστον κατακεχωρσμένον, ὅπως μήτε ὁμιλία μηδεμία ὀλιγώρως τε καὶ εἰκῇ γίνηται, ἀλλὰ μετ' αἰδῶς τε ἢ καὶ σωφίας καὶ τάξεως ὀρθῆς. μήτε πᾶσι ἐγγίγνηται μηδὲν εἰκῇ, καὶ φάουλως καὶ ἡμαρτημένως, οἶον ὀπθυμία, ἢ ὀργή. ὁ αὐτὸς τε λόγος καὶ κατὰ τὴν λεπτομερίαν πᾶσι τῶν καὶ διαφέρεται. ἀλλὰ μὲν τεκμηριώμεθα ὅτι καὶ πρὸς τὴν καὶ περιέργως αὐτὴν πρὸς ἀλλοτριὰς ἐκκλίνειν Φιλίαν, ἀλλὰ καὶ πάντοτε ἀπεδαίνας περικαμπίαν αὐτῆς ἐφυλάττειν, καὶ πρὸς τὰς μέγας πολλῶν ἡμερῶν τὴν Φιλίαν πρὸς ἀλλήλους ἀνένδοτον διατηρηθῆναι, ἐκ τῶν Ἀριστοτέ- 234
λων ἐν τῷ πρὸς Πυθαγόρα βίβας αὐτῆς διακηρῆσαι Φησὶ Διονυσίῳ τῷ Συκιᾶς τυραννί, ὅτι ἐκπύων τῆς μοναρχίας γράμματι ἐν Κορίνθῳ ἐδίδασκεν. * Φησὶ γὰρ 234
ἕτως ὁ Ἀριστοτέλης. * Οἰκίων δὲ καὶ δακρύων, καὶ πάντων τῶν πᾶσι

* Εὐλαβεῖσθαι ταύτην τὴν ἀρχήν] Scribendum utique est, ἀλλ' εὐλαβεῖσθαι ταύτης τὴν ἀρχήν.

* Καὶ σωφίας] Legendum puto, καὶ εὐνοίας.

* Ἀνέκδοτον] Ex MS. pro ἀνέκδοτον, quod prior Edit. habet.

* Οἰκίων δὲ ἐ δακρ. — τὴν αἰδέσθαι ἐκείνης] Hæc leguntur etiam supra, Num. 226.

ἀρεταῶν οὗτ' ἄνδρας ἐκίνας, ὡς
 ἐνδέχεται μάλιστα. ὁ αὐτὸς ἦ. Λό-
 γος καὶ περὶ θωπίας καὶ δεήσεως καὶ
 λιτανίας καὶ πάντων τῶν τοιούτων.
 Διονύσιος ἔν ἐκπεσὼν τ' τυραννί-
 δος, ἀφικόμενος εἰς Κόρινθον,
 πολλὰκις ἡμῖν διηγεῖτο ὅτι περὶ τ'
 καὶ Φινθίαν τε ἐδάμωνα οὗτ' Πυ-
 θάγορας. ἦν ἡ παῖς καὶ περὶ τ' τῷ
 θανάτῳ ἡγομένη ἐγγύς. ὁ ἦ πρό-
 πτος τῆς ἐγγυήσεως τοῖόςδε τις ἦν.
 πᾶς ἔφη τ' περὶ αὐτὴν διατρέχον-
 των, οἱ πολλὰκις ἐπισκάντο μνήαν τ'
 Πυθαγορείων, διατρέχοντες ἐδαμ-
 ονκάμενοι, καὶ ἀλαζόνας ἀποκα-
 λῶντες αὐτὰς, καὶ λέγοντες, ὅτι
 ἐκχευομένη αὐτῶν ἡ τε σμενότης
 αὐτῇ, καὶ ἡ προαυσιότης πίσις,
 καὶ ἡ ἀπάθεια, εἰ τις περὶ τῆς αὐ-
 τῆς εἰς ὅσον ἀξιοῦσιν. * Ἀν-
 235 πιζόντων ἡ πᾶν, καὶ γινόμενης
 φιλονεικίας, σπουδαχθῆναι ὅτι τὰς
 περὶ Φινθίαν, ἐναντίον τε πᾶσι τῶν
 κατηγόρων αὐτῶν εἶπεν, ὅτι φανε-
 ρὲς γέγονε μετὰ πᾶν ὅτι ἐκλεῖψαν
 αὐτῶν καὶ τὸ μαρτυρεῖσθαι τε ὑπὸ
 τῶν παρόντων ἐκίνων, καὶ τ' ἀνα-
 γνῶναισιν πιθανῶς πάντων ἡμῶν. τὸν
 δὲ Φινθίαν θαυμάζειν τὸν λόγον. ὡς δὲ αὐτὸς διαρρήδην εἶπεν, ὅτι

quantum humanitus fieri poterat, Viri isti : itemque ab adulando, precando, supplicando, cunctisque hujusmodi. Dionysius itaque tyrannide exutus, & Corinthum profectus, saepe nobis de Phinthia & Damone Pythagoreis referebat, alterum alterius vadem in capitali causa hunc in modum factum esse. Quidam, inquebat, ex aulicis, injecta sapius Pythagoreorum mentione, cavillis eos sannisque traducebant: jactabundos quippe appellitabant, & gravitatem illam simulatamque fidem, & affectuum vacuitatem, facile elisum iri affirmabant, si quis illos in gravius periculum induceret. Aliis autem contradicentibus, in partes itum est, ac fervente contentione, techna in Phinthiae caput structa, accusatorque est subornatus, qui coram ei objiceret, quod deprehensus esset cum quibusdam in Dionysii vitam conspirasse; producebanturque testes, atque maxima probabilitatis specie querela induebatur. Raptus est hac oratione in stuporem Phinthias : sed cum illi Dionysius disertis verbis

ἡ τὰ περὶ τ' καὶ Φινθίαν τε καὶ Δάμωνα] Historiam hanc, quam Jamblichus, aliique Scriptores, de Damone & Phinthia; Polyzenus Strategem. Lib. v. Sect. 22. de Euephanto & Eucrito; Hyginus vero, Fabulæ cclvii. de Mæro &

Selinuntio referunt. Præterea notandum, Valer. Max. Lib. iv. Cap. vii. Pythiam vocare, qui Jamblichus Nostro, aliisque Phinthias dicitur.

ἡ Φορῶν] Cum Arcerio lego, συμφορῶν.

indicasset, omnia hæc jam penitus explorata esse, eumque mori oportere; petiit, ut quoniam ejus judicio res huc deducta esset, reliquum sibi diei concederetur, ut tam sua, quam Damonis negotia componere posset. Victabant enim in bonorum omnium communione Viri isti; & quia Phinthias ætate provectior erat, potiorum rei familiaris curam in se susceperat; hujus itaque ordinandæ causa dimitti rogabat, Damone vade dato. Cum itaque Dionysius admirabundus interroget, num quisquam hominum esset, qui in causa capitali yas fieri sustineret; idque Phinthias ita fore affirmaret, accersitus est Damon: qui cognito quod acciderat, vadem se futurum, dixit; ibique perstiturum, donec Phinthias reverteretur. Hoc facto, Dionysius ajebat se quidem obstupuisse; illos vero qui periculi faciendi primi authores fuerant, irritasse Damonem, eum veluti certam vicariam victimam substitutum esse, cavillati. Cum igitur jam ad occasum Sol inclinaret, Phinthias moriturus supervenit. Quare obstupescit omnes, & opinione sua decepti sunt. Ipse vero

ἔφησεν τοῖς ἀνδράσι, καὶ οὐ
ἀλλὰ τὴν δόξαν ἵσταναι, εἰπεῖν ἑ
ταῖς, ὅτι εἰ ἔτις αὐτῶν ἴδουσι
τοῖς ἡμέτεροι, ἀξιώσεται γὰρ αὐτῶν δο
θεῖσθαι τὴν λαοῦν ἢ ἡμέτερος, ὅπως
οὐκ ἐκνομήσεται πᾶσι καὶ ἰσότης,
καὶ πᾶσι τῶν Δαμωναυ. αὐτοῖς γὰρ
καὶ ἀνδρὶς ἕκαστος ἐκκαταμένον ἀπὸ
τοῦ. προσδοκᾷ δὲ ὡς ἐφησας,
καὶ πολλὰ τῶν οἰκονομῶν ἢν εἰς
αὐτῶν ἀνελεῖται. ἡδύναται ἔν τῃ
πύτῃ ἀφαιδέσθαι, ἐγχορηγῶ κα
ταρῶναι τῶν Δαμωναυ. ΕΦΗ ἔν τῃ
Διόνυσου, ἡγομένης πᾶσι ἐρωτη
σας, ὅς ἐστιν ὁ ἀνδρῶν. ἔτῃ,
ἄντις ἐκκαταμένον ἡμετέροις ἡμέτεροι ἐγ
χορηγῶ. φησὶν δὲ τῶν φησὶς,
μεμπόμενοι ἡμετέροις τῶν Δαμωναυ,
καὶ ἀνδρῶν πᾶσι συμβεβηκότες,
φασὶν ἐγχορηγῶναι πᾶσι, καὶ
καὶ αὐτῶν αὐτῶν, ὅπως αὐτῶν ἐπὶ ἐλθῶν ὁ
φησὶς. αὐτοῖς μὲν ἔν τῃ τῶν
εὐδὲς ἐκκαταμένον αἰφῇ. οὐκ ἔτις
τῶν ἐξ ἀνδρῶν εἰσκαρζόντας τῶν ἀν
δικῶν, πᾶσι Δαμωναυ χαλιδάζειν,
αἰς ἐγκαταλαβηθῶν ἀνδρῶν, καὶ
καὶ αὐτῶν αὐτῶν ἔλκον ἀντιδεδοῦ
λέγαν. ὅντῃ δὲ ἔν τῇ τῶν ἡλίας
καὶ δυσμῶν, ἡκεν ἑ φησὶν δόξαν
ἡμετέροις. ἐφ' ὃ πάντας ἐκκατα
μένον πᾶσι δὲ δακρυόενται. αὐτοῖς δὲ

¹⁰ Δίδου] Ex MS. pro δίδου.]

¹¹ Καὶ μὲν αὐτῶ] Sic recte MS. At prior Edit. male; καὶ μὲν ἢ αὐτῶ.

¹² Ἐλκον ἀντιδεδοῦ] Alludit ad cer-

vam illam, quam pro Iphigeniâ, Agamemnonis filia, vicaria mortē perisse, fabulæ ferunt. Vide Hyginum *Fabulæ* xcviij.

ἐν ἑφθ, περιβαλὼν π' ἑ Φιλίῃς
 οὐτ' ἄνδρας, ἀξιώσαι τρίτον αὐτὸν
 εἰς τ' Φιλίαν ὠδεδέξατο. οὐτ' ἢ
 μηδενὶ τρέπω, καίτοι λιπαρῶν
 αὐτῶ, συγκατατίθειναι εἰς τὸ ταῦτον.

237 * Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Ἀρμόδιος
 ὡς παρ' αὐτῶ ἔ' Διονυσίῳ πυθόμενος
 φησί. λέγειται δὲ, ὡς ἑ ἀγνοῦντες
 ἀλλήλους οἱ Πυθαγόρα καὶ ἐπιρῶντες
 φιλικὰ ἔργα δι' ἀπερσῆσαν. ὑπὸ
 τῶν εἰς ὅσον μηδέποτε ἀφ' ἑκείνων
 ἦν ἵκα πικρὴν π' ἑ λάβειν τῶ
 μετῆσαν τ' αὐτῶν λόγῳ. ὡς τ' ἐκ
 τῶν πικρῶνδε ἔργων μηδ' ἐκείνων τ'
 λόγῳ ἀπερσῆσαν, ὡς ἄρα οἱ ἀπερ-
 σαῖοι ἄνδρες, καὶ προσεπείτω θῆς
 οἰκάντες, φίλοι εἰσιν, ἀλλήλους,
 περὶ ἡ γνώμῳι π' ἑ προσεπείτω
 ἡμῶν. καταχθλῶναι γὰρ φασὶ τ'
 Πυθαγόρα καὶ πῖνα μακρὰν καὶ
 ἐρήμῳ ὅδον βαδίζοντες εἰς τ'
 πανδοχεῖον. ὑπὸ καὶ π' ἑ, καὶ
 ἄλλης παντοδαπῆς αἰτίας εἰς νόσον
 μακρὰν π' ἑ βαρεῖαν ἐμπέσιν,
 ὡς ὁ Πηλεπιδεῖ αὐτῶν π' ὁ Πηλεπιδεῖ.

238 * Τὸν μὲν π' ἑ πανδοχεῖον, εἰπ' οἰκίῳ
 τῶ ἀνθρώπῳ, εἰπ' καὶ πανδοχεῖ,
 πάντες ὠδεδέξατο, μήτε ὑπερ-
 γίας πῖναι φεισόμενοι, μήτε δα-
 πάντης μηδεμίαν. ἐπειδὴ ἡ κρείττων
 ἦν ἡ εἰς, πῖν μὲν λοιπὸν σκεν
 ἐλόμενοι, γράψαι τι σύμβολον ἐν

Dionysius, Viros amplexus, ut
 ajebat, & deosculatus, rogavit,
 ut se tertium in amicitiam suam
 reciperent: illi autem nullo mo-
 do adduci potuerunt, ut quam-
 vis multum flagitanti annuerent.
 Hæc Aristoxenus ex ore Dio-
 nysii. Fertur autem, Pythago-
 reos, etiam inter se ignotos,
 imo & nunquam visis amicitia
 officia exhibere studuisse; dum-
 modo signa quædam communis
 scilicet agnoscerent. Unde nec fi-
 des dicto illi deroganda est;
 quod viri boni, etiam si remotissi-
 mis terris habitent, amici inter se
 sint, antequam se vel coram vide-
 rint, vel compellaverint. Ajunt
 itaque, Pythagoreum quendam,
 cum longum per deserta iter pe-
 dibus confecisset, in diversorium
 venisse, ibique ex lassitudine, aliis-
 que variis incommodis in longum
 gravemque morbum incidisse; ita
 ut etiam necessarii sumptus deni-
 que ei deficerent; cauponem vero,
 hominis sive commiseratione, sive
 æstimo tadium, omnia præbuis-
 se, nullive aut operæ pepercisse,
 aut sumptui. Morbo autem su-
 perante, moribundum, symbolum
 aliquod tabellæ inscripsisse,
 & cauponi præcepisse, ut eam

" Λάβειν — ἀπερσῆσαι] Sic recte
 MS. pro λαβῆναι, & ἀπερσῆσαι.

" Ἐρήμῳ] Ex MS. pro corrupto
 ἐρήμῳ, quod in Edit. Arcerii legitur.

si quid sibi humanitus accideret, juxta viam suspenderet, observaretque, si quis prætereuntium symbolum agnitus esset; illum enim omnes in se factos sumptus ei restitutum, gratiamque beneficii relaturum. Mortuo denique sepultoque cauponem justa perfolvisse, spe omni abjecta, fore ut sumptus sibi refunderentur, nedum ut ab agnoscentibus tabellam gratiæ referrentur. Interim tamen miratum suprema hominis mandata, inductumque, ut tabellam publice proponeret. Longo demum post tempore Pythagoreum quendam illac transeuntem, intellecto ex inspectione tabellæ quis symbolum adscripsisset, & re omni explorata, cauponi multo plus pecuniæ quam impendebat, solvisse. Quin etiam Cliniam Tarentinum memorant, postquam comperisset Prorum Cyrenæum, & sectæ Pythagoricæ addictum, de facultatibus suis omnibus amittendis periclitari, collecta pecunia Cyrenem navigasse,

¹⁷ Ἄν τι πάθῃ] Male antea conjunctim legebatur, ἄν τι πάθῃ, quod Arcerius verterat, vicissim beneficio afficeret; invito prorsus sensu. Recte Obrechtus, si quid sibi humanitus accideret. Græci enim, cum fragilitatis humanæ vices pertimescerent, κατ' εὐφημισμὸν dicere solebant, ἴάν τι πάθῃμι, vel ἴάν τι πάχῳ: quæ formula in Testamentis præcipue frequens erat. Lactius in *Stratone*, Segm. 61. Τὰς ἀφ-

ἄν τι ¹⁷ πάθῃ, ¹⁸ ἐκκρημένους τὴν δέλτον ὡς αὐτὸ τὸ ὄδον, ὁπισκοπῇ, εἰ τις τῶν παρεόντων ἀναγιωρεῖ τὸ σύμβολον. τῷ γὰρ ἔφη αὐτῷ δοτοῦσιν τὰ ἀναλώματα, ἅπρως αὐτὸν ἐποίησαν, καὶ χάραν ἐκλίσσιν ὑπὲρ ἑαυτοῦ. τὸν δὲ παυδοχία μὲν τὴν πλῆν τὴν θάψαι τι καὶ ὁπισμαθῆναι ἔσώματ' αὐτῶν, μὴ μὲν τι καὶ ἐλπίδας ἔχοντα ἔκρημασθαι τὰ δαπανήματα, μή τι καὶ πρὸς εὐπαθεῖν πρὸς τὴν τῶν ἀναγιωρεμένων τὴν δέλτον. ὅμως μὲν τι ἀφ' ἐπιεικείας ἐν πτωχότητι καὶ ἐν πλούτῳ, ἐκλίσσιν τι ἐκαστοὺς εἰς τὸ μέσον τὸ πῖνακα. χρόνῳ δὲ πολλῷ ὕστερον τῷ Πυθαγορεῶντι τινα παρεόντα ὁπισμαθῆναι τι καὶ μαθεῖν τὸ θέναι τὸ σύμβολον, ἐξέτασται τι τὸ συμβαίνειν, καὶ τῷ παυδοχίᾳ πολλῷ πλέον δόρυλλον ἐκλίσσιν τῷ δεδαπανημένῳ. * ¹⁹ Κλεινίαν γὰρ μὲν 239 τὸν Ταρραπῆνον φασί, πυθόμενον, ὡς Πρωτῶν ὁ Κυρηνάϊος, τῶν Πυθαγορείων λόγων ζηλωτῆς ὢν, κινδυνώοι περὶ πάσης τῆς εὐσίας, συλλεξάμενον χρήματα, πλῆσσαι

τῇ μορῇ, ἴάν τι πάχῳ. Id est, si moriatur. Vide ibi Casaubonum & Menagium.

¹⁸ Ἐκκρημένους] Prior Edit. ἐκκρημένους: pro quo Arcerius infeliciter ἐκείψας legendum censebat.

¹⁹ Κλεινίαν γὰρ μὲν τὸν Ταρ.] Eandem historiam habes apud Diodorum in Excerptis a Valesio editis: quam etiam breviter perstringit Noster supra, Num. 127.

Ἡ Κυριότης, ἡ ἐκαστοφώσπου
 πᾶς Πρώτη πρᾶγμα, μὴ μόνον
 τῷ μῶσσι τὸ αὐτὸ εἶδος ὀλιγω-
 ρήσας, ἀλλὰ μηδὲ τὸ Διὰ τὴν πλὴν
 κίνδυνον ἐπιστῆναι. τὸν αὐτὸν δὲ
 τρόπον ἔστιν ὅτι Ποσειδωνιάτῳ
 ἀκρῇ μόνον ἱστῶντα, ὅτι θυμαρ-
 δης εἰς Πάρον τὴν Πυθαγορείων,
 ἡνίκα παύεσθαι εἰς Δορυλίου αὐτὸν
 καταστῆναι ἐκ πολλῆς πενίας,
 πλοῦσι φασὶν εἰς τὸ Πάρον, δε-
 γόμενον συχρὸν συλλεξάμενον, καὶ
 ἀνακλήσασθαι αὐτῷ πᾶσι ὑπέρχοντα.
 καλὰ μὲν ἔν τε καὶ πᾶσι τῇ Φιλίας
 240 πικμήρια. * Πολὺ ἢ τέτων θου-
 μασιώπεια ἢ πᾶσι τῇ κρινωσίας
 τῶν θείων ἀγαθῶν, ἡ πᾶσι τῇ
 τῷ νῦ ὁμοιότης, ἡ πᾶσι τῇ θείας
 ψυχῆς παρ' αὐτοῖς ἀφορεσθέντα.
 παρήγγαλλον γὰρ θανάτῳ ἀλλήλοις,
 μὴ Διᾶσθαι τὸ ἐν αὐτοῖς θεόν.
 ἔκταν εἰς θεοκρασίαν πνῶ, καὶ τῷ
 πρὸς τὸ θεὸν ἔνωσιν, καὶ τὸ νῦ
 κρινωσία, καὶ τῷ τῇ θείας ψυ-
 χῆς, ἀπέβλεπεν αὐτοῖς ἡ πᾶσι τῇ
 Φιλίας παρὰ δὲ ἔργων πᾶσι λό-
 γων· τέταρτον ἢ ὅτι ἂν ἔχοι πρὸς εὐρεῖν
 ἄλλο βέλπον, ἢ πᾶσι λόγοις λεγό-
 μενον, ἢ πᾶσι ὅτι πᾶσι τῇ Φι-
 λίας ἀγαθὰ ἐν αὐτῷ περικεῖται. διόπερ
 ἔστιν ἡμῶν ὥστε ἐν κεφαλαίῳ τέταρτον
 πᾶσι περικεῖται τῇ Πυθαγορείᾳ Φιλίας
 πλεονεκλήματα, πᾶσι
 μετὰ τὴν πλείω περὶ αὐτῆς λέγειν.

& res Prori locasse in solido; non
 jactura tantum rei familiaris insu-
 per habita, sed navigationis etiam
 in se suscepto periculo. Eodem
 modo Thestorem Posidoniātem,
 cum fama tantum accepisset, Thy-
 maridam Parium Pythagoreum, è
 re lauta in paupertatem delapsum
 esse, Parum ferunt navigasse, &
 magna argenti vi coacta, illius
 opes restituisse. Egregia equidem
 hæc amicitiz argumenta sunt: ve-
 rum impensius admirari par est,
 quæ de communione divinorum
 bonorum, de concordia mentis,
 & de divina anima ipsis decreta
 sunt: crebro enim se invicem ad-
 hortabantur, ne Deum ipsis in-
 habitantem divellerent. Unde &
 omne illorum circa amicitias stu-
 dium, ad divinam naturarum com-
 mixtionem, ad unionem cum Deo,
 ad divinæ mentis animæque com-
 munionem, verbis factisque ab illis
 dirigebatur: quo quidem nihil præ-
 stabilius inveniri poterit, aut ora-
 tione prolatum, aut ipso opere per-
 fectum: isto enim omnia amicitiz
 bona comprehendere existimo: at-
 que ideo cuncta quæ Pythagorica
 amicitia, eximia habuit, hoc veluti
 compendio complexus, plura de
 illa dicere supersedebo.

CAP. XXXIV.

Κ Ε Φ, λδ.

Cum hæcenus Pythagoræ discipulorumque ejus res ita generatim ordinatas executi sumus; age! jam deinceps narrationes, quæ sparsim de iisdem commemorari solent, quæque ad prædictum ordinem redigi nequeunt, instituemus. Ajunt itaque illos singulis præcepisse, ut lingua quisque vernacula uteretur, quorquot ex Græcis ad hanc societatem accesserant: usum enim linguæ peregrinæ minus probabant. Accesserunt autem etiam peregrini ad sectam Pythagoricam: Messapii nimirum, Lucani, Picentini, & Romani: asseritque Metrodorus Epicharmi filius, Thyrsi nepos, qui pleramque doctrinam patris sui ad rem medicam traduxit, ejusque libros exposuit, ad fratrem scribens, Epicharmum, & ante ipsum, Pythagoram dialectorum optimam perinde uti & Musices harmoniam, Doricam censuisse: Ionicam enim & Æolicam plurimum trahere de colorata profodia; magisque etiam adhuc Atticam iisdem coloribus luxuriari: Doricam vero ad harmoniæ modulos potius compositam esse, quia

Εἰ ποὶ δὲ καὶ ἡμεῖς πωπογυμνάσιον ἔγωγε 241
 διήλωκα πρὸς Πυθαγόρου π καὶ
 τῶν Πυθαγορείων· ἴδι δὲ τὸ μέγε
 τός ἐστις ποροῦντος ἀφ' ἡγήσεως
 οἰωθῆναι λέγειν πωπογυμνάσιον, ὅτι
 ἐκ τῆς ποπογυμνασίας τὸ πρὸς ποροῦν
 τῶν ποπογυμνασίων. λέγειν πωπογυμνάσιον, ὡς
 φωνῇ χρῆσθαι τῇ πατρῷα ἐκάστῃ
 παρὴν γυμνάσιον, ὅσοι τῶν Ἑλλήνων
 προσήλθον πρὸς τὴν κοινωνίαν ποπογυμνασίου.
 τὸ γὰρ ξενίζον ἐκ τῆς ποπογυμνασίας
 προσήλθον τῇ καὶ ξένοι τῇ Πυθαγορείῳ αἰρέσει, καὶ Μεσσαπίων ἐ
 Λοκίων καὶ Πικτιῶν καὶ Ῥωμαίων. καὶ Μητροδωρὸς π, ὁ οὖρος
 π, τῷ πατρὶ Εἰπικάρμῃ, καὶ ὁ
 ἐκείνῃ διδασκαλίᾳ τὴν πλάνην
 πρὸς τὴν ἰατρικὴν μετατρέψας, ἐξηγώμεθα
 πρὸς τὸν ποπογυμνασίου πρὸς τὸν πατρὸς λόγον
 πρὸς τὸν ἀδελφὸν φησὶ, τὸν Εἰπικάρμον,
 καὶ πρὸς τὰς τῆς Πυθαγόρου, τῇ Διῳγενίῳ αἰρέσει λαμβάνειν
 τὴν Δωριδα· καθάπερ καὶ τὴν Ἀρμονίαν
 τῇ Μυσηίᾳ. καὶ τὴν Μενίαν ἀδα
 καὶ τὴν Αἰολίδα μεταχρῆναι τῆς
 ὁπλῆς χρώματος πρὸς ποπογυμνάσιον. Αὐτῇ
 δα τῇ καταπορέσει μεταχρῆναι
 τῇ χρώματος π. * Τὴν δὲ Δωριδα 242
 Διῳγενίῳ ἐναρμόνιον εἶναι, οὕτως

* Τῆς ἐκ τῆς χρώματος π.] Intelligit speciem illam Musicz, quæ Χρωματικὴ dicebatur, & τῇ Ἑναρμόνιᾳ & Διαποικίᾳ

opponebatur: de quo argumento multa legere est apud Scriptores Musicos veteres.

σημαίνον ἐκ τῶ Φωνήεντων γραμμα-
 των. τῇ δὲ Δωριεὶς Διολέχεια μαρ-
 τυροῦν τὴν ἀρχαίωσιν καὶ τὴν μύθον.
 Πηρία γὰρ γῆμαι Δωριίδα τὴν Ὀψα-
 νῆ. τῇ δὲ μυσθιόδοσιν ἡρώδοις πῶς
 πινύσονται ἰσχυρῶς, ὡς εἶναι καὶ
 τῶν Ἀλλήλων μητρῶν. λέγουσι δὲ
 πῶς Φησι, Διολέχεια τῇ
 Προμηθεύς, καὶ Πύρρῃς τῇ Ἐπιμη-
 θεύς ἡρώδοις Δωρον. τῇ δὲ Ἑλλήνῃς
 τῇ δὲ Διόλῳ. ἐν δὲ πῶς Βαβυλωνί-
 ων ἀκούει ἱεροῖς, Ἑλλήνῃς γο-
 νέσθαι Διός. τῇ δὲ Δωρον, καὶ Ζεῦσιν,
 καὶ Λιόλῳ, αἷς ὑφηγήσονται αἰσλα-
 γῆσαι ἑαυτὴν αἷς Ῥέδον. ἰσχυρῶς
 μὲν ἐν ἑκάστῳ τῇ ἀρχαίῳ, οἷον
 ὡμαρῆς διέχεται τὰ κεφάλαια πῶς
 243 ἰσχυρῶς καταμαρτυροῦν. * Ὁ μολο-
 γούμενοι δὲ ἰσχυρῶς τῇ ἰσχυρῶν
 ἀκούσας, πῶς περὶ πῶν εἶναι
 τῇ Διολέχεια τῇ Δωριίδα. μετὰ δὲ
 πῶν ἡρώδοις καὶ Διολίδα, λα-
 χύσας δὲ τῇ Διόλῳ τὴν ὡμαρῆς. τῇ
 πῶν δὲ τῇ Γαίῃ, ἡρώδοις δὲ τῇ
 Ἰωνῶν τῇ Ἑλλάδι. πῶν δὲ τῇ
 Ἀττικῇ, πῶν δὲ τῇ Κρητικῇ
 πῶς Ἑρεχθίδας, καὶ τῇ τῇ
 ἡρώδοις ὑστέρῳ τῇ πῶν, καὶ
 ὡμαρῆς, καὶ τῇ Ἑλλάδι ἀρχαί-
 ῳ, αἷς οἱ πῶν τῇ ἰσχυρῶν δὲ

ex literis vocalibus constat. De
 ejusdem vero antiquitate ipsas
 quoque fabulas testari. Nerea
 enim uxorem duxisse Dorida,
 Oceani filiam : huic autem natas
 esse quinquaginta filias ; inter quas
 etiam matrem Achillis. Quosdam
 autem dicere ait, Dorum ex Pro-
 metheo & Pyrrha Epimethei filia
 natum ; ex eo Hellenem, ex Hel-
 lene Æolum : in sacris vero Ba-
 byloniorum monumentis doceri,
 ex Jove natum Hellenem, cujus
 filii fuerint Dorus, Xuthus, &
 Æolus : hisque narrationibus
 ipsum etiam Herodotum accedere.
 Quo autem pacto alterutrum ho-
 rum sese habeat, in tam vetustis
 rebus difficulter recentiores in-
 vestigaverint : hoc tamen in con-
 fesso est, quod ex utraque recen-
 sione conficiatur, Doricam Dia-
 lectum omnium antiquissimam
 esse : huic proximam Æolicam,
 ab Æolo nomen fortitam : tertio
 loco sequi Ionicam ab Jone Xu-
 thi filio cognominatam : quar-
 tam esse Atticam, ita dictam à
 filia Creusæ, quæ Erechtei filia
 fuit : hancque prioribus recentio-
 rem tribus seculis, extitisse, circa
 Thracum tempora, & Orithyæ
 raptum ; uti plures historię tra-

* Ἑλλάδι] Scribe, Ὠρεθίδας ; ut ab
 aliis Scriptoris vocatur. Erat autem
 Orithyia filia Erechtei, & Boreæ uxor ;
 de qua vide Herodot. Lib. vii. Cap. 189.
 Scholiasten Sophoclis ad *Antigon.* pag.

254. Edit. Henr. Steph. Scholiasten Apol-
 lon. Rhod. ad Lib. i. *Argon.* vers. 211.
 Scholiasten Homeri, ad *Odyss.* E. v. 533.
 Heraclitum *de Incredibil.* cap. 28. Sui-
 dam τ. Γαμῶν, Ἑρεχθίδας, & alios.

dunt : quin & constat , Orpheum quoque poetarum antiquissimum Dorica Dialecto usum esse. Medicinæ eam maxime speciem amplectebantur, quæ diætā moderatur ; inque hac exercenda accuratissimi erant. Ac initio quidem signa nitebantur addiscere, quibus congruum laboris, victusque, & somni modum explorarent : deinde quod ad ipsam ciborum præparandorum rationem attinet, illi fere primi commentari de ea, atque disputare aggressi sunt. Cataplasmata autem Pythagorei frequentius, quam qui eos antecesserant, adhibebant : sed unguenta medicata minus probabant : hisque ipsis ad vulnera potissimum sananda utebantur : incisiones vero & ustiones minime omnium admittebant. Quosdam insuper morbos etiam curabant incantationibus. Ut autem ad Pythagoram revertamur, ille haudquaquam admittebat eos, qui disciplinas cauponantur, quique cuivis obvio animas, ut diversorii fores, apertas ostendunt : qui si hac ratione emptores non invenerint, per urbes diffusi, gymnasia conducunt, & à juventute pro iis rebus mercedem exigunt, quæ pretio æstimari non possunt. Ipse autem pleraque

Φαίνεσι. καὶ ῥηδαι ἢ τῇ Δαερμῇ
Διελίχῃ καὶ τῇ Ὀρφείᾳ, πρὸς δὲ
πρὸν ὄντα τῶν ποιητῶν. * 3 Τῆς δὲ 244
ιατρικῆς μάλιστα φασὶν αὐτὰς
δοσπδεχέσθαι τὸ Διαιτητικὸν εἶδος,
καὶ εἶναι ἀκρεβέστερας ἐν τούτῳ, καὶ
πειράσθαι πρῶτον μὲν καταμαρτυ-
ρεῖν σημεῖα καὶ συμμετερίας ποτῶν καὶ
σιτίων καὶ ἀναπνοῶν, ἐπειτα περὶ
αὐτῆς τῆς κατασκευῆς τῆς προσφορο-
μῶν σχεδὸν πρώτας ὀπηρεῖσθαι
τὴν πραγματεύεσθαι καὶ διορίζειν.
αἰσθάνει δὲ καὶ καταπλάσματος
ὀπτεῖν ὅτι Πυθαγορεῖς τῶν
ἐμπροσθεν. πρὸς ἢ περὶ τῆς Φαρμα-
κείας ἤτιον δοκιμάζειν. αὐτῶν δὲ
τῶν πρὸς τὰς ἐλκώσεις μάλιστα
ῥηδαι. πρὸς δὲ περὶ τὰς τιμὰς καὶ
καύσεις ἤκεισε πάντων δοσπδεχέσθαι.
ῥηδαι δὲ καὶ τῆς ἐπωδαίας πρὸς εἶνα
τῆς ἀρρώστημάτων. * Παρατηρεῖται 245
δὲ λέγονται ὅτι τὰ μαθήματα
καπηλῶντας, καὶ τὰς ψυχὰς, ὡς
πανδοχεῖς θυρεῖς, ἀνοίγοντας παν-
τὶ τῷ προσόντι τῷ ἀνθρώπῳ. ἀντὶ
μὴ δὲ ἔτιως ὠνέχῃ εὐρεθῶσιν, αὐ-
τὰς ὀπχεομῶντες εἰς τὰς πόλεις,
καὶ συλλέξουσιν ἐργολαβῶντας τὰ
γυμνάσια καὶ ὅτι νέας, καὶ μισθὸν τῶν
ἀτιμῆτων πράττοντας. αὐτὴν δὲ

* Τῆς δὲ ιατρικῆς — ἵνα τῆς ἀρρώστη-
μάτων] Hæc omnia αὐτολεξεῖ leguntur
etiam supra, Num. 163.

* Τῆς τῶν μαθημάτων κατὰ.] Respexit

ad locum illum Platonis in Protagora,
pag. 194 G. Ὅτι δὲ καὶ οἱ τὰ μαθήματα
ἀνοίγοντες καὶ τὰς πόλεις, καὶ πωλείντες,
καὶ ἐργολαβῶντες τῶν ἀτιμῆτων, &c.

σωσπερὺν ἡ εὐχὴ πολὺ τ' λογομύμων,
 ὅπως οἱ μὲν καθαρῶς παιδευόμενοι
 σωφῶς αὐτῶν μεταλαμβάνωσιν· οἱ
 δὲ, ὡς αὖτε Ὁμηρὸς φησὶ τ' Τάν-
 τλον, λυπῶνται περὶ αὐτῶν
 ἐν μέσῳ τ' ἀκροσμάτων, μηδεὶ δόξα-
 λαύοντες. λέγουσι δ' αὐτὰς οἰμω-
 γὰς περὶ τῷ μισθῷ διδάσκων ἐν-
 προσιόντας, ὥς καὶ χεῖρας τ' ἐμ-
 γλύφωσι καὶ ὀπιδιφρῶν πηκνιτῶν
 δόξα φαίνουσι. Ἐστὺ μὲν γὰρ, ἐκ-
 δομὴν πρὸς Ἑρμῶν, ζητῶν οἷς τῶν
 ἀξίους τ' μορφῆς ξύλον ὀπιτή-
 δαιον· ἐστὺ δ' προχεῖρας ἐκ πάσης
 φύσεως ἐραζέσθαι τ' τῆς ἀρετῆς
 246 ὀπιτηδαιόν. * Προνοεῖν δὲ δεῖν
 μάλλον λέγουσι φιλοσοφίας, ἢ γε-
 νῶν ἑταίρειας. ἐστὺ μὲν γὰρ γε-
 νίας ἑστὺ γωργῶν αἰτίης εἶναι ἑ-
 ζῶ ἡμᾶς· ἐστὺ δ' φιλοσοφίας καὶ
 παιδείας, τῷ εὖ ζῆν, καὶ φρονήσαι,
 τῷ ἐρῶν οἰκονομίαν εὐρόντας. ὅτε
 δὲ λέγουσι ὑπὸ συγγράφῃ ὅτι
 ἡξίς, ὡς πᾶσι τοῖς ὀπιτηχῶσι κα-
 τάδηλα εἶναι τὰ τοῦματι, ἀλλ'
 αὐτὴ δὲ τὰ πρῶτα διδάξαι λέγα-
 ναι Πυθαγόρας τὰς αἰτὰς προσφο-
 ραῖς, ὅπως ἀκροσάσας αἰτίης
 καθαρῶντες, ἐν ἑκπερημοσύνῃ.

eorum quæ traduntur, occultuit ;
 ut sincere quidem docti sensum
 exinde perspicuum ; ceteri vero,
 in mediis acroamatibus versantes,
 instar Tantali Homericæ, nullum
 alium inde fructum quam dolo-
 rem perciperent. A Pythagoreis
 etiam dictum puto, quod illi, qui
 mercede suam in docendo operam
 elocant, deteriores censendi sint
 statuariis, atque fellulariis opifi-
 cibus : qui enim ad elaborandam
 statuam Mercurii operam suam
 locat, eum lignum querere huic
 formæ recipiendæ aptum : illos
 vero quodvis ingenium, ad excul-
 penda inde virtutis opera, arri-
 pere. Philosophiam porro majori
 studio esse prosequendam, quam
 parentes & agriculturam : paren-
 tes enim & agricolas ad hoc tan-
 tum contribuere, ut vivamus ;
 philosophos autem atque præ-
 ceptores, ut bene vivamus ; utpo-
 te qui rectam sapientiæ dispensa-
 tionem excogitaverunt. Nihil au-
 tem ita dici, aut scribi volebant,
 ut sensus ejus omnibus obviis sta-
 tim pateret : hoc ipsum enim an-
 te omnia suos edocuisset Pythago-
 ram ferunt, ut ab omni linguæ
 incontinentia puri, doctrinas quas

* Τὸς μὲν γὰρ, οὐδὲν.] Sic locum
 hunc emendavi & distinxī. Ante enim
 minus recte legebatur, τῷ μὲν γὰρ οὐδὲν. τ.
 quod interpretibus fraudi fuit. Tu igitur
 verte, *Illos enim*, (nempe Hermo-
 glyphos) cum quis ipsis Mercurium facim-

dum locavit, querere lignum, &c.

* Ἐκπερημοσύνη] Quid hoc vocis ?
 Cum Arcerio & Obrechtio substituo ἱερ-
 οσύνην, donec melius quid in mentem ven-
 nerit

& eorum qui in partibus illius stabant, tam atrox tamque impotens defendendi honoris sui studium, ut ad ultimos usque Pythagoreos perduraverit. Pythagoras itaque hac de causa Metapontum se contulit; ibique vitam finivisse dicitur. Interim Cylonii contra Pythagoreos insurgere, & infesti animi documenta edere non intermiserunt: sed nihilominus tamen aliquandiu Pythagoreorum virtus inconcussa stetit, civitatumque iis benevolentia conservata est: ita ut nec ab aliis res suas administrari publicas sustinuerint. Sed tandem eo Cyloniorum insidiarum proruperunt, ut domum Milonis, in qua Pythagorei, de rebus ad bonum publicum pertinentibus deliberaturi, confederant, igne subiecto, cum ipsis Viris combusserint, duobus tantum elapsis, Archippo, & Lyfide: hi enim iustæ ætatis vigore, viribusque pollentes, per ignem se foras proripuerant. Cum vero vulgus civium ad tantam cladem con-

πρὸς αὐτὴν πὴν Πυθαγόραν, καὶ οὖν ἐπαίρους. καὶ ἔτω σφοδρὰ πρὸς ἑξήρετο ἔ ἀκρατὺ ἡ Φιλοτιμία αὐτὰ π ἔ Κυλῶν, καὶ τ μετ' ἐκείνων πικρῶν, ὥστε διὰ τὴν αὐτὴν τ πλοῦτων Πυθαγορείων. ὁ μὲν ἂν Πυθαγόρας διὰ τὸ τὴν αὐτὴν ἀπῆλθεν εἰς τὸ Μεταπόντιον, καὶ κεῖ λέγεται κατασφύσαι τ βίον. οἱ δὲ Κυλώνιοι λεγόμενοι διετίλυν πρὸς οὖν Πυθαγορείους πεισάζοντες, καὶ πῶσιν ἐνδεικνύμενοι δυσμείνειαν. ἀλλ' ὅμως ἐπικρατὶ μέχρη πνὸς ἡ τ Πυθαγορείων καλοκαγαθία, καὶ ἡ τ πόλεων αὐτῶν βέλῃσις, ὥστε ὑπ' ἐκείνων οἰκονομεῖσθαι βέλῃσιν περὶ τὰς πολιτείας, τίλος δὲ εἰς πᾶσιν ἐπεβέβηκε τὴν ἀνδρείαν, ὥστε ἐν τῇ Μίλων, οἰκία ἐν Κρότωνι συνεδρούστων Πυθαγορείων, καὶ βελδομεδίων περὶ πολεμικῶν πραγμάτων, ὑφάψαντες τ οἰκίαν, κατέκαυσαν οὖν ἀνδρας, πλὴν δυοῖν, Ἀρχίππου καὶ Λύσιδ. ἔτι γὰρ πλεῖστα περὶ ὄντες, καὶ εὐρωστέτατοι, διέξεπνισαντο ἔξω πῶς. * Γενόμενός τ τῆς, καὶ λόγον ἔδεναι πηγαμῶν τῶν 150

συντο ἔξω πῶς. * Γενόμενός τ τῆς, καὶ λόγον ἔδεναι πηγαμῶν τῶν 150

² Μίλων,] Prior Edit. habet Μύλων, at codex MS. Κυλῶν: pro quo Μίλων, auctoritate Porphyrii, reposui. Vide omnino Menag. ad Lacrt. viii. 39.

³ Πλὴν δυοῖν, Ἀρχίππου καὶ Λύσιδ.] Vide Menagium, dicto loco.

⁴ Διεξεπνισαντο] Arcerius imperite, foris concisi & obtruncati perierunt. Tu verte, fuga elapsi sunt: vel, ut Obrechrus, foras se proripuerunt. Hefychius,

Διεκπνίσαντες, διεκρούσαντες. Sic enim apud eum scribendum est, pro Διεκπνίσαντες, διεκρούσαντες. Apud Suidam quoque in serie sua Διεκπνίσαντες scribendum est, pro Διεκπνίσαντες. Uti autem διεκπνίσαν significat, cursu se ex aliquo loco proripere; ita διεκπνίσαν, cursu vel saltu se aliquo inferre. Vide Hefychium, v. Εἰσπνίσαντες.

πολλῶν περὶ τῆς συμβαίνουσας πάθους, ἐπαύσαντο τὴν Ὀπμιελίαν οἱ Πυθαγόρειοι. παύσῃ τῇ τῶν δὲ ἀμφοτέρων τὰς αἰτίας, ἀφ' οὗ τὴν ὀλιγωρίαν τῶν πόλεων, (τῇ παύσει γὰρ καὶ τηλικύτης θυομυίας πάθους ἐδεμίαν Ὀπμιελίαν ἐποίησαντο) ἀφ' οὗ τε τὴν ἀπώλειαν τῆς ἡγεμονικῆς ἀνδρῶν. τῶν δὲ δύο τῶν περὶ σωθέντων, ἀμφοτέρων Ταραντίνων ὄντων, ὁ μὲν Ἀρχιππὸς ἀνεχώρησεν εἰς Τάραντα· ὁ δὲ Λύσις μισήσας τὴν ὀλιγωρίαν, ἀπῆρεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐν Ἀχαΐᾳ διέτριβε τῇ Πελοποννησιακῇ. ἐπειτα εἰς Θήβας μετακίσας, παύσας πινὸς θυομυίας· ἔπειτα ἐγένετο Ἐπαμεινώνδας ἀκροατῆς, καὶ πατέρα τὴν Λύσιν ἐκάλεσεν· ὁ δὲ καὶ τὴν βίον κατέτριψεν. οἱ δὲ λοιποὶ τῶν Πυθαγορείων ἀπέστησαν τῇ Ἰταλίᾳ, πλὴν Ἀρχύτας τῆς Ταραντίνης. * Ἀφ' οὗ γινώσκοντες τὴν εἰς τὸν Ῥήγιον, ἐκείνῃ διέτριβον μετ' ἀλλήλων. ἡ προίοντος δὲ τῆς γῆρας, καὶ τῶν πολιτομάτων ὅτι τὸ χεῖρον προβαίνοντων· ἦσαν δὲ οἱ παλαιότεροι τε, φάντων, καὶ Ἐχέκράτης, καὶ Πολύμνας, καὶ Διοκλῆς, Φλιάσοι. Ξενοφίλος δὲ Χαλκιδεύς, τῶν ἀπὸ Θράκης Χαλκιδέων. ἐφύλαξαν μὲν ἂν τὰ ἐξ ἀρχῆς ἦν καὶ τὰ μαθήματα, καίτοι ἐκλειπέσης τῆς αἰρέσεως· ὥς

niveret, Pythagorei omnem Reip. gerendæ curam abjecerunt: idque ob duplicem potissimum causam: tum quod cives tantæ calamitatis nullam rationem habuissent; tum quod ii interiissent, qui ad publicas res administrandas maxime fuerant idonei. Illi autem, qui è periculo salvi evaserant, ambo Tarentini erant: & Archippus quidem in patriam rediit; Lysis vero neglectum sui perosus, in Græciam solvit, & in Achaja Peloponnesi commoratus est: unde, incertum quo adspirante favore, Thebas commigravit; ibique Epaminondam auditorem habuit, à quo & parens salutatus est; ac tandem ibidem mortem obiit. Reliqui Pythagorei, præter Archytam Tarentinum, Italia excesserunt, & Rhegium confluentes, ibi una commorati sunt. Erant autem præcipui eorum Phanto, Echecrates, Polymnastus, Diocles, Phylasii; & Xenophilus Chalcidensis è Thracia. Temporis autem progressu, cum Rerump. administratio in deterius vergeret; in pristinis nihilominus institutis studiisque perstiteri

* Πόλεων] Sic recte MS. pro πολέμων.

* Μετακίσας] Menag. ad Laert. viii.

7. Legit, μετακίσας: quod prob.

ἡ προίοντος δὲ τῆς γῆρας, καὶ τῶν πολιτομάτων ὅτι τὸ χεῖρον προβαίνοντων] Hæc verba

seriem orationis omnino interrumpunt, nec locum hic habere possunt; quæ proinde Obrechtus rectius collocat post illa, quæ paulo post sequuntur, τῶν ἀπὸ Θράκης Χαλκιδέων.

253 πκ. * Καὶ ἔπει γὰρ μοναζήντες, ἢ
 ὅτι τῷ συμβῶντι ἔμμετρως ἀνυ-
 μήσωσιν, διασάφισον μὲν ἄλλ' ὅ-
 ἅλλαχ' ἢ, καὶ ἐκέπ' κρινωνεῖν ἀν-
 θρώπων πρὸ λόγου τοποθέτῃαι ὑπέ-
 μνον· μονάζοντες δ' ἐν ταῖς ἐρη-
 μίαις, ὅπως αὖν τύχη, καὶ κατὰ-
 κλεισθῇ πᾶ πολλὰ, τὴν αὐτὴς ἐαυ-
 τῷ ἑκάς ὅ· σωτηρίαν ἀντὶ πάντων
 ἡσυχάζον. διδουλαβήμφοι δὲ, μὴ
 παντὶ πλῶς ἐξ ἀνθρώπων ¹² ἀπὸ-
 ληται τὸ φιλοσοφίας ὄνομα, καὶ
 θεοῖς αὐτοῖς διὰ τὸ πᾶσι χθάνων,
 διολέσσωσιν ἀρδύν τὸ τηλικῶτον
 αὐτῶν δῶρον, ὑπομνήματα πινὰ
 κεφαλαιώδη ἑς σύμβολα πανταχά-
 μφοι, πᾶσι τῷ πρεσβυτέρων συγ-
 γραμματά, καὶ ὧν διεμένειν τ,
 σπουδαιότητες κατέλιπον ἑκάς ὅ, ἔ-
 ἐτόγγχαις πλωτῶν, ὅπισκῆψας-
 πεύοις, ἢ θυγατέρας, ἢ γυναιξί,
 μεθδενὶ δίδοναι τῷ ἐκίς τῆς οἰκίας.
 αἱ δὲ μέγχι πανμύλλας χρόνος τῷ
 διατήρησαι, ἐκ διὰδοχῆς τῷ αὐτῷ
 πᾶσι ἐν πολλῷ ¹³ ὅπισκῆψαι
 254 πῶς ὅπισκῆψαι. * Ἐπεὶ δὲ ἑς Ἀ' πολ-
 λῶνι ὅ· περὶ τῷ αὐτῶν ἐστὶν ὅπως
 διὰφωρεῖ, πολλὰ δὲ ἑς προσήκει τῷ
 μὴ εἰρημύων περὶ τάτων· φερέ δὴ
 καὶ τῷ τάτων ὡς ἀφ' αὐμάχα διήρησιν.

bique terrarum peregrinarentur, cladi superstites manerant. Sed hi quoque ab omnibus deserti, & tristi suorum casu profligati animoque dejecti, in diversas orbis partes dispersi sunt; cum nemine hominum quicquam de rebus suis communicare sustinentes. Solitariam enim vitam, ubicunque se locus dabat, amplexi, ac inprimis sibi quisque vivere contenti, domi suæ se inclusos continebant. Veriti tamen, ne plane ex hominum memoria philosophiæ nomen aboleretur; neve ipsi Deorum indignationem incurrerent, quod tam insigne illorum donum sine- rent interire; summa quædam doctrinæ capita atque symbola in commentarios retulerunt, collectaque seniorum scripta, & quæ cuique memoria suppeditabat, in unum redacta, reliquerunt; morituriq; filiis, filibus, & uxoribus, in supremis mandatis dederunt, ne cui extraneo copiam eorum facerent; idque diu etiam deinceps observatum est; posteris idem jussum in successores transmittentibus. Porro cum Apollonius circa hæc ipsa alicubi dissentiat, multaque etiam cæteris indicta adjiciat, illius quoque narrationem de insi-

¹² Ἀπὸ ληται] Vox hæc in priore Edit.
deest, quam ex MS. revocavi. Porphy-
rius tamen rectius habet, ἀπὸ λαιτ.

¹¹ Ἐπιστάμεθα τοῖς ἐπαθροῖς] Porphyrius melius, ἀγινώσκου τοῖς ἀπαθροῖς..

diis in Pythagoreos comparatis, adjiciemus. Refert igitur, quod Pythagoram statim à puero, reliquorum hominum invidia exceperit. Quamdiu enim promiscue cum quibufvis, qui affluebant, sermonem sociabat, gratus acceptusque fuit: postquam vero cum solis discipulis suis conversari cœpit, publicus favor eum destituit. Et cives quidem exteris potiores apud eum partes libenter concedebant: at quibusdam è popularibus suis aliquid amplius ab eo tribui indignabantur; & in suam fraudem congressus hosce tendere existimabant. Accedebat, quod juvenes illi, è familiis dignitate & opulentia præcipuis orti, & ad adultiorem ætatem provecti, non tantum inter suos primas obtinebant; verum etiam in urbibus ad Reip. clavum sedebant, insignemque trecentarum familiarum cœtum contraxerant: ita ut exigua tantum portio superesset, quæ se non iisdem moribus paribusque studiis consecrasset. Verumenimvero quamdiu se intra regionis suæ antiquos terminos Crotoniæ continuaverunt, coramque Pythagoras aderat; permanfit ea, quæ ab urbis conditu inveteraverat, Reip. constitutio: licet jam minus placeret, & jam magno studio

ὡς δὲ ὅτι οὗτοί τινες Πυθαγορείους ὀπι-
 βελῆς. λέγει πόλιω, ὡς ¹⁴ ἐκείνοις
 παρηκολούθη μὲν εὐχὴς ἐκ παίδων ὁ
 φθόνος. ὡς δὲ τῶν ἄλλων. οἱ γὰρ
 ἀνθρώποι, μέγαρα μὲν διελέγαντο
 πᾶσι τοῖς προσέχουσιν, Πυθαγόραν
 ἡδέως ἔχον. ἐπεὶ ὅ μόνους ἐνετύγ-
 χαντο τοῖς μαθηταῖς, ἡλαττήθη. καὶ
 τῶ μὲν ἔξωθεν ἤκουτο. συνεχώραν
 ἡττάσθη. τοῖς ὅ ἐγχετο τοῖς πλείον.
 φέρονται δοκῶσι ἡχοντο, καὶ καθ'
 αὐτῶν ὑπελάμβανον γίνεσθαι πῶ
 σάουδον. ἐπειτα καὶ τὴ νεοσύστατον ὄν-
 των ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀξιώμασι, καὶ
 τοῖς ὁσίαις προσέχοντων, συνεβίαινε
 προαγάσας τὴ ἡλικίας μὴ μένον αὐ-
 τὰς ἐν τοῖς ἰδοῖς οἴκοις πρῶτῶν,
 ἀλλὰ κρινῆ τὴ πόλιν οἰκονομῆν, με-
 γάλῳ μὲν ἐταιρεία ¹⁵ συναγχο-
 χόν, (ἦσαν γὰρ ὑπὲρ τετρακο-
 σίας) μικρὸν δὲ μέρο ¹⁶ τὴ πόλιος
 ὄσι, τοῖς οὖν ἐν τοῖς αὐτοῖς ἦσαν,
 καὶ ὁ ὀπιτηδόμενοι ἐκείνοις πολι-
 τείοντο. * Οὐ μὲν ἀλλὰ μέγαρα ²⁵⁵
 μὲν ἐν πῶ ὑπερχετο χώραν
 ἐκείνην, καὶ Πυθαγόρας ἐπεδήμη,
 διέμελλεν ἡ μὲ τὸν συνοικισμὸν κε-
 χρονοσμήνη κατέστησε, δυοῖς τε

¹⁴ Εἰκόνες] An potius ὁμοίῳ, ut re-
 feratur ad Pythagoram.

¹⁵ Συναγχοχόν — μικρὸν ὃ μέρος
 τῆς πόλεως ὄσι, τοῖς ὅσι.] Constructio
 hic claudicat; quæ, ut in integrum re-

stituatur, scribendum erit, συναγχο-
 χόν, — μικρὸν ὃ μέρος τὴ πόλιος ὄ-
 σιν, πῶ — πολιτεύονται. Dativi
 enim illi non habent, quo referantur.

μῆνη, καὶ ζητᾶσαι καιρὸν εὐραχθαι μεταβολῆς. ἐπεὶ δὲ σύβαρην ἐχειρώσαντο, καὶ κείνῳ ἀπῆλθε, καὶ τῷ δορύκλειτον¹⁶ διωκόμενον μὴ κατακληραρχηθῆναι καὶ τῷ Πηθυμῖαι τῶν πολλῶν, ἐξέρρανη πρὸς αὐτὸν μῖσθον, καὶ διέστη πρὸς αὐτὸς πρὸς πλῆθος. ἡγεμόνες δὲ ἐγένοντο τῆς διαφορᾶς οἱ παῖς συγγενεῖς καὶ παῖς οἰκειότησιν ἐγγυτάτω καθεστηκότες τῶν Πυθαγορείων αἵτιον δὲ ἦν, ὅτι πρὸς μὲν πολλὰ αὐτὸς ἐλύπη τῶν πρᾶσι μῶν, ὥσπερ ἐστὶν τυχόντας, ἐφ' ὅσον¹⁷ ἰδιασμόν εἶχε πρὸς αὐτὸν ἄλλους. ἐν τῇ τοῖς μεγίστοις κατ' αὐτῶν μόνον ἐνόμιζον εἶναι τὴν ἀπῆλθον. Πηθ¹⁸ μὲν γὰρ τῷ μηδένα τῶν Πυθαγορείων ὀνομάζειν Πυθαγόραν, ἀλλὰ ζῶντα μὲν, ὅποτε βέλοιντο δηλώσαι, καλεῖν αὐτὸν θείο· ἐπεὶ δὲ ἐπιδόχησεν, ἐκείνον τὸν ἄνδρα καλεῖται¹⁹ ὁ μὴρ ὁ ἀποφαίνε τὸν Εὐμαῖον ὑπὲρ Ὀδυσσεὺς μεμνημένον,

Τὸν μὲν ἐγὼν, ὃ ξαῖνε, καὶ ὃ παρσόντ' ὀνομάζειν

¹⁶ Διωκόμενον] Sensus gratia lego, διωκόμενον : i. e. palam decreverunt, vel constituerunt.

¹⁷ Ἰδιασμός] Ex MS. pro ἰδίᾳ μίσι : quod prior Edit. habet.

¹⁸ Ἐπὶ μὲν γὰρ τῷ μηδὲνα τ.] Est oratio ἀπαφάνιστος. Deest enim in sequentibus ἀπῆλθον, quæ prioribus his respondeat.

rerum novandarum occasio quæreretur. Sybari deinde capta, & Pythagora aliorum profecto, ager bello partus non est ex voluntate plebis inter novos colonos sorte divisus : unde in Pythagoreos occultatum hucusque odium erupit, populusque discessionem ab eis fecit. Duces autem seditionis fuerunt, qui Pythagoreos sanguinis & cognationis necessitudine proxime contingebant. Causæ erant, quod multa ex iis, quæ Pythagorei faciebant, cognatos eorum ac simul promiscuam plebem offendebant ; utpote quæ comparata cum aliorum moribus, singulare aliquid in se haberent : unde & præcipuas eorum actiones cæteri in suam unice contumeliam interpretabantur. Nemo enim Pythagoreorum erat, qui suo nomine præceptorem appellaret ; sed quamdiu in vivis fuit, *Divinum* ; postquam vero obiisset, *Virum Illum*, nominabant : quem admodum Homerus Eumæum, cum Ulyssis mentionem facere vellet, ita loquentem introduxit :

Hunc hospes vereor, licet absit, nomine sueto

Fieri autem interdum solet, ut Scriptores, qui longis utuntur periodis (ex quorum numero est Jamblichus noster) priorum nonnunquam obliviscantur, & sic orationem ἀναστὰς πάλιν relinquant.

¹⁹ Ὁ μὴρ] *Odyss. x.* ubi tamen in versu secundo pro λέων legitur θῆρ.

Appellare : etenim me cura & amore fovebat.

Similiter, quod nunquam, nisi ante Solis ortum è lecto surgerent, nec annulum gestarent, cui Dei imago insculpta esset: sed & orientem Solem adoraturi observarent; & abstinerent ab hujusmodi annulo; ne forte ab exequias, aut in alium locum non purum, eum deferrent. Item quod nihil agerent, quod non deliberatum antea & excussum foret; sed mane agenda perpenderent, vesperi acta retractarent; eademque opera intellectum simul, & memoriam exercerent. Præterea, quod, si aliquis è Secta illa jussisset, ut sibi hoc aut illo loco occurreretur; alter ibidem noctem diemque, donec ille adveniret, in uno eodemque vestigio hæserit; documento futurus, quod Pythagoreis incumberet, dictorum memores esse, nihilque temere loqui. In universum autem præceperat Pythagoras, ne unquam ad extremum usque vitæ, absque certa lege agerent: sub mortem autem imprecationibus abstinerent; sed, ut facere solent qui mare Adriaticum trajecturi sunt, cum bonis faustisque omnibus oram solverent. Talia, ut mo-

²⁰ Ἀποσεβάδου] Sic rectius MS. quam prior Edit. quæ habet, ἀποσεβάδου.

²¹ Ἐν αἰσίου πτερυγί.] Historia, huc pertinens, narratur supra, Num. 185.

²² Ἀναγωγαίς] Sic recte MS. pro ἀνα-

Αἰδέομαι· πρὶν γάρ μ' ἐφίλῃ & κήδετο λίλυ.

* Ὁμοιοτρόπως ᾗ μηδ' ἐκ τ' κλί- 256
νης αἰνισσάτω ὕστερον, ἢ τὸν ἥλιον
ἀνίσχεν· μηδὲ δακτύλιον ἔχοντα
θεῶ σημεῖον φορεῖν· ἀλλὰ τ' μὲν
ὠδρα τηρεῖν, ὅπως ἀνιόντα προσδέ-
ξων· τὸν ᾗ μὴ περὶ τήδεα, φυ-
λακτομήνους, μὴ προσενεγκωσιν
πρὸς ἐκφορὰν, ἢ πῃνα τίπον ἐκα-
θάρων. ὁμοίως ᾗ μηδ' ²⁰ ἀπρεσβέ-
λατον, μηδ' ἀνυπατάτωον μηδὲν
ποιεῖν, ἀλλὰ πρῶτ' μὲν προχειρί-
ζεαθ, τί περὶ αἰών· εἰς δὲ τ' νύκτα
ἀναλογίζεαθ, τί διωκήκασιν, ἅμα
τῷ σκοπεῖσθαι καὶ τ' μνήμην γυμνα-
ζομένης. ὠδρα πλησίως δέ, εἴ τις
τ' κωνωνῶντων τ' ἀταρβέως ἀπαν-
τήσῃ καλῶσθαι εἰς πῃνα τίπον,
ἐν ²¹ ἐκείνῳ περὶ αἰών, ἕως ἔλθοι,
δὴ ἡμέρας· Ἐ νύκτας· πάλιν ἐν τῷ-
τῶ τῶν Πυθαγορείων σωεθιζέσθαι
μνησθῆναι τὸ ῥηθὲν, καὶ μηδὲν οὐκ
λέγειν. * Ὅλως δέ· ἄχρα τῆς π- 257
λάτῃς εἰναι π' προσεπεργυρόν· καὶ
κατὰ τ' ὕστερον καιρὸν περὶ γὰρ
μὴ βλασφημεῖν, ἀλλ' ὡς περ ἐν
ταῖς ²² ἀναγωγαῖς οἰωνίζεσθαι μετὰ
τῆς εὐφημίας, ²³ ἥνπερ ἐπιτίτῃ
διωθόμενους τῷ ἀνδρείῳ. πρὶν μὲν

ταῖς. Ἀναγωγή autem hic est, exitus è portu; cum nempe navē soluta in altum provehimur.

²³ ἥνπερ ἐπιτίτῃ διωθόμενους τῷ ἀνδρείῳ] Est locus obscurus & corruptus:

παιῶτα, καθάπερ προῖπον, ὅτι
ποῦτον ἐλύπη κρινῶς ἀπαντας, ἐφ'
ὅσον ²⁴ ἔωσαν ἰδιάζοντας ἐν αὐτοῖς
ὄντι συμπεπαιδευμένους. ὅτι δὲ
τῶ, μόνοις τοῖς Πυθαγορείοις τῶ
δεξιᾷ ἐμείλλειν, ἐπὶ τῷ ᾧ μηδενὶ
τῶν οἰκείων, πλὴν τῶ γονέων, καὶ
τῷ πατρὶος ἀλλήλων μὲν παρέχον
κρίσις, πρὸς ἐκείνους δὲ ἐξηλο-
τρωμένους, χαλεπώτερον ἔφερον
οἱ συγγενεῖς. δρχόντων δὲ τῶν
τῆς ἀριστοσύνης, ἐπὶ μὲν οἱ λοιποὶ
προσέπληον εἰς τὸ ἔχθραν. καὶ λε-
γόντων ἐξ αὐτῶν τῶ γονέων ἰππῶς
καὶ Διοδώρου καὶ Θεάγου ὑπὲρ τῶ
παντὸς κρινάμεν τὸ δρχῆς καὶ τὸ ἐκ-
κλησίας, καὶ διδόναι τοῖς εὐθυμῶς
ὄντι ἀρχοντας τοῖς ἐκ παντὸς λα-
χῶσιν ἐναυτιμῶν δὲ τῶ Πυθα-
γορείων Ἀλκιμάχου καὶ Διμάχου καὶ
Μέτων ²⁵ καὶ Δημοκλήδους, καὶ
ἀγαλόντων τὸ πάτριον πολιτεῖαν

Meton, & Democedes, atque acceptam à majoribus Reip. formam

do dictum est, tantum communi-
ter omnibus doloris afferebant,
quantum utilitatis iis, qui seorsum
sub uno doctore profecerant. In-
primis autem ægre habebat cognat-
os Pythagoreorum, quod cum
folis Pythagoreis dexteris jube-
bantur Pythagorei jungere; cum
nemine vero consanguineorum,
exceptis parentibus; item quod
communes inter se opes haberent;
exclusis ab hoc consortio cognat-
is; perinde ac si peregrini essent.
Hi itaque rebus istis commoti,
seditionis initium fecerunt; reliqui
autem prompte in hostile odium
prolapsi sunt. Cumque ex iisdem
cognatis Hippasus, Diodorus, &
Theages contenderent, omnes pro-
miscue cives magistratuum comi-
tiorumque participes fieri, quique
magistratus gessissent, apud eos,
qui ex omni multitudine sorte lecti
essent, rationem reddere debere:
contra autem niterentur à Pytha-
goreis Alcimachus, Dimachus,

in quo vir doctus ad marginem codicis
Spanhemiani pro ἀνδρείου rescribendum
censebat, ἀνδρεῖο: sed quo sensu? Fel-
cius Obrechtus, qui locum hunc sic le-
git, ἡπὲρ ἰσοῖστον οἱ διωθόμενοι τὸ Ἀνδρείο.
Certe Ἀνδρείο ab imperitis librariis muta-
tum quoque fuit in ἀνδρείο, apud Hesy-
chium v. Ἀνδρομάδης: ut patet vel ex
ipso Hesychio v. Ἐνδρῆς; qui locus cum
priorē conferendus est. Quod autem ad
rem ipsam attinet; solebant navigaturi
præcipue εὐφραίνειν, sive votis & verbis
bene ominatis felicem a Diis reditum ex-

petere: idque eo diligentius, quo magis
navigatio aliqua erat periculosa, & mare
turbidum. Tale autem habebatur mare
Adrianum, sive Adria, ut vel ex Hora-
tio patet, qui nunc, Fretis acrior Adrie;
nunc, Improbis iracundior Adria; & ali-
bi, Dux inquieti turbidus Adrie, dixit.

²⁴ Ἐννοῦ] Cum Obrechtio lego, ὡς ἡ-
σίο: ab ὡς, junctio, profum.

²⁵ Καὶ ἀγαλόντων τῶν πατρῶν. καὶ μὴ
ἀγαλ.] Lego, καὶ ἀγαλόντων τῶν πα-
τρῶν πολιτείας ἀγαλόντων.

disturbari nollent; superiores tandem evasere, qui plebi patrocinebantur. Itaque convocata multitudinis concione? Cylon, & Ninon è rhetoribus; quorum alter opibus potens, alter popularis habebatur; divisus inter se orationibus, Pythagoreos accusarunt: ita ut ad Cylonis prolixam orationem Ninon perorarit: arcana enim Pythagoreorum se excussisse simulabat, atque ex iis, quæ in literas redacta servabat, ea potissimum arripuerat, quæ criminandis Pythagoreis maxime idonea videbantur: scribæque publico libellum legendum tradidit. Inscriptio ejus erat, *Sermo Sacer*: character operis iste: Amicos Deorum instar colendos; reliquos ut bruta habendos esse: eandemque sententiam sub Pythagoræ nomine verbis inclusisse ejus sectatores, canentes:

Discipulos equidem ματαβὰτ honore Deorum;

Asi reliquos habuit illo numerove locove.

Laudem cumprimis mereri Homerum, quod *pastorem populi* nominaverit. Cum enim dominationi

μὴ καταλύειν ἐκράτησαν οἱ τῷ πλήθι πανηγυρεῖντες. * Μετὰ δὲ 258
πρώτῃ 26 σωμάτων τῶν πολλῶν, διελθοῦσι πᾶς δημοκρατίας, κατηγόρων αὐτῶν ἐκ τῶν ῥητόρων Κύλων ὁ Νίνων. ἦν δὲ ὁ μὲν ἐκ τῶν εὐπύρων, ὁ δὲ ἐκ τῶν δημοτικῶν. πλείων δὲ λόγων μακροτέρων ὡς τῶν Κύλων ῥηθέντων, ἐπῆγεν ἑπὶ τῶν προαποδείκνυντων μὲν ἐξητακίαια πᾶτων Πυθαγορείων ἀπερρήτα, πεπλακῆς ἢ καὶ γεγραφῶς ἐξ ὧν μάλιστα αὐτὸς ἡμίλλε διαβάλλειν, καὶ δὲ τῷ γραμματεῖ βιβλίον ἐκλάσσει ἀναγνώσκων. * Ἦν ἡ αὐτῇ 259
ῥητορική μὲν, λόγῳ ἱερός. ὁ ἢ τύπῳ τοιαύτῳ τῶν γεγραμμένων. Τὰς φίλους, ὥσπερ σὺν θεῷ σέβει. σὺν ἢ ἄλλος ὥσπερ πᾶσι θείᾳ χειρὶ. τὴν αὐτὴν πᾶσιν γνώμην ὑπὲρ Πυθαγόρα μεμνημένους ἐν μέτρῳ σὺν μαθητῶν λέγειν.

Τὰς μὲν ἐπαίρας ἦσαν ἴσων μακάρεσσι θεοῖσι.

Τὰς δὲ ἄλλας ἡγαῖτ' ἔτ' ἐν λόγῳ, ἔτ' ἐν ἀρεθμῷ.

* Τὸν Ὀμηρον μάλιστα ἐπαινεῖν, ἐν 260
οἷς εἶρηκε, ποιητὴν λαῶν. ἐμφανίσκειν γὰρ βοσκοῦντα σὺν ἄλλοις

²⁶ Σωμάτων τῶν πολλῶν.] In prior Edit. locus hic corrupte sic legitur, σωμάτων τῶν πολλῶν, διελθοῦσι πᾶς δημοκρατίας, κατηγόρων αὐτῶν, &c. Confer Cl. Dod-

wellum in Exercitat. de Pythagoræ state, pag. 212. qui locum hunc ita, ut cum hic exhibemus, recte etiam emendavit.

ὄντας, ἐλιπαρχικὸν ὄντα. ²¹ Τοῖς ἀράμοις πολέμων, ὡς δόχνηγεις γιγανόσι ἔ κληρω, καὶ ἔ καθίσταται τὰς λαχέντας ὅππαις ὅππιαλέας.

²¹ Τοῖς ἀράμοις πολ.] Scribe, Τοῖς κυάμοις, i. e. fabis. Fabis enim Græci olim in sortitionibus uti solebant; ut ex Grammaticis constat. Vide Suidam & Hesychium, v. Διάφραγμα, v. Κυάμοισι, & v. Κυάμοισι. Huc etiam facit locus ille Nonni in Gregor. Naz. Stelis. pag. 132. Οἱ Πυθαγόρειοι δὲ ἀνιγμωτοὶ περὶ τῆς φιλοπορίας ἐκφώνησι δέγμενα. παρὲς δὲ τοῦ δὲ μὴ ἀλλοῦ καὶ τὸ τοῦ ἀνιγμω. Κυάμοις μὴ ἐσθίου. ταῦτα, μὴ προσδίδοντας τὸ διδόναι δωρεὰν καὶ χερμασίν. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι πάλαι διακρίναι ἂν ψήφου κυάμοις ἐχρῶντο σφῆς κατὰ κράτος ἐν τοῖς δικαστηρίοις. Pythagorei per enigmata discebant Philosophiæ dogmata. Tradebatur vero inter alia & hoc enigma: Fabas non edere. Id est, ad jus prodendum non oportere nos corrumpi pecunia. Olim enim iudices Athe-niensium loco calculorum utebantur fabis ad condemnandum in iudiciis. Item illud Plutarchi in Tractatu de Liber. Educ. p. m. 12. Κυάμοις ἀπιχάει. ὅππαις δὲ οὐ πολυτέλει-σθαι. κυάμοισι γὰρ ἡμεῖς ἐκπροσδίδαι ψηφοδοῖαι, δι' οὗ πῖρας ἐπιτίθεται τῆς δόξης. Fabis abstinendum. [Per id Pythagorei significabant] abstinendum esse Republica. Olim enim suffragia per fabas segebantur in creandis magistratibus. Sed de sensu Symboli hujus non assentior Plutarcho. Plurimi enim Pythagorcorum olim Republicam tractarunt: imo præcipui ex veteribus Legislatoribus in Magna Græcia Pythagorei fuisse leguntur: tantum abest, ut Republica prius abstinendum esse censuerint. Electionem tantum magistratum, quæ fiebat per fabas, sive per sortem, improbabant; quippe indignos sæpe hac ratione Reip. præfici consentes. Iudicio ergo eligi volebant, quibus administratio Reip. committeretur. Egrege

paucorum faveret, hoc ipso reliquos in pecorum censum redegit. Cum fabis bellum gerendum esse; tanquam sortitionis patronis: quia per illas Reip. administrationem fortientes consequuntur.

hoc docet Anonymus Pythagoreus (cum aliis Opusculis Mythologicis & Ethicis editus a Thom. Galeo) Dissert. v. pag. 728. Λίαντι δὲ πῶς τῶν δαμαρζομένων, ὡς καὶ τῆς δόξης ἀπὸ κλάσιν γινώσκ, ἡ βίλπτου πῶτα νομίζοντες. &c. At quidam oratores populares ajunt, oportere Magistratus sorte creati; non recte quidem sentientes. Et pag. seq. Λίαντι δὲ, ἀμαρζοῦται καὶ δαμαρζοῦται, καὶ τῶν γὰρ ἡκίστα νομίζω δαμαρζοῦται. ἐπὶ γὰρ ἐν τοῖς πόλεσι μισθώματα ἀνθρώπων, ὡς αὐτὰ τῶν ὁ ΚΥΑΜΟΣ, ἀπὸ τοῦ τὸ δαμαρζοῦται. ἀλλὰ καὶ τὸ δαμαρζοῦται αὐτὸν ὁραῖται αἰετῶν καὶ πάντας τῶν εὐνῶν αὐτῶν, &c. At rembonam & popularem esse clamant: (scil. forte magistratus creati.) Sed ipse minime popularem credo. Nam sunt quidam in civitatibus, populo inimici: in quos si FABAM incidit, plebem perdet. Enimvero oportet ut populus ipse prospiciens, sibi benevolos omnes eligat, &c. Cæterum, cum Pythagoreis olim sensit Socrates; quippe cui (teste Xenophonte, lib. 1. Α' πομπῆς.) inter alia crimina obiectum fuit, quod dixisset, ὡς μαρζοῦται τῆς μέν τῆς πλείων, ἀρχοντας ἀπὸ ΚΥΑΜΟΥ κα-θίστασθαι, καὶ ἐκ τῆς ἡκίστα πλείων καὶ κα-θίστασθαι ΚΥΑΜΕΥΤΩ, καὶ δὲ πλείων, καὶ δὲ αὐτῶν, &c. Stultorum esse, magistratus civitatis per FABAM constituere; gubernatore autem per fabam electo neminem velle uti, neque fabro, neque tibicine, &c. Hinc satis apparet, quis sit verus loci hujus apud Jamblichum sensus: neque ullo modo dubitandum est, quin pro ἀράμοις, quod Arcerius bona fide, sed nullo sensu calibibus verterat, scribendum sit κυάμοις. Addo, τὸ πολυτελεῖν τῆς κυάμοις eodem modo hic dictum esse apud Jamblichum, quo apud Plutarch. in Aristot. pag. 192. C. τῆς πολυτελεῖς ἐπολιμῆς; &c.

Tyrannidem appetendam esse: inter hortamenta enim sua illos afferere; præstare, unum diem taurum, quam per totam vitam bovem esse. Laudanda quidem aliorum instituta; suis vero placitis omnino inhaerendum. Præterea Ninon philosophiam illorum, conspirationem quandam esse contra plebem pronuntiabat; ideoque monebat, ut ne vocem quidem consulenticum audirent; sed potius ad animam revocarent, quod in concionem venturi nunquam fuissent, si Pythagorei mille virorum confessui consilium suum approbassent: propterea æquum non esse, ut illis dicendi potestas concedatur, qui pro virili sua, alios, ne audirentur, prohibuissent: quin itaque potius dextram à Pythagoreis rejectam, iisdem infestam haberent, cum suffragia manus extensione latari, aut calculos datos missuri essent: denique turpe existimarent, se triginta myriadam apud flumen Tetraenta victores, à millesima illorum parte, in ipsa urbe per factionem opprimi. Ut paucis absolvam, adeo auditores calumniis suis efferatos reddidit, ut paucis

Τυραννίδος ὀρέγεσθαι· ὡς κατα-
λῦναι, κατ' ἕνα ἡμέραν ταῦρον, ἢ πῶτε
τὴν αἰῶνα βῆν. ἐπαρῆν τὰ τ' ἄλλα
νόμιμα· κελύειν δὲ χρῆσθαι τοῖς
ὑπ' αὐτῶν ἐγνωσμένοις. κατὰ πᾶ-
σιν φιλοσοφίας αὐτῶν συνωμοσίαν
ἀπίσταντες τ' πολλῶν, καὶ παρακά-
λῃ μηδὲ τ' Φωνίῳ ἀνέχεσθαι συμ-
βουλόοντας, ἀλλ' ἐβουλεύοντο, διό-
τι τοπαρχίαν ἐδ' αὖ σιωπῆσαι εἰς
τὸν ὀκαλησίαν, αἱ δ' αὖ Χιλίαι
ἐπιστολῶν ἐκείνοι κυρώσῃ τ' συμβε-
λῆναι. ὥς τις καὶ τ' ἐκείνων διώκα-
μεν κεκλυμένοις τ' ἄλλων ἀκούον,
ὃ προσέειπεν αὐτὰς λέγειν, ἀλλὰ
τὸ δεξιῶν τ' ὑπ' αὐτῶν διαδοχαι-
μασδὲν πολέμιος ἐκείνοις ἔχειν,
ὅταν πῶς γαστρίαι χαρστωνῶσιν, ἢ
τὸν ψῆφον λάβωσιν· αἰσχροὶν ὄντα
νομίζοντες, ²⁸ τὸς τετρακόντα μυ-
ριάδων πρὶν τὸν ²⁹ Τετραέντα πο-
ταμὲν περὶ γνομήας, ὑπὸ δ' ἡ-
λίου 5 μέρας ἐκείνοι ἐν αὐτῇ τῇ πό-
λει Φωνίῳ καταστασασμένους.
* Τὸ δὲ ἔλθαι ἔτι τῇ Διὰ βολῇ αὐτῶν ²⁶¹
ἀκούοντας ἐξηγέμεν, ὥς μετ'

apud eundem in *Quest. Roman.* pag. 285.
καὶ δι' αὐτῶν μάλιστα τ' ζῶντες ἐπὶ λήμει;
ὅς δ' ὅρα. *Pyth.* pag. 401. τὸ μῦθος πο-
λεμῶν. Illis enim omnibus in locis τὸ πο-
λεμῶν simpliciter significat, inimicum esse,
vel ad id prosequi, vel adversari; uti et
hoc loco apud Jamblichum.

²⁸ Τὸς τετρακόντα μυρ.] Intellegit victo-

riam, quam Crotoniæ & Sybaricis repor-
tarum; cujus etiam meminerunt Diode-
rus & Strabo.

²⁹ Τὸν Τετραέντα ποτ.] Brutitissimus
Bentlejus in *Dissertat. de Phalar. Epist.*
pag. 72. τὸν Τετραέντα hic scribendum esse
monet. Sic enim fluvium illam vocat
Diodorus, pag. 67.

ἐλάσας ἡμέρας μουσίᾳ θύοντων
αὐτῶν ἐν οἰκίᾳ ὡς τὸ Πύθειον,
ἀθροῖς ἀσθενομένους οἷόν τ' ἦσαν ἢ
ὀπλίσσειν ἐπ' αὐτάς ποιήσας. οἱ δὲ
προσκατέβησαν, οἱ μὲν, οἷς πενδο-
χῶν ἔφυγον· Δημοκρίδης δὲ μετὰ τῷ
ἐφελῶνι εἰς Πλατείας ἀπεχωρήσεν.
οἱ δὲ καταλύσαντες αὐτὸ νόμον
ἐχρῶντο ψηφίσματα, ἐν οἷς ἀ-
πασμάδμοι ἢ Δημοκρίδην συνετα-
κέναι τὰς νεωτέρας ὅτι τυραννίδι,
τρίᾳ τάλαντα ἐσφύριξαι δύνανται,
ἑὸν πρὸς αὐτὸν ἀνέλοι. καὶ ἡμοκρίδης
μάχης, 3^ο κερτήσαντες αὐτὰ τῷ
κίνδιωνι ὑπὲρ Θιάγης, ἑκάστην πρὸς
τρίᾳ τάλαντα ὡς τὸ τάλαντος ἐμέ-
262 ρισαν. * Πολλῶν δὲ κακῶν κατὰ τὸ
πᾶν καὶ τῷ χύματι ὄντων, οἷς κέρ-
σι προσβλήπεται τῷ Φυγάδωνι, καὶ
τελοῖ πᾶσι τῷ ὀπλιτεῖ ὡς ὁδο-
ποιῖς, Ταραντίνους, Μεταποντι-
νοὺς, Καυλωνιάτας, ἰδοῦσι τοῖς
3^ο συμφορῶσι ὅτι τῷ γυνίμῳ δέχο-
μεν λαβῆσιν, οἷς ἐν τοῖς τῷ Κρο-
τωνιατῶν ὑπομνήμασι ἀναγ-
γραφαί, φάσιν τὰς αἰτίας.
προεξέβαλον δὲ τῇ κέρσι κερτή-
σαντες ἀπέντες, τὰς τοῖς καθ' ἑαυτοὺς
δυαχερίνοισιν καὶ συνεφυγάδων
αὐτῶν γυναικῶν, ἢ φάσιν τοῖς δαῖν

diebus elapsis, Pythagoreos in do-
mo quadam, prope Apollinis Py-
thii ædem, Musarum festum cele-
brantes, facti ingenti hominum
concurſu, adoriri voluerint. Illi
vero, re prius animadversa, ad
publicum hospitium confugerunt;
Democedes autem cum ephebis
Plateas se recepit. Sed qui leges
abrogaverant, decreta fecerunt,
quibus Democedem arguerunt,
quod juvenum manum ad occu-
pandam tyrannidem coegisset; &
tria talenta interfectori ejus, per
præconem præmium pronuncia-
verunt: cumque commisso prælio
Theages illum in ipſo pugne discri-
mine vicisset; promissam à civi-
tate pecuniam cum illo partiti sunt.
Dein multis malis urbi regionique
incumbentibus, exules in judicium
vocati sunt, & tribus civitatibus,
Tarentinis nimirum, Metapontinis
& Cauloniatis arbitrium permis-
sum est: à quibus missi ad causam
cognoscendam, pecunia se corrup-
pi passi sunt; ut in publicis Cro-
toniatarum actis annotatum est: ita-
que sententia sua reos exilio mul-
taverunt: hacque occasione usi,
qui causa superiores evaserant, eos
omnes urbe expulerunt, quibus præ-
sens rerum status displicebat: quin
& totas illorum familias ejecerunt;

* Κερτήσαντες αὐτὰ τὸ πᾶν.] Locus
mihi videtur turbatus, quem sic lego,
κερτήσαντες αὐτὰ ὑπὲρ (vel ὑπὸ) τῷ
κίνδιον Θιάγης. Hanc lectionem etiam O-

brechtus in versione sua expressit.

1^ο Περφύριον] Ex MS. pro corrupto
πεφύριον: quod Arcerius in πεφύριον mu-
tandum censebat.

dicentes, non oportere liberos a parentibus divelli. Novas insuper tabulas, & agrorum divisionem introduxerunt. Post hæc, multis annis interjectis, cum Dinarchus in alio prælio cum suis cæsus, & Lithagus quoque, seditiosorum antesignanus extinctus esset; misericordia pariter, & pœnitentia cives subiit, ut reliquos Pythagoreos in patriam revocandos esse censerent: ideoque ex Achaja Legatos petierunt, eorumque opera cum exulibus in concordiam redierunt, & juramenta Delphis consecraverunt. Fuerunt autem reduces numero admodum sexaginta; exceptis qui ætate decrepiti erant: inter quos reperiebantur, qui Medicinæ operam navabant, ægrotosque certa victus ratione curabant; ea scilicet methodo, cujus ipsi primi auctores fuerant. Accidit autem denique, omnibus eandem patriam reddi: idque per eos præcipue, qui sanitati restituti fuerant; quique apud vulgus bene audiebant; eo tempore, quo improbis occinebatur: *Non est hic, qui fuit sub Ninone status.* Postea Thuriis hostiliter regionem invadentibus, Pythagorei ad suppetias ferendas

ἀστέην³², ἐδὲ τὰς παῖδας· ἀπὲρ τὴν γένειαν ἀφαιρῶν. καὶ πῶς τὴν γένειαν ἀπὸ τῶν πατέρων, καὶ τὴν γένειαν ἀνὰ δόξαν ἐποίησαν. * Ἐπιγυρομένων ὃν πολ- 263
λῶν ἐτῶν, καὶ τῶν περὶ τὸ Διόνυσον ἐν ἐπὶ κινδύνῳ πλοῦσάντων, ἀπεθνήσκον· καὶ³³ λιπύγας, ὅσων ἦν ἡγεμονιστάται· τῶν ἐπιστάτων, ἑλέος πρὸς ἐμπαῖνοια εἰσέπεισι, καὶ τὰς ὡδονομίας αὐτῶν ἡδελγήσαν· κατὰ γένειαν. μεταπληθύνοντες ὃν πρὸς ἐμπαῖνοια εἰσέπεισι, οἱ ἐκείνων πρὸς τὰς ἐκπεπληθύνοντας διελύθησαν, καὶ τὰς ἐκπεπληθύνοντας ἀνέστηκαν. * Ἦσαν ὃν τῶν Πυ- 264
θαγορῶν καὶ περὶ ἐξήκοντα τὴν ἀριθμὸν, οἱ κατὰ γένειαν, ἀνὰ τὴν πρὸς ἐμπαῖνοια εἰσέπεισι, ἐν οἷς περὶ τὸ ἰατρικὴν πρὸς κατὰ γένειαν, καὶ ἀφαιρῶν τὰς ἀφαιρῶντας ὄντας θεράποντας, ἡγεμονιστάται τῆς εἰρημίας μεθόδεσσι. σωθέντες δὲ καὶ τὰς σωθέντας ἀφαιρῶντας ὡς πρὸς πολλοῖς εὐδοκίμουντας³⁴ καὶ τὸ καὶρον, ἐν ᾧ λεγομένων πρὸς τὰς ὡδονομίας, οὐ πᾶσι ἐπὶ τὴν Νίνων. Γενέσθαι φασὶ πᾶσι τὴν πόλιν καὶ τὰ ἐμπαλόντων τῶν θηρίων κατὰ χώραν, ἐκδοθήσαντας καὶ μετ'

³² Ἀστέην] In priore Edit. vox ista deest, quam ex MS. revocavi.

³³ Λιπύγας] An forte Θιῶγας; cujus paulo ante facta fuit mentio.

³⁴ Εὐδοκίμουντας] Propter ἀνθρώπων orationis scribe, εὐδοκίμουν. Pender enim a præcedenti σωθέν. Deinde ea, quæ

sequuntur, sunt calx absque arena, quæ proinde sic lego, ἐν ᾧ τὸ λεγομένων ἢ πρὸς τὰς ὡδονομίας, οὐ πᾶσι ἐπὶ τὴν Νίνων. Φασὶ ὃν καὶ τὰ ἐμπαλόντων τῶν θηρίων καὶ τὴν χώραν, ἐκδοθήσαντας, δει. Θυρίων certe pro θηρίων scribendum esse, nemini, puto, dubium erit.

ἀλλήλων κωδικοποιήσας ἀποθηκεύσας τὴν ἑκάστην ἀπὸ τῆς ἀλλοτρίης ὡς τὰν ἑαυτοῦ μαθημάτων, ὥστε χωρὶς τῶν ἐκείνων, ὧν ἐπιένει περὶ τῶν ἀνδρῶν, ὑπολαβεῖν μᾶλλον τοῖς μέστοις καὶ χαλεποῖς ἢ τοῖς ἐσοδοῦ καὶ ἐορτῶν, καὶ τοῖς Μουσίοις καὶ δημοσίοις ἐπιένει θυσίας, καὶ αὐτὰς ὁκνήσας πρὸς πρὸν ἰδρυσάμενοι τοῖς θεαῖς ἐτήμων, περὶ μὲν ἐν τῇ κατὰ Πυθαγορείων γυμναστικῇ ὁπληθίστως ποσῶτα εἰρήστω.

Κ Ε Φ. λς.

C A P. XXXVI.

265 **Δ**ιάδοχος ὅς περὶ πάντων ἰμο-
λογίται Πυθαγόρα γεγονέναι,
Ἀρκεσίτου Δαμοφώντου, Κροτωνιάτης, κατ' αὐτὸν τὸ Πυθαγόραν τοῖς χρόνοις ἡνέμενον, ἐπὶ ἡμεῖς ἔγγισται πρὸς Πλάτωνος καὶ ἔμμενον ὅς ἀολῆς, ἀλλὰ ἐκ τῆς παιδο-
τροφίας καὶ ἔθελον γὰρ κα-
τηξάμενος, ἀλλὰ ἐκ τῆς ἀει-
κατεστημένης τῆς δογματικῆς. αὐτὸν μὲν γὰρ Πυθαγόραν ἀφ' ἡγήσασθαι λέγει, ἐνὸς δέοντος, ἐπὶ πρὸς ἀ-
ρχαίοντα, τὰ πάντα βιώσαντα ἐπὶ ἔγγυς τῶν ἑκατόν. ὡς ἀδύνατον δὲ Ἀρκεσίω τὸ ἀολῶν, πρὸς εὐπείαν ὄντι μετ' ὃν ἡγήσασθαι Μνήσαρ-

egressi, in prælio omnes una oc-
cubuerunt. Civitas autem adeo
animum mutavit, ut præter laudes,
quibus Viros illos prosequeretur,
decreverit, publicum sacrificium
peragendum esse in æde Musarum,
quam olim ex ipsorummet Pytha-
goreorum præscripto, in honorem
Dearum Crotoniatæ extruxerant:
sic enim festum Musis gratius fore
existimabatur. Atque hæc de infi-
diis quæ Pythagoreis structæ sunt,
dicta sufficiant.

Successor Pythagoræ communi-
ter ab omnibus agnoscitur Ari-
stæus, Damophontis filius, Cro-
toniates; qui Pythagoræ cœvus,
septem ætatibus Platonem ante-
cessit. Neque scholæ tantum suc-
cessione, verum etiam liberorum
educatione, Theanufque nuptiis
dignatus est; quia dogmatum
cognitione inter paucos eminebat.
Et ipse quidem Pythagoras, ad an-
num prope centesimum usque in
viviis; annis autem undequadra-
ginta scholæ præfuit; & Aristæum
senio jam provecum, successorem
reliquit. Illum excepit Mnésar-

11 Ἐσοδοῦ τῶν ἐορτῶν, καὶ τὸ μυσίον τὴν δὴμ.] Et hæc mutila sunt & obscu-
ra, quæ sic in integrum restituo, Ἐσοδοῦ
τῶν ἐορτῶν, ἢ καὶ τὸ μυσίον τῶν δημοσίων

πρὸς τὰς θυσίας, ὃ κατ' αὐτὸς ὁκνήσας πρὸς
πρὸν, &c. Sic omnia erunt clara.

Διά τινος ἐξαιρέσεως παρακίε.] Scribe,
ἀλλὰ τὸ ἐξαιρέτως κατεστημένην.

chus Pythagoræ F. hunc Bulagoras; sub quo Crotoniatarum urbs direpta est. Ei successit Tydas Crotonæ oriundus, atque à peregrinatione, quam ante bellum susceperat, domum reversus: sed hic propter patriæ calamitatem, vitæ pertasus, ante diem præmorte obiit. Reliquis autem moris erat, ut admodum senes, è corpore, tanquam è carcere discederent. Post aliquod tempus Arellas Lucanus, per quosdam hospites incolumis servatus, scholæ regimen suscepit. Ad eum venit Diodorus Aspendius; qui ob paucitatem genuinorum Pythagoreorum receptus est. Heraclææ autem superstites tum adhuc erant Clinias & Philolaus; Metaponti Theorides & Eurytus; Tarenti Archytas. Refertur autem inter extraneos auditores etiam Epicharmus: Non enim è genuina Virorum familia erat. Hic Syracusas profectus; propter tyrannidem Hieronis, à publica philosophiæ professione abstinuit; meto autem sententias Virorum il-

Φανερῶς φιλοσοφῆν ἀποχρίσθαι. οἷς μέγιστον δὲ ἐστὶν αἰὲς ἀνθρώπων

χοι τὴν Πυθαγόρην. τῶτον δὲ Βουλαιόρην ἐξεδέσθαι ὅτι ἔχει διαρρηθῆναι καὶ ἵκηται τὴν Κροτωνιατικὴν πόλιν. μεθ' οὗ καὶ γὰρ Τύδαον τὸν Κροτωνιατικὸν ἀγέδουσαν ἡγήσασθαι, ἐπιτελέσθαι ὅτι τῆς ἀποδημίας, ἣν ἐποίησεν πρὸς τὸν πόλεμον. ἀλλὰ μὲν οὕτως τὸν συμφορῶν τὸν πατρὸς ἐκείνου ἀγέδουσαν ἡγήσασθαι τῶτον, οἷς ὑπὸ λήπης περὶ οὗτοισι τὸ βίον. * Τοῖς δὲ 266 ἄλλοις ἐστὶν ὅτι αἱ γενομέναι σφοδρὰ ἡμεροδύοις, ὡς περὶ ἐκ δεσμῶν τῶ σώματι ἀπαλλάττειται. χρεῖον μάλιστα ὕστερον Ἀρίστων ὅτι τὸν Λόκων τὸν σαφέντα ἀλλὰ πινὸν ξένον, ἀφῆρξαι αὐτῶν τῆς χολῆς. πρὸς οὗ ἀφικέσθαι Διόδωρον τὸν Ἀσπενδιον, ὃν ἐξεδέσθαι ἀλλὰ τὸν πάντων τὸν ἐν τῇ συστάσει ἀνθρώπων. πρὸς μὲν Ἡρόκλητον, Κλενίαν, καὶ Φιλόλαον. ἐν Μεταποντίῳ δὲ, Θεωρίδῳ, καὶ Εὐρυτῳ. ἐν Τάραντι δὲ Ἀρχύτῳ. τῶν δὲ ἑξῶθεν ἀκροατῶν ἡγήσασθαι ἔστιν ἐπίχαρμον. ἀλλ' οὐκ ὅτι ἐκ τῆς συστάσεως τῶν ἀνθρώπων. ἀφικέσθαι οἷς Συρακούσας, ἀλλὰ καὶ ἱέρωνος τεραινίδα, τῶ μὲν

* Τὸν Πυθαγόρην] Antea male, τὴν Πυθαγόρην.

• Γὰρ Τύδαον] Una voce scribendum puto, Γαρτύδαον, vel Γορτύδαον, vel simile quid. Confer Cl. Richard. Bentlej. in Dissertat. de Phalar. Epist. pag. 83. Clariss. Fabricius in Bibliothec. Græca, Lib. 11. pag. 507. legit, Τύδαον.

+ Βουλαιόρην] Ex vox insolens. Quare non dubitem describere, ὡς ἀνθρώπος: quæ etiam est conjectura viri docti ad marginem codicis Spanhemiani.

• Διόδωρον τὸν Ἀσπενδιον.] Vide Rich. Bentlej. in Dissert. de Phalar. Epist. pag. 85.

• Ἐπὶχαρμον] Ex MS. pro ἐπίχαρμον.

ταῦ ἀνθρώπων, μετὰ παιδείας κρύφα
 ἐκφέρονται πρὸς Πυθαγόραν δόγματα.
 267 * Τῶν δὲ συμπόντων Πυθαγορείων.
 ὧν μὲν ἀγνώστους π. ἐ. ἀνώνυμους
 πάλαι πάλαι αἰεὶς νομοῖται. τῶν δὲ
 γνωστωμένων ἐπὶ τοῖς πρὸς ὀνόματι
 ΚΡΟΤΩΝΙΣΤΑΙ, Ἰπποκρά-
 τος. Δύμας, Αἶγον, Αἶμον,
 Σίλιος, Κλεοθένης, Ἀγέλας.
 Ἐπίστωλος, Φυκιάδας, Ἐφραν-
 τος, Τίμαχος, Βούθιος, Ἐρα-
 τος, Ἰτμαῖος, Γέλοπος.
 Βρύας, Εὐανδρος, Μιλίας.
 Ἀντιμέδων, Ἀγίας, Διόφρων.
 Ἀγύλος, Ὀνατος, Ἰπποκρά-
 ντης, Κλεόφρων, Ἀλκμαίων, Δα-
 μεκλῆς, Μίλων, Μάνων. ΜΕ-
 ΤΑΠΟΝΤΙΓΝΟΙ, Βροντίος.
 Παρμίσκος, Ἀρεσίδας.
 Ἀέων, Δαμάρμοδος, Αἰνίας,
 Χιλάς, Μελίσσιος, Ἀρεσίδας, Δα-
 φάων, Εὐανδρος, Ἀγασίδαμος,
 Χονοκίδης, Εὐρύφρημος, Ἀρε-
 σιδάμης, Ἀγασίτης, Ἀλκίας,
 Χονοφάντης, Θερασίδης, Ἀρυντός,
 Ἐπίφρων, Εἰρίσκος, Μεγιστίης,
 Δωκυδής, Θερασμίδης, Εὐφρη-
 ρος, Περίκλεις, Ἀντιφάνης,
 Δάμωτος, Δαμοκλής, Πύρρων, Ρηξίβιος, Ἀλώπις, Ἀσύλος,

lorum complexus est; atque adeo
 ludendo, dogmata Pythagoræ oc-
 cultata, edidit. Cæterum ex uni-
 versa Pythagoreorum Secta veri-
 simile est ignotos, & sine nomine
 complures fuisse: qui vero celo-
 bres extiterunt, eorum sequentia
 recensentur nomina: ΚΡΟΤΩ-
 ΝΙΣΤΑΙ, Hippocratus, Dymas,
 Aegon, Aemon, Silius, Cleothe-
 nes, Agelas, Epistylus, Phyciadas,
 Ephantus, Timæus, Buthus, Era-
 tus, Itmaeus, Rhodippus, Bryas,
 Evandrus, Mylias, Antimedon.
 Ageas, Leophron, Agylus, Ona-
 tus, Hippothenes, Cleophron,
 Alcmaeon, Damocles, Milon, Mo-
 non. ΜΕΤΑΠΟΝΤΙΝΙ, Bron-
 tius, Parmiscus, Orestidas,
 Leon, Damasthenus, Aeneas,
 Chilas, Melisias, Aristas, La-
 phion, Evandrus, Agastidamus,
 Xenocades, Euryphemus, Ari-
 stomenes, Agesarchus, Alceas,
 Xenophantes, Thraseus, Arytus,
 Epiphron, Eiriscus, Megistias,
 Leocycles, Thrasymedes, Eu-
 phemus, Procles, Antimenes,
 Lactrius, Damotages, Pyrrho,
 Rhexibius, Alopecus, Astylus,

* Ἰτμαῖος] Ex MS. pro Ἰτμαῖος.

* Μιλίας] Potius, Μύμιος. Vide su-
 pra, Num. 192.

* Παρμίσκος] Hunc Aschæmus & Lac-
 ticius Παρμήσιον vocant. Vide Mæneg. ad
 Lucet. 12. 20.

* Χονοκίδης] Potius, Ὀρεσίδης, ut
 habet Lacticius viii. 20.

* Εὐρύφρημος] De hoc vide supra,
 Num. 125. ubi Εὐρύφρημος vocatur: Do-
 nice minimum.

Dacidas, Aliochus, Lacrates, Glycinus. AGRIGENTINUS, Empedocles. ELEATES, Parmenides. TARENTINI, Philolaus, Eurytus, Archytas, Theodorus, Aristippus, Lycon, Hestizus, Polemarchus, Asteas, Clinias, Cleon, Eurymedon, Arceas, Clinagoras, Archippus, Zopyrus, Euthynus, Dicæarchus, Philonidas, Phrontidas, Lysis, Lysibius, Dinocrates, Echecrates, Paction, Acusiladas, Icmus, Pisicrates, Clearatus. LEONTINI, Phrynichus, Smichias, Aristoclidas, Clinias, Abroteles, Pisyrthydus, Bryas, Evandrus, Archemachus, Mimnomachus, Achmonidas, Diccas, Carophantidas. SYBARITÆ, Metopus, Hippasus, Proxenus, Evanor, Deanax, Menestor, Diocles, Empedus, Timasius, Polemaus, Evans, Tyrſenus. CARTHAGINIENSES, Miltiades, Anthen, Odius, Leocritus. PARI, Ætius, Phæneclis, Dexitheus, Alcimachus, Dinarachus, Meton, Timæus, Timesianax, Amærus, Eumaridas. LOCRI, Gytthus, Xenon, Philodamus, Evetes, Adicus, Sthenonidas,

Τίμαιος, Τιμησιάνναξ, Ἀμοίρος, Γύπτι¹², Ξένων, Φιλοδαμ¹³,

[¹² Εὐμεροδάς.] Reineſius Var. Leſt. pag. 344. legendum cenſet. Θυμαρίδας. Certe, Thymaridas Pythagoricus fuit mi-

Δακιδάας, Ἀλίοχ¹⁴, Λακράτης, Γλυκίν¹⁵. ἈΓΡΑΓΑΝΤΙΝΟΣ, Ἐμπεδοκλῆς. ἘΛΕΑΤΗΣ, Παρμενίδης. ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΙ, Φιλόλα¹⁶, Εὐρυτ¹⁷, Ἀρχύτας, Θεόδωρ¹⁸, Ἀρίστιππος, Λύκων, Ἐστίας, Πολέμαρχ¹⁹, Ἀστίας, Κλεινίας, Κλίων, Εὐρυμέδων, Ἀρκίας, Κλειναγόρας, Ἀρχιπ²⁰, Ζώπυρ²¹, Εὐθύων²², Δικαίαρ²³, Φιλωνίδης, Φροντίδας, Λύσις, Λυσίβι²⁴, Δεινοκράτης, Ἐχεκράτης, Πακλίω²⁵, Ἀκισιλάδας, Ἰκκ²⁶, Παισικράτης, Κλαάρατ²⁷, Λεοντός, Φρυνίχ²⁸, Σμιχίαιος, Ἀριστοκλίδας, Κλεινίας. ἈΓΡΟΤΙΝΩΝ Πισύρρυδ²⁹, Βρύας, Εὐανδρ³⁰, Ἀρχεμαχ³¹, Μιμνόμαχ³², Ἀχμονίδας, Σίκας, Καροφαντάδας. ΣΥΒΑΡΕΪΤΑΙ, Μέντιπ³³, Ἰππασ³⁴, Πράξι³⁵, Εὐάνωρ, Δεάνναξ, Μένετωρ, Διοκλῆς, Ἐμπεδος, Τιμάσιος, Πολομαῖος, Εὐαι³⁶, Τυρσώνος. ΚΑΡΧΗΝ ΔΟΝΤΙΟΙ, Μιλτιάδης, Ἀθήνη, Ὀδῖος, Λεῖμαχος. ΠΑΡΙΟΙ, Αἰήπ³⁷, Φαινέκλης, Δεξιθε³⁸, Ἀλκίμαχος, Δειναρχος, Μίτων, Τίμαιος, Τιμησιάνναξ, Ἀμοίρος, ¹² Εἰμαρδίας, ΔΟΚΡΟΙ, Εὐέτης, Ἀδικ³⁹, Σθενωνίδας,

nime obscurus; quem mirarer a Jamblichō prætermisum esse.

[¹⁴ Γύπτι.] Obrechtus, Γύπτι.

Σωσίφρατ¹⁴, Εὐθυώνης, Ζάλευκ¹⁵
 κ¹⁶, ¹⁴ Τιμάρης. ΠΩΣΕΙΔΩ-
 ΝΙΑΤΑΙ, Ἀθάμας, Σῆμ¹⁷,
 Πρόξεν¹⁸, Κράνο¹⁹, Μύης,
 Βαθύλα²⁰, Φαίδων. ΛΕΥΚΑ-
 ΝΟΪ, ¹⁵ Ὀκελ²¹, καὶ ¹⁶ Ὀκυ-
 λ²², Ἀδελφοὶ, Ὀρεσινδρ²³,
 Κέραμ²⁴, Δαρδανός, Μαλίας.
 Αἶγειοι, ¹⁷ Ἴππομέδων, Τι-
 μοδείνης, Εὐέλθων, Θερασύδα-
 μ²⁵, Κρίτων, Πολύκλ²⁶ωρ. ΛΑ-
 ΚΩΝΕΣ, Αὐτοχαραίδας, Κλεά-
 νωρ, Εὐρυκράτης. ΤΗΡΒΟ-
 ΡΕΙΟΣ, Ἀΐαρις. ΡΗΓΙ-
 ΝΟΙ, Ἀρσινίδης, Δημοδείνης,
 Ἀρσινκράτης, Φύπ²⁷, Ἐλικάων,
 Μνησίβηλ²⁸, Ἰππαρχίδης, Ἀΐο-
 σίων, Εὐθυκλῆς, Ὀψιμ²⁹. ΚΑ-
 ΛΑΙΣ, ΣΕΛΙΝΟΥΝΤΙΟΣ.
 ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΟΙ, Λεπίνης,
 Φιντίας, Δάμων. ΣΑΜΙΟΙ,
 Μέλιος³⁰, Λάκων, Ἀρχιπ³¹,
 Γλώριπ³², Ἐλῶρις, Ἰππων.
 ΚΑΥΛΩΝΙΑΤΑΙ, Καλλίβρο-
 τ³³, Δίκων, Νάσας, Δρύμων,
 Ξένκ³⁴. ΦΑΙΔΑΣΙΟΙ, Διοκλῆς,
 Ἐχεκράτης, Πολύμνας³⁵, Φάν-
 των. ΣΙΚΤΩΝΙΟΙ, Πολιάδης, Δημων,
 Σωστράπ³⁶, Σωδείνης.
 ΚΥΡΗΝΑΪΟΙ, Πρωρ³⁷, Μελάνιπ³⁸,
 Ἀρσίνγγιλ³⁹, Θεόδωρ⁴⁰.

¹⁴ Τιμάρης] Hic supra, Num. 172. vocatur Τιμόφρατ⁴¹.

¹⁵ Ὀκελ⁴²] Potius Ὀκελλ⁴³, per duplex λ. Hic est nimirum Ocellus ille, cujus libellus περὶ τῆς παντὸς φύσεως, hodie adhuc exstat. Vide Cl. Joann. Alb. Fabricium, in *Biblioth. Gr. Lib. 11.* pag.

496, 497.

¹⁶ Ὀκυλος] Alii, Ὀκελος, vel Ἐκελος. Vide modo laudatum Joann. Alb. Fabric. pag. 489.

¹⁷ Ἰππομέδων] Hujus etiam mentio fit supra, Num. 87.

CΥΖΙΚΗΝΙ, Pythodorus, Hippo-
sthenes, Butherus, Xenophilus.
CΑΤΑΝΑΪ, Charondas, Lysia-
des. CΟRINTHIUS, Chrysip-
pus. ΤΥΡΡΗΝΟΥΣ, Naustheus.
ΑΘΗΝΙΕΝΣΙΣ, Neocritus.
ΡΟΝΤΙΚΟΥΣ, Lyrannus. Omnes
CCXII. Clarissimæ autem
mulieres Pythagoræ, fuerunt Ti-
mycha, Myllia Crotoniatæ uxor.
Philtis, Theophrasti Crotoniatæ filia.
Byndaice, soror Ocelli & Ocyli
Lucanorum. Chilonis, filia Chi-
lonis Lacedæmonii. Cratesiclea
Lacedæmonia, uxor Cleanoris La-
cedæmonii. Theano, uxor Bronti-
ni Metapontini. Mya, uxor Mi-
lonis Crotoniatæ. Lasthenia Ar-

Μεταποντίνης Βροντίνης. Μύα, γυναῖκ Μίλων & Κροτωνιάτης. Λαοδίεια

ΚΥΖΙΚΗΝΟΙ, Πυθόδωρος,
Ἰπποσθένης, Βούθηρος, Ξενοφίλος.
ΚΑΤΑΝΑΓΟΙ, Χαρώνδας,
Λυσιάδης. ΚΟΡΙΝΘΙΟΣ, Χρύ-
σιππος. ΤΥΡΡΗΝΟΣ, Ναυ-
στής. ΑΘΗΝΑΓΟΣ, Νεό-
κριτος. ΡΟΝΤΙΚΟΣ, Λύ-
ραννος. ¹⁸ οἱ πάντες σὴ. Πυθα-
γορίδες ἣ γυναῖκες αἱ Ὀππιφανέ-
σαι, Τιμούχα, γυναῖκ ¹⁹ Εὐμυλ-
λία τῆ Κροτωνιάτης. ²⁰ Φίλις,
θυγάτηρ Θεόφραστο. τῆ Κροτωνιά-
της. ²¹ Βυνδαΐκη, ἀδελφὴ Ὀκυ-
κίλου καὶ Ἐκκύλου τῶν Λοκκανῶν.
Χαίλωνις, θυγάτηρ Χαίλων & τῆ
Λακεδαιμονίης. ²² Κρατισσίλεια,
Λάκιαινα, γυναῖκ Κλεάνορ & τῆ
Λακεδαιμονίης. Θεανώ, γυναῖκ τῆ

¹⁸ Οἱ πάντες σὴ] Post hæc verba ver-
sio MS. Latina, quam possidet Erudi-
tissimus Joh. Alb. Fabricius, addit, *Hi
vero sunt Pythagorici, non omnes, sed ex
omnibus gloriosiores.* Cæterum, de his,
aliisque Pythagoricis, vide omnino mo-
do laudatum Joh. Alb. Fabricium in *Bi-
blioth. Græc. Lib. II. Cap. XIII.*

¹⁹ Εὐμυλία] Scribe, Μυλία, a recto
Μυλίας. Sic enim maritus Timychæ non
solum appellatur a Porphyrio, Num. 61.
sed etiam ab ipso Jamblichio supra, Num.
192. 193. De hac autem Timycha, aliis-
que feminis Pythagoricis, plura legenda
sunt apud Menagium in *Historia Mulie-
rum Philosopharum*, & Joh. Albert. Fa-
bricium in *Biblioth. Græc. Lib. II. c. XIII.*
ubi Catalogum mulierum Pythagorica-
rum exhibet.

²⁰ Φίλις] Antea male, Φίλις, per u.
Menagio & Joh. Alberto Fabricio magis

placet, Φιλπίς.

²¹ Βυνδαΐκη, ἀδελφὴ Ὀκυκ.] Hæc lon-
go aliter se habent in versione MS. viri
sapienter laudati Joh. Alberti Fabricii; in
qua sic legitur, *Byndaice, soror Ocelli &
Ocelli Lucanorum.* Hoc si sequamur, lo-
cus hic Jamblichi sic legendus. & distin-
guendus erit, *Βυνδαΐς, ἀδελφὴ Ὀκυκί-
λου καὶ Ἐκκύλου, τῶν Λοκκανῶν.* Cum hac
lectione consentit etiam versio Obrechtii,
nisi quod *Byndaice* habeat pro *Byndacis*.
Menagius legit *Ὀκυκίλῃ* & *Ἐκκύλῃ* (ut
nimirum dicitur *Σαπφῶ*) casque filias fa-
cit Ocelli & Ecceli: sed prior sententia
mihi magis placet.

²² Κρατισσίλεια, Λάκιαινα, γυναῖκ Κλεάνο-
ρ & Λακεδαιμονίης] Hæc inptiore Edit.
desunt, quæ ex MS. addidi. Versio La-
tina MS. viri Clariss. Joh. Alberti Fabri-
cii *Cratistolia* habet pro *Cratesiclea*: sed
minus recte, ut puto.

Ἀρκάδισσα. ²³ Ἀβροπίλεια, Ἀβροπίλεια θυγάτηρ τῆς Ταρρατίνης. Ἐχικράπεια, Φλιασία. ²⁴ Τυρσηνίς, Συβαρῆτις. Πισιρρόνδης, Ταρρατίνης. ²⁵ Νιστάδουσα, Λακωναία. Βρυώ, Ἀργαία. Βαβυλῦμα, Ἀργαία. Κλεικίμα, ἀδελφὴ Αὐπχαρίδα τῆς Λακωνικῆς. αἱ πᾶσαι ιζ'.

cas. Abrotelia, Abrotelis Tarentini filia. Echegratia, Phliafia. Tyrfenis, Sybaritis. Pisirrhonde Tarentina. Nisteadusa Lacedæmonia. Bryo, Argiva. Babelyma, Argiva. Cleachma, Lacedæmonia. Autocharida Lacedæmonii. Omnes XVII.

²³ Ἀβροπίλεια] Et hæc vox in priore Edit. desideratur, quam itidem ex MS. revocavi.

²⁴ Τυρσηνίς] Antea male, Τυρσηνίς. Recte versio MS. modo laudati Joh. Al-

berti Fabricii, Τυρσηνίς.

²⁵ Νιστάδουσα, Λακωναία. Βρυώ] Sic locum hunc ex MS. emendavi. Antea enim male legebatur, Νιστάδου Σαλακίον. Βρυώ Ἀργαία.

Τ Ε Λ Ο Σ.

I N D E X

A U C T O R U M

a J A M B L I C H O laudatorum.

- A**ndrocydes ἐν τῇ περὶ Πυθαγορικῶν συμβόλων. 145.
 Anonymus quidam Poëta Samius. 5.
 Apollonius. 254.
 Archytas. 160.
 Aristoteles ἐν τοῖς περὶ Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας. 31.
 Aristoxenus. 251.
 - - - - Ἐν τῇ περὶ Πυθαγορικῆς βίης. 233.
 Empedoclis versus de Pythagora. 67.
 Heraclitus. 173.
 Hippobotus. 189.
 Hippodamantis, poëtæ Salaminii, versus dup. 82.
 Homerus. 245. 255. 260.
 - - - - Ejus versus de Euphorbo. 63.
 Jamblichus librum suum de *Musica* laudat Sect. 120. Itemque librum
de Symbolis, Sect. 186.
 Linus. 139.
 Lyfidis Epistola ad Hipparchum. 75.
 Metrodorus Thyrsi. 241.
 Neanthes. 189.
 Nicomachus. 251.
 Plato. 70. 167.
 - - Ἐν τῇ Πολιτείᾳ. 131.
 Pythagoræ Λόγος Ἱερός. 146.

I N D E X

RERUM PRÆCIPUARUM,

Quæ in libro J A M B L I C H I *de Vita Pythagoræ*
occurrunt.

Numerus non paginas , sed Sectiones indicat.

A.

Abaris Scythia a Pythagora ad in-
tima statim philosophiæ arca-
na admittus est. 90. Fuit Sa-
cerdos Apollinis Hyperborei.
91. Pythagoram ipsum esse Apollinem
credidit. *ibid.* Pythagoræ mirabilem
dedit sagittam. *ibid.* Ei Pythagoras
aureum femur ostendit. 135. Pytha-
goram Apollinem esse coniecit. *ibid.*
Dictus fuit *Αἰπολόγος*, quod sagitta
vectus, flumina, maria, & invia quæ-
que superaret. 136. Eum convivio ex-
cepit Pythagoras. 140. Quare ab Hy-
perboreis in Græciam venerit. 141.
Lacedæmonem a pestilentia liberavit.
ibid. Abaris extispicii studiosus erat.
147. Per numerorum scientiam quas-
vis veritates Abaridem docuit Pytha-
goras. *ibid.* Abaris cum Pythagora
de variis rebus eorum Phalaride ser-
monem habuit. 216

Abstinentiam ab animalibus præcepit Py-
thagoras. 68. Abstinentiam ab anima-
libus, iis præcipue præcepit Pythagoras,
qui ad maiorem præ reliquis perfectio-
nem in philosophia aspirarent. 107.
Quare Pythagoras suis præceperit, ut
animalibus abstinerent. 186

Acusmatici. Sic dicti fuerunt discipuli
quidam Pythagoræ. 30. 81. Vide in-
tra *Discipuli*.

Acusmaticorum philosophia qualis fue-
rit. 82

Admonitiones quomodo faciendæ sint,
secundum Pythagoreos. 101

Adolescens quendam qua arte Pytha-
goras a palæstra ad philosophiæ studium

traduxerit. 10. Adolescentis comessa-
bundi rabiem cantu spondaico com-
pescuit Pythagoras. 112

Ægyptii symbolica philosophia præcipue
uti fuerunt. 103. Ab Ægyptiis Sacer-
dotibus nonnulla instituta accepit Py-
thagoras. 151. Ægyptii Geometrix
præcipue studebant. 158

Æqualitati in vita & moribus maxime
studebant Pythagorei. 196

Affectus animam corpori veluti clavis qui-
busdam affigunt. 228

Aglaophamus Pythagoræ initia Orphica
tradidit. 146

Agrigentum a servitute liberavit Pytha-
goras. 33

Alcæus, cuius hæres Pythagoras fuit. 170

Alcimachus Pythagoreus. 257

Alcmæon. 104

Amici ita tractandi, ne unquam fiant ini-
mici. 40. Suspicionem tacitam inter
duos amicos obortam quomodo discuf-
ferit Pythagoreus quidam. 125. Ami-
corum duorum reconciliatio. 126.

Amicorum omnia communia. 32. 92

Amicitiam omnium erga omnes inculca-
vit Pythagoras. 69. 219. Amicitiam
quomodo conservandam esse præcepe-
runt Pythagorei. 101. Amicitia ob
quas causas dissolvenda sit. 102. 232.

Amicitia est æqualitas. 162. Qualia
præcepta de Amicitia tradiderit Pytha-
goras. 230. Amicitias externas sum-
mo studio declinarunt Pythagorei. 233.

Amicitia memorabilis Phintix & Da-
monis, Pythagoreorum. 234. 235. 236.

Amicitix suæ quem scopum propofue-
runt Pythagorei. 240

Anaximander Physicus. 11

INDEX R E R U M

Ancæus Jove natus ferebatur. 3. Oraculo monitus, coloniam in Samum insulam deduxit. *ibid.*
 Anchitum mortis periculo eripuit Empedocles. 113
 Anima tranquilla & affectibus vacua, non solum homine vigilante, sed etiam dormiente, commercium cum Deo per somnia habet. 70
 Anima humana non ingreditur in ea animalia, quæ immolare fas est. 85. Animam suam noverat Pythagoras, quænam esset, & unde in corpus suum venisset. 134. Anima corpori, tanquam carceri includitur. 153. Animam immortalem esse multi populi Barbari crediderunt. 173
 Animalia quædam nobiscum cognationem habent. 108. Animalium quorundam esum quibus concesserit Pythagoras. 109. Inter animalia & homines conjunctionem quædam esse voluit Pythagoras. 168. Vide etiam supra *Abstinentia*.
 Animi mores ex signis externis conjicere norat Pythagoras. 71
 Animum illorum, qui disciplinis rite initiati non sunt, velut densa quædam dumeta obsident. 77
 Annulus. In annulo non est gestanda Dei imago. 84. 256
 Antiquius tempore semper in majore honore habetur, quam id, quod tempore posterius est. 37
 Antrum Pythagoræ, prope Samum. 27
 Apollinis Genitoris ara incruenta. 25. 35
 Apollo puerili specie representabatur. 52. Pythagoras fuit Apollo Hyperboreus. 140. Apollo ex Tripode oracula reddebat: & quare. 152. Apollinem se esse qua ratione indicaverit Pythagoras. 177. Apollinis Oracula. 222
 Aquilam supervolitantem Pythagoras e sublimi deduxit. 62. Aquilam albam Pythagoras manu permulgit. 142
 Aquimali non esse intingendum Pythagoras præcepit. 83
 Ara incruenta Apollinis in Delo. 25. 35.
 Ad aras incruentas adoravit Pythagoras. 108

Arbiter. Pythagoreus quidam arbiter electus, quomodo litem deciderit. 124
 Arcana doctrinæ Pythagoricæ evulgare nefas erat. 246
 Archemorus. Ob ejus mortem instituti ludi Nemei. 52
 Archippus Pythagoreus. 249
 Archytas. 104. Amicus Platonis. 127. Iratus servos verberare noluit. 197
 Areas Pythagoreus. 266
 Aristæus. 104. Pythagoræ successor fuit. 265
 Aristæus Proconesius. 138
 Aristocrates Pythagoreus. 130. 172
 Astronomiæ inventionem alii Ægyptiis, alii Chaldeis tribuunt. 158
 Athletæ ut pro caricis vescerentur carnibus, quis primus præcepit. 25.
 Athletæ victoriam tantum consequi, non adversarios lædere student. 49
 Attica dialectus inter Græcos est recentissima: & quando existerit. 243
 Avaritia quorum vitiorum mater sit. 78
 Avium viscera exaspicio maxime apta esse censentur. 147
 Auri usum in vestitu, meretricibus tantum concedebant Pythagorei. 187

B.

B Alneum. In balneo non esse lavandum Pythagoras præcepit. 83
 Barba aurea simulacri. 143
 Bellum cædium causa, usque quasi alitur. 186. Quale bellum inter homines licitum sit. 232
 Bias Prieneus. 11
 Bipedum tria genera, secundum Pythagoreos: nempe, homo, avis, Pythagoras. 144
 Bitale Pythagorica. 146
 Bona communia habuerunt Pythagorei. 29. 30. 72. 82. 108
 Bona Pythagoreorum administrabantur ab iis, qui Politici & Oeconomici vocabantur. 72. 74
 Bos Tarenti, Pythagoræ præceptis obsecutus, fabis abstinent. 61. Boves immolare Pythagoreis nefas habebatur. 150
 Brysi.

Bryſſon. 104
Bulagoras Pythagoreus. 265

C.

CAdavera mortuorum igne comburi
Pythagoras vetuit. 154
Cades. Qui eadem involuntariam per-
petraverat, aqua marina luſtrari debe-
bat. 153
Calunnia quovis gladio acutior. 125
Carmelus mons Phoeniciz. 14. In eo
Pythagoras frequenter egit. *ibid.* Præ
aliis montibus ſacer habebatur. 15
Carnibus animalium, quæ ſacrificare fas
erat, veſcebantur Pythagorei. 98
Caſtigaciones quomodo inſtituendæ ſint.
231
Catanen urbem a ſervitute liberavit Py-
thagoras. 33. Catanenſibus leges de-
dit Charondas. *ibid.*
Cataplaſmatis uſi fuerunt Pythagorei. 244
Καταπλάσμα quid appellaverint Pythago-
rei. 98
Cauponatores diſciplinæ damnabant
Pythagorei. 245
Cedro Dii honorandi. 154
Cenotaphium, tanquam mortuis, Pytha-
gorici exſtruebant iis, quos e cœtu
ſuo ejeceſſent. 73. 74. 246
Cerebri eſum omnino ſuis interdixit Py-
thagoras, & quare. 109
Charondas Catanæus, Legiſlator. 33. 104.
130. 172
Chordæ lyrz, *ῥαψάν, μίση, & μέση*. 119
Χορδώνων lyrz. 118
Cibis, qui rationis promptitudinem im-
pedirent, abſtinebant Pythagorei. 68.
Qualibus cibis præcipue uſi fuerint Py-
thagorei. 97. 98. Quales cibos caven-
dos eſſe Pythagorei præceperint. 106.
Cibos lautos ad coercendum tantum
appetitum, non ut eos ederent, in con-
viviis apponere ſolebant Pythagorei.
187. Ciborum varietas multiplex eſt.
206. Quivis cibus peculiaris alicujus
affectus in nobis cauſa exiſtit. 208
Clinias iratus omnes caſtigaciones diſſe-
re ſolebat, donec ira mente deceſſiſſet.
198. Prorè rebus afflictiſ ſuccurrit. 239

Clinias & Proræus, par amicorum. 127
Comatus Samius. Vide infra *Proverbium*.
Cœnas ita inſtituebant Pythagorei, ut
illis ante Solis occaſum finis imponere-
tur. 98
Κονίσιος dicebantur Pythagorei, a bono-
rum communione. 29
Communio bonorum juſtitiz principium.
167. Communio bonorum inter Py-
thagoreos viguit. Vide ſupra *Bona*.
Communioni divinatorum bonorum præci-
pue ſtuderunt Pythagorei. 240
Concubitus cum matre, filia, & ſorore,
illicitus habendus eſt. 210. Quis con-
cubitus legitimus habendus ſit. *ibid.*
Conſilium eſt res ſacra. 85
Contentitæ ſtudio Pythagoras diſcipu-
lis magnopere inculcavit. 188, & ſeqq.
Converſatio. De converſatione quæ præ-
cepta ſuis dederit Pythagoras. 181
Convitiis abſtinendum, nec convitianti-
bus reſpondendum. 51
Convivium. Vide infra *Syſſitia*.
Cor edere ſuos vetuit Pythagoras. 109
Corpus quomodo curare ſoliti fuerint Py-
thagorei. 196
Credere. Pythagorei facile credebant ea,
quæ ad Deum vel religionem refereban-
tur. 138. 148. Non cuius opinio-
nem temere credendum eſt. 200
Creophilus, Pythagoræ præceptor. 9
Creophilus, cognomen Hermodamantis.
11
Creophilus, Homeri hoſpes & amicus.
11
Croton urbs ſeptem una Olympiade ſta-
dionicas tulit. 44. Ab Hercule condi-
ta eſt. 50
Crotonæ cum applauſu Pythagoras do-
cuit. 29. Crotonem a ſervitute libe-
ravit Pythagoras. 33
Crotonem Hercules noctu imprudens oc-
cidit. 50
Crotoniæ Pythagoras a pellicum con-
ſuetudine abduxit. 132
Cupiditates multos in perniciem deſtine-
runt. 78. Cupiditates pleræque non
ſunt naturales, ſed adſcitiæ. 205
Cupreſſo Dii honorandi. 154. Cupreſſi-
nas arcas ſepulcrales fieri vetuit Pytha-
go.

INDEX

goras, quod Jovis sceptrum esset cupressinum. 155
Cylon Sybarita a Pythagoreis reprobatus fuit. 74. Auctor existit seditionis in Pythagoreos coortz. 248. 249. 258

D.

Dæmones Semideis præstantiores sunt. 37
Damo, filia Pythagorz. 146
Damon & Phintias, par amicorum. 127. 234
Deambulationes matutinas in quibus locis facere soliti sint Pythagorei. 96. Idem vesperi etiam deambulare solebant. 97
Defunctos in albis vestibus deduci Pythagoras præcepit. 155
Deli incolæ admirati fuerunt Pythagoram. 35
Democledes Pythagoreus. 257. 261
Deum sequi, adionum nostrarum & vitæ scopus esse debet. 86. A Deo bona petenda sunt, utpote, qui omnium dominus est. 87. 137. Deum curare res humanas, easque regere, credendum est. 174
Dextas Pythagorei solis Pythagoreisungere jubebantur. 257
Dialectus Dorica Græcarum antiquissima. 243. Dialectus Attica quando exstiterit. *ibid.*
Dixta. Vide *Medicina*. Dixtæ præcipua habenda est ratio: ejusque peritus admodum fuit Pæon. 208
Dii. Quidam Deorum patris simul & matris personam sustinuerunt 39. Diis quomodo libandum 84. Dii a numum sacrificantium potius, quam numerum sacrificiorum respiciunt. 122. Dii inferi continuis libationibus & inferiis sumptuosius gaudent. *ibid.* Dii bona tribuunt eis, quos amant. 137. Dii omnia possunt. 139. Dii non sunt malorum causa. 218
Diocles Pythagoreus. 251
Diodorus Aspendius. 265
Dion Syracusanus, hortante Platone, tres libros a Philolao emit. 199

RERUM

Dinono, uxor Brontini. 132. (Sed ibi legendum est *Theano*. Vide infra.)
Dionysius Tyrannus, Siciliæ regno pulsus, Corinthi literas doctuit. 234
Disciplinæ non sunt mercede docendæ. 245
Discipuli Pythagorz. Ex iis quidam vocabantur *Politici*, *Oeconomici*, & *Nomothetici*. 72. 74. 89. Alii, *Esoterici*. 72. Alii, *Acusmatici* & *Mathematici*. 81. Theoretici, *Acusmatici*, *Politici*. 150
Discipulorum suorum animum & mores quomodo exploraverit Pythagoras. 71. 94
Discordiam omnem ex urbibus Italix & Siciliæ sustulit Pythagoras. 34
Divinationi studebant Pythagorei. 138.
Divinatio quid sit. *ibid.* Divinatio per numeros omnium maxime divina. 93.
Divinationem per extra, sive viscerum inspectionem, improbat Pythagoras. 247
Dogmata sua Pythagorei silentio tegebant, ne peregrinis innotescerent. 226
Domesticæ rei bona administratio, omnis boni ordinis in civitate principium est. 169
Dorica dialectus reliquarum optima & antiquissima. 241. 242. 243
Doris Oceani filia. 243
Dorus Deucalionis & Pyrrhae filius. 242.
Is filium habuit Hellena, & nepotem Æolum. *ibid.*
Æolus variz species. 171

E.

Echecrates, Pythagoreus. 251
Elementum nullum est purum. 130
Eleusinia initia. 151
Elicæon Pythagoreus. 130. 172
Elixum non est assandum. 154
Empedocles adolescentem ira percitum musico cantu ad sanam mentem revocavit. 113. Ἀλκίμαντρος dictus fuit. 136. Physices valde peritus fuit. 166
Entia vera, & æquivoce talia, quænam sint. 159. 160
Epicharmi sententiæ. 166. Epicharmus metro

P R A E C I P U A R U M.

metro complexus est sententias Pythagoreorum. 266
 Epimenides dictus fuit *Καθημενός*. 136.
 Qua ratione insidiatore vitæ suæ ad mortem adegerit. 222
 Eruditionis laus. 42. 43
 Erythrino abstinere suos iussit Pythagoras. 109
 Eryxidas Chalcidensis Olymp. 62. stadio vicit. 35
 Esoterici discipuli Pythagoræ quinam dicti fuerint. 73
 Eubulus Messenius a Nausitho e prædonum manibus creptus fuit. 127
 Euphorbum se antea fuisse Pythagoras affirmavit. 63. Scutum ejus Junoni Argivæ dedicatum fuit. *ibid.*
 Eurymenes jussu Dionysii Tyranni Pythagoreis insidias tendit. 189. 190
 Euryphemus Syracusius. 185
 Eurytus. 104. Fuit discipulus Philolai. 139. 148
Εὐρύτιος semper utebatur Pythagoras. 149
 Exercitiis corporis qualibus usi fuerint Pythagorei. 97
 Expectare nos omnia oportet, quæ homini accidere possunt. 196. 124
 Extispicium. Vide supra *Divinatio*.

F.

Fabis Pythagoras suos abstinere iussit, idque ob multas causas. 109. Fabas conculcare morte gravius ducebant Pythagorei. 193. Per fabas olim Magistratus eligi solebant. 260
 Fabula de tribus mulieribus, quæ uno communi oculo usæ fuerunt. 55
 Femur aureum Pythagoræ. 92. 135. 140
 Feritatem & ferociam Pythagorei Philosophiæ inimicam ducebant. 95
 Festo die nec capilli, nec ungues præcédendi. 154
 Fides ab amicitia nunquam removenda. 102. 232. Fidem datam Pythagorei religiose servabant. 185
 Fœminæ. Vide infra *Uxores*.
 Fortitudo admirabilis Pythagoreorum. 214. Ad fortitudinem veram quomo-

do suos imbuierit Pythagoras. 225. 226
 Funus. A sumptuosis funeribus quomodo Pythagoreus quidam Crotoniatus dehortatus fuerit. 122. Eos, qui profusos in funera sumptus faciunt, Pluto libenter ex hac vita pigneratur, & quare. 123

G.

Gallus albus non est immolandum. 84
 Gallus Soli sacer. 147
 Geometria quomodo primum publicata fuerit. 89. Geometriæ præcipue studebant Egyptii, & quare. 158
 Gortydes vel Gartydes, Pythagoreus. 265
 Græcia Magna. 30. 166
 Grues supervolantes malefici quidam testes appellando, sese eo indicio prodiderunt. 126

H.

HAlterum jactu sese exercere solebant Pythagorei. 97
 Harmonia sphaerarum cœlestium. 65.
 Harmoniam Musicam quomodo invenit Pythagoras. 115. Harmoniæ *ἡσυχία*, *ἡσυχία*, & *ἡσυχία* dictæ. 117. 118
 Helicaon. Vide supra *Elieon*.
 Hellen, filius Dori: secundum alios vero, Jovis. 242
 Heraclitus Ephesios laqueo dignos esse censuit. 173
 Hercules ludos Olympicos in honorem Jovis instituit. 40. Crotonem quando condiderit. 50. A Lacino injuria afficitur. *ibid.* Crotonem nocte imprudens occidit. *ibid.* Herculi sacrificandum est die octavo, secundum Pythagoram. 152
 Hermodamas, cognominatus Creophilus. 11
 Hesiodi versibus selectis uti solebant Pythagorei, ad animi emendationem. 111. 164
 Himæram a servitute liberavit Pythagoras. 33
 Hip-

I N D E X . R E R U M

Hipparchus arcana Pythagoreorum vulgavit. 75
 Hippasus. 104. Ab aliis Crotoniata, ab aliis vero Metapontinus dicitur. 81.
 In mari perijt, quod vulgasset sphæram duodecim pentagonorum. 88
 Hippomedon Pythagoreus. 87
 Homacoion dicta fuit Schola Pythagoreorum. 30
 Homerum summum Deorum, *Patrem Deorum & hominum* vocavit. 39. Homeri versus selectis uri solebant Pythagorei, ad animi emendationem. 111. 164
 Homicidam nullo responso dignatus fuit Pythagoras. 133. 177
 Honestum & bonum præferendum est utili. 204
 Hymnis Deos quotidie celebrari jussit Pythagoras. 149
 Hypate, chorda quædam lyre ita dicta. 119

I.

I Costagonum, figura Geometrica. 247
Ἰσσηγὸς, liber Pythagoræ sic dictus. 146. 259. Eum tamen quidam Telaugitribuant. *ibid.* Apud Latinos legi solebat. 152
 Ignavia fugienda. 49
 Imbrus [insula.] 151
 Imperium inter homines maxime necessarium est. 175. Imperium debet esse voluntarium. 183. Imperio homines in officio contineri debent. 203
 Incantationibus ad quosdam morbos pellendos utebantur Pythagorici. 164. 244
 Incontinentia unius hominis Græcos & Trojanos magnis involvit calamitatibus. 42
 Inimicitia quomodo & erga quos suscipienda sit. 232
 Initia sacrorum, variis in locis olim celebrari solita, Pythagoras diligenter scrutatus est. 151
 Injuriam pati præstat, quam hominem occidere. 155. 179
 Injustitiæ vindex acerrimus est Deus. 42
 Inscitia quovis modo ex animo pellenda. 34

Institutione efficitur, ut homines bestiis, & Græci Barbaris præsent. 44
 Jovi Servatori ante mensam libandum. 155
 Jovis Sceptrum erat cupressinum. 154
 Iræ lenire quomodo studuerint Pythagorei. 196. 225
 Irati cum essent Pythagorei neminem vel verbis vel verberibus castigabant. 197.
 Vide etiam supra v. *Archytas & Clinias*.
 Isthmici ludi. Vide *Ludi*.
 Italia propter Pythagoram Magna Græcia dicta fuit. 166
 Judicium animarum constitutum est apud Inferos. 155. 179
 Jurare. Pythagorici jurabant per inventorem quaternionis, i. e. ipsum Pythagoram. 150. 162
 Jusjurandum. Dei nomine non est abutendum ad jusjurandum. 47. 150. Ita nos gerere debemus, ut vel injuratis fides habeatur, *ibid.* Jusjurandum religiosissime observabant Pythagorei. 144. 155

Justitia nullus locus carere potest. 46.
 Justitia colenda est, non metu legum, sed honestatis morumque bonorum reverentia. 48. Justitiæ principium, quoddam. 167. Ad justitiam colendam quibus modis Pythagoras homines adducere studuerit. 171. 172. 174. 175. 179. 180

L.

L Acedæmon ab Abaride lustrata fuit. 92
 Lacinus Herculem injuria afficit. 30
 Lamentis & ploratibus abstinebant Pythagorei. 198. 226. 234
 Lavacris utebantur Pythagorei. 98
 Lauro Dii honorandi, nec ea corpus abstergendum. 154
 Laus est res magis sacra, quam consilium. 49
 Legislatore quidam celebres. 172
 Legislatoria justitia præstantior est judiciali. 172
 Leucippus. 104
 Lex de non tollendo quod in templo humi cecidisset. 126. Legi opem ferendam esse præcipiebant Pythagorei. 100. 171. 223

Liban-

P R A E C I P U A R U M.

Libandum est Diis ab ansa calicis, & quare. 84. Libationes Diis faciebant Pythagorei. 98. 99. Inter cœnandum etiam Diis libabat Pythagoras. 149. Quibus Diis ante mensam libandum sit. 155

Liberi parentes maxime amare & honorare debent. 37. Liberi sunt pignora fœderis conjugalis. 47. Liberorum procreandorum causa hæc esse debet, ut nostri loco relinquuntur, qui Deum colant. 83. 86. Qui liberis procreandis operam dant, quam cautionem & curam adhibere debeant. 211

Libethra, locus in Thracia, ubi Pythagoras sacris Orphicis initiatus est. 146

Libido. Vide supra *Incontinentia*.

Linguam continere, res omnium difficilima. 72. 195. Lingua patria quemque uti Pythagoras præcepit. 241

Lintea non lanæ veste utebantur Pythagorei. 100

Litages, Pythagoreorum hostis insensibilis. 263

Locrenses quotannis virgines ad templum Minervæ Iliadis mittere jubentur. 42

Locrensiur urbs optimis usâ fuit legibus. 33

Ludi Pythici quare instituti. 52. Ludi Nemei & Isthmici instituti ob mortem Archemori & Melicertæ. *ibid.*

Lunam incolunt Dæmones. 30

Lustrationes variz ab Abaride peractæ. 91. Quomodo Pythagoras lustrari præcepit eum, qui cædem involuntariam commiserat. 153

Luxuria omnino fugienda. 171

Lyra uti solebant Pythagorei. 111. Lyra Pythagoræ fuit *ex ætæ*. 119. 121

Lysis Pythagoreus. 104. Hipparchum increpat, quod doctrinam Pythagoræ vulgasset. 75. Lysis quanta religione fidem amico datam servaverit. 185. Solus cum Archippo ex incendio, quo reliqui Pythagorei perierunt, evasit. 249. Epaminondam Thebis auditorum habuit. 250. Thebis mortuus est. *ibid.*

M.

MAcule animi per philosophiam Pythagoricam eluebantur. 76

Magi. Cum iis Pythagoras Babylone versatus est. 19. Pythagoræ magistri fuerunt. 151

Magistratus quomodo in gubernanda civitate se gerere debeant. 46. Magistratus Mille virorum apud Crotoniatis. 126

Maia quæ dicatur apud Græcos. 56

Malva sectatores suos abstinere iussit Pythagoras. 109. Malva sympathiz, quæ inter cœlestia & terrena intercedit, index est. *ibid.*

Mariti erga uxores quomodo se gerere debeant. 47. 48

Mathematici. Sic dicti fuerunt quidam discipulorum Pythagoræ. 81

Medicinæ eam maxime partem excolebant Pythagorici, quæ circa diætam versatur. 163. 244

Melamphyllus olim dicta fuit Samus. 3

Melanuro abstinere suos iussit Pythagoras. 109

Melicertes. Ob ejus mortem instituti ludi Isthmici. 52

Melle vesci solebant Pythagorei. 97

Memoriam studiose excolebant Pythagorei. 166

Menon Crotoniatis. 170

Mens. Ejus cultura maxime necessaria & utilis 42. Mens omnia videt & audit: reliqua vero surda & cæca. 228.

Mentis culturam & purgationem quomodo instituendam esse censuerunt Pythagorei. *ibid.*

Mercurius non fit ex quovis ligno. 245

Metapontum a Tauromenio Siciliæ urbe plurimum dierum itinere distat. 134

Metapontinorum veneratio erga memoriam Pythagoræ. 170

Metrodorus Pythagoreus. 241

Milio ad sacrificia utebatur Pythagoras. 150

Mille viri apud Crotoniatis. 260

Milon Crotoniatis. In ejus domo Pythagorici combusti fuerunt. 249

F f 2 Mil.

INDEX RERUM

Miltiades Carthaginensis, Pythagoreus, Possidem Argivum viatico instruit, ut in patriam redeat. 128
 Minerva Ilias. 42
 Miracula a Pythagora edita. 135
 Mnesarchus, pater Pythagoræ, ab Ancæo oriundus. 4. De navigatione in Syriam Oraculum consulit. 5. Ex Syria in Samum redux Apollini templum exstruxit. 9
 Mnesarchus Pythagoræ filius. 265
 Mochus Sidonius, naturæ interpret. 14
 Mores & instituta patria non esse temere mutanda Pythagorei censuerunt. 176
 Motus duplex est, animæ & corporis. 130
 Mulier. Cum muliere aurum gestante non est res habenda. 84
 Musarum Dearum laus. 45. Musis sanum Crotonienses exstruxerunt, auctore Pythagora. 45. 50. 264
 Musica Pythagoras ad componendos & sanandos animæ affectus usus est. 64. 224. Musicam mundanam, sive cœlestem, solus audire potuit Pythagoras. 65. Musica quomodo & ad quem usum Pythagoras usus fuerit. 110. & seqq. Musicam quomodo invenerit Pythagoras. 111. & seqq. Musicæ tria genera, Diatonicum, Chromaticum, & Harmonicum. 120. Musica Pythagoras adolescentem amoris œstro percitum ad sanam mentem traduxit. 195
 Myllias Crotoniates ante fuerat Midas, monente Pythagora. 143. Uxorem habuit Timycham. 192
 Myrto Dii honorandi, nec corpus eo abstergendum. 154

N.

Nausithus Tyrrenus Eubulum Messenium a prædonibus captum redimit. 127
 Nemei ludi. Vide *Ludi*.
 Nereus duxit Dorida, Oceani filiam. 242
 Nessus fluvijs Pythagoram his verbis allocutus est, *Salve Pythagora*. 134
 Nete, chorda quædam lyre ita dicta. 119
 Ninon, unus fuit ex iis, qui populum in Pythagoreos concitarunt. 257. 260.

Non est hic, qui fuit sub Ninone statuer: proverbium Crotoniatarum. 264
 Nomina rebus qui imposuit, sapientissimus utique fuit. 56
 Noscere ipsum, omnium difficillimum. 83
 Numerus. Secundum numerorum naturam omnia eleganter ordinata sunt. 59. Divinatio per numeros omnium maxime divina. 93. Numeri essentia quæ comprehendat. 146. Numero essentia Deorum definitur. 147. Numero omnia conveniunt: dictum Pythagoricum. 162
 Νῦμϕη quæ dicatur apud Græcos. 56

O.

Oculus divinus infinitis oculis corporis præstat. 70
 Oeconomicus non minus bonus fuit Pythagoras, quam Philosophus. 170
 Οἰκονομικὴ dicta fuit Schola Pythagoreorum. 30
 Οἰκιστῶν, discipuli Pythagoræ dicti sunt. 73
 Omina non spernebat Pythagoras. 149
 Onus, secundum Pythagoreos, non est alteri detrahendum, sed imponendum. 84
 Opportunitas temporis in omnibus rebus observanda est. 181
 Oraculum Ancæo datum de colonia in Samum insulam deducenda. 3. 4. Oraculum Mnesarcho, patri Pythagoræ redditum, de futura prole. 5. Oracula Dodone & Delphis per mulierem reddebantur. 56
 Orithyis raptus. 243
 Orpheus & Pythagoras imperium habuerunt in fera animalia. 62. Ab Orpheo Philosophiæ Pythagoricæ origo repetenda est. 146. Orpheus Calliopes filius. *ibid.* Ab Orphicis quæ Pythagoras in Philosophiam suam transtulerit. 147. Orpheum in plerisque æmularus est Pythagoras. 151. Orpheus Dorica dialecto usus est. 243
 Ortus occasu honorator. 37

P R A E C I P U A R U M.

P.

Pæon & Æsculapius. 208
Παιδαγωγοί, Pythagorei vocabantur ad-
 monitiones. 101. 231
Παιδαγωγός, Pythagoreis idem erat quod
ἡγήτωρ. 197
 Pangzus mons. 146
 Panis quare non sit frangendus. 86. Pa-
 ne vesciebantur Pythagorei. 97. 98
 Parentes & liberos a se invicem divelle-
 re, facinus injustissimum est. 49. Pa-
 rentes colendi. 175
 Parentibus quanta a liberis debeatur gra-
 tia. 37. Parentibus tantum debemus,
 quod vivamus; at Philosophis, quod
 bene vivamus. 246
 Parmenides Eleates. 166
 Pedidextro calceus prius inducendus. 83
 Pediculus in templo non necandus. 154
 Pellices. Pythagoras Crotoniatis a pelli-
 cum commercio abduxit. 195
 Perialus Thurius a Pythagoreis reproba-
 tus fuit. 74
 Phalaris crudelissimus tyrannus. 215.
 Quanta libertate dicendi Pythagoras
 coram eo usus sit. 216. Divinationem
 negavit; itemque providentiam. 216.
 217. De quibus rebus Pythagoras cor-
 am eo differuerit. 218. Phalaris eod-
 em die ab insidiatoribus interfectus
 est, quo Pythagoræ & Abaridi vitæ
 periculum intentavit. 221. Phalaridi
 mortis causa exstitit Pythagoras. 222
 Phanton Pythagoreus. 251
 Pherecydes Syrius, Pythagoræ præceptor.
 9. Morbo pediculari exstinctus est.
 184. 252
 Philolaus, Pythagoræ *συσχολῶν*. 104.
 In ejus sepulcro pastor aliquem canen-
 tem audivit. 139. 148. Primus libros,
 dogmata Pythagorica continentes,
 divulgavit. 199
 Philosophiæ origo est a Diis. 1. Philo-
 sophiæ Pythagoricæ scopus & finis. 137.
 Philosophiam quomodo definiverit Py-
 thagoras. 159. Philosophiæ major ha-
 benda est ratio, quam parentum &
 agriculturæ. 246

Philosophus quis dicatur. 58. Philoso-
 phum se primus nominavit Pythago-
 ras; cum ante Philosophi *Sapientes* di-
 cerentur. 44. 58
 Phintias & Damon, memorabile par ami-
 corum. 127. 234. 235
 Phœnices Arithmeticæ inventores fuisse
 dicuntur. 158
 Phrygius cantus homines accendebat &
 inflammabat. 112
 Phytius Pythagoreus. 130. 172
 Piscatoribus prædixit Pythagoras, quan-
 tum piscium numerum capturi essent.
 36
 Piscibus raro vesciebantur Pythagorei.
 98
 Plantam sativam & frugiferam lædere ne-
 fas censebant Pythagorei. 99
 Pluto dicitur *Ἄδης*, & quare. 123
 Plutoni *Dicam* assidere quare Poëtæ sinxe-
 rint. 46
 Pluvia. Ad pluviam a Diis impetrandam
 puerorum preces adhibebantur. 51
 Polycrates Sami tyrannus. 11. 88
 Polymnastus Pythagoreus. 251
 Poslides Argivus. 128
 Prædictiones quædam Pythagoræ. 135.
 136
 Principium in omnibus rebus scire magni
 interest. 182. 183
 Procreatio liberorum. Vide supra *Liberi*:
 & infra *Soboles*.
 Prorus & Clinias, par amicorum. 127.
 239
 Proverbium, *Samius comatus*. 11. 30
 Providentiam firmiter statuebant Pytha-
 gorei. 145. Providentiam esse Abaris
 coram Phalaride libere asseruit. 217
 Pueri quomodo se gerere debeant. 202
 Pueri Diis dilectissimi, eosque Diî facile
 exaudiunt. 51
 Purgationem animæ Pythagoras diligen-
 ter curabat. 76
 Pythagoræ discipuli. Ex illis quidam dicti
 fuerunt *Esoterici*. 72. Alii, *Acusma-
 tici* & *Mathematici*. 81. Vide etiam
 supra *Discipuli*.
 Pythagoras, a Philosopho illo celebri di-
 versus, cujus sunt libri de Re Athleti-
 ca. 25
 Pytha-

I N D E X R E R U M

Pythagoras. Ejus pater Mnearchus, & mater Pythais. 4. Poeta quidam Samius cum Apollinis filium facit. 5. Sidone natus fuit. 7. Ejus anima artificissimo commercio Apollini juncta fuit. 8. Ejus præceptores. 9. Forma fuit excellens. 9. A quibusdam Dei filius habitus fuit. 10. Vita ejus ad modestiam omnemque virtutem composita. *ibid.* Noctu clam omnibus Samo discedit, ob Polycratis dominationem. 11. Vino & carne abstinet. 13. Mileto Sidonem solvit. *ibid.* Cunctis initiis & sacrorum ceremoniis Bybli & Tyri initiatur. 14. In Ægyptum solvit. *ibid.* Modestiam ejus & gravitatem nautæ admirantes tanquam Deum aliquem primitiis oblati eum colunt. 16. 17. Per duos & viginti annos in Ægypto commoratus est. 19. A Cambyfis militibus Babylonem captivus abductus est; ubi 12 annos vixit, *ibid.* In Samum rediit, annos natus circiter 56. *ibid.* Adolescentem quandam ad discenda Mathemata pellicit, promisso illi pro quavis figura Geometrica, quam delineasset, triobolo. 22. Scholam Sami instituit, quæ postea Pythagoræ *Hemicyclium* dicta fuit. 26. In antro sæpe egit, extra Samum. 27. Quare patria relicta, in Italiam concesserit. 28. Primo statim in Italiam adventu, plusquam bis mille auditores habuit. 30. Unus ex Diis Cælestibus habitus fuit. *ibid.* Inter Deos & homines medium quid fuit. 31. Omnium scientiarum, omniumque bonorum Græcis auctor fuit. 31. 32. Urbes in servitutem redactas in pristinam libertatem vindicavit. 33. In Italiam venit, Olymp. 1. xii. 35. Quæ Crotone in Gymnasio juvenibus præceperit. 37. Quæ pueris in Apollinis æde præceperit. 51. Præcepta ejus apud mulieres Crotoniensium magnum pondus habuerunt. 56. Vis præceptorum ejus usque ad animalia etiam rationis expertia sese extendebat. 60. 61. Multos docuit, quibus in corporibus anima ipsorum ante fuisset. 63. Ingens ejus præ reliquis ho-

minibus prærogativa. 66. 67. Quomodo futuros discipulos exploraverit. 71. 94. Pythagoram discipuli ejus non nomine vocabant, sed *Illum*. 88. Abaridi femur aureum ostendit. 92. Deus cum esset, humana forma indutus in terram venit, & quare. 92. A carne animalium abstinuit. 108. Spondæico cantu rabiem adolescentis comestabundi compescuit. 112. Quomodo Musicam invenerit. 115, & *seqq.* Politicæ doctrinæ inventor fuit. 130. Crotoniatis docuit, quomodo se erga uxores gerere deberent. 132. A quibusdam Apollo habitus est. 133. Uno eodemque die Metaponti in Italia & Tauromenii in Sicilia conspectus est. 134. 136. Eum Apollinem esse Abaris conjecit. 135. Multa miracula edidit. *ibid.* Homine præstantior fuit. 143. Librum de Diis scripsit, ἱεῶν λόγῳ vocatum. 146. Quas scientias illustraverit, & discipulis suis tradiderit. 159. 160. 161. Quidam Pythagoram criminati sunt, quod se Apollinem esse jactaret. 177. Quid responderit ei, qui ipsum de regressu animarum ad Superos disputantem irridebat. 178. Ejus præclara & generosa facta. 214. 215. Mortem minime timuit. 220. Siciliam a tyrannide Phalaridis liberavit. 220. 221. Pythagoras multos peregrinorum sectatores habuit. 241. Pythagoram vivum adhuc Sectatores ejus vocabant *Divinum*; mortuum vero, *Illum Virum*. 255. Pythagoræ successores. 265. Centesimum prope ætatis annum attigit. *ibid.* Pythagorei illis, quos ex cœtu suo eiecerant, monumentum, vel cippum, tanquam mortuis erigebant. 73. 74. 246 Pythagorei & Pythagoristæ diversi erant. 80 Pythagorei omnia scripta sua ad Pythagoram referebant. 158. 198 Pythagorei scripta sua symbolis obscurabant, ne a vulgo intelligi possent. 104 Pythagorei facile credebant ea, quæ ad Deum referebantur. 138. Antequam mane surgerent, memoria repetebant, quæ

P R Æ C I P U A R U M.

quæ pridie egissent, vel dixissent. 165.
Hominibus suæ sectæ, licet peregrinis
& ignotis, omnia amicitiae officia exhibebant. 237. 238

Pythagorei, deficiente jam Secta sua, summa doctrinæ suæ capita in commentarios retulerunt, ne plane ex hominum memoria abolerentur. 253. Pythagorei quomodo & a quibus oppugnati & tandem dissipati fuerint. 248. 249. 252. 258. 261. Pythagorei Crotonem, unde expulsi fuerant, tandem reducti fuerunt. 263. 264

Pythagoreorum quidam urbes Italicas optime gubernarunt. 129

Pythais, mater Pythagoræ. 4. Antedicta fuit *Parthenis*. 6

Pythia. Vide supra *Oraculum*.

Pythici ludi. Vide *Ludi*.

Q.

Quaternionis inventor fuit Pythagoras. 150. 162

R.

Rationalis animalis quotuplex apud Pythagoreos distinctio fuerit. 31

Reipublicæ optimæ formam quo schemate Pythagoras representaverit. 131

Reipublicæ in Italia optimæ exstiterunt, florante Pythagora, ejusque Sectatoribus. 129

Rheginorum Kemp. ordinarunt Pythagorei. 130

S.

Sacrificandum est nudis pedibus. 85. 105

Sacrificium. In animalia, quæ sacrificiis apta sunt, non ingreditur anima hominis. 85. Sacrificia Pythagoreorum qualia fuerint. 98. 150. Animalia Diis immolare quibus interdixerit Pythagoras. 107. Dii sacrificantium mores potius, quam sacrificiorum numerum respiciunt. 122. Sacrificiis animalium abstinuit Pythagoras. 150

Sagitta mirabilis Abaridis. 91. 136

Saltationibus uti solebant Pythagorei. 111

Samius comatus. Proverbium. 11. 30

Samothracica initia. 151

Samus (vel potius Same) urbs Cephallenæ. 3

Samus insula ante dicta fuit Melamphylus. 3

Sapientes septem, eorumque sapientia. 83

Sapientia vera circa quæ versetur. 59. 159

Sapientia a Philosophia diversa est. 159

Sceptrum Jovis e cupresso fabricatum erat. 155

Schola, Sami a Pythagora instituta, dicta fuit *Hemicyclium*. 26. Schola Pythagoreorum *Ομαγνῆσι* dicta fuit. 30

Scripta Pythagoricorum qualia fuerint. 157. Scripta Pythagoræ ipsius. 158.

Scripta sua & inventa omnia Pythagorei magistro suo tribuebant. 158. 198

Secta Pythagorica quando & quomodo extincta fuerit. 252

Serpentem noxium Pythagoras e medio abire jussit. 142

Silentium plurium annorum Pythagoras discipulis suis præcepit. 68. 72. Vide etiam *Taciturnitas*, & *Dogmata*.

Sobolis procreatio magna cum cura & circumspectione fieri debet. 211. 212.

A plerisque temere & pecudum more soboles procreatur. 213

Solis defectus ostendi solent vel in aqua, vel picce liquefacta, vel speculo: ut scilicet oculorum imbecillitati consulatur. 67. Solem orientem adorabant Pythagorei. 256

Somnium alicujus, qui visus sibi erat cum patre defuncto per quietem colloqui. 148

Somnolentiam & torporem cantu discutebant Pythagorei. 114

Somnum placidum quomodo Pythagoras discipulis suis conciliaverit. 65. 114.

Somno modice utebantur Pythagorei. 188

Sophistæ juvenes pedicis quasi irretiunt. 76

Speranda sunt omnia. 139

Spintharus. 197

Stateram non esse transcendendam, Symbolum erat Pythagoreorum. 186

Strat-

I N D E X R E R U M

Stragulis linteis utebantur Pythagorci. 100
 Successores Pythagoræ. 265
 Surgere. Ante Solis ortum e lecto surgebant Pythagorci. 256
 Sybarim a servitute liberavit Pythagoras. 33
 Sybaritæ legatos miserunt Crotonem ad repetendos exules. 177
 Symbola apud Ægyptios præcipue in usu fuerunt; & ad eorum exemplum, apud Pythagoreos. 103. Symbola Pythagoreorum primo intuitu anilibus fabulis similia videbantur: at cum explicarentur, admirabilem continebant sensum. 105. 227. Symbola quædam Pythagorica recensentur. *ibid.* Symbola Pythagorica oraculis Apollinis similia erant. 161. 247. Eadem brevissimis verbis plurima comprehendebant. 162. Symbolis plena erat Philosophia Pythagorica. 247
 Sysitia Pythagoreorum decem tantum convivis constabant. 98

T.

T Aciturnitatem magni faciebant Pythagorci. 162. 188
 Talis quisque esse debet, qualis aliis videri vult. 49
 Tauromenium a servitute liberavit Pythagoras. 33
 Taurum esse uno die præstat, quam toto vitæ tempore bovem. 260
 Taygeti mons Lacedæmoni imminet. 92
 Telauges, filius Pythagoræ. 146
 Telaugi a quibusdam tribuitur liber, *ἱερός Λόγος* inscriptus. 146
 Temperantiæ laus. 41. Eam quantopere discipulis suis inculcare studuerit Pythagoras. 187. & seqq.
 Templum non est obiter ingrediendum. 85. 105. Quod in Templo humi ceciderat, id Lex tolli vetabat. 126. In Templo quare sceminis non sit parandum. 153. Tempia intranda sunt a partibus dextris; a sinistris vero ex illis egrediendum. 156
 Temporis in omnibus rebus habenda est ratio. 181. 182

Tetractys. Vide supra *Quaternio*.
 Thales Milesius. 11. Pythagoræ fuit præceptor. 12. Ab Ægyptiis sapientiam se didicisse professus est. *ibid.*
 Theætetus Legislator. 172
 Theages. 257
 Theanonis Pythagoricæ pulchrum dictum. 132
 Themidem Jovi assidere quare Poetæ sinxerint. 46
 Theocles Pythagoreus. 130
 Theorides Pythagoreus. 266
 Thestor Posidoniates, Pythagoreus. 239
 Thure Diis sacra faciebat Pythagoras. 98. 150
 Thymarides Pythagoreus. 104. Ejus pium dictum. 145. Ei cum paupertate consistenti opem fert Thestor Posidoniates. 239
 Tibias repudiabant Pythagorci, & quare. 112
 Timares, vel Timaratus, Locrus. 130. 172
 Timycha linguam præmorsam in Tyranni faciem expuit. 194. Fortitudo Timychæ. 214
 Tollere vetitum erat, quod in templo humi ceciderat. 126
 Tonare. Cum tonaret terram tangendam esse Pythagoras præcepit. 156
 Tracis, fluvius. 260

V.

V Enationem repudiabant Pythagorci. 100
 Veneræ rei usu puer usque ad annum vigesimum abstineat. 209. 210
 Veneri die sexto sacra fiebant. 152
 Veste alba & pura utebantur Pythagorci. 100. 149. Veste pura templum ingrediendum est. 153
 Via publica est declinanda. 83. 105
 Vino Pythagoras suos abstinere iussit. 69.
 Vino interdiu abstinere Pythagorci. 97. Vino omnino Pythagoras abstinere iussit eos, qui ad majorem in philosophia perfectionem pervenire cuperent. 107. Vinum immoderatus haustum mentem bibentibus adimit. 208
 Vita nostra mercatui & panegyri similis. 13
 Ulysses

P R Æ C I P U A R U M.

Ulyſſes non acceptavit immortalitatem,
ea conditione ſibi oblatam, ut Penelo-
pen deſereret. 57

Ungues die feſto non ſunt præciſendi. 154

Voluptas ſedulo cavenda. 204

Urſa Daunia, Pythagoræ præcepto obſe-
cuta, nullum amplius animal infeſta-
vit. 60. Urſa alba in Cauconia; (For-
te legendum, *cũ Daunia*. Vide ſupra
Num. 60.) 142

Uſiones & ſeſiones in curandis vulneri-
bus non curabant Pythagorei. 244

Vulneribus adverſo pectore exceptis oc-
cumbere bonum. 85

Uxor, quæ a marito ſuo ſurgit, ſalva pie-
tate eodem die ad ſacra accedere poteſt.
55. 132

Uxores olim, tanquam ſupplices, mariti
a focus domum ducebant. 48. Uxores
quomodo ſe erga maritos & in reliqua
vita gerere debeant. 54

X.

X Enophilus Chalcidenſis, Pythagoreus. 251

Z.

Z Aleucus, Locrenſium Legiſlator. 33.
104. 130. 172

Zamolxis. 104. Getis leges dedit. 173.
Apud Getas deus habitus eſt. *ibid.*

Zonam auri in templo humi lapſam ne
poſſeſſor amitteret quo ſophiſmate Py-
thagoreus quidam effecerit. 126

C A T A L O G U S

I L L U S T R I U M

P Y T H A G O R E O R U M,

Qui a J A M B L I C H O Cap. ult. recensentur;

Secundum ordinem alphabeticum concinnatus.

A.
A Baris.
Abroteles.
Achmonidas.
Acuſiladas.
Adicus.
Ægon.
Æmon.
Æneas.
Ætius.
Ageas.
Agelas.
Ageſarchus.
Ageſidamus.

Agylus.
Alceas.
Alcimachus.
Alcmæon.
Aliochus.
Alopecus.
Amœrus.
Anthen.
Antimedon.
Antimenes.
Arceas.
Archemachus.
Archippus.
Archytas.

Ariſtangelus.
Ariſteas.
Ariſtides.
Ariſtippus.
Ariſtoclidas.
Ariſtocrates.
Ariſtomenes.
Arytus.
Aſteas.
Aſtylus.
Athamas.
Athoſion.
Autocharidas.

Gg

Ba-

C A T A L O G U S

B.
 Bathylaus.
 Brontinus.
 Bryas.
 Butherus.
 Buthius.

C.
 Calais.
 Callibrotus.
 Carophantidas.
 Cerambus.
 Charondas.
 Chilas.
 Chrysiptus.
 Cleanor.
 Clearatus.
 Cleon.
 Clinagoras.
 Clinias.
 Cleophon.
 Cleosthenes.
 Cranous.
 Crito.

D.
 Dacidas.
 Damarmenus.
 Damocles.
 Damon.
 Damotages.
 Dardaneus.
 Deanax.
 Demon.
 Demosthenes.
 Dexitheus.
 Dicas.
 Dicæarchus.
 Dicon.
 Dinarchus.
 Dinocrates.
 Diocles.
 Drymon.
 Dymas.

E.
 Echecrates.
 Ecphantus.
 Eiriscus.

Empedocles.
 Empedus.
 Epiphron.
 Episyllus.
 Eratus.
 Evæus.
 Evandrus.
 Evanor.
 Evetes.
 Evelthon.
 Eumaridas.
 Euphemus.
 Eurycrates.
 Eurymedon.
 Euryphemus.
 Eurytus.
 Euthycles.
 Euthynus.

G.
 Glorippus.
 Glycinus.
 Gytlius.

H.
 Helicaon.
 Heloris.
 Hestæus.
 Hipparchides.
 Hippasus.
 Hippomedon.
 Hippon.
 Hipposthenes.
 Hippostratus.

I.
 Icmus.
 Ithmæus.

L.
 Lacon.
 Lacrates.
 Lacrytus.
 Laphion.
 Leocritus.
 Leocydes.
 Leon.
 Leophon.
 Leptines.
 Lycon.

Lyrannus.
 Lysiades.
 Lysibius.
 Lysis.

M.
 Malion.
 Megistias.
 Melissias.
 Melissus.
 Menalippus.
 Menon.
 Meton.
 Metopus.
 Milon.
 Miltiades.
 Mimnomachus.
 Mnesibulus.
 Mnestor.
 Myes.
 Mylias.

N.
 Nastas.
 Naustheus.
 Neocritus.

O.
 Ocellus.
 Ocyllus.
 Odus.
 Onatus.
 Opfimus.
 Oresandrus.
 Orestadas.

P.
 Pæction.
 Parmenides.
 Parmissus.
 Phædon.
 Phanton.
 Phæneclis.
 Philodamus.
 Philolaus.
 Philonidas.
 Phintias.
 Phrontidas.
 Phrynichus.
 Phyciadas.

ILLUSTRUM PYTHAGOREORUM.

Phytius.	Rhodippus.	Timares.
Pisicrates.	S.	Timasius.
Pisyrthyus.	Silius.	Timesianax.
Polemæus.	Simus.	Timosthenes.
Polemarchus.	Smichias.	Tyrfenus.
Poliades.	Sofistratus.	X.
Polyctor.	Sofsthenes.	Xenocades.
Polymnastus.	Sofstratus.	Xenon.
Procles.	Sthenonidas.	Xenophantes.
Prorus.	T.	Xenophilus.
Proxenus.	Theodorus.	Xentas.
Pyrrho.	Thraseus.	Z.
Pythodorus.	Thrasydamus.	Zaleucus.
R.	Thrasymedes.	Zopyrus.
Rhexibius.	Timæus.	

CATALOGUS

ILLUSTRUM

PYTHAGOREARUM.

A	A.	E.	P.
Brotelia.		Echecratia.	Philtis.
B.		L.	Phliafia.
Babelyma.		Lasthenia Arcas.	Pisirrhone Tarentina.
Byndaice.		M.	T.
Bryo.	C.	Mya.	Theano.
Chilonis.		N.	Thyrfenis.
Chleachma.		Nisteadusa Lacedæmo-	Timycha.
Cratesiclea Lacedæmo-		nia.	

F I N I S.